

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Eyes of Silver
Eyes of Gold*

Ellen O'Connell

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜMÜŞTEN GÖZLER, ALTINDAN GÖZLER

tarafından

Ellen O'Connell SMASHWORDS

EDITION

* * *

YAYINLAYAN

Ellen O'Connell Smashwords'te

Copyright 2010 Ellen O'Connell Tüm
hakları saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bahsedilen yerlerden bazıları gerçektir; ancak hikayeye daha uygun olması için betimlemeler değiştirilmiş olabilir.

Bu e-kitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkasına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

* * *

DEDİKASYON

Bu kitap, kitap yazmaktan bahsetmeyi bırakıp bir tane yazmamı sağlayan meydan okumayı yapan kız kardeşim Elizabeth'e ithaf edilmiştir.

* * *

HİKAYE ÖZETİ

GÜMÜŞÜN GÖZLERİ, ALTININ GÖZLERİ 1885 yılında Colorado'da geçen bir aile çatışması hikâyesi.

Anne Wells, çocukluğundan beri ara sıra da olsa hanımefendi davranışlarından uzaklaşarak katı kuralcı ailesini utandırmıştır. Yirmi sekiz yaşında evde kalmış bir kız olması gibi utanç verici bir durumdan bu hataları sorumlu tutmaktadırlar.

Babasının Cheyenne bir kadınla yaptığı ikinci evliliğin oğlu olan Cord Bennett, çiftlik sahipleri ve avukatlardan oluşan varlıklı ailesi için bir utanç kaynağı olmaktan çok daha fazlasıdır - kara koyunlarından utanmakta ve korkmaktadırlar.

Anne ve Cord birlikte yalnız bulunduklarında, babasının öfkesi şiddete yol açar. Cord'un ailesi hatanın onda olduğunu kabul eder. Anne ve Cord işlemedikleri günahlar yüzünden mahkûm edilmenin özgürlüğünü birlikte bir hayat kurmak için kullanabilecekler midir? Yoksa onaylamayan ve işlerine karışan aileleri onları ayıracak mıdır?

* * *

Anne'in korkusu her yere yayılmıştı, zihnini uyuşturuyordu, açgözlü bir yılan midesine sarılmıştı, açlıkla tüm gücünü ve iradesini yutuyordu. Dünyayı değiştirdi

Renk ve sıcaklık dolu harikulade bir yerden, cansız gri tonlarında soğuk, havasız bir kutuya. Afyon ilacının etkisi geçtikçe Anne umutsuz bir sessizlik içinde oturuyor, babasının zafer kazanmış böbürlenmelerine karşı o çok iyi kullandığı sert tavrıyla kendini savunmaya çalışıyordu.

"Seni özlemeyecek bile, biliyorsun. Sen onun umurunda bile değilsin. Birkaç gün sonra bir daha aklına bile gelmeyeceksin."

Anne, annesinin gözlerindeki ıstırabın kendisinininkini yansıtır yansıtmadığını, geçen saatler içinde yirmi yıl yaşlanmış olan annesi kadar korkunç görünüp görünmediğini merak etti. Trenin penceresinden dışarı baktı, rüzgârla savrulan kırların hızla geçişini izledi. Trenin tekerleklerinin sesi kilometreleri işaretliyor ve bir ritim tutturuyordu: Bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan.

"Eğer ailesinin bir şey yapacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Kendi kanlarının bu işe karışmadığını öğrendiklerinde, artık onun kadar umursamayacaklardır."

Korku, Anne'in zihnini yeniden kara bir dalgayla doldurdu ve en azından sürekli zafer çılgınlıkları atan yaylım ateşine bir soluk aldırdı.

Bir yıl. Bir yıl ve birkaç hafta. Hepsi bu kadardı, hepsi bu kadar olacaktı. Artık her şey bitmişti, başladığı gibi acı, korku ve kanla sona ermişti.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 1

NEMLİ VE TİTRERKEN ANNE uyanmamak için mücadele etti, kışneyen atların, ineklerin ve ağlayan kedilerin seslerini bastırmaya çalıştı. Daha sıkı bir topun içinde kıvrılırken, saman sapları yanağına battı ve yazdan kalma tatlı koku etrafına yayıldı. Dehşet verici bir telaşla tamamen uyandı.

Dün gece bu ahır fırtınadan korunmak için hoş bir sığınak olmuştu ama o sadece yağmurun dinmesini beklemek niyetindeydi. Şimdi şafağın gri ışığı ahırın sahibine kendini açıklamak zorunda kalacağı anlamına gelebilirdi. Belki, sadece belki, kimse onu görmeden kaçabilirdi. Anne kaskatı kesilmiş bedenini oturur pozisyona zorladı ve sonra nefesi kesildi. Karanlık bir figür duvara yaslanmış, onu izliyordu.

Cord Bennett. Ahırın loş ışığında birini tanımak imkânsız olmalıydı ama Anne şapkasının siperliği altındaki gözlerinden onu hemen tanıdı. İnançsızlıkla başını kaldırıp baktı. Adam ne kadar zamandır orada durmuş, onun uykusunu izliyordu? Gergin bir özür gevelemek istemeyen Anne, adamın sessiz ve sabit bakışlarına karşılık vererek samanların üzerine oturdu ama kafasının içinde yankılanan seslere engel olamadı.

"Babasının gözleri kahverengiydi, ama onun gözleri sarı, bir kurdunki gibi sarı."

"Rengi hiç önemli değil. Onun şeytana ait olduğunu gösteren şey, o gözlerin arkasında hiçbir şey olmaması. Boş, boş, vahşi ve soğuk."

Tabii ki bu çok saçmaydı. O dedikoducular yanıliyordu. Belki Cord'un alışılmadık açık kahverengi gözleri vardı ama Anne onları soğuk bulmuyordu. Aslında, iliklerine kadar üşümesine rağmen, o gözlerle karşılaşmanın yüzünün kızardığını ve aşağıya doğru sürekli yandığını hissedebildiği sıcaklıkla bir ilgisi vardı.

Gölgelerin arasında ayırt edemediği yüz hatlarını zihni doldurdu. Şapkanın altındaki saçları gürdü, siyahtı ve muhtemelen neredeyse yakasına değiyordu. Bronz yüzün tüm açıları ve düzlemleri , iyi kemerli kaşları ve elmacık kemikleri gözlere daralmış bir görünüm verecek kadar yüksekti. Kare çenesi ve sert dudaklı ağzı sadece güçlü değil, aynı zamanda vahşi bir yüzü tamamlıyordu.

Cord Bennett'e bakmak bile cesur erkekleri tedirgin ediyordu ama Anne rahatladığını hissetti. Cord'la ilk kez ikisi de on yaşındayken tanışmıştı.

Tanıdığı herkes bu kibar çocuğun tehlikeli bir adama dönüştüğüne inansa da, o çocukluk izleniminden vazgeçemiyordu. Onun varlığı ona güven veriyordu, korkutmuyordu.

Uzun süren sessizlik tuhaf bir hal almaya başlamıştı, bu yüzden "Günaydın" demeye cesaret etti.

"Günaydın." Sesi derin, yumuşak ve yüzü kadar ifadesizdi. "Sanırım burada, ahırında ne aradığımı merak ediyorsun?"

"Göründüğün kadar soğuk ve ıslak mısın?"

Kendine bakan Anne, iğrenme hissiyle ürpermesine engel olamadı ama basitçe "Evet" diye cevap verdi.

"Ev sıcak. Kahve var." Bir yaba aldı ve yatağının bir kısmını kaldırdı. "Burada işimin bitmesine neredeyse bir saat var."

Kahve! Sıcaklık ve kahve! Buna biraz da yemek ekleyin ve bu dünyada herkesin isteyebileceği kadar cennet olsun.

Cord ahırın gölgeli derinliklerinde kaybolurken Anne ayağa fırladı ve aceleyle dışarı çıktı. Avlunun karşısında, beyaz çatılı bir verandası olan koyu kırmızı bir ev, artık son parlak sarı yapraklarını dökmekte olan pamuk ağaçlarının arasına yerleşmişti. Gün aydınlık ve güneşli olacaktı ama sürekli esen bir rüzgar sabahın serinliğini abartarak Anne'in eve doğru koşmasını hızlandırdı.

Kapının hemen içinde şaşkınlıkla durdu. Beyaz duvarlar, çam zemin ve geniş pencereler onu içeri davet eden güneşli bir iç mekân oluşturuyordu. Odanın ön kısmı küçük bir salondur. Bir lamba masasının yanında iğ destekli sallanan bir sandalye vardı. Yıpranmış bir kanepe, sanki ayak altında kalmasın diye bir duvara yaslanmıştı. Birçok kez okunmaktan yıpranmış görünen kitaplar yanındaki rafları dolduruyordu.

Odanın arka kısmı mutfaktı ve büyük siyah soba Anne'i bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Sadece aradığı sıcaklığın kaynağı değil, aynı zamanda üstünde kahve cezvesi de vardı.

Çamurlu ayakkabılarını çıkaran Anne, nemli faşörtünü kapının yanındaki mandallardan birine astı. Orada asılı duran ağır mavi yün gömleğe uzun uzun baktı, sonra cazibesine yenik düşerek ıslak ceketini gömlekle değiştirdi. Özgürce sıcak kahve ikram eden bir adam, gömleğinin bir süreliğine kullanılmasını istemezdi herhalde.

Ocağın yanındaki rafları bir an karıştırınca kalın beyaz bir kupa çıktı. Anne saf bir zevkle iç çekerek mutfaktaki masanın sandalyelerinden birine çöktü. Yün gömleğini sıkıca sardı

nemli, çoraplı ayaklarını eteklerinin sıcaklığına soktu ve güçlü, sıcak biradan ilk güzel yudumu aldı. Fincanı elinde tutarken, uzun zamandır olmadığı kadar rahat olan Anne, Cord'un kendisine nasıl yardım edebileceğini düşünmeye çalıştı.

Bu düşünceler dalgınca saçlarına dokunmasına neden oldu, sonra parmakları sadece dağınık saç tellerini değil, kuru bir ot sapını da bulunca irkildi. İrkilerek parmaklarıyla kalın kütleyi taramaya başladı, ilerledikçe saç tokalarını ve daha fazla saman parçasını çıkarıp cebine attı.

Odanın öbür ucunda Anne çamurlu ayakkabılarını gördü, yüksek tabanlı, bağcıklı, sağlam yürüyüş ayakkabıları. Elbisesi bol gri yün bir şaldı. Dün bu giysiler mantıklı görünüyordu. Şimdi ise sadece sıkıcı görünüyorlardı. Umutsuzdu. Bir fırça ve tarağa ihtiyacı vardı. Bundan da öte, bir banyoya ve kıyafetlerini değiştirmeye ihtiyacı vardı.

O halde neden Cord Bennett'i herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmayı düşünüyordu ki? Kendi babası gibi insanların nefret kusan sözlerini görmezden gelerek geçirdiği bir ömür, Cord'u kuşkusuz her şeye olduğu gibi cazibeye karşı da dayanıksız bırakmıştı. Bennett adının en ufak bir sözü bile babasını tirada başlatabilirdi.

"Bennett'ler zengin olmasaydı, o melez şimdiye kadar hapse atılmış ya da asılmış olurdu."

Mongrel, Jamie Bennett'in Kızılderili bir kadınla yaptığı şok edici ikinci evliliğin ilk çocuğu olan Cord'a babasının taktığı en güzel isimlerden biriydi. Sand Creek Katliamı'nın üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçtikten sonra bile nefret ve korku derinlerde varlığını sürdürüyordu. Cord bu önyargının her türlüsüne maruz kalmıştı ve diğer her şeye olduğu gibi buna da soğukkanlılıkla kayıtsızdı. Ara sıra ailesiyle birlikte kasabada görülüyordu ama her zaman biraz uzakta, taş suratlı ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Bennett Çiftliği'nin bu köşesinde at yetiştiriyor, tek başına yaşıyor ve çalışıyordu; elbette tembel bir melezen bekleneneği gibi geçinip gittiği söyleniyordu.

Anne, Cord hakkındaki hikâyelerin çoğuna inanmamaya çalışıyordu ama on beş yaşındayken neredeyse yetiğkin bir adamı öldüreceğini inkâr etmek mümkün değildi. Haftalardır hapisteydi ve Bennett'ler gerçekten de onu yargılamadan serbest bıraktırmayı başarmışlardı. Yıllar sonra Cord, Frank Bennett'e düşman olup üvey kardeşini öldürmeye eşit derecede yaklaştığında haklı bir memnuniyet duyan tek kişi Anne'in babası değildi.

Frank Bennett Çiftliği'ni işletiyordu ama sık sık kasabaya geliyordu. Anne bir gün dükkânda Frank'in olayı anlattığını duymuştu. Frank hâlâ

kızgındı ve saldırı için bir neden olmadığına yemin etti.

"Muhtemelen herkesten hoşlandığı kadar benden de hoşlanıyordur. Sadece kendine engel olamıyor - yoluna çıktım ve o bir yıl kadar acımasız."

Cord'un diğer üvey kardeşi Ephraim, Mason'ın iki avukatından biriydi ve kasabada yaşıyordu ama kavga günü çiftlikteydi. Cord'u Frank'ten uzaklaştıran oydu. Ephraim de lafını esirgememişti.

"Bazen babam ve Song'un onu nasıl ürettiklerini merak ediyorum. Bir puma ile dişi kurdun bile Cord'u üretemeyeceğini düşünürsünüz. İçine porsuk karışmış olmalı."

Kendi ailesi Cord hakkında kasabanın geri kalanıyla önemli bir konuda anlaşmazlığa düşmemiş olsa da, Anne bazen Bennett Çiftliği'nin geniş arazilerine duyulan kıskançlığın Cord hakkında anlatılan ve yeniden anlatılan hikayeleri körükleyip körüklemediğini merak ediyordu.

Bu koşullar altında herhangi bir adamla yalnız kalmak son derece uygunsuz olurdu. Cord Bennett'la herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde yalnız kalmak düşünülemezdi bile. Düşüncelerinden sıyrılan Anne kendine bir fincan kahve daha doldurdu. Boş midesi guruldama noktasını çoktan geçmişti; sıkıcı bir ağrıya dönüşmüştü. Ahlakın canı cehenneme. Burada olduğunu kimse bilmeyecekti ve belki de onu kendisine yardım etmeye ikna *edebilirdi*. Kesinlikle deneyecekti.

CORD bir elinde taze sütle kısmen dolu bir kova, diğer elinde yumurta dolu hırpalanmış bir teneke ile *eve doğru yürüyor*, kendi aptallığı için zihinsel olarak kendini azarlıyordu. Yirmi sekiz yaşında bir kadının evden kaçabileceğine inanmak zordu ama Anne Wells'in görünüşüne bakılırsa durum böyleydi. Dün gece yağın yağmurdan dolayı avlu dışında arayıcıların bulabileceği bir iz yoktu ama eğer Anne Wells onun evinde bulunursa, bunun bedelini çok ağır ödeyecekti ve bunu ödeyen de kendisi olacaktı.

Ayrıca, ahırında uyuyan başka bir kadın bulsaydı, onu yüzüne bir kova soğuk su dökerek uyandıracağını, ölesiye korkutacağını ve gidebildiği kadar hızlı bir şekilde oradan kaçacağını bilmek de can sıkıcıydı. Ama Anne öyle değildi. Anne, Mason kasabasında, hatta tüm Colorado Eyaleti'nde yardım etmek için karşıdan karşıya geçebileceği tek kadındı.

Dahası, son bir saat içinde, onun evinde olduğu düşüncesi karşısında saf bir zevkten başka bir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçmişti,

onu bekliyor.

Duygularının pek bir önemi yoktu. Artık eve ya da gitmek istediği yere mümkün olduğunca çabuk tek parça halinde ulaşmasını sağlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Çamurla kaplı mokasenlerini verandada bırakarak içeri adım attı, gözleri hemen ona kayd ve onu incelemeye başladı.

İşin ilginç yanı, kilometrelerce ötedeki her uygun bekârın Anne Wells'e kur yapmamış olmasıydı. Belki modaya uygun olandan daha uzun boyluydu ama bir buçuk metrelik ince boyu alışılmadık derecede zarifti. Dişiliği abartılı bir vücut hatlarından değil, birbiri içine geçen ve gözü takip etmeye davet eden ince kıvrımlarından geliyordu. Yumuşak kahverengi saçları, kalp şeklindeki yüzüne ipeksi bir çerçeve oluşturuyor ve kocaman gri gözleri her düşüncesini ele veriyordu. Elbette, çoğu insanın onu suçladığı ve evde kalmış bir kız olmakla suçladığı şey bu büyük gri gözlerin doğrudanlığıydı.

Anne ona her zaman yeni bahar çimenleri kadar taze görünmüştü ama şimdi başını kaldırıp ona gülümseme izi verirken, durumu onu dehşete düşürdü. Dün gece yağın yağmurda uzun bir yürüyüş yapmış olması pislikten kararmış saçlarını açıklamıyordu. Yüzü o kadar inceydi ki, muhteşem gözleri kocaman siyah çukurlar içinde ışık merkezleriydi. Her zaman çok narin ve kadınsı görünen hafif sivri çenesi şimdi acı verecek kadar sivriydi ve mutfaktaki koku onun yıkanmamış halini kanıtlıyordu.

"Umarım gömleğini ödünç almamın sakıncası yoktur."

Cehennem gibi bir fırçalamaya ihtiyacı olacaktı. "Hayır." Cord içinde bulunduğu durum için bir açıklama aradı. "Hasta mıydın?"

Kadın kaçamak bakışlarla başka tarafa baktı. Ceketini ve şapkasını Anne'in eşyalarının yanına asmaya başladı, neredeyse Anne'in alçak sesle verdiği cevabı kaçıyordu.

"Hayır, hasta değilim, tam olarak değil."

Daha iyi bir cevap almak için zorlamadı ama kovayı ve yumurtaları masanın üzerine koydu, kollarını sıvadı ve sobanın yanındaki büyük tavada bulaşık yıkamaya başladı. Ellerini kuruladıktan sonra döndüğünde Anne'in rahatsız edici bir açlık ifadesiyle süt ve yumurtalara baktığını gördü.

Durumu nasıl açlık olabilir? Ailesinin durumu iyiydi. Sadece Edward Wells'in kendisi terzi dükkânından kazandığını iddia ettiği parayla büyük evin ya da diğer süslü eşyaların bir kısmını karşılıyordu. Bayan Wells'e miras kalmıştı. Yine de o bakışta bir yanlışlık yoktu.

Anne sonunda bakışlarını kovadan ve yumurtalardan ayırdığında, "Ben yemek yaparım. Sen konuş."

O içindeyken ev Anne'e daha küçük görünüyordu. Midesindeki kıpırtılar açlıktan kaynaklanıyordu; öyle olmalıydı. Zihni bir sorundan diğerine savruluyor, ona bilmek istediği şeyi söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu, ailesinin kirli çamaşırlarını herkesin önünde yıkamakla ilgili bir mesele değildi. Şu anda onlara karşı böyle bir sadakat hissetmiyordu. Bu daha çok kişisel bir utanç duygusuydu ve bu yüzden gerçek bir açıklamadan kaçınmaya çalıştı.

"Sanırım evden ayrıldığımı söyleyebilirsiniz. Grenerton'a gitmem gerekiyor. Oradan trene binip Chicago'daki Clara Teyzemin yanına gideceğim. Belki tekrar onunla yaşamama izin verir. Beni Grenerton'a götürmeyi düşünür müsün?"

Cord onun sorusunu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu. "Seni arayan insanlar var mı?"

"Evet, muhtemelen, ama nereye bakacaklarını bilemezler. Brower kardeşlerin arabasını salonun arkasında gördüm - boştu, kasabaya bir şey teslim etmiş olmalılar - ve brandanın altına saklandım. Araba güneye dönene kadar oraya gidersem Grenerton'dan sadece birkaç mil uzakta olacağımı düşündüm."

Cord pastırma dilimlemeyi bıraktı ve ona sert bir bakış attı. "Hiçliğin ortasında Brower'lar seni ele geçirirse başının ne kadar belaya gireceği hakkında bir fikrin var mı?"

Biliyordu ama o anda bu risk gerekli görünüyordu. "Evet, bu yüzden yağmur başladığında ve onları kuru tutmak için muşambayı tamir etmekten bahsettiklerini duyduğumda arabadan yuvarlandım ve onlar gözden kaybolana kadar yol kenarındaki bazı çalıların arasına saklandım. Gerçekten de durdular ve muşambayla oynadılar." İsteğini tekrarladı, "Grenerton'a gitmeme yardım eder misin?"

Cevap yine başka bir soruydu: "Ne kadar paranız var?"

Lanet olsun ona. Zor olmak zorunda mıydı? Anne kararlı bir şekilde, "Yeter," dedi. "Bana yardım edecek misin? Lütfen?"

Pastırmayı büyük bir tavaya attı ve bir kasede un, süt ve yumurtaları karıştırmaya başladı. Anne onun yüzünden daha az etkileyici olmayan sırtından başka bir şey göremiyordu. Sonunda, "Belki. Konuşuruz."

Yani yardımının bedeli tüm bu çirkin hikâye olacaktı. İstifa etmiş bir omuz silkmeyle konuşmaya başladı.

"Babam yıllardır evli olmadığım için üzülüyor, biliyorsun. Yaşlı bir hizmetçi kıza sahip olmanın bir şekilde onun üzerinde bir yansıma olduğunu düşünüyor."

Cord arkasını dönmedi ama, "Elroy Turrell'i tercih edecek kadar evlenmeni istemedi, değil mi?" dedi.

"Hayır. Bir çiftçinin oğlunun yeterince iyi olmadığını düşünüyordu ve o zamanlar daha on sekiz yaşındaydım. Elroy' çok fazla olduğunu düşündüğü şeyleri görmeye başladığımda beni Chicago'ya, Clara Teyzemin yanına gönderdi."

Onun pastırmayı süzüp yumurtaları kızartmaya başlamasını izleyen Anne, Cord'un Elroy konusunda babasıyla aynı fikirde olduğundan birden emin oldu, ama Bennett'in suçlayacağı Elroy'un umutları değil, cesaretsizliği olacaktı.

Cord'un sırtını inceleyerek, kolay ve etkili hareketlerine hayran kalarak, yemek görüntüsünün ve kokusunun getirdiği keskin açlık sancılarından kendini uzaklaştırdı. Komik olmalıydı. Cord Bennett'le yalnızdı ve Cord ona kahvaltı hazırlıyordu. Komik değildi; aşağılayıcıydı. Sinirlerinden, pisliğinden ve onca insan arasında ona dertlerini anlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ve bu işin peşini bırakmayacaktı. "Chicago'da nişanlanmıştınız," diye sordu.

"Evet, dört yıl boyunca. Adı Richard Tyler'dı ve bir bankacının oğluydu. Ailem buna çok sevinmişti. Nişanı bozduğumda, babam işleri düzeltmek için ilk trenle Chicago'ya gitti. Başından beri Doğu'ya gitmeyi hiç istememiştim ama babam gitmemi istedi ve ben de gittim. O zaman geri dönmek istemedim ama o eve dönmemi istedi, ben de döndüm - gerçi beni neden geri istediğini bilmiyorum, o kadar kızgındı. Aylarca benim ne kadar rezil ve başarısız olduğumu anlatıp durdu. O zamandan beri bu kadar nutuk atmıyor ama her yıl bir öncekinden biraz daha umutsuz oluyor."

Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sen de aynı yıllardan birkaçında gitmiştin, değil mi? İnsanlar döndüğünde vahşi bir Kızılderili gibi görüldüğünü söylüyor. Nereye gitmiştin?"

Arkasını bile dönmedi. "Bazı insanlar çok fazla şey söyler. Sen yeterince söylemiyorsun."

Engellenen Anne, onun arkasından burnunu kırıştırdı ve devam etti. "Her şey böyleydi ve bu yaz başında ne zaman arkamı dönsem George Detrick'le karşılaşıyordum. Onu tanıyor musun?"

"Onu buralarda görmüştüm."

"O bir dul, biliyorsun ve babamdan daha yaşlı. Oğulları benden büyük ve onlar da hödük."

Anne bir çabayla, yükselmekte olan sesini alçalttı. "İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamamanın günah olduğunu biliyorum ama ona katlanamıyorum. Şişman ve yağlı, küçük boncuk gözleri var ve her zaman şu anda benden daha kötü kokuyor. Oğulları beni korkutuyor, kibirli, patronluk taslayan ve sıkıcı biri ve benimle konuşurken sürekli ellerimi ya da kollarımı okşamaya çalışıyor ve bu da kendimi kirli hissetmeme neden oluyor...."

Anne'in nefesi, dehşetin sıralamasını bitirmeden önce tükendi.

Cord kahvaltının pişmesini beklerken yüzünü ona döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "İğrenç diyor."

"Evet. Şey. Nasıl hissettiğimi anladığında pes etmedi. Babama gidip benimle evlenmek istediğini söyledi ve babam çok sevindi. Bay Detrick'le evlenmemi emretti."

"Ve sen hayır dedin."

"Babama ilk kez herhangi bir şekilde karşı çıktım. O alır..., ama açıkladığımda emindim...."

Sesi kesildi, ama sonra başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Babam için hiç fark etmez. Benimle evlenmek isteyen tek kişi Bay Detrick ve babam da benim evlenmemi istiyor, önemli olan da bu. Bütün yaz bana zorbalık etti ve bütün aileyi bu konuda perişan etti ama nasıl kabul edebilirdim ki? Evlilik...."

Sobaya dönmeden önceki anda Cord'un gözlerinin gibive etrafındaki derinin gerilerek düzleştiğini gördü. Onun adına duyduğu öfke daha da utanç vericiydi ama Cord ona bakmadan gerisini getirmek daha kolaydı.

"Babam pes etmeyeceğimi anladığında, bir akşam dükkândan eve geldi ve yatak odamın pencerelerine tahtalar çakıp beni içeri kilitleti. Buna inanamadım. Beni korkutmaya çalıştığından emindim ama sonra anneme bana yeteri kadar yemek vermemesini söyledi. Annem - tabii ki vermedi ve bunu fark ettiğinde yatak odasının anahtarını aldı ve ondan sonra her gün bir önceki günden daha az yemek yedim. Haftalar oldu ve dün 'öğünler' bir dilim ekmekten ibaretti."

Anne bu gerçekleri sakın ve duygusuz bir şekilde anlatmıştı ama şimdi sesi titriyordu. "Gerçekten korkmaya başlamıştım. İnsanlar sıçan ve yılan yiyecek kadar acıkırlar. George Detrick'le evlenecek kadar acıkacağımı biliyordum. Babam kazanacaktı."

En utanç verici kısım bittikten sonra Anne geri kalanını hızlıca anlattı. "Beni bu şekilde uzun süre kilitli bırakacaklarına hiç inanmamıştım ama

Bu yüzden sıkıcıydı ve ilk günden itibaren verandanın üzerindeki pencerenin tahtalarıyla çok zaman geçirdim. Dün gerçekten gevşemişlerdi ve biraz daha beklersem birinin fark etmesinden korkuyordum. Bu yüzden tüm gücümü tahtaları çıkarmak için harcadım. Verandanın çatısının kenarından sarkarak yere indim ve hiç düşünmeden Browsers'ın arabasına tırmandım. Kasabadaki hiç kimse yardım edemezdi, biliyorsunuz. Başlangıçta buna inanmazlardı.

"Arabadan ayrıldıktan sonra senin ışığını görene kadar yürüdüm ama burada kimin yaşadığını bilmiyordum. Bu kadar güneyde Bennett arazisi olduğunu bilmiyordum. Köpek bir iki kez havladı ve sonra koşup beni kokladı ve dostça davrandı, ben de ahırdaki samanların arasına kıvrıldım. Yağmur durur durmaz gitmek istiyordum ama uyuyakalmışım."

"Elbette burada kimin yaşadığını bilseydiniz doğrudan eve gelirdiniz."

Ses tonu ve gözlerini ısıtan eğlence Anne'in moralini neredeyse yerine getirmişti. Böylesine imkânsız bir öneriye aynı şekilde karşılık vermekten kendini alamadı. "Elbette, bir misafir isteyip istemediğinizi sordum."

Bu noktada masaya içinde sıcak kek, yumurta ve domuz pastırması olan iki tabak koydu ve Anne konuşmayı bırakıp kontrolsüz bir hınçla yemeye başladı.

Cord birkaç saniye izledikten sonra, "Yavaşla, yoksa daha da hızlı geri gelecek," dedi.

Kafasını kaldıran Anne, onun eleştirmedigine, öğüt verdiğine karar verdi. Kendini kürek çekmeyi bırakmaya zorladı ve çiğnemeye başladı. Sessizce yediler ve tabağı temizlendiğinde, daha fazla yemek teklifini üzümlere geri çevirdi.

"Hayır, teşekkür ederim, daha fazlasını isterdim ama haklısın, aşağıda durmaz."

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsiniz. Gerçekten, teşekkür ."

Cord sandalyesinde arkasına yaslandı ve o kadar çok yoruma neden olan gözleriyle onu kısırdı. Sarı değil, kehribar rengi belki. Önceki sorusunu tekrarladı. "Ne kadar paran var?"

Çok ısrarcı ve çileden çıkarıcı bir adam, diye düşündü ama itiraf etti: "Yirmi dolar. Odamdaydı. O benim."

Şimdi Anne onun yüzünde ne düşündüğüne dair ipucu arıyordu, "Burada biraz nakit param var. Sana yüz elli dolar verebilirim. Eğer kabul edersen, arabaya atlayıp seni Grenerton'a götürebilirim. Ata binebileceğini sanmıyorum?"

"Hayır, yapamam ama paranı da alamam. Lütfen sadece oraya gitmeme yardım edin."

"Benden borç almak uygun olmaz, ha?"

"Bu sadece uygun olmazdı. Doğru da olmaz. Eğer teyzemle yaşarsam, onun sadakasıyla yaşamış olacağım. Eğer teyzem babamın tarafındaysa ve orada kalmama izin vermezse, ben de arkadaşlarımın yanına gider ve bir yerde iş bulursam, yine de sana yüz elli doları asla geri ödeyemem. Bunu biliyorsun."

Ayağa kalktı ve kirli tabakları alıp bulaşıklığa koydu ve üzerlerini ocaktaki hazneden aldığı sıcak suyla örtmeye başladı. Kadın yardım etmeyi düşünerek ayağa kalkmaya başladı ama adam "Otur" diye emretti ve kadın oturdu.

Anne, birkaç bulaşığı yıkarken onu tekrar inceledi. Muhtemelen ağabeyinin boyundaydı, 1.80'in biraz üzerindeydi ama daha zayıf ve daha uzun bacaklıydı. Rob'un omuzları geniş olabilirdi ama ağabeyi kesinlikle etine dolgun olmasa da, beli ve kalçaları bu kadar yumuşak bir şekilde incelmemişti.

Kordon kıpırdamadan dururken ham bir güç yayıyordu. İnsanların ondan korkmasına şaşmamalı. Dükkân sahiplerine ve kasabadaki diğer insanlara karşı her zaman yeterince kibardı, ama asla gereksiz bir söz söylemezdi ve yüzü ifadesiz bir maskeydi. Anne'in kendi nabızı boğazında rahatsız edici derecede güçlü ve hızlı atıyordu.

bitiren Cord iki kahve fincanını da doldurdu ve tekrar onun karşısına . Kasıtlı ve düşünülmüş sözleri kadının düşüncelerinin yönünü aniden değiştirdi.

"Ailenin seni yakalayıp eve sürüklediğini varsayarsak, Grenerton'a sadece yirmi dolarla gidersen Chicago'ya ulaşırsan şanslısın. Teyzen yardım etmezse, fahişelik yaparsın. Yeterince güzelsin ama genç değilsin. George Detrick'ten daha yaşlı, daha çirkin ve daha kötü adamlara hizmet edeceksin, hem de birçoğuna."

Hayatında hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı! "Konuşmayacağım! Benim hakkımdaki gerçek düşüncelerini duymak kesinlikle güzel!"

"Nefret ettiğin biriyle evlenecek kadar aç olabileceğini ama kendini yabancılara satacak kadar aç olamayacağını mı düşünüyorsun? Sence kadınlar neden fahişe oluyorlar - hoşlarına gittiği için mi?"

O da aynen böyle düşünüyordu ama bunu şimdi söyleyecek . Ona ters ters baktı.

"Parayı alırsan seni Grenerton'a götürürüm. Eğer aptal olmak istiyorsan, lanet olası yirmi dolarınla oraya yürü. Sana kalmış."

Kadın şaşkınlık içinde ona baktı. Onun durumu tersinden bir şantajdı ve gülünçtü. Daha nasıl tartışacağına karar veremeden köpek havlamaya başladı. Yaklaşan at sesleri yoktu ama şimdi dışarıdan erkek sesleri geliyordu.

Cord ayağa kalktı. "Sanırım senin nerede olduğuna dair bir fikirleri var. Kartlarını doğru oynarsan Detrick konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Adam umursamaz görünüyordu ama Anne'in midesi paniğe yaklaşan bir korkuyla kasıldı. "Bu senin için ne kadar sorun olacak?" diye fısıldadı.

"Ağlamıyorsun. Sadece bir sürü küfür ve tehdit. Eşyalarını al ve benimle gel."

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 2

ANNE İTAATLE GÜLDÜ VE onu kapıya doğru *takip etti*. Ayakkabılarını toplarken, Cord'un bütün rahatlığına rağmen kapının yanındaki duvarda asılı duran tüfeğe uzandığını gördü. Cord silahı bırakmadan önce kapı çarparak açıldı.

"Bırak onu."

Anne, Cord'a tabancasını doğrultan esmer, iri göbekli adamı hayal meyal tanıdı ama yüzüne bir isim koyamadı. Adam elindeki silahla işaret ederek kapı aralığından çıktı. Cord tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Davetsiz misafir şapkasını Anne'e doğru eğdi. "Baban için güzel bir hikâye düşünsen iyi olur tatlım. Browsers bizi burayı aramaya başlatmadan önce bile her kilometrede daha çok egzersiz yapıyordu. Buraya Kızılderililer gibi gizlice yaklaştık. Şu anda senin yerinde olmak istemezdim." Gözlerini kasıtlı bir aşağılamayla onun üzerinde gezdirdi, sonra güldü. "Ya da onların dışında."

Onu üst kolundan yakaladı ve kabaca açık kapıya doğru itti. Anne ona karşı koymak için ayakkabılarını bıraktı ama sonra bahçedeki ses karmaşası içinde babasının sesinin yükseldiğini duydu.

"Seni melez piç, kızıma ne yaptın? O burada. Bunlar onun ayak izleri!"

Anne direnmeyi bıraktı ve kendisini kaçıranın onu dışarı itmesine izin verdi. Daha sonra avluda sadece on adam ve at olduğunu fark edecekti, ama o anda hepsi de etrafta dolaşan yüz kişi gibi görünüyordu. Babasının yanı sıra George Detrick'i de hemen seçmişti. Geri kalan adamlar, babası onu bulmak için bir arama ekibi aradığında gönüllü olmuş olmalıydılar. Üçü silahlarını çekmiş, hepsi de Cord'a nişan almıştı.

Cord'la yüz yüze duran adamı zar zor tanıdı. Dik duran askeri duruşu babasınınkiydi, sadece kırlarla dokunulmuş koyu renk saçları da öyle. Ama Edward'ın yüzü öfkeden benek benek kızarmıştı ve özenle kesilmiş bıyığının altında ağzı ince, bükülmüş bir çizgiydi.

Gördüğü manzara karşısında her zamankinden daha çok korkan Anne babasına doğru koştu ve koluna uzanarak, "Hayır, yapma," diye bağırdı.

Edward ona doğru döndü, kollarının üstünden yakaladı ve onu bir bez bebek gibi salladı.

"Bundan kurtulacağını mı sandın? Browsers'ın arabasına bindiğini kimsenin görmediğini mi sandın? Seni onlardan kurtarmamız gerektiğini sanıyordum, ama bu daha kötü! Seni aptal, bana itaat edip saygın bir adamla evlenemedin, kaçmak ve Bennett pisliği tarafından mahvedilmek zorunda kaldın!"

Bağırıyor, ince bir tükürük püskürüyordu. "Burada neler döndüğünü herkes anlayabilir. Ya o seni zorladı ya da sen gönüllü oldun. Seni zorladığını söyle!"

Tüm bu diğer erkeklerin önünde babasına daha fazla karşı çıkmak yapabileceği en kötü şey olurdu - babasının istediği yalanı söylemek dışında. Babası onu sarsmayı bıraktığında, sadece babasının değil, herkesin duyacağı şekilde çok dikkatli, yüksek sesle ve net bir şekilde, "Bana hiç dokunmadı," dedi.

İnançsızlık ve daha fazla öfke bekliyordu, ama yüzünün yan tarafına çarpan tam güçteki ters el darbesini asla. Sersemlemiş bir halde, düşmesini engelleyen tek şey olan verandanın direğine doğru sendeledi. Ağzı kanın metalik tadıyla doldu. Daha önce hiç darbe almamıştı.

Anne'in görebildiği tek şey babası ve onun öfkesiydi ama Cord'un sözlerini yeterince net duyuyordu.

"Onu rahat bırak, lanet olası. O yapmadı....

Sözlerini kesen ses etin ete çarpması değil, donuk bir gümbürtüydü. Anne bir silah namlusu olduğunu düşündü.

Babası onu tekrar kollarından yakaladı. "Seni zorladığını söyle!"

Bu kez Anne onun tepkisine hazırды ve yine dikkatlice "O asla..." diye telaffuz etti ama ikinci darbe yüzünün diğer tarafında patlamadan önce ancak bu kadarını yapabildi. Düşmedi çünkü biri arkasından gelip onu dik tutuyordu.

"Kimsenin bir kadını dövmesini izlemek için gelmedim."

Anne her şeyi yeniden odak noktasına getirmeyi başardı ve Turrells'in yakınında yaşayan çiftçi Dick Brown'un atına binip uzaklaştığını gördü. Sonra Cord harekete geçti, silahların altına dalmak için dikkati dağıtmayı kullandı, solundaki adamı kendisiyle birlikte aşağı indirdi, diğerinin ayaklarını altından tekmeledi. Sayıları çok fazlaydı ve akıllarındaki şey bir kavga değildi. Bir el silah sesi duyuldu ve Cord yavaşça ayağa kalktığında, kan gömleğinin bir tarafını, kemerinin hemen üstünü ıslatmıştı.

Şiddet havayı bir gece önceki fırtınanın elektriği gibi hissedilir bir şekilde doldurmuştu. Anne, Cord'a bakmaya korkuyordu.

bu dehşeti ona getirdi. George Detrick uğursuz sessizliği bozarak işleri daha da kötüleştirdi.

"Ed, çok üzgünüm ve hissettiklerini çok iyi anlıyorum ama şu anda onunla evlenemem."

Edward'ın rengi neredeyse normale dönmüştü. Şimdi tekrar yükseldi. "Bu halde onun evinde olacak kadar aptal olması yeterince kötü, ama eğer ona zarar vermediğini söylüyorsa, vermemiştir. Tanrı biliyor ki hataları var ama yalan söylemek onlardan biri değil. Ne dediğini duydunuz."

"Duydum ve eğer ona inanmak istiyorsan anlarım. Ama ben inanmıyorum."

Detrick tombul elini ona doğru uzattığında Anne irkildi ama Detrick ona dokunmadı, sadece saçlarını yoldu, sonra bir saman sapı tuttu ve parmaklarının arasında döndürerek ucundaki tohum püskülünün dans etmesini sağladı.

"Ahırda uyudum," dedi Anne öfkeyle. "Cord, siz beni bulmadan hemen öncesine kadar burada olduğumu bile bilmiyordu."

Kendisini tutan adamın kaba kahkahaları yüzünden son sözlerini bile duyamadı. Samuels, diye düşündü. Lem Samuels. Silahları Cord'un üzerinde olan kirli görünümlü arkadaşları Meeks kardeşler ve Red O'Brien'dı. Dördü de kasabanın doğusundaki Double M Çiftliği'nde çalışıyordu, küçük arazi sahiplerini otlatma ve su hakları konusunda korkutmak için adam tuttukları biliniyordu.

Şimdi Charlie Meeks konuştu. "Bence yanlış çifti evlendirmeye çalışıyorsun, Wells. Bennett işleri yoluna koyacaktır. Değil mi?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Edward. "İzin vereceğim hiçbir koşul yok...."

Meeks Edward'ı diğerlerinden uzaklaştırdı. Meeks konuşurken Anne önce babasının başını sürekli salladığını gördü, ama sonra yavaşça başını salladığını, ardından birkaç kez daha salladığını gördü.

Adamlar geri döndüğünde Meeks'in yüzünde çirkin bir gülümseme vardı. "Buraya bir düğün için geldim ve bir düğün göreceğim. Şimdi, sert adam, bunu düzelteceksin, değil mi?"

"bir şey yok," dedi Cord kesin bir ifadeyle.

"Evet, var ve bunu yapacaksın," dedi Meeks. "Cehennem gibi."

Birkaç dakika sonra Cord neredeyse baygın bir halde yere yığıldı. Tek kelime daha etmemişti ama gözlerindeki meydan okuma Meeks'in istediğini alamayacağını açıkça gösteriyordu.

İlk darbeye birlikte Anne haykırmaya çalıştı ama Samuels onu tutuşunu değiştirerek sadece sol eliyle ağzını kapattı, başını acımasızca omzuna çekti ve omurgasını acı verici bir kavise zorladı. Kadın Samuels'in elini ve kolunu tırmaladı ama tırnakları Samuels'in ağır ceketini ve deri eldivenini yırtmaktan başka bir işe yaramadı. Anne'in çoraplı ayaklarından gelen tekmeler Samuels'in onunla alay etmesine neden oldu.

"Kendini yormaktan vazgeçsen iyi olur. Ayaklarından başka bir yerine zarar vermiyorsun."

Sonra sağ eldivenini dişleriyle çekip çıkardı. İğrenç küfürler mırıldanarak, kadının ulaşabildiği her yerini pençelemeye, çimdiklemeye ve bükmeye başladı.

Charlie Meeks'in Cord'a ne yaptığını görmeye çalışan Anne, kendi bedenini iğrenç bir şekilde pençelemekten kaçınmak için kıvrılırken, avluda hâlâ sinsi hareketler görüyordu. Dün gece ona ahıra kadar eşlik etmiş olan kahverengi, tilki suratlı köpek, Cord'a ve onu tutan adamlara doğru tereddütle yaklaşıyordu.

Bu hareket Charlie Meeks'in de dikkatini çekti ve daha geniş bir sırtıyla tabancasını çekerek, "Bunu izleyin çocuklar," diye böbürlendi.

Cord'un şiddetli hamlesi hepsini gafil avladı ve Meeks'in nişanını bozdu. Silah sesi ve köpeğin çılgılığı bir araya geldi ama köpek Charlie'nin ikinci atışından önce verandanın altına kaçtı.

Jimmy Meeks kardeşine bilmiş bir bakış atarak, "Sert adam bundan hiç hoşlanmadı, Charlie. Belki o iti dışarı çıkarmak bize biraz işbirliği sağlar."

Charlie düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra kasabadan gelen salon işletmecisi Thomas White'a dönerek, "Ağıldaki atları görüyor musun? Birini yakalayıp buraya getir."

Anne, ne babasının ne de Rahip Pratt'in Samuels'in kendisine ne yaptığını bilmediğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Şimdi herkes White'ın ahırdan bir yular getirmesini ve fazlasıyla dost canlısı atlardan birini yakalamasını beklerken, babasının, Rahip Pratt'in, George Detrick'in ve Mason kasap Michael Benton'ın ona kaçamak bakışlar attığını gördü.

Hepsinin Samuels'in ne yaptığını bildiğine, onun acı verici, istilacı el yordamına karşı çaresiz çırpınışlarını gördüğüne ve yine başka tarafa baktığına şüphe yoktu. Kasabalıların hiçbiri Double M adamlarının sıradan şiddetine karşı durmayacaktı ve babası Charlie Meeks ile bir anlaşmaya varmıştı.

White yakaladığı doru atı Meeks'in yanına götürdü. Charlie tabancasını hayvanın sol ön dizine doğrulttu ve Cord'un gözlerinin içine bakmak için döndü.

"Ne diyorsun sert adam? İyi atlar yetiştirdiğini duydum. Şuradaki atların her birine bir diz vurmama ne dersin?"

Samuels bile Charlie'ye o kadar dikkatle odaklanmıştı ki eli durmuştu ve Anne'in Cord'un gözlerinde yanarken gördüğü şey, pes ederken bile sertçe yutkunmasına neden oldu. "Pekâlâ. Sen kazandın. Sen kazandın."

White ipi bıraktı. Doru iğdiş avlunun kenarına kadar gitti ve orada ot yemeye başladı. Anne hayvana bağışlamak istedi. *Kaç, o kadar uzağa kaç ki seni bir daha asla yakalayamasınlar*, ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ağılda hâlâ yarım düzine potansiyel kurban vardı.

Charlie, "Hey, gelini buraya getir, Lem," diye seslendi ve Samuels Anne'i, sırtında Jimmy Meeks'in silahı olmasına rağmen artık yardım almadan ayakta duran Cord'un yanına itti. Her şey giderek daha gerçek dışı görünmeye başlamıştı. Peder Pratt öne çıktı, titreyen eliyle cebinden dua kitabını çıkardı ve Charlie'nin yönlendirmesiyle, asırlık yeminleri rezil eden bir ortamda düğün töreninin sözlerini okumaya başladı.

Anne Cord'a bakmadı ama onun kelimeleri gevelediğini duydu, Meeks'in yumruklarının yüzüne verdiği hasar yüzünden istese de net bir Çekilde konuŞamazdı. Sıra ona geldiğinde, o da şişmiş ağzı ve yarılmış dudaklarıyla kelimeleri zar zor oluşturabildiğini fark etti. Vaizin söylediği her şeyi tekrarlardı, ta ki vaiz "sevmek, değer vermek ve itaat etmek" diyene kadar.

Sonra başını kaldırdı, küçük bir meydan okuma kıvılcımı buldu, Pratt'in gözlerinin içine baktı ve "sevmek ve değer vermek" dedi. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ve Pratt bakışlarını çabucak indirdi.

Sonunda vaiz, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," diye mırıldandı, kitabını kapattı ve aceleyle yoldan çekildi.

Lem Samuels, Anne'i Meeks ve Cord'a doğru bakan adamların arkasından geriye doğru sürükledi. Charlie, "Ve şimdi küçük bir şivaree için," diye bağırды ve sonra Anne'in kendi kâbusu, Meeks'in Cord'a attığı düzenli, ritmik dayacağın ancak zar zor farkına varabileceği kadar yoğunlaştı. Darbe yağmuru, kovboyların pençesinde duyarsızca yığıldıktan sonra da devam etti.

Samuels elini tekrar Cord'un morarmış ve kanayan ağzına doğru kaydırды ve bu kez sağ elinin Cord'un gömleğinin altından elbisesinin arkasına doğru uzandığını hissetti.

"Şimdi kıpırdama kaltak, böylece kesilmezsin."

Göremiyordu, sadece bıçağın elbisesini ve altındaki her şeyi kesip sırtına girdiğini hissedebiliyordu. İlk başta sadece buz gibi bıçağın kendisini hissetti, sonra kanı ılık ve ıslak bir şekilde aktı ve beraberinde ateşli bir acı geldi.

Elbisesinin ve kombinezonunun büyüklüğü ve korsesinin sert kumaşı onu önceki pençelerinin en kötüsünden korumuştı. Şimdi eli gömleğin altına ve açık elbisesinin içine geri döndüğünde, etini kasıtlı olarak acımasız elinden koruyacak hiçbir şey yoktu. Tehditler ve pis konuşmalar ancak ağzı yüzüne, boynuna ya da omuzlarına indiğinde kesiliyordu. Adam onu ilk kez ısırduğında kız eldivenli eline karşı çılgılık attı. Göğüslerini ve meme uçlarını acımasızca çimdikledi ve büktü, sonra karnına ve kalçalarına doğru ilerledi.

Anne tüm gücüyle ona karşı mücadele ederken, bir ömür önce çok güzel görünen kahvaltı boğazının arkasında ekşimeye başladı. Çaresizce öğürmeye başladı, Samuels'in amansız tutuşu altında boğuluyordu. Samuels iğrenerek küfretti, onu itti ve Anne çamurlu zeminde dizlerinin üzerine çöktü, sadece kahvaltısını değil, midesinin de kusuyor gibiydi.

bir köşesinde, kendi dehşeti ve perişanlığı içinde, Meeks ve O'Brien'in sonunda Cord'u bıraktıklarının farkındaydı. Sadece Meeks kardeşler ve O'Brien değil, kalabalığın çoğu Şimdi Cord'un cansız bedenini tekmeliyordu, başının arkasından bacaklarına kadar hiçbir yeri eksik değildi. Artık cinayete niyetli olduklarına ve Cord'un bir süredir merhametten hissetmediğine dair hiçbir Güphe kalmamıştı.

Sonsuz acı ve dehşetten sonra Charlie Meeks'in sesini duydu, sanki her şey güzel bir şakaymış gibi gülüyordu, "Aynen dediğim gibi Wells, aynı gün içinde bir gelin ve bir dul. Balayının tadını çıkar, sert adam."

Sonra adamlar atlarına binip uzaklaşmaya başladılar, ama Anne çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmeye devam etti, boş midesi spazmlarla sarsılıyordu. Ayak sesleri yaklaştı ve Peder Pratt'in kendi korkusuyla tizleşen sesini duydu.

"Edward, onu öldürdüler. O öldü!"

Babası intikamcı bir öfkeyle doluydu. "Asılması gerekirdi. Ailesi onu bu işten kurtaramayacak."

"Ama ona inandığını söylemiştin."

"Önemli değil! Detrick'i duydu. Hiçbir düzgün adam ona sahip olamaz."

Pratt cevap verdiyse de Anne duymadı. Babası başını çenesinden tutarak yukarı kaldırdı ve Anne şişmiş, kesik gözlerle babasının öfkeli yüzüne baktı.

"Bunu kendi başına sen açtın kızım. Babana emredildiği gibi saygı gösterseydin bu utançtan kurtulurduk." Edward'ın sesi eski ahitten kalma, haklı bir öfkeyle dolu bir peygamber gibiydi.

"Her yönden pissin ve seni benimle ata bindirmeyeceğim. Kendini temizle ve seni tekrar çatımın altına almam için beni nasıl ikna edeceğini düşün."

Edward başını eğerek uzaklaştı, atına bindi ve Pratt'le birlikte diğerlerinin peşinden gitti.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 3

YORGUN MİDE NİHAYET SESSİZLEŞTİĞİNDE, Anne başını kaldırdı ve uyuşuk bir şekilde etrafına bakındı. Batıya doğru yükselen dağları gördü, mavi-siyah ve beyaz tepeli. Sonbahar gökyüzü o kadar parlak bir maviydi ki gerçekmiş gibi görünmüyordu ve tombul, altın sarısı pamuk ağacı yaprakları yere dökülürken arka planda usulca hışırdıyordu. Doğanın kendisi, sadece birkaç metre ötedeki ölüm sahnesini inkâr etmeye çalışıyor gibiydi. Cord'un yüzü artık seçilemiyordu, sadece kanlı bir maske vardı. Giysileri koyu kırmızı lekelerle ıslanmış, etine yapışmıştı. Rüzgâr saçlarını karıştırarak vücudunun hareketsizliğini vurguluyordu.

Cord'un cesedine doğru sürünürken şişen gözleri ve sızlayan gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı. Onun kanlı yüzüne baktı, keşke zamanı tersine çevirebilseydi, bu sabah uyandığında buradan kaçabilseydi. Adam ölmüştü çünkü ondan yardım istemişti. Her ne kadar istemedi de olsa, sorununu onun kapısına getirerek ölümüne neden olmuştu.

Küçük bir hareket dikkatini çekti. Tekrar gördüğünde inanamayarak nefesi kesildi; adamın burnundan bir damla kan akıyor ve yerdeki ıslak bir noktaya damlıyordu. Ölü adamların kanı akar mıydı? Elini zorla çekip adamın koluna dokunduğunda eli titredi. Vücudu sıcaktı ve eti sert değil, esnekti, canlıydı.

Anne bir gümbürtüyle Cord'un cesedinin yanında oturur pozisyona düştü. Şimdi ne yapacaktı? Nasıl olsa ölüyordu, ama onu çamurlu zeminde öylece bırakamazdı ve onu nasıl, Tanrım, nasıl hareket ettirebilirdi?

Anne uzun anlar boyunca histeriye kapılmamak için mücadele etti. Suçluluk, keder, korku - kendi duyguları tarafından hareketsiz bırakılmıştı. Gün sadece serindi ama zemin soğuk ve ıslaktı. Burada yatarken, maruz kalmak onu öldürmeyi bitirecekti. Onu akla gelebilecek herhangi bir şekilde hareket ettirmek iç organlarına daha fazla zarar verebilirdi. Frank Bennett buradan birkaç mil ötede yaşıyordu ama ne yöne gidebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve yardım isteyecek gücü de yoktu. Alnını ellerine dayadı, ağrıyan gözlerini kapattı ve dua etmeye başladı.

"Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım et," diye fısıldadı. "Bana ne yapacağımı söyle, bana her şeyi yapabilecek gücü ver."

Anne yavaşça ayağa kalktı. Çok dik durdu, temiz sonbahar rüzgârından derin nefesler alarak zayıflığının geçmesini bekledi, sonra eğildi, ellerini Cord'un üst kollarının altına bağladı ve çekmeye başladı. Cord'un bedenini avludan eve doğru adım adım sürükledi. Bu korktuğu kadar imkânsız değildi, neredeyse imkânsızdı ama tam olarak da onu ağmıyordu. Verandaya varmadan çok önce, harcadığı çabadan, garip pozisyonundan ve Samuels'in daha önceki ilgisinden dolayı sırtı kırılacakmış gibi hissetti.

Verandanın iki alçak basamağı dağlardan bile daha zorlu engellerdi. Cord'u eve sokmak bile bir zaferdi, ama Ėimdi ne olacaktı? Yardım almadan onu asla yatağa yatıramazdı. Avluda yatarken sırtına yediğı acımasız tekmeler aklına geldi ve onu sert zeminde de bırakamayacağını biliyordu. Ana odadaki iki kapı yatak odalarına açılıyordu, biri kullanılmıyordu, diğerrinin Cord'a ait olduğı belliydi.

Anne, Cord'un yatağındaki şilteyi yere çekti, onu ana odaya, sobanın yanına sürüklemeyi düşünüyordu ama hantal şey yatakla duvar arasına sıkışmıştı. Onu yerinden oynatmaya çalışarak zaman ve güç kaybetmemeye karar verdi.

Cord'u yatak odasına ve yatağın üzerine sürüklemek o kadar zor olmadı ama Anne iğ bittiğinde rahatlayarak Cord'un yanına yığıldı. Hafif bir guruldama sesi onu doğrulmaya, kendini toparlamaya ve dikkatle dinlemeye itti. Cord'un başı şimdi dikti, avluda ve onu sürüklerken olduğı gibi omzuna doğru eğilmemişti. Saniyeler içinde ne yaptığını anladı, adam kendi kanında boğuluyordu. Yavaşça başını çevirdi, sonra burnundan ince, düzenli bir kan akmaya başladığında başka bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı.

"Tanrım, özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm...."

Bir adamın bu kadar düzenli bir damlamayla kan kaybından ölmesi ne kadar sürerdi? Kendi zayıflığına öfkelenen Anne dişlerini sıktı. Ne olursa olsun muhtemelen ölecekti ama burada oturup ağlayarak, pes ederek buna sebep olmayacaktı.

Anne evde kullanabileceğı bir şeyler aradı. Hiç ilaç bulamadı ama sargı bezi için temiz çarşafı yırttı. Cord'un giysilerini her zamanki çıkarmaya çalışarak vakit kaybetmedi. Mutfaktaki en keskin bıçağı aldı ve kesmeye başladı. Daha önce hiç çıplak bir adam görmemişti ve kestikçe kendi saçma utanç duyguları için kendini azarladı. Adam baygındı ve ölüyordu, o ise kararsızdı.

Teşhir ettiği bedeni görünce bu saçmalığa anında son verdi. Şu anda gördüğü şey sağlıklı, çıplak bir erkekle pek az benzerlik gösterebilirdi.

"Bayılmayacağım. Ağlamayacağım. Ben , ben ." Sanki yeterli sayıda tekrar onları gerçek kılacakmış gibi, kelimeleri nefesinin altında tekrar tekrar söyledi.

Yaraları görünce midesi tekrar bulanmaya başladığında yatak odasından çıktı, derin bir nefes aldı ve tekrar sakinleşene kadar saydı. Üç kez yüzü geçmeyi başardı.

Cord'un yaraları o kadar ağırdı ki, büyük şişlikler vardı. Çürükler siyah ve mavi değil, kızgın kırmızımsı bir mordu ve birçok yerde kan sanki deri yarılsa akacakmış gibi yüzeyin altında birikmiş görünüyordu. Çiğ yaralar sırtını kaplamıştı ve saçlarında kan vardı. Eğer vurulduğunu görmemiş olsaydı, kurşun yarasını fark etmeyecekti bile. Kurşun yan tarafından, kaburgalarının hemen altından geçmişti ve en azından içinde değildi.

Anne bir kova buzlu dere suyu getirdi ve yaralar üzerinde çalışırken en kötü şişliklere soğuk kompres uyguladı. Adamın her santimini bol sabun kullanarak ve leğeni sık sık boşaltarak yıkadı.

Cord'un yüzündeki kurumuş kanı temizlerken zaten kabuk bağlamış olan alt dudağını ısırdı, çünkü bir elmacık kemiğindeki yaranın dikilmesi gerektiğine şüphe yoktu. Cesareti tükenmeden kesiciyi temizledi, bir iğne ve iplik bulana kadar evi aradı ve titreyen elleriyle bir sıra düzensiz dikiş attı.

Onun için başka ne yapacağını bilemediğinden, nemli ve lekeli çarşafı çıkarıp altına temiz ve kuru bir çarşaf sermek için hareketsiz bedenini son bir kez bir o yana bir bu yana döndürdü, nefes alabilmesi için başını eğdiğinden emin oldu ve kanı emmesi için yastığın üzerine bir havlu katladı. Battaniyeleri nazikçe üzerine örttü ve siyah saçlarını düzeltti.

"Bugüne yeniden başlayabilseydim.... dünün üzerinden...." Ne kadar da işe yaramazdı. Adam onu duyamıyordu ve kadın da zamanı geri alamıyordu.

Anne mutfakta ocakla ilgilendi, sonra kendini bir bardak süt içmeye zorladı. Midesi isyan etmedi. Aslında mide bulantısı ve baş dönmesi geçiyor gibiydi.

Uzayan gölgeler korkunç günün yakında sona ereceğini haber veriyordu. Dışarıdaki hayvanlar insanların trajedisinden habersizdi ve kendi ihtiyaçları vardı. Belki Cord, Bennett Çiftliği'nin bu köşesinde at yetiştiriyordu ama

daha çok bir çiftliğe benziyordu. İki inek yakındaki bir merada otliyordu. Ahırın uzak tarafındaki kümeslerde domuzlar vardı ve tavuklar başka bir kümesin etrafında gagalıyordu. Gündüz vakti hayvanlarla uğraşmak daha kolay olacaktı.

Saatler sonra Anne, bir kez daha kısmen taze sütle doldurulmuş kovayla eve geri döndü. Bu kez sütü, sakarlığı yüzünden işbirliği yapmayan ineklerden kendisi toplamıştı.

Lamba ıGıgı Cord'u bıraktığı gibi gösteriyordu, hâlâ yavaG ve sıg nefes alıyordu. Anne, gecenin serin havasına karGı onu baGka bir battaniyeyle örttükten sonra saçlarını tekrar düzeltti ve GiGmiG yanağını, çarpık dikiGlerin hemen altında hafifçe okÇadı, umutsuzca onun için yapabileceği daha fazla Gey diledi.

Kendini taşıyamayacak kadar yorgun olan Anne, Cord'u gece boyunca yalnız bırakamazdı. Gecelik olarak Cord'un gömleklerinden birini ödünç aldı, kazara ona çarpmamak için bir yorgana sıkıca sarındı ve yanına uzandı. Yanık bıraktığı lambanın yumuşak ışığı zihnindeki karanlığı durduramadı. Yorgunluk, günün dehşetinin durmaksızın yeniden canlandırılmasıyla savaşıyordu. Öfkeli yüzler kırmızı bir sisin içinde bir görünüp bir kayboluyor, alaycı sesler yankılanıyordu.

Bir süre sonra bir kolunu yorgandan çıkarıp battaniyenin altına soktu ve Cord'un elini buldu. Teselli veriyor muydu yoksa alıyor muydu, bilemiyordu. Kısa bir süre sonra nihayet uykuya daldı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Yatak odasının pencerelerinden *PARLAK GÜNEŞ IŞIĞI SIZIYOR*

Anne ertesi sabah kaskatı, ağırlı ve günün getirebileceklerinden korkarak uyandı. İlk hareketi dudaklarına yüksek sesli bir inilti getirdi. İkinci bir denemeden sonra doğrulmayı başardı.

Bağlangıçta Cord'un durumunda hiçbir değışiklik olmamış gibi görünüyordu. Aynı pozisyonda huzur içinde yatıyor, düzenli olarak sığ nefesler alıyordu. Onu daha dikkatli kontrol ettiğinde üst dudağındaki kanın kurumuş olduğunu ve başının altındaki havluyu ıslatan taze kan olmadığını fark etti. Bu gelişme moralini düzeltmeye yetmeden, adamın kırmızımsı bir sıvı havuzunda yattığını fark etti; bu, iç yaralanmaların ne kadar korkunç olduğunu kesin bir kanıtıydı.

Kadın yıkar, ovar, çarşafı değiştirir ve kalçalarının altına bezler yerleştirirken, karamsarlık yasak ve istenmeyen bir şekilde yükseldi. Dünyadaki tüm ovalamalar, endişeler ve dualar bir fark yaratmayacaktı. O ölecekti.

Cord için yapabileceği her şeyi bitiren Anne, giyinmek için kullanılmayan ön yatak odasına gitti. Çalışma masasının üzerindeki aynaya baktı ve hemen kendini daha kötü hissetti. Hiçbir irade gücü omurgasını düzeltmeye yetmiyordu. Yaşlı bir kadın gibi kambur duruyordu. Siyah, mavi ve mor çürükler yüzünü öylesine kaplamıştı ki kendini tanıyamadı. Dudakları şişmekle kalmamış, yarıldıkları yerde kabuk bağlamıştı ve Cord'un gömleği kemikli omuzlarından aşağı sarkmış, çirkin ısırik izleri ve daha fazla morlukla parçalanmış derisini ortaya çıkarmıştı. Eğer uyanırsa, beni görünce ölesiye korkacak, diye düşündü acı acı.

Garip bir şekilde, gün geçtikçe Anne huzurun üzerine çöktüğünü hissetti. Çiftlik hayvanlarına bakmak daha kolaydı. Köpek verandanın altından dışarı çıktı ve taze süttten pay almak için kedilerle birlikte sıraya girdi. Anne, köpeğin yara almamış olmasını küçük bir zafer olarak görmeyi tercih etti.

Biraz tatlı dil ve kovadaki tahılın cazibesi gerekti ama sonunda Anne, Meeks'in vurmakla tehdit ettiği atı, yularından hâlâ sarkan ipi tutmasına izin vermesi için ikna etti. Onu arkadaşlarıyla birlikte ağıla geri koydu, yalakta yeterince su olduğundan emin oldu ve ağıldaki samanlığı doldurdu.

Bir gece önce ahırdaki hasta taya sırtını dönmüş, daha fazla sefaletle başa çıkamamıştı. Genç at ölüme yakın görünüyordu. Bu sabah, isteksiz kemik yığınının yarım düzine şeker başardı. Küçük hayvanı kucaklayarak, okşayarak ve fısıldayarak, eğer iyileşirse hayatın yeniden güzel olacağına dair ona söz verdi. Aklından bunu kendi kendine sorgulamak geçti ama bu düşünceyi bir kenara itti.

Evin yan tarafında banyo yapmak için yeterince büyük metal bir küvet ve ön yatak odasındaki bir sandıkta katlanmış birkaç yıpranmış kadın giysisi buldu. Giysiler muhtemelen Cord'un yıllar önce evlenip Mason'dan ayrılan kız kardeşi Marie'ye aitti. Anne temiz iç çamaşırlarını, koyu kahverengi bir eteği ve soluk sarı bir beli ortaya koydu. Kolları ağrıyana kadar su pompalamak ve su ısınırken kendini uyanık tutmak harika bir işti. Banyo ve ödünç aldığı giysiler, babasının onu eve kapatmasından bu yana ilk kez kendisini gerçekten temiz hissetmesini sağlamıştı.

O gece Anne yine yorgana sarındı ve geceyi Cord'un yanında, onun elini tutarak geçirdi. İçindeki değişikliklerin sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini düşündü, çünkü kendini iki gün öncesine göre daha farklı, daha güçlü hissediyordu. Tam uykusu gelmeye başlamıştı ki, Cord'un eli sıkılaştı. Gözlerini açtığında Cord'un başını dikleştirdiğini ve gözlerinin yarı açık olduğunu gördü.

Kurtulma telaşı yorganı yapışkan bir tuzağa dönüştürdü. Anne sonunda onun üzerine diz çöktü, kalbi çarpıyordu ama gözlerinde hiçbir farkındalık bulamadı. Başının arkasını kaldırıp ağzına bir bardak su dayadığında, üç yudum alabildi ve sonra yeniden bilinçsizliğe gömüldü. Kendi cehaletine lanet okudu - bu kısa aranın iyiye işaret olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Emin olamasa da, parçalanmış hafif bir gülümsemeyle uykuya daldı ve şafak vakti uyandığında kendisinininkine çok yakın olan açık kahverengi gözlerin açık olduğunu ve ona yeniden hayatla baktığını gördü. Bu kez, onu tekrar terk etmeden önce neredeyse bir bardak dolusu su yuttu.

Bu üçüncü sabah Anne artık hayvanlara bakma sorumluluğundan korkmadığını ve yük altında ezilmediğini fark etti. Alnını bir ineğin sıcak, kürklü tarafına dayamaktan ve kovada köpürmeye başlayan süt akıntılarını izlemekten keyif alıyordu. Ağıllarının yakınında bulunduğu süt ve ince öğütülmüş tahılı karıştırdıktan sonra domuzların heyecanlı ciyaklamalarının yerini memnun homurtulara bıraktığını duymak hoşuna gidiyordu.

Hasta tay eline sokulup zorlanmadan uzattığı bir parça şekeri aldığında, yavaşça çiğneyip yuttuğunda ve fazla heyecan duymadan ama yine de isteyerek yuttuğunda yüreği ferahladı. Ağıldaki atlar samanlarına minnettar bir şekilde daldılar ve tavuklar bile kahvaltıları için koşarak geldiler, böylece çabaya değer göründü.

Kalbini katılaştırarak, onu gagalayan ilk tavuğu kesti. Bunca yıl sonra Anne, yıllar önce Elroy Turrell'le evlenmesinin muhtemel görüldüğü bir dönemde, itirazlarına ve gözyaşlarına rağmen bu iğrenç beceriyi öğrenmesi için başının etini yiyen annesinin arkadaşı Maudie'ye nihayet minnettardı.

Maudie, "Anne, canım," dedi, "bir çiftçi karısı bu konularda yufka yürekli olamaz. Bu hayatın bir gerçeği ve bunu kabul etsen iyi olur."

Cord bir dahaki sefere kendine geldiğinde, Anne onun için sadece su değil, tavuk suyu da hazırlayacaktı. Ayrıca ekmek de hazırlayacaktı ve domuzların bütün sütü kaymakla birlikte içmeleri için hiçbir neden yoktu. Bundan böyle önce sütü ayıracak ve kremayı tereyağı için saklayacaktı.

Kendi giysilerini yakmaya başladı ama sonunda yıkılan korse hariç her şeyi yıkadı, onardı ve kurtardı. Giydiği sırada olanlar için kıyafetleri suçlamanın bir faydası yoktu.

Anne tüm hayatını başkalarının emirlerine uyarak yaşamıştı. Artık tüm kararlar kendisine aitti. Ne yapacağı, ne zaman yapacağı, nasıl yapacağı, pek çok şey ona bağlıydı, ancak dakika dakika, saat saat kendini ağırlaştırmış hissetmek yerine, bu yeni hayat etrafına bir büyü ördü ve onu hayal edebileceğinden daha hafif ve özgür hissettirdi.

O sabah Cord'u iki kez daha uyanık buldu. Tek kelime konuşmadı ama gözleri onu takip etti ve her seferinde ona biraz daha su ve et suyu içirmeyi başardı. O öğleden sonra nihayet konuştu. "Ne kadar sürecek?"

"Bugün Çarşamba, üçüncü gün."

"temizlik yapmayı seviyor musun, yoksa bir tava alabilir miyim?"

Ona çalışmaktan kendini . "Bir tava bulacağım."

Sıvıdaki birkaç küçük kırmızı girdabı görünce morali yükseldi. Gerçekten de iyi olacaktı. Hatta şu anda baygın değil, uyuyor gibi görünüyordu ama belki de sadece buna inanmak istiyordu. O akşam geç saatlerde, morluklara rağmen kaburgalarını sıkıca sarması için ısrar etti. Ağladığını görmemesi için başını çevirdi.

O gece sallanan sandalyeyi yatak odasına taşıdı ve nöbetini tutmak için oraya . Yine uyandığında adamın gözlerini üzerinde buldu.

Bu kez ona su ya da et suyu vermek için acele etmedi ama yatağın kenarına diz çöktü. "Bütün bunlara neden olmayı, seni öldürtmeyi ya da sana bu kadar acı çektirmeyi asla istemediğimi biliyorsun."

Adam cevap vermedi ama kızın bileğini sertçe tuttu. "Gömleğini çıkar." Bir kez daha onun gömleğini gecelik olarak kullanmıştı.

Adamın tutuşunun gücü onu şaşırttı. "Delirdin mi sen? ." "Çıkar şu lanet gömleği."

Çılgıncaydı. Ona vurması bile gerekmeyecekti, sadece gövdesinin herhangi bir yerine sertçe bastıracaktı ve o da bayılacaktı ve bu da her şeyin sonu olacaktı. Şimdi inatçı bir parıltıya sahip olan kehribar rengi gözlerle dikkatle baktı. Şu an için kesinlikle tüm alçakgönüllülüğü aşmışlardı ve onun ne istediğini bildiğini düşünüyordu.

Yorganın kenarlarını bıraktı ve yorgan üzerine düştü. Sonra boştaki eliyle gömleğinin düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağı itti, ona bakmıyordu ama açıkta kalan her santimi incelerken bakışlarını hissediyordu.

"Sırtın."

Dönerek adamın sırtına iyice bakmasına izin verdi ve adam bileğini bıraktığında gömleğini tekrar yerine çekip düğmelerini yeniden ilikledikten sonra dönüp adama baktı. Adam gözlerini tavana dikmişti. "Samuels?"

"Evet, yüzüm hariç."

"Onu durdurdular mı?"

"Bana verdiğiniz kahvaltıdan bahsettiğimde durdu. Doğrusu kimsenin bir şeyi durdurmak için elini kaldıracığını ya da bir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama sanırım babamın ve Rahip Pratt'in burnunun dibinde bu ona fazla geldi. Bana kesinlikle ne yapmak istediğini iğrenç ayrıntılarıyla anlattı."

Hâlâ tavana bakıyordu. "Şu çorbadan başka yiyecek bir şeyler bulma şansın var mı?"

Ayağa kalktı ve harap olmuş yüzü dikkatle inceledi. "Hayır, kanaman durana kadar çorba içeceksin." Cevap gelmedi ve kendi kendine mırıldanarak giyinmek için diğer yatak odasına yöneldi.

İki saat sonra yeni bulduğu huzuru bin parçaya bölündü.

İlk uyarı tilki suratlı köpekten gelen bir dizi tiz havlamaydı ve ardından avluya giren atların sesleri duyuldu. Çılgınca bir bakış, Samuels, O'Brien ve Meeks kardeşlerin her ikisinin de atlarından inip ana ahırın önünde atlarını bağladıklarını gösterdi.

Anne tüfeği duvardan indirdi, altındaki raftan bir kutu mermi, silah kemeri ve tabancayı alıp yatak odasına koştu ve Cord'u duygularını umursamadan kolundan tutup sarsarak uyandırdı.

"Benim için bir tane doldur. Bir tane doldur ve bana nasıl ateş edileceğini göster. Geri döndüler. Oh, Tanrım, geri döndüler!" Korkudan neredeyse tutarsızdı ve adam kimin geri döndüğünü bile sormadı.

"Dolu. İzle." Tüfeği ondan aldı ve manivelayı çalıştırdı, ardından tetiğe dokunmadan sıkmayı gösterdi. "Yaklaşmalarına izin ver ve vücudun ortasına nişan al. Sırtınızı duvara yaslayın."

Anne elinde tüfekte ön kapıya doğru koştu. Dışarıya dikkatli bir göz attığında Samuels'in araba kulübesinden çıktığını, O'Brien'in avlunun ortasında onu beklediğini ve Meeks kardeşlerin ana ahırdan birlikte geldiklerini gördü. Herhalde çalacak bir şeyler arıyorlardı, diye düşündü zehirli bir şekilde. Gülerек ve şakalaşarak eve doğru yürüyorlardı.

Anne ön kapıdan çıktı, sırtını dış duvara dayadı ve tüfeğini kaldırdı. Onu fark eden adamlar avlunun yarısında durdular. Charlie Meeks'in her iki yanında, kardeşi, Samuels ve O'Brien, aralarına mesafe koyarak yanlara doğru ilerlemeye başladılar. Charlie ona çok iyi bildiği müstehcen sırıtışını yaptı.

"Hey, hala burada ne yapıyorsun? Seni eve götürmeye ne dersin? Benimle gelebilirsin."

Anne ona cevap vererek nefesini boşa harcamadı.

"Yani baban artık seni istemiyor mu? Seni biz alacağız. Senin için bir ziyafet olur, tatlım. O Kızılderili'den sonra dört beyaz adam sana iyi gelecektir."

Anne hâlâ bir şey söylemedi, kımıldamadı.

"Hadi ama. O şey muhtemelen dolu bile değildir ve bir erkeği vurmak bir bayanın yapabileceği bir şey değildir. Neden onu yere bırakmıyorsun ve şu dostça işi yapalım."

Anne hiçbir şeyden Charlie Meeks'i vurabileceğinden emin olduğu kadar emin olmamıştı, aslında o iğrenç, alaycı sırıtışın bir kan püskürmesi içinde yok olduğunu görmeyi çok isterdi. Diğerleri ona ulaşmadan önce dört kişiden birini cehenneme gönderecek şansa sahip olmayı umuyordu. Daha önce hiç silah kullanmamışken birden fazlasını vurması mümkün değildi ama bu onu denemekten alıkoymayacaktı.

Evden hafif gümbürtü sesleri geliyordu ama dönüp bakmadı. Eğer arkasından daha fazla adam geliyorsa, davası zaten kaybedilmişti, gözlerini Charlie ve arkadaşlarından ayırmanın bir faydası yoktu.

Dört adam da tekrar ona doğru yürümeye başladı, Charlie hâlâ ona bakıyordu. "Ah, tatlım, beni vuramazsın."

Anne daha yüksek bir gümbürtü daha duydu ve sonra Cord, kaburgalarındaki beyaz kayışlar dışında çıplak, destek için çerçeveye yaslanıp tabancasını doğrultarak kapıdan içeri girerken derin bir "Yapabilirim," sesi duydu.

İlk kurşunu Charlie Meeks'in omzuna isabet etti, ikincisi ise Lem Samuels'in acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu. İki büklüm olmuştu ama Anne neresinden vurulduğundan emin değildi. Đki adam da ayağa kalkmadı ve dördü de atlarına doğru koşmaya başladı. Cord kapının çerçevesinden aşağı yuvarlanmaya başladı ve Anne aceleyle onun düşüşünü hafifletmeye çalıştı.

Adam lmeden hemen önce, "Ateş etmeye devam et" diye mırıldandığını duymuş. O da öyle yaptı. Geri tepme onu korkuttu ama durdurmadı. nce tüfeği, sonra da tabancayı geri çekilen adamların üzerine boşalttı, sadece kendisinin ateş ettiğini anlamamalarını umuyordu. Atlar koşmaya devam etti.

Boğ tabancayı yere bıraktığında Cord yerde baygın yatıyordu, soğuk sonbahar havası yüzünden titriyor ve tüyleri diken diken olmuğtu, yine bir burun deliğinden kan geliyordu. Onu kapı aralığından sürükleyerek çıkardı ve yatak odasına koştu, bir yastık ve battaniyeyle geri döndü ve yattığı yerde onu sardı. Onu yatak odasına sürüklemeye dayanamayarak yanına çöktü, dizlerini göğsüne çekip kollarını göğsüne dolayarak oturdu ve zihni çalışmayı reddederek ileri geri sallanmaya başladı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 5

ŞERİF NOAH REYNOLDS ödünç aldığı at arabasını, normalde hayranlık içinde kaybolacağı kadar güzel bir günün berrak havasında *sürdü*. Ancak bugün düşünceli bir şekilde kamburunu çıkarmış, sadece yıllarca zorlu bir arazide kanun uygulayıcılığı yapmanın kendisine kazandırdığı otomatik dikkatle çevresine bakıyordu.

Noah Bennett Çiftliği'ne doğru yola çıkmıştı ve nedenini hâlâ bilmiyordu. Edward Wells dün sabah ona gelmiş ve kızı Anne'in Cord Bennett'lerden "kurtarılmasını" talep etmişti ama anlattığı hikâyenin neredeyse hiçbir anlamı yoktu. Noah'nın öğleden sonra mahkemede ifade vermesi gerekiyordu ve Wells'in acil eylem taleplerini reddetti ama bugün ilk iş olarak konuyla ilgileneceğine söz verdi. Ancak bu sabah, her hafta bir tavuğunu kaybeden ve komşularının haftalık kızarmış tavuk yemeğine yardım ettiğinden emin olan öfkeli bir vatandaşı sakinleştirmek için saatlerini harcamak zorunda kalmıştı.

Wells, kızının Bennett Çiftliğine "tesadüfen" geldiğini, Cord tarafından dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını, Wells ve bir kurtarma ekibinin de misilleme olarak Cord'u dövdüklerini ve "kazara" öldürdüklerini iddia etti. Eğer melezi bu koşullar altında asmışlarsa, dava açmaya çalışmak zaman kaybı olacaktı. Edward'ın bu konuda yalan söylemesi hiç mantıklı değildi ve Noah'nın aklında Edward'ın yalan söylediğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Wells, Noah'nın suç kurbanlarını kurtarmanın şerifin işinin bir parçası olmadığı yönündeki sabırlı açıklamasını dinlemeyi reddetti, Anne'in Bennett Çiftliği'ne nasıl gittiği sorulduğunda kaçamak cevaplar verdi ve kızını neden hemen eve getirmediği sorulduğunda cevap vermeyi reddetti.

Hikâyedeki her şey kötü kokuyordu ve Noah kendini huzursuz hissediyordu. Anne Wells bir aydan uzun bir süredir kasabada görülmemişti ve ailesi sorulan sorulara ateşten yavaş yavaş iyileştiği hikâyesiyle cevap veriyordu. Noah şimdi birkaç dedikoducunun mutlu bir şekilde başlarını salladıklarını ve aslında George Detrick'le evlenmesini ailesi tarafından esir tutulduğunu ima ettiklerini hatırlıyordu ama Noah bu tür hikâyeleri saçmalık olarak görüp önemsemedi. Bu tür Ortaçağ olayları 1885 yılında kasabasında meydana geliyor olamazdı.

Bennett ailesinin olaya karışması Noah'nın başını daha da derde sokmuştu. Noah geldiğinde Bennett'ler uzun süredir Colorado'da ikamet ediyorlardı, ancak şerif onların geçmişini yıllar içinde parça parça öğrenmişti.

James Bennett 40'lı yıllarda üç küçük çocuğu Ephraim, Frank ve Hannah ile birlikte batıya gelmişti. İlk başlarda avcılık, tuzakçılık ve ticaret yaparak geçimini sağlamaya çalıştıColorado 1861'de bir bölge haline geldiğinde, Bennett Çiftliği olacak yerin sınırlarını belirledi ve ciddi bir şekilde arazinin mülkiyetini edinmeye başladı.

Noah, Mason'daki bazı kişilerin Jamie'nin ikinci evliliğini akıllıca bir politika olarak değerlendirdiğini biliyordu. Topraklar hâlâ Ova Kabileleri tarafından yönetiliyordu ve Bennett'lar gerçekten de Kızılderili baskınlarından korkmadan refah içinde yaşamışlardı. Yine de hem Ephraim hem de Frank Bennett babalarının ikinci evliliğinin bir aşk evliliği olduğunu ve çoğu beyaz adamın aksine Jamie'nin Song adını verdiği kadınla bir Hristiyan vaizin önünde evlendiğini iddia ediyorlardı.

Noah ayrıca Jamie'yi hayat dolu bir maceraperestten, çiftliğini işletmeyi ve Song'un oğlu ile kızı Cord ve Marie'yi büyütmeyi büyük çocuklarına bırakan dalgın bir adama dönüştürenin Song Bennett'in ölümü olduğunu da biliyordu.

Noah başını salladı. Cord.... Edward Wells ve birkaç kasabalı Cord Bennett'i nasıl yenebilirdi ki? Bu melezin Edward'ı ve onun gibi birkaç kişiyi paramparça edebileceği Noah'nın beklentisiydi. Cord'un böyle bir suç işleyebileceğine inanmak daha da zordu.

Cord henüz on beş yaşındayken Mason'ın hapisanesinde on gün geçirmişti. O zamanlar Noah, çocuğun karışık kanının beyaz bir adamın dünyasında ne anlama geleceğini kabullenmesine yardımcı olmaya çalışmıştı; Noah, Bennett'leri onu çok uzun süre çok iyi korudukları için suçlamıştı. Noah sessiz çocukla ilgili huzursuzluk duymaya başlamıştı, bu huzursuzluk yıllar içinde korkuya dönüşmüştü. Sık sık, o zamanlar yaptığı müdahalelerin yarardan çok zarar getirip getirmediğini merak ediyordu. Cord'un en başta neden hapse atıldığı düşünüldüğünde, bir kadına zarar vereceğine inanmak daha da zordu ama Cord'un hiç açıklanmayan gezintilerinden Mason'a dönmesinden bu yana geçen yıllarda, her geçen mevsim daha da zayıfladığına ve acımasızlaştığına şüphe yoktu.

Şerif iç geçirdi ve belki de adamın ölmüş olmasının iyi olduğunu düşündü. Çoğu zaman bundan daha kötü bir beladan korkmuştu.

Nuh aniden doğruldu ve önündeki yolu ve menzili dikkatle taradı. Bir hareket ve toz izi her zaman tetikte olan altıncı gözünü alarma geçirdi

hissediyordu. Bu yönden gelen sürücülerin yolda kendisini geçmekten kaçındıklarına dair güçlü bir kanıya kapıldı; öğleden sonra tekrar mahkemeye çıkmayacak olsaydı bu konuyu araştıracaktı. Yargıç, şerifin yokluğunu yarım gün bekleyecek kadar sık gelmiyordu Mason'a. Noah eyerli bir at yerine at arabasının kısıtlamalarına lanet okudu ama Anne Wells'in hiç ata binmediğini ve yolculuğunun amacının onu eve getirmek olduğunu biliyordu. Eğer zamanı bu kadar az olmasaydı, Bennett Çiftliği'nde durup Frank'le konuşabilirdi ama bu durumda doğruca Cord'un evine gitmesi daha iyi olacaktı.

Noah arabasıyla çiftliğin bahçesine girdiğinde şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bennett Çiftliği'nin bu kısmına gelmeyeli uzun yıllar olmuştu ve kasabada Cord'un ne kadar kötü koşullarda yaşadığına dair konuşmalar ona bu eski binaların ne kadar sağlam ve çekici olduğunu unutturmuştu. Hepsinin boyası tazeydi, avlu ve ağiller iyi durumdaydı ve görünürdeki hayvanlar da iyi durumdaydı. Bir adam tembellik ederek bir yeri böyle güzel tutamazdı.

Ahırın arkasında saklanan bir köpek ona doğru havladı. Noah yavaşladı, silahını çekti ve açık duran ön kapıyı fark edince dikkatle eve yaklaşmaya başladı. Verandada sessizce ilerleyerek kapıdan baktı ve kendisini karşılayan manzara karşısında olduğu yerde durdu. Yerde battaniyelere sarılmış yatan adam sadece kuzguni siyah saçlarından tanınabiliyordu. Anne Wells olması gereken bir kadın yerde adamın cesedinin yanında büzülmüş, kollarını dizlerine dayamış, ileri geri sallanıyordu. Yaklaştığında Noah yumuşak bir iniltinin akılsız bir ritimle yükselip alçaldığını duyabiliyordu.

Silahını kılıfına sokarak kuşku ve sorgulayıcı bir sesle "Anne?" diyebildi.

Tek kelimesi bir hareket telaşına neden oldu. Anne yerdeki tüfeğin peşinden koştu, ona ulaştı ve çömelerek döndü. Morarmış yüzü korkunç bir şekilde buruşmuştu ve sadece birkaç metrelik mesafeden doğrudan adamın ortasına nişan alıyordu. Noah iki adım geri çekildi, ellerini bel hizasında ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde iki yana açtı ve en sakinleştirici ses tonunu kullanmaya başladı.

"Anne, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Sadece benim, Noah Reynolds, ve seni eve götürmeye geldim."

Noah uzun zamandır Mason'ın şerifiydi. Kadının kendisini tanımasını bekliyordu, yumuşak ses tonunun onu sakinleştireceğini umuyordu ama tepkisini beklemiyordu. Tüfeği bıraktı ve kendini onun kollarına atarak inledi: "Yardım edin. Lütfen yardım edin."

Ona bir baba şefkatiyle sarıldı ve sırtını sıvazladı, biraz rahatlamanın aklını başına getireceğini umuyordu. Hıçkırıkları , "Haydi, hemen dışarıda bir at arabası var, seni hemen eve götüreceğiz," diyerek onu kapıdan geçirmeye çalıştı ama Cord'un yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır. Anlamıyorsun. Asla eve gitmeyeceğim. Onu yatak odasına götürmek için yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edersen, onu yatağa bile götürebiliriz. İçi parçalandı ve durumu daha da kötüleştirdi. Lütfen yatağı toplamama yardım edin ve sonra onu benim için taşıyın. Vücudunu düz tutarsanız, başını ve omuzlarını destekleyebilirim."

Noah tüfeği ve yanındaki tabancayı aldı, kontrol etti ve boş olduklarını gördü ve tekrar Anne'e baktı. "Frank'in evinde duracağız ve ne yapılabileceğine bakmak için onu buraya geri göndereceğiz. Eğer hâlâ hayattaysa, bunu sana yaptığı için zaten asılacak."

Kararmış gözlerine ve şişmiş yüzüne rağmen, Noah öfkesinin onu ele geçirdiğini görebiliyordu. "Onu cesedimin üzerine asacaksınız. Bana zarar vermeyen tek kişi o."

Buraya gelirken düşündüklerini hatırlayan Noah, şüphelerinde haklı olduğunu biliyordu. Bir şeyler çok yanlıştı ve bunu öğrenmesinin tek yolu Anne'i sakinleştirip hikâyesini anlatmasını sağlamaktı. "Pekâlâ, bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

Noah yatağın üzerindeki şilteyi kaldırdı ve Anne yatağı yeniden hazırlarken bekledi, sonra da onu Cord'un yattığı yere kadar takip etti. Kollarını Cord'un omuzlarının altından geçirdi ve başını kaldırıp Noah'ya baktı. "Lütfen?"

Noah iç çekerek uzun bedeni kaldırmaya başladı.

"Sarkmasına izin vermemeye çalış. Onu bükmeyin." Sesinde o kadar çok endişe vardı ki, Noah dokunuşunu yumuşattı ve onun talimatlarına uymaya çalıştı ve birlikte baygın adamı yatak odasına taşıdılar. Kadın Cord'un üzerindeki battaniyeyi çekince Noah utanarak bağıladı, ta ki yaraları görüp diğer tüm düğünceleri uçup gidene kadar.

"Yüce Tanrım, gerçekten böyle mi yaşıyor?"

"Eğer bu sabah kendini öldürmediyse ."

Yeniden açılan yaralarını yıkarken Nuh'un Cord'u tutmasını sağladı, ardından başını bir havlunun üzerine doğru eğmek ve kalçalarının ve üst uyluklarının altına temiz bezler yerleştirmekle uğraşarak onun hissiz vücudunu dikkatlice düzeltti.

Bunun üzerine Noah'ın utancı geri döndü. "Bak Anne, bu doğru değil. Böyle bir şey yapamazsın."

Başını kaldırıp bakmadı bile. "Bu tür bir şeyi yaptığım dördüncü gün. İlk beş dakikada hassasiyetlerim konusunda endişelenmeyi bıraktım."

Noah onun çarşafı ve battaniyeleri hırpalanmış bedeninin etrafına sarışını izledi sonra onu mutfığa kadar takip etti, orada dönüp şöyle dedi: "Histeri krizleri için özür dilerim. Korkunç birkaç gün geçirdim ve tam her şeyin yoluna girdiğini düşündüğüm anda yine her şey ters gitti ve bir süre için çok fazlaydı. Otursana. Bize kahve yapayım, sen de bana neden burada olduğunu anlattırısın."

Şerif onun mutfaktaki koşuşturmasını izledi, belli ki her şeyi biliyordu ve ona oraya nasıl geldiğini anlattı.

Tencere ocakta ısınırken Anne onun karşısına oturdu ve "Noah, babam sana yalan söyledi. Muhtemelen evde silah olduğunu fark etmiştir ve eğer peşimden kendisi gelirse onu vurabilirim. Eve dönmemin tek yolu beni kelepçeleyip geri götürmen ve bunu yaparsan ilk fırsatta yine kaçırım. Şimdi, tutuklu muyum?"

"Tabii ki hayır, ama o adamla burada kalamazsın. Bunu biliyorsun."

"Ona bakacak başka biri gelene kadar burada kalacağım. Ben olsam Doktora mümkün olduğunca çabuk gelmesini söylerseniz çok memnun olurum. Daha önce hiç kimseye bakmadım ve bildiğim kadarıyla her şeyi daha da kötüleştiriyorum. Ve kardeşleri, kardeşlerine söyler misiniz?"

"Frank ve Ephraim'söyleyeceğim ve doktoru göndereceğim, ama sen de benimle gelmelisin."

"Hayır."

Gözleri buluştu ve gözlerini kaçırان ilk kişi Noah oldu. Tekrar iç çekti. "Sanırım bana tüm hikâyeyi anlatsan iyi olur."

Anlattı. Ona her şeyi anlattı, neden orada olduğundan başlayarak.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 6

NOAH'IN kasabaya dönerken Frank Bennett'e uğrayacak ya da döndüğünde Ephraim Bennett'i görecek *zamanı yoktu*, ama söz verdiği gibi Dr. Craig'e uğradı. Doktor dışarıdaydı ama Bayan Craig sabah ilk iş olarak kocasının Cord'a bakmasını sağlayacağını söyledi ve Ephraim'e haber vermeyi de kabul etti. Memnun olan Noah mahkeme salonuna doğru yola çıktı. Bu davanın sanığı mantıklı olandan daha fazla paraya sahipti ve kendisini temsil etmesi için Denver'lı bir avukat tutmuştu, bu yüzden Noah adliyede Ephraim'i göreceğini sanmıyordu.

Ne olduysa oldu, Bayan Craig Ephraim'e verdiği sözü tuttu ve sabah çiftliğe giderken doktorun Bennett'lerin evinde durmasını sağladı. Ephraim bir müşteriyle buluşmak üzere çoktan yola çıkmıştı, bu yüzden doktor mesajı Ephraim'in karısı Martha'ya ilettili. Ama Martha kocasına yetiştğinde, Peder Pratt'in karısıyla konuşan Bayan Peabody ile iyi arkadaş olan Bayan Carson tarafından köşeye sıkıştırılmıştı ve Ephraim zaten neredeyse koşar adım eve dönüyordu. Bayan Carson'ın Ephraim'e anlatmaktan büyük zevk aldığı hikâye, üvey kardeşinin zavallı Anne Wells'in ırzına nasıl geçtiği ve bu yüzden nasıl öldürüldüğüydü.

Ephraim, Bennett kardeşlerin en büyüğü ve en iri olanıydı. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, açık sarı saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Ephraim genellikle yavaÇ, nazik, ayı gibi bir adamdı ama Martha onu bulduğunda ne yavaÇ ne de nazik görünüyordu. Cord'un hayatta olduğu haberi öfkelerini yatıÇtırmadı.

"Güzel," diye homurdandı, "Frank ve ben o orospu çocuğunu kendimiz öldürebiliriz."

ANNE KNEW MASON, Daniel Craig gibi bir doktora sahip olduğu için şanslıydı. Doğma büyüme Doğulu olan Craig, New York'un varoşlarında on yıl çalıştıktan sonra, insanlığın sefalet dalgasına karşı daha fazla mücadele edemeyeceğini anlamıştı. Craig, Anne'e Mason'da iyi bir şeyler yaptığını hissettiği bir muayenehane bulunduğunu söylemişti. Hafif yapısı, çocuksu yüzü ve kıvrık açık kahverengi saçları, Mason'ın kadın yarısını kısa sürede yaşlı Doktor Andrews kadar güvenilir olduğuna ikna etmesine yardımcı oldu. Anne, karısının kendini kasabaya sevdirmek için hiçbir çabadan kaçınmamasının ona zarar vermediğinden şüpheleniyordu.

Craig'in ziyaretinin onu rahatlatacağını ummuştu. Ama öyle olmadı. Cord'un akli yeniden başına gelmeye başlamıştı ve kanama gece durmuştu. Doktor neler olduğunu ve Anne'in neler yaptığını dikkatle dinledi. Ona zararlı bir şey yapmadığına ve gerçekten de yardımcı olduğuna dair güvence verdi. Sonra ona olabildiğince nazık bir şekilde, bazen insan vücudunun yaşama çok inatçı bir şekilde tutunabildiğini ve böyle zamanlarda insanların ölmesinin uzun zaman aldığını söyledi.

"Yapabileceğin bir şey yok mu? Öylece ölecek mi?"

Anne, Dr. Craig'in Cord'un bu trajedinin kötü adamı olmadığını anlamasını sağlamıştı. Doktorun tavrında sempati vardı ama yine de açık yüreklilikle cevap verdi. "Onun öleceğini bildiğimi söylemiyorum. Her doktor kendi payına düşen mucizeleri görmüştür. Çoğumuzdan daha güçlü olmasaydı şu anda hayatta olamazdı ama bana fikrimi sordunuz ve ben şansının çok yüksek olduğunu düşünmüyorum."

Günler önce kendisi de aynı sonuca varmıştı ama o zamandan beri umudu tükenmişti ve şimdi umutsuzluğa kapılmıştı. "Uğrayıp onu tekrar görecek misin?"

"Ephraim ve Frank'in yakında onu sizden almak için burada olacaklarını sanıyordum. Ailenin haberdar olduğundan emin olmak için bu sabah Eph'e ben uğradım."

Yardım düşüncesi gülümsemeye çalışmasına neden oldu ama bu sadece yüzünü acıttı. "Peki, gelmeyi planlıyor musunuz ve eğer taşınmışsa ya da...." Kelimeyi söyleyemedi, "Biri sana haber verecek."

"Elbette, herhangi bir nedenle bu taraflara gelirim uğrarım, gelmezsem de birkaç gün içinde tekrar gelmeyi ihmal etmem. Nasıl olur?"

İşe yaramak zorundaydı. Anne yine sallanan koltuğa kıvrılıp onu sarmakla tehdit eden sefalet sisiyle savaşıyor izledi. Keşke kapıya doğru o inanılmaz mücadeleyi . Eğer yapmasaydı, ikisi de ölmüş olacaktı ve Anne bunu biliyordu.

Tilki Surat olarak düşünmeye başladığı köpeğin havlaması bir süre sonra onu uyandırdı. Anne, Frank ve Ephraim Bennett'i görmeyi umarak ön pencereden dışarı baktı ve iki iri yarı sarışın adamın atlarını verandanın parmaklıklarına bağladıklarını gördü.

Ön kapıyı açarak onları selamlamaya başladı, "Sizi gördüğüme çok sevindim, biz..." ama iki adam da sanki o yokmuş gibi yanından geçip gittiler ve uzun, öfkeli adımlarla yatak odasına yöneldiler. Öfkelenen Anne peşlerinden gitti.

Frank yakışıklı Bennett olarak görülüyordu. Ephraim'in saçları soluk sarı iken, Frank'inki parlak altın sarısıydı. Frank, Cord gibi uzun ve zayıf yapılıydı ve hemen hemen aynı boydaydı, ama açık yüzü, düzgün hatları ve gülen masmavi gözleri insanları hemen kendisine çekiyordu. Anne, Frank'in evlenip yuva kurmadan önce tam bir kadın erkeği olduğunu duymuştu. Onun çabuk sinirlendiğini de duymuştu ve Cord'un adına bu kadar öfkelenmesine sevinmişti, ama görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu.

Cord doktor geldiğinde uyuyordu ve uyandığında sadece muayene sırasında bayılmıştı. Ağabeylerinin öfkeli yaklaşımının sesi onu yeniden uyandırdı. Onlar yatak odasına hücum ederken Anne bir kez daha dikkatlerini çekmeye çalıştı, "Sizinle fazla konuşacak kadar iyi değil henüz...."

Frank ona döndü ve hırladı, "Burada oturup yüzüne bunu yapan orospu çocuğuna bakacak kadar aptal bir kadından mazeret duymak istemiyorum. Çeneni kapa ve dışarıda bekle. Bu bir aile meselesi."

Konuşmasını bitirdiğinde sesi küçük odada bağırmaya yetecek kadar yükselmişti ve Cord'a dönerken sesini alçaltmadı. "Seni piç, seni orospu çocuğu, daha kötüye gidemeyeceğini düşünüp duruyorum ama sen kanıtlamaya devam ediyorsun." Frank'in sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Eph senin işini kendimiz bitirmemiz ve en azından ailenin kendi pisliğini burada ve şimdi halletmemiz gerektiğini düşünüyor ve belki de haklıdır ve sanırım sen orada öylece yatacak ve bize yine o lanet sessizlik saçmalığını çekeceksin."

Bennett'lerin yardımı gelmediği ve Frank'in sadece ısınmaya çalıştığı Anne için artık çok açıktı. İşler iyiye gitmiyordu. Emredildiği gibi yatak odasını terk etti, sonra gidip Noah Reynolds'ı yeniden doldurmaya ikna ettiği tüfeği aldı. Tüfeği arkasında saklayarak yatak odasına geri döndü. Ephraim ve Frank ya üvey kardeşlerine kötü davranmakla meşgul oldukları için fark etmemişler ya da onun fark edilmeye değer olduğunu düşünmemişlerdi.

Cord'un bir gün önceki talimatlarını hatırlayarak, kapıdan uzak bir köşede sırtını duvara . Pozisyonunu aldıktan sonra tüfeği kaldırdı. Frank sözünün ortasında durdu ve hem o hem de Ephraim tüm dikkatlerini ona çevirdiler.

"Çık dışarı." Bağırmıyordu. Oldukça konuşkan bir şekilde söyledi. ton.

"Bakın.... Bayan Wells.... kimse bunu kastetmedi."

"Çık dışarı." Bu sefer daha güçlü bir şekilde söyledi. "Muhtemelen seni uzaktan vuramam ama bu odada, karnında büyük, iğrenç bir delik açabileceğimden oldukça eminim ve önümüzdeki birkaç saniye içinde arkanı dönüp bu evden çıkmazsan yapacağım şey tam olarak bu olacak. Sen ve senin gibilerle bir ömür boyu yetecek kadar uğraştım. Çık dışarı!"

Frank tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktığında Anne neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ephraim hemen arkasından geldi ve Anne onların evin içinden geçip ön kapıdan çıktıklarından ve atlarına bindiklerinden emin oldu.

Ön kapıyı çarpıp yatak odasına döndü, elinde tüfekte sallanan koltuğa çöktü ve Cord'a baktı. "Senin ailen de neredeyse benimki kadar keyifli." Cord'un gözlerinin içinde ve çevresinde sadece gülümseme diyebileceği bir ifade gördü.

"Frank biraz sinirlidir."

"Biraz! Bu şimdiye kadar gördüğüm en kaba, en saldırgan performanslardan biriydi. Yardım etmeye gelmediler. Onlar senin.... Hiç sormadılar bile...." Cümlesini tamamlayacak kelime bulamayınca sözünü kesti.

"Onlar çoktan karar verdiler. Sormalarına gerek yok." Neredeyse gri, bitkin ve yorgun görünüyordu.

"Biraz su ya da çorba ister misin?" Onun gözlerindeki hafif gülümsemeyi tekrar gördü.

"Hayır, sadece uyu."

Doktor yanıliyordu. O ölmeyecekti. Ölmekte olan adamlar gözleriyle gülümsemezler. Bu kararlılıkla, Anne kendine öğle yemeği hazırlamak için mutfığa gitti ve burada, taşrada hayatın ne kadar güzel ve sakin olduğunun kesinlikle harika olduğunu düşündü.

Bir haftadan daha kısa bir süre önce iki yetişkin adamı silahla evden kovma düşüncesinin akıl almaz bir şey olduğu aklına bile gelmemiştir.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Ondan sonra hayat oldukça huzurlu bir hal *aldı*. Tek ziyaretçileri Dr. Craig'di ve Anne ondan Frank ve Ephraim'in onun hâlâ çiftlikte olduğunu bilmelerine rağmen kardeşleri hakkında kimseyle konuşmadıklarını öğrendi. Geveze kasaba halkı, asık suratlı Bennett'lerden biri görüldüğü anda sessizliğe gömülüyordu. Şerif Reynolds Wells ailesine Anne'in eve dönmeyi reddettiğini ama Bennett'lerin Chicago'ya gitmesine yardım edeceğini söylemişti; Anne de o sırada kendisi de böyle olacağını düşündüğü için onu buna inandırdığını biliyordu.

Teyzesinden aldığı ve bu sonbaharda New York'a yapmayı planladığı seyahati anlatan son mektubu düşündü. Clara Teyzesinin evde olmayacağı gerçeği, Chicago'ya doğru yola çıkarken hesaba kattığı şeylerden biriydi. Teyzesinin hizmetçileri teyzesi dönene kadar evde kalmasına izin verecekti ve o zamana kadar.... Mektuptaki haberlerden babasına ya da erkek kardeşine bahsetmiş miydi? İkisi de böyle şeylere pek dikkat etmezdi. Annesi bir şey söyleyecek miydi? Anne söylememesi için dua etti. Ayrıca babasının, Clara Teyze'ye gönderdiği ve mahvolmuş kızının cezalandırılması ve rehabilitasyonu ile ilgili talimatlar içeren mektubun Chicago'da okunmadan durduğunu uzun süre fark etmemesi için de dua etti.

Anne, Craig'e kimseyi düzeltmemesi için yalvardı. O da sempatik bir gülümsemeyle kabul etti. "Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, tek kelime etmeyeceğim."

Craig ayrıca Charlie Meeks ve Lem Samuels'in kendisine gelerek kurşun yaralarını tedavi ettirdiklerini, ancak yaraların Double M'de yaşanan arbededen kaynaklandığını iddia ettiklerini bildirdi.

Doğruca cehenneme gidiyorlar, diye düşündü Anne ve umarım ölü bir adam tarafından vurulmak oraya varana kadar her gece kabus görmelerine neden olur.

Ve böylece altın sonbahar günleri geçti. Anne çiftlikteki yaşamı giderek çok sevmeye başladı. Her sabah hevesle kalkıyor, soğuk havada ahıra koşuyor, hayvanların her biriyle konuşuyordu. Hepsine isim vermişti, Cord'un hiç zahmet etmediği bir şeydi bu.

Ağıla kapatılan atları hangi mera kapısından dışarı çıkaracağını söyledi, böylece artık onların bakımını üstlenmeyecekti ve ayrıca her bir hayvanı neyle, ne kadar ve nasıl besleyeceği konusunda talimat verdi. İlk bölümdeki doğaçlamaları

Karanlık günler çok uzakta değildi ve hiçbir şey zarar görmemişti. Cord ona ahırdaki açlıktan ölmek üzere olan tayı sorduğunda, Anne onun şimdi yemek yediğini ve kendini daha iyi hissediyor gibi göründüğünü söyledi. Cord ona garip bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Anne tayın bu hale gelmesine neyin sebep olduğunu sorduğunda, Cord ona arkasını döndü ve hiçbir yanıt vermedi.

Ve tabii ki onunla ilgili sorun da buydu. Anne bu adam hakkındaki korku hikayelerinin gerçek olmadığından kesinlikle emin olabilirdi ama gerçek şu ki, adam çoğu zaman duygusuz ve iletişimsizdi. Bir soruya doğrudan cevap vermesini sağlamak çok zordu. Bir kerede birkaç cümleden fazla konuşamıyor ya da konuşmak istemiyor gibiydi, kesinlikle onun bildiği şekilde sohbet edemiyordu.

Ancak bir hasta olarak ona bakmak beklediğinden çok daha kolaydı. Babası ve erkek kardeĞi soğuk algınlığı ya da bir kesik yüzünden çirkinleĞmiĞlerdi ama Cord asla Ğikâyet etmedi, talepte bulunmadı ve baĞta onu utandıran pek çok Ğeyi kaderci kabulleniĞiyle rutin hale getirdi. Fazla konuşmuyor olabilirdi ama ikisinin de Mason'da geçirdikleri bir ömürden tanıdıkları insanlar ve durumlar hakkında ara sıra yaptığı kuru yorumlar o kadar anlayışlıydı ki - ve çoğu zaman espriliydi - onun yanında olmaktan keyif alıyordu. Ona bakıcılık yapmak, evinde yaşamak, hayvanlarına bakmak Anne için hiçbir şeyi değıştirmede - Cord Bennett'i seviyordu.

Zaten sevdiği ev. Cord ona şimdi çiftliğin ana merkezinin bulunduğu yerdeki bir kulübede doğduğunu söylemişti. Bu ev daha sonra, çiftlik para kazanmaya başladığında gelmişti ve ev tamamlandığında çok küçük olduğu için tüm aile burada sadece kısa bir süre yaşamıştı.

Anne'in kendisi daha büyük, daha güzel evlere alışkındı. Clara Teyze, çoğu insanın malikane diyebileceĞi bir evde, dul bir kadına hizmet eden yarım düzine hizmetçiyle birlikte yaşıyordu. Ailesinin ve arkadaşlarının Mason'daki evleri de çok daha büyük ve görkemliydi. Dekorlar ağırbaşlı ve görkemliydi, mobilyalar son derece cilalı ve pahalıydı ve Anne'in yaşadığı hiçbir yer onu bu ev kadar mutlu etmemişti. Aydınlık, parlak ve güneşliydi. İçinde çalışmak bile onu mutlu ediyordu. Ve çalıştı da. Ekmek ve ezbere bildiĞi birkaç basit kurabiye tarifi pişirdi, tereyağı yaydı ve tavuk nüfusunu büyük ölçüde azalttı.

Erzaklar azaldığında, Dr. Craig'e kasabadan bir şeyler getirmesini dayattı ve Craig de bunu yapmakta bir sakınca görmediğini açıkça belirtti. Doktorun parasını ve ücretini ödemek için gerekli parayı

Cord'un onu yönlendirdiği yerde iki yüz dolardan az para buldu. O zaman Cord'un, babası hayatlarını paramparça etmeden önce elindeki paranın büyük kısmını alması için onu zorlamaya çalıştığını anladı. Kışı nasıl geçirmeyi planlıyordu? Anne soru sormanın ona bir cevap getirmeyeceğini biliyordu.

Aradan üç hafta geçtiğinde Cord yardım almadan mutfak masasına uzanabiliyordu ve doktor Anne'e bunun sözünü ettiği mucizelerden biri olduğunu itiraf etti. Craig ona daha önce hiç böyle bir dayaktan sonra iyileşen bir adam görmediğini söyledi. Craig hayati bir organın yırtılmamış olmasının sadece şans olduğunu söyledi. Anne şansın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Ona göre Cord'u tekmeleyen adamların oluşturduğu kalabalık o kadar büyüktü ki birbirlerinin yoluna çıkmışlardı.

Dr. Craig kırık bir burnun hafif ĞiĞliĞi ve Cord'un elmacık kemiğindeki ince, çarpık yara izi dıĞındaki bazı hasarların kalıcı olduğunu düşünüyordu. Anne, Dr. Craig'in son ziyareti sırasında yatak odasına girerek onun böyle söylediğini duydu.

"Sanırım zaten bir hanedan kurmak gibi bir arzunuz yok, ama bu da iyi bir şey."

Utanmış ama odadan çıkmamış olan Anne, Dr. Craig'in hangi yaradan söz ettiğini çok iyi biliyordu. Cord bu haberden etkilenmemiş görünüyordu.

"Varis yok, ha?"

"İmkansız olduğunu söylemiyorum ama genellikle bu kadar şişlik ve ateş...." Doktor Anne'in odadaki varlığının farkına vardı ve sözünü kesti.

Craig gittikten sonra Anne Cord'a ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi ama söyleyecek söz bulamadı.

KORDON KENDİ AÇISINDAN ilk olarak her şeyi kapsayan bir öfkeyle kendine gelmişti. Anne'i ahırında bulduğu anda silahını kuşanmadığı için kendisine öfke duyuyordu. Bennett topraklarında bir Bennett olduğu için böyle bir çetenin kendisini tehditlerle sınırlayacağına gerçekten inanmış mıydı? Babasının bir ya da iki arkadaşıyla birlikte onu aramasını beklemişti ve Anne'in hikâyesini dinledikten sonra bile Edward'ı hafife almıştı. Double M'in adamları arama ekibini bir linç güruhuna dönüştürmüştü ama şiddeti ateşleyen Edward'ın Anne'e davranışiydı.

Anne'in onunla birlikte olma konusunda gerçeği söyleyeceğini bildiğinden, çok fazla çirkinlik olacağına inanmıştı, ancak kimsenin onu öldürmeye çalışacağını asla beklemiyordu. Dahası, hiç kimsenin bir kadını bu tür bir istismara maruz bırakacağını da düşünmemişti. Edward Wells'in kendi kızına yaptıkları ve Anne'in babasının isteklerine boyun eğmeyi reddetme cesareti Cord'un dikkatini neredeyse kendisine olanlardan uzaklaştırmıştı.

Tabancayla ön kapıya ulaşmak için gösterdiği nefret dolu çaba öfkesinin bir kısmını serbest bırakmıştı ama Anne, Frank ve Ephraim'i evden çıkardığında kendi duygularının bir yansımasını fark etmişti. Ondaki değişiklikleri görmüş ve bunları kendisinden daha iyi anladığını düşünmüştü. Bir kafesten çıkmış ve kanatlarını bulmuştu. Kimse onu bir daha kafese koyamayacaktı ve onun cesaretine ve kararlılığına hayranlık duyuyordu.

Morlukları iyileştikçe, şişlikleri indikçe ve bol miktarda iyi yemek yüzünü ve vücudunu hatırladığı gibi yuvarlaklaştırdıkça, onun zarif kadınsı görünümüne de hayranlık . Ve onu öylesine yoğun bir şekilde arzuluyordu ki bunu zar zor saklayabiliyordu.

Bu, diye düşündü acı acı, şimdiye kadar sahip olduğu en aptalca ve kendine zarar veren arzuydu. Anne'in gerçekten gidecek bir yeri olmamasını onu elde etmek için kullanabilirdi - bir kereliğine, bir haftalığına ya da bir aylığına. Ama Anne gerçekten sahip olabileceği bir kadın değildi. Onunki farklı bir dünyaydı ve onunkinde uzun süre tatmin olamazdı. Şöhreti artık yok denecek kadar azalmıştı ve istese de Mason'daki hayatına geri dönemezdi. Kadınlar ondan kaçacak, erkekler tehlikeli olacak kadar saygısız davranacaktı. Chicago'daki teyzesi tek gerçek alternatifi gibi görünüyordu ama teyzesinin Edward Wells'in kız kardeşi olması onu endişelendiriyordu.

Belki onu kalmaya ikna edebilirse, bu onun için en kötü şey olmayacaktı, ama o zaman da eğer içinde birazcık dürüstlük varsa, Frank ve Ephraim'in ona yardım etmesine izin vermesi için onu ikna etmeliydi. Cord, Meeks ve arkadaşları için tekrar elini kolunu bağlamaktansa, kardeşlerine kadın dövücü ya da tecavüzcü olmadığını açıklamak zorunda kalmayı tercih ederdi ama ona yardım etmenin tek yolu buysa, bunu yapardı. Yirmi dolarla kendi başına gitmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Aslına , kadının gitmesi artık düşünülemez hale gelmişti ve artık gizlice onun yürüyüşünün nazik salınımını ya da yüzünün narin hatlarını inceleyemeyecekti. Nabızı artık bir göğsün itişini, boynunun, sırtının ve kalçalarının zarif kıvrımını izlerken hızlanmayacaktı. Ev, artık kızarmış ekmek kokularıyla dolmayacaktı.

ekmek ve kurabiyeler, kahkahalarının sesi, mırıldanmalar ve ara sıra, onun uyuduğunu düşündüğünde, şarkılar.

Haftalar sonra nihayet yatak odasından çıkabildiğinde, mutfak masasında oturuyor, patates soymak, yayığın sapını çevirmek ya da Anne'in ahırdan getirttiği koşum takımı ve eyer parçalarını onarmak gibi mümkün olan her şekilde meşgul oluyordu. Raflardaki yıpranmış kitaplar babasına aitti ve bazılarını yeniden okudu ama ilgisini çekmiyorlardı. Uyanık olmak da hiç yardımcı olmamıştı. Onu mutfakta çalışırken izledi ve arzusu kendi iradesine sahip vahşi bir şey gibi büyüdü. Mantık, şehvetle olan savaşını kesinlikle kaybediyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Cord ahıra kadar gidip dönebileceğine karar verdiğiğinde aradan *bir aydan fazla zaman geçmişti*. Hasta tayı görmek istiyordu, çünkü Anne'in tayın yaşadığına, hatta iyi olduğuna bile inanmıyordu. Onu son gördüğünde ölmüş sayılırdı. Anne onun ahırdan dönebileceğine inanmadığını açıkça söylüyor ve birkaç gün daha beklemediği için öfkeleniyordu. Şimdiye kadar onun böyle şeylere çabuk öfkelenmesine alışmıştı. Onu görmezden geldi.

"Oraya kadar gideceksin ama geri dönemeyeceksin ve seni bir daha sürüklemeyeceğim. Bütün günü düştüğün yerde geçirebilirsin, bana yardım et."

Yürümeye devam etti.

"Lanet olsun, belki de el arabasına tıkar ve eve geri atarım."

Sırtına vuruyordu ve sonunda pes edip onu yakalamak için koştu. Şimdiye kadar onun uzun süre kızgın kalmayacağını ve hatta muhtemelen birkaç dakika içinde gülümseyeceğini biliyordu. Adam her duygusunu bastırıyordu. Kadın hiçbirini bastırmadı.

Sıpanın ahırına vardığında kaburgaları ve karnı çoktan ağrımaya başlamıştı ve gözlerine inanmak istemeyerek destek için ahırın bölmesine tutundu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ne yapmak?"

"O tay ölmüş sayılırdı. Onu vurmalıydım. Ona nasıl yemek yedirdin?"

Anne'in yüzündeki ifade ona ne kadar çok şey bilmek istediğini belli ettiğini söylüyordu ve Anne'in sözleri cevabın bedelini belirledi. "Sana nasıl yaptığımı anlatacağım, eğer sen de bana onun nasıl bu hale geldiğini anlattırsan."

Cord ona ters ters baktı, bunun hiçbir etkisi olmayacağını çok iyi biliyordu. "Pekala."

"Hadi, bir yere otursan iyi olur yoksa gerçekten el arabasını kullanmak zorunda kalacağım."

Devrilmiş kovaların üzerinde, ahır duvarlarına yaslanarak karşılıklı oturdular. Anne ona şekerden, tayın sonunda nasıl pes ettiğinden ve isteyerek biraz yediğinden bahsetti. Ertesi gün ince bir şeker şurubu yapmış, tahılın içine katmış ve ince akıntılar halinde samanın üzerine dökmüştü. Konuştuğunu ve sevdiğini de rahatça itiraf etti. Taya Fortune adını vermiş ve onun hakkında bilgi edinmek istemişti.

Beklentiyle ona baktı, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesini bekliyordu. Bir parça saman çiğneyerek, "Grenerton'un kuzeyinde Alferd Lathrum ile bir anlaşma yaptım, biliyor musun?" dedi.

Mason'daki herkes kaliteli kan atları yetiştiren ama zalim bir adam olarak tanınan Lathrum'u tanırdı. Anne başını salladı.

Cord devam etti, "Bana ölü bir tay satarak beni kandırdı, hepsi bu. Sen de tayı canlı tutarak onu kandırdın." Sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve eve doğru geri döndü.

Anne'in aralarındaki kısasa kısas pazarlığını bozduğunu hissettiğini ve öfkelenildiğini gayet iyi biliyordu. Bu, hızla geçen küçük öfke gösterilerinden çok farklı, soğuk bir öfkeydi. En kötüsü de, Anne'in ayrılmayı ciddi ciddi düşünmesine neden olduğunu biliyordu. Öğle yemeğinde ona "Ne zaman gideceksin?" diye sordu.

Sesi soğuktu. "Hayvanlara kendiniz bakabilecek duruma gelir gelmez."

"Para mı?"

"Seni ilgilendirmez." Ondan sonra hoş, düşünceli ve çok kibardı.

Ertesi sabah merhamet dileyene kadar onu sarsmak istedi ama bunun işe yaramadığını kesinlikle görmüştü. Kibar protestoları üzerine, sabah işleri için onunla birlikte ahıra yürüdü. Saman atmaya, tahıl ya da su taşımaya çalışmadı ama artık Daisy ve Rose adını alan inekleri sessizce sağdı. Ahırda her şey halledildiğinde, "Pekala, otur. Size anlatacağım."

Hikâye anlatmaya alışık değildi ve çok uzun duraklamalarla yavaş konuşuyordu.

"Biliyorsun, seninle aynı yıllarda ben de buradan ayrılmıştım."

Anne başıyla onayladı. Ona doğru eğilmiş, dudaklarını ayırmış, gözlerini kocaman açmış ve her şeyi duymak için sabırsızlanıyordu. Belki de bunu anlatmak o kadar da kötü olmayacaktı.

"Geri döndüğümde biraz fazladan param vardı ve bunu elimdeki stoktan biraz daha iyi yetiştirilmiş genç bir aygır için kullanmayı düşündüm, bu yüzden Lathrum'u görmeye gittim."

Anne onu acele ettirmeye çalıştı. "Yani ondan bir at mı aldın?"

"Hayır. Rekabete pek hevesli değildi. Düpedüz çirkefleşti. Sonradan duyduğuma göre alıcılara bana yeniden satış yapmamaları için söz bile verdiriyormuş."

Cord omuz silkti ama Anne'in ağzının gerilmesi onu memnun etti. Şimdiden kimin tarafında olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Çok geçmeden orada süslü bir palomino tayı doğduğu haberi yayıldı. Rengini biliyor musun?"

"Altın. Gerçekten çok güzeller."

"Mm. Stoklarından alışılmadık bir renk. Başından beri ona çok para teklif edildi ama açgözlü bir piç olduğu için büyüüp kırıldığında daha fazlasını alacağını düşündü."

Birkaç hafta önce Anne onun kullandığı dil yüzünden bir hanımefendi gibi sinirlenebilirdi ama son haftalarda tavırları biraz sertleşmişti. Artık nadiren burnunu kırıştırarak ya da kaşlarını çatarak onu azarlamaya çalışıyordu. Onu hikâyesiyle acele ettirmek belli ki şu anda tek ilgi alanıydı. "Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden tay yeterince büyüdüğünde Raoul onunla çalışmaya başladı ve hiçbir şey yapamadı."

"Raoul kim?"

"Raoul Zamora, Lathrum'un baş binicisi. Atlarla arası iyi, ama İspanyol yöntemlerini kullanıyor - sert - ve Lathrum onu bazılarının oldukça çirkinleştiği yerlere kadar zorluyor. O sarı ata muhtemelen ne yaptıklarını düşünmekten nefret ediyorum ama o aygır onları yendi - onu kıramadılar. Bu yüzden etrafa sorup at terbiyeciliği ve bu tür şeylerle tanınan bazı adamları denemişler. At geçen sonbaharda neredeyse bir adamı öldürüyordu. Yine de kazanıyordu."

"Cerrahi bir çözüm düşünmediler mi?"

Kızın hadım edilmeyi ima eden narin üslubu onu eğlendirmişti ve kızarması bunu bildiğini gösteriyordu ama yine de ona doğru eğilmiş, hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyordu.

"Dişi at iki yüz dolar eder. O sarı at için binlerce dolar teklif edildi, tamamı ve kırması."

"Anlıyorum."

"Tüm makul olasılıkları tükettiğinde, Lathrum bana geldi. Eğer atı edebilirsem, bir sonraki taylarını seçmeme izin vermeyi teklif etti. Hakkında duyduğum her türlü kötülüğü yapıyor ama sözünü tutma konusunda bir ünü var, ben de bir deneyeyim dedim."

Anne biraz arkasına yaslandı ve başını ona doğru eğdi, sonunda Fortune'un bu işe nasıl bulaştığını anlamıştı.

"O at işe yaramaz bir orospu çocuğuydu. Başka bir renkte olsaydı kimse onu iğdiş bile etmezdi - vururlardı. Bütün sonbahar ve kış sürdü, ama ne yapacağını bilen dikkatli bir adam için yeterince kırılmıştı."

Bu yüzden onu geri götürdüm ve Lathrum'un taylarına baktım ve bunu seçtim." Fortune'un ahırına doğru başıyla işaret etti.

"Lathrum'un bir tanesini bu kadar iyi saklamaya çalışmaması beni biraz şaşırttı. Gerçekten sözünü tutuyor gibiydi. Tüm tayları Eylül sonunda süttten kestiğini, Ekim'de gelip haber vermelerini ve tayı yakalayacaklarını söyledi. Bana verdikleri şey bir ay önce ahırda gördüğünüz şeydi. Siz gelmeden önceki öğleden sonra onunla geri döndüm. Bir gün daha erken gelseydiniz Frank'in adamlarından biriyle buluşup hayvanlarla ilgilenecektiniz."

Gözleri buluştu, ikisi de böyle bir şey olsaydı hayatlarının ne kadar farklı olabileceğini biliyordu.

Anne bunu anlayamıyor ya da kabullenemiyordu. "Yani bunu bilerek mi yaptılar? Ne yaptılar?"

"Lathrum, Raoul'u benimle yüzleşmesi için bıraktı ve kadar utanmıştı ki fazla bir şey söylemedi. Muhtemelen onu çok erken süttten kesmiş ve ben onu almaya geleceğimi haber verene kadar yarı aç bırakmış, sonra da hiç beslememişti. İyilik olsun diye onu hemen orada vurmam gerektiğinden emindim ama cesedi onlara bırakmak bile yanlış geldi, bu yüzden onu eve emzirdim. Otuz mil yolu üç günde gelebildi. Gözlerindeki ışık gitmişti."

"Anlamıyorum. Bu da ne demek oluyor?"

"Yaşama istekleri kaybolduğunda gözlerinde ölü bir bakış oluyor. O zaman önlerinde yemek olsa bile yemezler. Gördüğünüz gibi, Lathrum beni kandırmaya çalıştı, siz de onu kandırdınız."

"Fortune şimdi iyi olacak mı?"

"Asla olması gerektiği kadar iyi bir at olamayabilir. Bodur, çarpık bacaklı ya da buna benzer bir şey olabilir, ama bu onun bir efendi olmasında hiçbir fark yaratmayacaktır ve ben de onu bunun için istedim."

Anne kaşlarını çatarak boşluğa baktı ve Cord onun çok geç teslim olup olmadığını ve öfkesinden kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Bir süre sonra gülümseyerek onu rahatlattı ve, "Tuhaf, değil mi? Bir insanın bir ata bu kadar zalim davranabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum ama yine de insanların bize yaptıklarına bakın."

Bizim için. Daha önce bu şekilde düşünmemişti. "Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacağını bana şimdi söyler misin?"

Ayağa kalktı, eteğini fırçaladı. "Evet, ama içeride. Burada daha oturmak için çok soğuk." Sonra ona hızlı bir sırtış fırlattı ve ekledi: "Eğer söylersen

"Yüz elli dolarını alsaydım kışı nasıl geçirecektin?"

Sonra bir değışiklik yapıp süt kovalasını eve taşıırken onun arkasını izledi. Bunu yapmasına izin vermek ona acı veriyordu ama henüz bir şey kaldırmayı düşünmemesi gerektiğini de biliyordu. Merak ediyordu, onun bir süre daha kalmasını nasıl sağlayacaktı ve ne zaman olursa olsun, gittiğinde ortaya çıkacak boşlukla nasıl başa çıkacaktı?

Evde Anne, "Bu sefer ilk sen." dedi.

Ona sahipti ve o da bunu biliyordu. "Frank'ten işler sıkıştığında idare edecek kadar borç alıyorum. Yıllar içinde bunu birkaç kez yaptım."

Duyguları sesine yansımıştı. "*Kardeşin* Frank'ten mi?"

"Mm, hm. Seni gerçekten etkiledi, değil mi? Bağırmaı kestikten sonra iyi bir adam olduğunu biliyorsun. Senin için en iyisi Frank ve Eph'ten yardım istemek. Sen işleri yoluna koyarken onlar da sana iyi bir yaşam sağlayabilir."

Mutfak masasında adamın karşısına oturdu ve uzun zaman önceki o konuşmayı anımsayarak, "Yabancılar için fahişelik yapmayı tercih ederim," dedi.

Cord bunun iyi bir açılığ olmadığını biliyordu ama bunu dile getirmenin zamanı gelmişti. "Kalır mısın?"

"Yani senin için fahişelik yapar mıyım?"

"Hayır, lanet olsun, evli olduğumuzu hatırlıyor gibiyim."

"O saçma törenin hiçbir anlamı yoktu ve sen de bunu biliyorsun."

"Bunun ne anlama geldiği bize bağlı. Eğer bu yeminleri tutmak istiyorsak evli."

"Bunu söylemesi kolay, ama başka kimse böyle hissetmez. Dünyanın geri kalanı için sadece bir fahişe olurdum ve kendimi de öyle hissederdim."

"Pratt ile konuşabiliriz."

"O sarı göbekli kutsal korkakla konuşmak istemiyorum."

"Eminim ondan bir evlilik cüzdanı alabilirim."

Dar gözlü bakışları bu bahse girmeyeceğini ve silah zoruyla alınmış bir evlilik cüzdanına pek itibar etmediğini gösteriyordu.

Onun evet demesini gerçekten beklemiyordu. Geri çekildi. "Pekala o zaman, sen ve yirmi doların ne yapacaksınız?"

"Artık Clara Teyze'ye gidemem, yüzden bir iş bulacağım. Çok iyi bir terziyim, mükemmel bir aşçıyım ve çoğu insan bir kadın için fazla eğitimli olduğumu düşünüyor. Öğretmenlik yapabilirim."

"Harika. Paran bitmek üzereyken ve fahişeliğe başlamak üzereyken, bana bir telgraf gönderecek kadar para biriktir. İlk müşterin olmak isterim."

"Ben de aklınızdan geçen şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Evlilikle tam olarak aynı şey değil."

"Bu muhtemelen evliliğin istediğinizden daha büyük bir parçası."

Anne bunu görmezden geldi. "Bu romantik teklifi bir süre daha düşünebilir miyim, yoksa hemen cevap vermek zorunda mıyım?"

Gitmesini engelleyecekse sonsuza kadar düşünebilirdi. "İstedğin kadar düşün," dedi ve ağrıyan karnını biraz kestirmek için dışarı çıkardı. Uyku kolay gelmiyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 9

ANNE BUNU DÜŞÜNDÜ. Sonraki birkaç gün boyunca bağı ağrıyana ve kendi düğüncelerini daireler çizerek takip etmekten bağı dönene kadar bağka bir Gey düğünmedi. Daha birkaç hafta önce Cord'u evlenilebilir biri olarak görmesine bile engel olan toplumsal damgayı hiç dikkate almadı. Kibar toplumun görüşlerinin baskısı onu neredeyse iğrenç bulduğu bir adamla evlenmeye zorluyordu. İşlemediği bir günah yüzünden kınanmıştı ve bunun kendisini özgür kıldığını fark ettiğinde şaşırmıştı.

Ne kadar zor biri olsa da Cord'u Elroy ya da Richard'dan çok daha fazla seviyordu. Birçok yönden Cord'un yanında olmak, şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha kolaydı. Yardım ya da tavsiye istediğinde veriyordu ama onu kendi bildiği gibi yapmaya zorlamaya ya da her hareketine ve sözüne hükmetmeye gerek görmüyordu. Richard ve arkadaşlarının ona ne kadar patronluk tasladıklarını her zamankinden daha fazla fark etmişti.

Yine de Cord daha önce hiç kadar rahatsız ediciydi. Sesini duymak, onu görmek, ona bakışı, bazen bunlardan herhangi biri göğsünde tedirgin edici bir gümbürtüye, midesinde garip bir çarpıntıya neden oluyordu. Kendini onun sıradan bir işi yaparken ellerindeki beceriye, uzun, güçlü parmaklarının alışılmadık derecede hızlı ve hünerli oluşuna hayranlık duyarken ya da onun kaburgalarını hafifçe destekleyerek, duyusal, kedi gibi bir zarafet sergileyerek yürüyüşünü izlerken buluyordu.

Son derece yakışıklı bir adam olan Richard Tyler'la dört yıldır nişanlıydı ama onun nasıl yürüdüğünü fark ettiğini, elleri hakkında hiçbir şey hatırladığını hatırlamıyordu. Richard'ı tamamen hatırlamak zordu, ama zihnindeki resim soluk, mülayim, hatta özellikli bir görüntüydü, Cord'un yüzünün kendine özgü kemik yapısı ve düzlemlerinin vahşiliğinden ama aynı zamanda gücünden, güveninden ve karakterinden yoksundu.

Anne, Cord Bennett'in kalmasını istemesinin nedeninin tam da söylediği şey olduğunu kabul etti. Olağan koşullar altında Cord Bennett gibi bir adamın evlenebileceği düzgün bir kadın yoktu. Yine de, diye düşündü Anne hayıflanarak, hayatının son haftalarda aldığı yönleri bilen hiç kimse onu düzgün bir kadın olarak görmezdi.

Özellikle evliliğin fiziksel kısmı hakkında endişeleniyordu. Anne tüm bu bilgileri evli arkadaşı Rachel Miles Ross'tan öğrenmişti. Ne annesi, ne de Clara Teyzesi bu konuda bir şey söylemek istememişti.

bu konuda çok şey söyledi. Söyledikleri de görev ve yükümlülük gibi kelimelere ağırlık veriyordu.

Rachel evlilik eylemini Anne'e en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Rachel'a göre, ilk sefer o kadar korkunç olmuştu ki, önce öleceğinden, sonra da ölmeyeceğinden korkmuştu. Rachel'ın dediğine göre bundan sonrası sadece parçalanmak gibi bir şeymiş.

Anne, Rachel'ın aşık olduğu Randal'dan başka hiçbir şey hakkında konuşamayan bir kızıdan, kocasından neredeyse nefret eden ve "O zaman beni yalnız bırakmak zorunda kalacak" diye hamile kalmak isteyen mutsuz bir kadına dönüşmesini izledi.

Rachel'ın yaşadıkları Anne'in, kadınların neden bir kadının yükü hakkında fısıldadıklarını anlamasını sağlamıştı. Elbette çoğu eş, Rachel'ın yaptığından çok daha iyi idare ediyor gibiydi. Anne, Richard'la evliliğin bu kısmının tatsız olacağından emindi ama arkadaşının katlandığı kadar korkunç değildi.

Yine de Randal Ross bir beyefendiydi. Eğer karısına düzenli olarak böyle acı verici bir ıstırap çektiriyorsa, Cord gibi ham bir güce sahip bir adamla evlenmek nasıl bir şey olurdu? Onun kendisine bu şekilde dokunduğunu düşünmek midesine rahatsız edici bir boşluk hissi veriyordu.

Birkaç özlü cümleden fazlasını söylemesi için rüşvet verilmesi gereken bir adamla evli olmak nasıl bir şey olurdu? Onu yönetmeye ya da kontrol etmeye çalışmazdı ama sevecen ya da şefkatli de olmazdı. Bu kadar içine kapanık bir adamla bir ömür boyu yaşamak nasıl bir şey olurdu? Kendi ailesi onun bir suçlu olduğuna inanan bir adamla?

Dr. Craig'in çocuklar hakkında söylediklerine de kulak misafiri olmuştu. Çocuksuz bir evliliği hiç düşünmemişti. Eğer hiç evlenmezse, hiç çocuğu olmayacaktı ama sevgisiz bir evliliğin içinde olmak ve üzerine titreyip seveceği çocukları bile olmamak?

Ama kalmak istediği gerçeğinden kaçış yoktu. Burayı ve hayatı seviyordu. Evlenirlerse her şey değişecek miydi?

Peki ya diğer yol? Eğer gidip bir yerde iş bulsaydı, hayatı nasıl olurdu? Daha mı iyi olurdu? Daha mı kötü? Neredeyse sürekli baş ağrılarıyla geçen üç günün ardından, bir gün daha bu konuyu düşünmeyi bile kasıtlı olarak reddetti.

Zihinsel olarak bu konudan kaçtığı günün ardından Anne sabah uyandığında zihninde net bir karar vardı. Gerçekten kalmak istiyordu - bu adamla, onun hayatında. Eğer ona ihtiyacı olan güvenceyi verirse,

Kalacaktı ve mümkün olduğunca iyi bir eş olmak için elinden gelenin en iyisini yapacak, zaten sahip olamayacağını bildiği şeylerden yoksun yaşayacaktı.

Sonra ona yaklaştı. "Ciddi ?" "Evet, ciddi dim."

"Şeref sözünüze ihtiyacım var. Kasabaya vardığımızda normal bir evlilik belgesi alacağız ve yeminlerimizi sanki o anda kendi isteğimizle etmişiz gibi kesinlikle tutacağız."

"Sen istersen yaparım."

Anne dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı, "Sana söz veriyorum."

"Ben de sana benimkini veriyorum. Sanırım bu, itaat etmek dışında her şeyi alacağım anlamına geliyor."

Nefesi kesildi, "*Fark ettin!*"

"Evet, fark ettim. Eğer ben sahip olmak ve tutmak için sahip olabiliyorsam, sen de istediğin her şeyi yapabilirsin. Sana patronluk taslamama gerek yok."

"Bunu aklımda tutacağım."

Günün geri kalanında onun yanında kendini mahcup ve gergin hissetti. Daha dayanıklıydı ve her zaman daha fazlasını yapabiliyordu ama kaburgalarının hâlâ ona sorun çıkardığını biliyordu. ne kadar günler önce kayışları kendisi kesmiş ve bu konuyu tartışmayı reddetmiş olsa da, rahatsızlığı kötüleştiğinde duruşundan ve yürüyüşünden anlaşıyordu. Hâlâ günde bir ya da iki kez kestiriyordu. Halsiz olduğunu kabul etmiyordu ama Anne sık sık aniden ortaya çıkan bitkin ve tükenmiş ifadesini görüyordu. Bu yüzden o gece öndeki yatak odasına doğru yola çıktığında, "Nereye gidiyorsun?" sorusunu duyunca ona inanamayarak baktı.

"Yatağa."

"Kadınlar kocalarıyla yatar." "Ama yapamazsın...."

"Hayır, yapamam ama tahmin edebilirim. Hadi gelin."

"Saçımı falan düzeltmem lazım. Hemen geliyorum." Bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı vardı ve adamın gözleri bunu bildiğini gösteriyordu.

Ön yatak odasında saçlarını indirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Evdeki tek tarak onun -onların- yatak odasındaydı. Giysilerini çıkardı ve hâlâ gecelik olarak kullandığı gömleğini giydi. Sadece dizlerinin yarısına kadar sarkıyordu ve korkunç derecede utanmazcaydı. Birden adamın onu zorla çıkardığı sabahı hatırladı ve

ür klere baktı. Tanrım, neyi etmişti, ne yapmıştı? Omuzlarını dikleştirerek yavaşça arka yatak odasına yöneldi.

Yatağın yanındaki lamba kısıktı ve Cord yatağın içindeydi, örtüler sadece beline kadar geliyordu. Loş ışık cildine parlak bir ışıltı veriyor, bazı kemik ve kas kıvrımlarını  ne çıkartıyor, diğ rlerini gölgeliyor ve sadece son hastalığı yüzünden zayıflamış vücudunun gizli gücünü vurguluyordu. Hızlı bir bakış dizlerinin titremesine neden oldu ama yine de sanki bir dış gücü tarafından zorlanmış gibi odanın diğ r ucuna çekildi. Adam  rt leri açtı ve lambayı söndürdükten sonra kadın örtülerin altına girdi. Adamın elleri hemen g mleğinin  n tarafındaydı ve düğmelerini açıyordu.

Sarsılarak uzaklaştı. "Ne sanıyorsun sen? Kes şunu." "Gömleğini  ıkartıyorum."

"Oh, hayır, değılsin. Bu uygun değıl."

"İyi, sen çıkar."

Şimdiden ağılamaya başlamıştı. "Geceliksiz uyumak uygun değıl."

"Kahretsin." Karanlıkta tavana bakarak sırt üstü döndü. "Ya o lanet g mleğı çıkarırsın ve öylece bırakırsın ya da buradan defolup gidersin ve sözünü geri alırsın."

Gözyaşları Anne'in yanaklarına yavaşça döküldü. Rachel bu korkunç iş konusunda kesinlikle haklıydı ve henüz başlamamıştı bile. Gömleğini  ıkardı.

Onu şok eden şey adamın kibarlığıydı. Hafifçe okşayarak, ağız ara sıra omzuna sokularak onun her bir parçasını keşfetti. Adamın dokunuşu, kadının kendi vücudundaki çukurların, kıvrımların, çukurların ve kabarıklıkların daha önce hiç olmadığı kadar farkına varmasını sağıladı. Teni onun sıcak ellerinin altında canlandı. Zorlukla nefes alan Anne sonunda adamın uyuyakaldığını fark etti, arkasına doğıru eğılmişti, bir eli göğsünü avu larken diğ r eli karnına yayılmıştı.

Onun nasıl bu kadar sert konuşabildiğini ve bu kadar nazikçe dokunabildiğini merak ederek, Rachel'ın neden bunların bazılarının oldukça hoş olduğından hiç bahsetmediğini ve iyileştiğinde nasıl olacağını merak ederek daha uzun süre uyanık kaldı.

Birkaç gün içinde Cord hayal kırıklığından neredeyse çılgına dönmüştü. Anne o kadar alçakgönüllü ve edepli yetiştirilmişti ki çıplak uyumanın günah olduğunu düşünüyordu. Her sabah o lanet g mleğı olabildiğince hızlı bir şekilde giymek için elinden geleni yapıyordu, böylece adam ona gözlerini bile dikemiyordu. Böyle bir kadının onunla işbirliğı yapmasının hiçbir yolu yoktu.

İhtiyacı olan rahatlamayı sağlamaya yetecek kadar. Nispeten kısa süren bir uyarılmanın ardından üzerine bir çekiç gibi inen kara yorgunluk, ağrıyan kaburgaları ve midesi birleşerek sağlıklı olsaydı alabileceklerini almasını engelledi.

En kötüsü, Anne'in gözlerinde daha önce hiç olmayan bir temkinlilik vardı. Ondan hiç korkmaması, onun eşsiz çekiciliğinden biriydi. Henüz korkmuyordu ama bir şeyler vardı. Muhtemelen bir hafta sonra gücünü topladığında çığlıklar atarak Grenerton'a koşacaktı ve belki de, diye düşündü alaycı bir tavırla, bu her ikisi için de en iyisi olacaktı.

Anne onun kendisine kızgın olduğunu biliyordu. Birkaç kelimelik kısa cevaplardan, sorulara ya da yorumlara yanıt olarak zorlukla homurdanmaya başlamıştı. Kuşkusuz onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona bu kadar yakından dokunduktan sonra muhtemelen çok uzun boylu vücudunun aynı zamanda çok ince ve şekilsiz olduğunu fark ediyordu. Erkekler Rachel gibi yumuşak, yuvarlak hatlı kadınlardan hoşlanırdı. Bu çok kötüydü. Onunla sıkışıp kalmıştı.

Cord, Chicago'lu nişanlısıyla evlenmiş olsa bile, hiçbir zaman tutkulu bir kadın olamayacağına karar verdi. Belli ki adam hiç kıvılcım saçmamıştı, yoksa o da tutucu alçakgönüllülüğünden biraz vazgeçerdi. Muhtemelen böyle kibar insanlar her şeyi olduğu gibi çiftleşmeyi de düzgün ve düzgün yaparlardı.

Bununla birlikte, onun altında istekli ve arzulu olduğu fantezilerinin sadece fanteziler olduğunu bilmek, onu daha az istemesine neden olmadı. Sorun, onu incitmeden, iğrendirmeden ya da bir kez sahip olabileceği tek şey olacak kadar tiksindirmeden bu ince bedene gömülmenin bir yolunu bulmaktı. Kardeşinin çapkınlık yaptığı günlerde Frank'ten dinlediği hikâyeleri düşünerek çok zaman geçirdi.

Anne, onunla yatmanın evliliğin en güzel yanlarından biri olacağına karar verdi. Pürüzlü ellerin onu okşaması ve keşfetmesi hoşuna gidiyor, onun kollarında kıvrılıp uyuyakalmak ve ona yaslanarak uyanmak hoşuna gidiyordu. Adam bunu da diğer her şeyi yaptığı gibi sessizce yapıyordu ve Anne onun kendisini öpmesini ya da ciddi olmasa bile yumuşak birkaç kelime mırıldanmasını dilediğini fark etti. Kendisine sert bir şekilde sahip olabilecekleriyle yetinme sözünü hatırlattı.

Ağzının boynunda, omuzlarında ve köprücük kemiklerinde izler bırakması ve elinin bir göğsünü avuçlaması, başparmağının bir meme ucunu okşaması da hoşuna gidiyordu. Ancak, başı göğsüne doğru kaydığında ve

Adamın dudaklarını ve dilini orada hissettiğinde şaşkınlıktan kaskatı kesildi ve geri çekildi. Adam bunu bir daha yapmadı ve o saniyelik yoğun zevkin anısı onda büyük bir pişmanlık yarattı ama bir şey söyleyecek kadar cesur değildi.

Cord hala gün ortasında kestiriyordu ve Anne geceleri onun kollarında rahatlıyor, sadece her zamanki zevkli okşamaları bekliyordu. Bazen gün ışığında aynada kendine bakıyor ve onun kendisine dokunduğu yerleri ve yolları düşünerek kızarıyordu. Öpücükler ve şefkatli sözler hakkında hayaller kurarak hatırı sayılır bir zaman geçiriyordu ama şimdi karanlıkta ona dönük bir şekilde yan yatmış, gözleri kapalı, parmakları kalçasının yumuşak derisinde nazikçe dolaşırken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Adam bir parmağını içine sokup, dokunuşunun her zaman neden olduğu gizli nemi yaydığına ve sonra onu kendine doğru çekip, üst bacağına kalçasının üzerinden kaydırıp içine soktuğunda, şaşkınlık tepki vermesi için zamanında kırılmadı. Vücudu açıldıkça yırtılırcasına bir acı, donuk bir morarma hissetti. Adam hafifçe geri çekildi ve sonra daha derine daldı.

Zihninde olanları kabul eden Anne, korkmuş küçük bir hayvan gibi hareketsizdi, dehşetin başlamasını bekliyordu, ancak içinde hareket etmeye başladığında bile, ilk acı geri çekildi. Daha fazla acı beklentisi azaldıkça, gergin hareketsizliği de azaldı ve gevşemeye başladığında, elleri kalçalarına rehberlik etti.

Anne, Cord ürpermeden ve içinde sıcak bir ıslaklık hissetmeden hemen önce geçici olarak tamamen gevşedi ve sonra tekrar ayrıldı. Cord ondan hemen uzaklaşmış, sırt üstü dönmüştü ve sesi çok yumuşak ve alçaktı. "İyi misin?"

"Evet." Elbette iyiydi. Canını yakmıştı ama kendini parçalanmış hissetmiyordu. Tanrım, buna sorun yaşamadan dayanabilirdi.

Şimdi yine onunla yüzleşiyordu. "Daha mı?"

Ona *soruyordu*. Hayvani iştahının onu kudurmuş bir canavara dönüştürmesi gerekmiyor muydu?

Bu kez, zaten tohumuyla ıslanmış olan derinliklerine kolayca kaydı ve sadece ilk acının gölgesi vardı. Anne onun uyuduğundan emin olana kadar sessizce yanında yattı, sonra başını nazikçe onun omzuna yasladı ve elini üst koluna doladı. Şüphesiz bu kadarı onun evlilik hakkıydı.

Rachel'ın bu eylemi tarif edişu doğruydu, diye dūşündü, kaburgalarına bir taviz olduğunu dūşündüęü pozisyon dışında. Ama dayanılmaz acı neredeydi, aşağılanma neredeydi? Anlatılamayacak kadar samimiydi ve hię umurunda değildi. Neden rahatlayarak yüksek sesle gülmek istiyordu? Eęer bu onun evlilik yüküye, katlanması kesinlikle kolay olacaktı.

Önce Cord uyandı. Gözleri kapalıyken onu hissedebiliyordu, yanağı omzuna değiyor, göğüsleri kolunu itiyor, bir eli hain göğüs kafesinde geziniyordu. En azından elbiselerini giyip gecenin karanlığında kaçmamıştı. Tanrım, bunun ne kadar iyi bir his olduğunu unutmuştu, kan artık damarlarında sıcak asit gibi kaynamıyor, ılık bal gibi tatlı tatlı akıyordu, tüm o gergin ıstırap gitmiş, yerini iliklerine kadar işleyen bir rahatlık almıştı.

Kendine ne yaptığını şimdi anlayıp gidecek miydi? Bu sabah o geniş gri gözlerle baktığında sonunda korkuyu görecek miydi? Cevapları bilmek istediğinden emin değildi. Güneşin doğuşuyla birlikte dünya gül rengine bürünmeye başladığında, dikkatlice ondan uzaklaştı, giyindi ve kahve yapmaya gitti.

Yatak odasında herhangi bir kıpırtı olup olmadığını dikkatle dinlerken, kadının çıplak ayaklarının yere bastığını, ardından keskin bir nefes çekişin - belki de çok yumuşak bir feryadın- ve kumaş hışırtısının sesini duydu.

Bilmek istemiyordu ama gidip görmeden de edemedi. Gümleğiyle yatağın üzerine eğilmiş, aceleyle yatak örtülerini çıkarıyordu. Uzun çıplak bacakları ve yuvarlak poposu dikkatini tamamen çekmişti.

Birden onun varlığının farkına varan Anne hızla doğruldu ve gümleğinin eteklerini çekirtmeye başladı.

Açıktaki duran çarşaftaki kan lekesi Cord'a her şeyi unutturdu, kadının korkup korkmadığı konusundaki endişesi de buna dahildi. "Neden bana lanet olası bir bakire olduğunu söylemedin?"

Utancı bir anda öfkeye dönüştü. Onu tersledi, "Sana söylemek mi? Neden sana böyle bir şey söyleyeyim ki? Daha önce hiç evlenmediğimi biliyorsun."

"Evliliğin bununla ne alakası var? Chicago'daki o adamla yıllarca nişanlı kaldın."

Sesi yükselmeye bařladı. "Buradaki önemli kelime 'niřanlı'. Benim ne tür bir pislik olduęumu dūřünüyorsun?"

"Bence sen insansın. Onun nesi vardı?"

Kibirli olmayı denedi. "Onun hiçbir sorunu yoktu. O bir beyefendiydi."

"Kıçımın centilmeni. Kan yerine buzlu su içmiş olmalı."

Elbette böylesine olağanüstü bir durum için Richard dışında birini suçlamak aklına gelmemiştir.

Sesi kısıldı, alçak ve öfkeliydi. "Kalbini kullanılmış, iyice yıpranmış bir eşe bağlamış olman çok kötü, çünkü bana kaldın."

Bunun adaletsizliği Cord'un hemen karşılık vermesine neden oldu, "Kullanılmış bir eş istemedim. Bilseydim, sana bu şekilde çarpmazdım, hepsi bu."

Dönüp mutfığa gitti, cezveyi ocağa vurmaya başladı ve sonra yavaşça ve dikkatle yerine yerleştirdi. Bu sabah gözlerinde sadece korku yoktu, rahatsız edici ihtiyatlı bakış da gitmişti.

Anne ağzı açık bir şekilde onun kayboluşunu izledi. Ona çarpmasını mı? İlk kez Rachel'in çok saygı duyulan, çok beğenilen ve çok kıskanılan kocasının bazı açılardan ciddi eksik olabileceğini düşündü.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 10

ANNE BAZEN BU KADAR ACIYA İNANMAKTA ZORLANIYORDU

sefalet sonunda ona çok fazla özgürlük getirmişti. Cord ona gerçekten patronluk taslamıyordu. Ne yapacağını ve ne zaman yapacağını tamamen ona bırakmıştı. Eğer bir şeyi nasıl yapacağını bilmiyorsa, ona gösterirdi. Eğer bir hata yaparsa, omuz silkiyor ve düzeltmesine yardım ediyordu.

Bu yüzden her sabah onu ahıra kadar takip ediyor, ikisi birlikte tek başlarına yapabilecekleri işlerin yarısını yapıyorlardı. Kahvaltıdan sonra Anne ev işlerini yapıyor, onun yardım etmesine hayret ediyordu. Dünyayı erkek işi ve kadın işi olarak ikiye ayırmıyor gibiydi. Elbette, onun her şeyi kendi başına yapmaya alışkın fark etti.

Hâlâ biniciliğe başlamaya hazır olmadığı için atları tekrar çalıştırmaya başladı, sessiz kullanımdan faydalanabilecek genç hayvanlarla başladı. Anne çoğu öğleden sonrayı onunla birlikte dışarıda geçiriyor, ayak altında dolaşmamaya çalışıyor, onun yaptıklarını taklit ediyor ve genç atları kendisi okşayıp fırçalıyordu. Bazen atlarla sadece birkaç kelime konuşarak saatler geçiyordu ama Anne bunun her dakikasından büyük keyif alıyordu.

Cord silahlarını nasıl kullanacağını öğrenmesini önerdiğinde Anne önce tereddüt etti, sonra Charlie Meeks'in alaycı yüzünü hatırladı ve kabul etti. Silahları temizlemek, yağlamak ve doldurmakta ustalaşmak kolay gelmişti. Nişan aldığı şeyi vurmak farklı bir hikayeydi, ama günler geçtikçe kendini yavaş yavaş geliştirdiğini görebiliyordu ve sonuçta keskin bir nişancı olmasına gerek yoktu, sadece yetkin olması yeterliydi.

Akşam işlerinden ve akşam yemeğinden sonra Anne ertesi günün yemeklerini hazırlıyor ya da hızla yıpranan birkaç giysisinin gevşeyen düğmelerini, küçük söküklerini ya da yıpranmış yerlerini dikiyordu. Kordon koşum takımlarını, eyerleri ve dizginleri temizler ve yağlar ya da diğer ekipmanlarda küçük onarımlar yapardı.

Geceleri Anne Cord'un omzuna kıvrılmış uyuyor, hayal ettiği ya da ummaya cesaret ettiği her şeyden daha iyi olan yeni hayatından son derece memnun oluyordu.

Cord için hiç rahat yoktu. Çoğu gece Anne uyuduktan uzun süre sonra uyanık kalıyor, Anne'in ne kadar kalacağını merak ediyor, onunla geçirdiği bu zamanı çalmak için nasıl bir bedel ödeyeceğini düşünüyor.

Anne'in Mason'a ilk gelişinde eve ya da Rachel Ross'a kaçmaya karar verebileceğine inandığı için, yolculuktan söz etmeyi erteledi.

mümkün olduğunca uzun süre kasabada kalmak istiyordu. Ayrıca kasaba halkının çoğu için artık ne kadar dışlanmış biri olacağını ya da hayat boyu arkadaşlarını ve hatta belki de ailesini kaybetmeye nasıl tepki vereceğini gerçekten anladığından emin değildi.

Gerçek şu ki, Aralık ayının başlarında çiftlik hayvanları için tahıldan una, şeker ve kahveye kadar neredeyse her şeyleri tükenmişti. Sanki onun evde kalmasını bekliyormuş gibi kasabaya gitmekten bahsetmek ona hiçbir şey kazandırmadı.

"Sabah ilk iş olarak erzak almak için arabayı kasabaya götürmeyi düşünüyorum," dedi. "Eğer hayvanları beslerseniz, geri kalan işleri döndüğümde yaparım."

Başını eğdi ve sanki neyin peşinde olduğunu biliyormuş gibi ona baktı. "Ya ben de seninle gelmek istersem?"

Bir iç çekişi bastırdı. "Biraz sonra gideceğiz."

"Güzel," dedi Anne. "Rahip Sarı Göbekli Pratt'i tekrar görmek anlamına gelse bile, gerçekten evli olduğumuzdan emin olmalıyız."

Tabanca Cord'un en sevdiği silah değildi ama ertesi sabah arabayı bağlamaya gitmeden önce silah kemerini taktı.

Pratt'in evinin önüne yanaşan Cord, "Burada kalmak istemediğine emin misin?" diye sordu.

Anne'in yüzünün ve vücudunun her çizgisi öyle olduğunu söylüyordu ama başını salladı ve aşağı indi. Kapıyı açan Sarah Pratt'ti ve kapı aralığında korkudan tahta gibi duruyordu. Charles Pratt, kimin geldiğini görmek için karısının arkasından yürüdü ve hastalıklı bir şekilde solgunlaşarak geri çekilmeye başladı.

Cord çok kibar bir şekilde konuştu, "Sizinle bir dakika özel olarak görüşmek istiyorum, Peder."

Pratt titreyen eliyle koridordaki bir kapıyı işaret etti. Anne'in Bayan Pratt'i iterek geçmesi gerekti, ama Cord bir adım atar atmaz kadın yolundan çekildi. Pratt çalışma odasında Cord'u görmezden gelmeye çalıştı. "Anne, bunun anlamı ne? O adamla burada ne yapıyorsun?"

Öfkeden boğuk bir sesle, "Bizimle evlendiğin günü unutmuş gibi görüldüğün evlilik cüzdanını almak için *kocamla* birlikte buradayım," dedi.

Pratt daha da solgunlaştı ve kekelemeye başladı. "O-o-olmadı... yapamazsın..."

Cord sırtını duvara yasladı, silah kemerinin görüldüğünden emin olmak için ceketini açtı ve kadının öfkesini boşaltmasına izin verdi.

Anne neredeyse tükürüyordu. "Seni korkak, sarı, işe yaramaz, bir Hristiyan için üzücü bahane, evlenmeyi sen yaptın, sadece sertifikayı yazacak kadar omurga bulabilirsin."

"Anne, baban...."

"Babama da sana da lanet olsun. Korkak hayatında bir kez olsun doğru olanı yapabilirsin."

Pratt belirgin bir şekilde hasta görünmeye başlamıştı, bu yüzden Cord yardım etmeye karar verdi.

"Aslında Peder, işleri yoluna koymaktan mutlu olacağınızı düşünmüştük. Bilirsiniz, iyi bir iş yaparak kefaretinizi ödersiniz."

Charles Pratt fısıltılı bir adamdı ve Cord onun her tarafının gri olduğunu düşünüyordu. Gri saçlar, gri bir ten, gözlüklerin arkasındaki belirsiz renkte gözler -şimdi Pratt nihayet ona bakarken Cord, vaizin kanının yavaş yavaş kırmızıdan ince, gri bir bulamaca dönüştüğü konusunda haklı olup olmadığını merak etti.

"Kefaret mi?"

"Evet, bilirsin işte, affetmek." Cord kelimenin ince olmasını istememişti ve öyle de olmadı.

Pratt çöktü. "Tanıklara ihtiyacı var."

"Benton ve White da oradaydı. Belki onlar da küçük bir kefaretle ilgilenirler."

Vaiz sanki destek olmazsa düşeceğini biliyormuş gibi masasına tutunuyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı, "onları getireceğim."

"Çok düşüncelisiniz, Peder. Öğlen burada buluşalım."

Pratt yine başını kaldırmadı ama başıyla onayladı.

Pratt'e bu kadar zaman vermek Anne'i endişelendirmişti. Arabaya döndüğünde, "Ona yardım toplaması ve sorun çıkarması için iki saat verdin," dedi.

"O kadar kumu yok."

Anne onun haklı olduğunu umarak arabanın koltuğuna geri tırmandı. Cord daha sonra Ana Cadde'deki küçük bir dükkânın önünde durdu. Burasının Armand LeClerc'in kuyumcu dükkânı olduğunu biliyordu, ama hemen anlamadı. Onlar içeri girerken zil çalınca Bay LeClerc tezgâhın arkasındaki koltuktan ayağa fırladı. Ufak tefek, yuvarlak, beyaz saçlı bir adamdı ve onlara genişçe gülümsedi. "Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Cord, "Bir alyansa ihtiyacımız var," dedi.

LeClerc çekmecedan çeşitli boyutlarda altın bantların bulunduğu bir tepsi çıkarırken Anne sevincini gizlemeye çalışmadı. Onları dikkatle inceledi.

eleştirel olmayan bir zevk.

Cord o kadar memnun değildi. Dedi ki, "Kesinlikle sade görünüyorlar. Daha güzel bir şey yapamaz mısın?"

Bu kez dehşete kapıldı. Daha güzelin daha pahalı demek olduğunun farkında değil miydi? Ne kadar paraları olduğunu çok iyi biliyordu. Belki de daha pahalı yüzüklerin hiçbirini beğenmemiş gibi davranabilirdi.

LeClerc ilk tepsiyi tezgahın üzerine bıraktı ve ikinci tepsiyi çıkardı. Rol yapmakla ilgili sorun, bunda pek de iyi olmamasıydı. Bu yüzüklerden bazıları kesinlikle çok şatafatlıydı, bazıları çiftlik hayatı için pratik olmayacak şekilde tasarlanmıştı, ancak bazıları inkar edilemeyecek kadar özeldi.

"Beğendiğin birini seç."

Gerçekten de ona süslü bir yüzük almak için kışı geçirmek üzere sefil kardeşinden borç para alacağını mı düşünüyordu? Bay LeClerc'in önünde onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu. Yüzükleri sıralamaya başladı. Önce şatafatlı olanları, sonra da kullanışsız olanları elledi. Geriye dört yüzük kalmıştı ve tereddüt etti, en pahalısını tercih ettiğinden emindi.

Armand LeClerc sorunu anlamış gibi konuştu. Belki de anlıyordu. Uzun yıllardır mücevher satıyordu. "Çok akıllıca seçimler hayatım. Kendi favorilerimden bazıları ve hepsini ben yaptım. Bu dördü de aynı olduğu için fiyat sizin için seçilmeyecek."

Anne ona minnetle gülümsedi ve en sevdiği yüzüğü aldı. Üç ince altın tel üstte birbirine dolanıyor, parmağın altında tek bir bantta birleşiyordu.

Yüzük uymadı ve Bay LeClerc, her boyutta düz bantları olduğunu, ancak benzersiz yüzüklerin her birinin onu takacak kişi için boyutlandırılması gerektiğini açıkladı.

"Ama sadece bugün şehirdeyiz."

"Bir ya da iki saat bekleyebilirsiniz, mükemmel olmasını sağlayabilirim."

Bütün bunlara tepkisinin ne olduğunu görmek için Cord'a baktı. "Zaten öğlene kadar yapacak bir şeyimiz yok. Bekleyebiliriz."

"O halde," dedi Bay LeClerc, "neden dükkânıma gelip ben işimi yaparken bana eşlik etmiyorsunuz? Eğer yaşlı bir adamı şımartmak ve onun saçmalamasını dinlemek sizi rahatsız etmeyecekse."

Cord kabul ettiğinde Anne Çağırıldı ama kısa bir süre sonra izin isteyip saçını kestirmek için berbere gittiğinde onun ikili amacını anladı. Yeterince çabuk döndü ve çok geçmeden Mr.

LeClerc, küçük demirhanesinde halkayı ısıtırken onları Fransa'daki çocukluğuna dair hikâyelerle eğlendiriyordu. Anne daha sonra hangisinin daha büyüleyici olduğuna asla karar veremedi; yaptığı iş mi yoksa anlattığı hikâyeler mi?

Yüzük hazır olmadan önce, kocası kadar küçük ve yuvarlak olan Helene LeClerc onlara kahve servisi yapıyor, bir süre onlara katılıyor ve dükkânı kendi haline bırakıyordu. Yüzük, onunla birlikte gelen mutlu zaman nedeniyle daha da değerli olacaktı.

Tekrar soğutulup parlatılan yüzük mükemmel bir şekilde oturdu. Dükkâna döndüklerinde Bay LeClerc, "Bir de erkek yüzüğü mü istiyorsunuz?" diye sordu. Anne bu konuda ne düşündüğünü yüzüne yansıtmamak için kendini zor tuttuğunu biliyordu.

Ancak Cord'un hayır demesini bekliyordu ve onun yerine "Ne kadar?" dediğini duyunca yeniden sevindi. Çok az bir tartışmadan sonra, her iki yüzük de Cord'un cebinde ve yeni arkadaşlarıyla dükkandan ayrıldılar.

Öğleden hemen önce tekrar Pratt'in önüne gelen Cord cebinden yüzükleri çıkardı ve, "Sanırım bunu orada takmak istemezsin?" dedi.

Kadın ona sıırttı. "Doğru düşünmüyorsun."

Eski bir çift eldivenden kendisi için yaptığı garip eldiveni çıkardı ve sol elini uzattı. Adam yüzüğü parmağına taktıktan sonra diğer yüzük için elini uzattı ve aynı şeyi onun için de yaptı. Ona gülümsedi, mutluluktan yüreği hafıflemişti ve onun gözlerindeki cevap gülümsemesini gördü. Birden kollarını ona dolamayayı ve onu doyasıya öpmeyi çok istedi ama bundan hiç hoşlanmayacağından emindi ve yapmadı. Aşağı indiler ve eve doğru yöneldiler.

Bayan Pratt ortalıkta görünmüyordu. Peder Pratt kapıyı kendisi açtı ve söze gerek duymadan tekrar çalışma odasına yöneldi. Michael Benton ve Thomas White sandalyelerinin kenarına oturmuşlardı. Cord ve Anne pencereden içeri dalmak ister gibi bakarak odaya girdiklerinde her iki adam da hızla ayağa kalktı.

Pratt, White ve Benton'ın varlığından cesaret alarak ya da bir yerlerde bir parça cesaret bularak söze başladı: "Anne, olanlar yüzünden bu adamla kalmak zorunda olmadığını anlamalısın. Eminim baban seni evinde görmekten mutlu olacaktır ya da Şerif Reynolds'a gidebilirsin. Talihsiz bir olay yüzünden bunu kendine yapamazsın."

Anne bu adamların onun duygularına değmeyeceğine karar vermişti. "Yapmak zorunda olmakla bir ilgisi yok ve bana kalırsa olayların talihli bir şekilde gelişti. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bugün yapacak başka işlerimiz var." Pratt istifasını bozmadan masanın arkasına oturdu ve kaydirmalı, oymalı formu doldurmaya başladı. Yazmayı bitirdiğinde sertifikayı çevirdi "Kızlık soyadını imzala." dedi. Anne imzaladı ve sonra kalemi Cord'a uzattı.

Pratt, "İşaretini koyarsan altına basarım" dedi.

Cord başını bile kaldırmadı, sadece güçlü bir elle "Cord Bennett" diye imzaladı.

White ve Benton daha sonra imzaladılar.

Cord'un onlarla işi henüz bitmemişti. "Sanırım hepimiz bunun kilise kayıtlarında yazılı olduğunu görmek isteriz, Peder." Pratt duraksadı ve gecikti ama sonunda evlilik kayıtlarını çıkarıp isimlerini ve Ekim tarihini girdi.

"Bu tür şeyler için bir ücretiniz var mı, Peder?"

"Hayır. İnsanlar yapabildikleri kadarını bağışlıyorlar."

"Mm. Bunun herkes gibi adliye kayıtlarına geçmesi için bir ücrete ne dersiniz?"

"Küçük bir ücreti var. Sertifikayı alabilir ve...."

Cord masanın üzerine bir dolar attı ve sesi daha yumuşak ve tehditkâr bir hal aldı, "Sanırım bir dahaki sefere şehre geldiğimizde adliyeye bakarsak kayıtlarda bulabiliriz?"

"Evet, evet, elbette. halledilmesini sağlayacağım."

"Güzel, çünkü kontrol edeceğiz." Cord daha sonra adamların her birine kibarca şapka çıkardı. "Teşekkür ederim, Peder. Bay White, Bay Benton."

Anne küçümsemesini gizlemek için hiçbir neden görmedi. Hepsine pis pis baktı ve dışarı çıktı.

James Miles'ın dükkânının önüne geldiğinde, Anne Cord'a, o yem dükkânına giderken içeri yalnız girmek istediğini söyledi. James Miles Rachel'in babasıydı ve hayatı boyunca ona amcası gibi davranmıştı. Onunla konuşmayı ve Cord içeri girmeden kendilerine anlayış gösterip mal satmasını umuyordu.

Onun isteksizliğini hissetti ama tek söylediği, "Arkadaşların kötü davrandığında acı daha da kötü oluyor," oldu.

"Biliyorum ama denemek istiyorum. Eğer işe yaramazsa, seni dışarıda bekleyeceğim." James Miles onu gördüğünde uzun ve dar yüzü .

"Anne, eve döndüğünü bilmiyordum. Sizi gördüğüme sevindim. Hepiniz

Değil mi? Nasılsın?"

O da gülümsedi ama sessizce sordu: "Bay Miles, sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Miles şaşkınlıkla, siyah saçlarını küçük kel noktanın üzerinde düzeltmek için tanıdık bir hareket yaptı. Sonra asistanına görevi devralmasını işaret etti ve dükkânın arka tarafındaki depoya doğru ilerledi. Anne, James Miles'a Şerif Reynolds'a anlattığı hikâyeyi hızlı ve öz bir şekilde anlatırken, onlar da tahta kasaların üzerine karşılıklı oturdular.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Gördüğünüz gibi Bay Miles, buraya kocamla birlikte erzak almaya geldim. Ailenizle geçmişte olduğu gibi arkadaş olamayacağımı biliyorum ama yine de en azından arkadaş olabileceğimizi umuyorum."

Miles onunla tartışmaya çalıştı. "Bu konuda ciddi olamazsın. Ne olursa olsun sana yardım edecek arkadaşların olduğunu biliyorsun. Dışarıda bununla yaşamak zorunda değilsin...."

Anne küçük bir öfke kıvrımının başladığını hissetti ama onu bastırdı. Bu arkadaşını kaybetmek istemiyordu. "O *adam* benim kocam ve sahip olacağımı düşündüğümünden çok daha iyi bir koca. Ondan hoşlanıyorum."

Adam dehşet içinde ona baktı ama Anne hikayesinin onu etkilediğini söyleyebilirdi

Onu.

"Randal'ın Rachel'in sana selam vermesine bile izin vermeyeceğini biliyorsun.

sokak ve diğer pek çok kişi de aynı şeyi hissedecek?"

"Evet, biliyorum. Eğer o diğerlerinden biri değilsen minnettar olacağım." Her şeyin bir bedeli vardır diye düşündü Anne.

"Tamam o zaman. Listeniz var mı?"

İçinin rahatladığını hissetti ve depodan çıktıklarında durup ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Onun omzunu sıvazladı. "Şimdi, şimdi, bu kadar yeter. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Dükkân hiçbir Çey almaya ihtiyacı yokmuğ gibi görünen kadınlarla dolmaya başlamıştıAnne, Cord'la birlikte kasabaya geldiğinin kulaktan kulağa yayıldığını ve her işgüzarın neler olup bittiğini öğrenmek için can attığını fark etti.

Miles listedeki ürünleri raflardan çekmeye başladı ve Anne de listedeki diğer ürünleri ve suçluluk duygusuyla listede olmayan birkaç ürünü alarak etrafta alışveriş yaptı. Sonunda her şeyi aldı ve Miles hesabı toplamaya başlarken o da tezgâha yöneldi.

Yanında, kasabanın en kötü kalpli kadını Emma Wilkinson'ın cadaloz sesini duydu. "James, namuslu insanlar beklerken sen bir Kızılderili kadını bekleyecek değilsin herhalde." Bu bir soru olarak sorulmamıştı.

Miles başını kaldırdı ve "Şimdi, Emma, bazı koşullar var...." dedi.

Bayan Wilkinson onun sözünü bitirmesini beklemeden araya girdi. "Koşullar diye bir şey yoktur ve sen de bunu biliyorsun. Namuslu bir kadın ölümü seçer."

Cord'un mokasen ayaklarıyla içeri girdiğini kimse duymamıştı. Sesi son derece kibar ve çok netti ve bütün dükkâna yayılıyordu. "Bayan Wilkinson, asla bir seçim yapmak zorunda kalmazsınız. Büyükbabam cahil, okuma yazma bilmeyen bir vahşiydi, ama sizi yakalamış olsaydı, boğazınızı keserdi. Cahil bir vahşi bile bir orospuyla yatılmayacağını bilir."

Bayan Wilkinson'ın yüzü mosmor kesilmişti ve nefes nefese kalmış gibiydi. Anne bir an için kadının ayaklarının dibinde bayılacağından korktu ama Emma boğuk bir sesle, sanki peşinde öfke varmış gibi dükkândan kaçtı.

Kıkırdamasını içinde tutmak için büyük çaba harcayan Anne, Miles'ın kaşlarını çatarak ona baktığını görmek için başını kaldırdı.

Cord'un sesi tekrar geldi, cılız ve yine de netti, "Bir *Saygın bir kadın* neden bahsettiğimi bile bilirdi."

James Miles'ın onaylamayan bakışlarıyla karşılaşan Anne kontrolünü kaybetti ve kıkırdamaya başladı.

Miles kaşlarını hafifçe çatarak, "Anne, kızım, umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur," dedi.

Ona muzipçe sırtıttı. "Bu gerçekten bir sorun değil, Mr. Miles. O kadar ki söylediklerinin yarısını anlayamıyorum."

Cord hesabı öderken kendi kendine güldü ve Miles'la birlikte malzemeleri arabaya taşıdılar.

Cord sokakta ona bakmadan, "Kızacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Neden kızayım ki? Kasabada bana kötü söz söyleme cüretini gösterecek bir kadın kalmasın diye her şeyi düzelttin."

"Mm. Buralarda istediğin başka bir şey var mı?"

"Sakıncası yoksa eczacının dükkânında güzel bir losyon var ve cildime sizin kullandığınızdan daha iyi gelen bir sabuna hayır demem."

Dostça eczaneye gittiler.

Cord yine vagonun koltuğunda, "Doğruca eve mi gitmek istersin, yoksa şansımızı kafede mi deneyelim?" diye sordu. Canım biftek çaktı."

Anne günün şu ana kadarki başarısından dolayı neredeyse başının döndüğünü hissediyordu. "Hadi kafeyi deneyelim. Olabilecek tek şey Dora'nın bizi beklemeyeceği ve bir süre oturup çıkacağımızdır."

Caddeye doğru sürdü.

Anne, olabilecek en kötü şeyin gerçekleşeceğine inanmaya başlamıştı. Kafenin sahibi, aşçısı ve garsonu Dora Bagley sanki orada değillermiş gibi davranıyordu. Dora şişman, kırmızı yüzlü ve zorlu biriydi ve onu onları beslemeye zorlamaya çalışmak muhtemelen zehirlenmelerine neden olacaktı.

Cord şapkasına uzanıp Anne'e yenilgiyi kabul edip gitmeye hazır olduğunu işaret etmeden önce birkaç dakika sessizce oturdular. Ancak tam o sırada Noah Reynolds küçük restorana girdi, Dora'yla hararetli bir şekilde tartıştı, yanlarına geldi ve masalarına oturdu.

"Size eşlik edebilir miyim?"

Cord düşünceli bir tavırla Noah'ya baktı. "Hayır, ama bir şey yemeyi planlıyorsanız, burada yapamazsınız."

Noah kıkırdadı. "Dora fikrini değiştirdi. Kasabanın şerifini, sırf arkadaşlık ettiği kişiler yüzünden bir dilim pastadan mahrum bırakmak olmaz."

Tabii ki Dora geldi, üç kahve fincanını devirdi ve sert görünümlü demle doldurdu. "Turta istediğini biliyorum Noah. Peki ya bu ikisi?"

Cord'un gözleri bir an için Anne'in gözleriyle buluştu ve Anne'in gözlerinde bir parıltı gördü. Sadece, "Her şey dahil iki biftek," dedi.

Dora ona hiç bakmadı ama eteklerini savurarak oradan ayrıldı.

Cord sandalyede arkasına yaslandı, kemiksiz denecek kadar rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim, Noah. Sana turta ısmarlayacağız."

Noah omuz silkti. "Burada olduğunu duyduğumda sana söylemem gerektiğini düşündüm, Double M Men'in hepsi işi bırakıp gittiler. Meeks ve Samuels doktoru görmeye geldiler. Meeks'in omzunda iyi bir yara vardı, sen de Samuels'i böğründen vurmuşsun. Bir süre acımış olmalılar ama ölüm tehlikeleri yoktu. Sanırım onları öldürmeye çalışıyordun, değil mi?"

"Onları vurmaya ama o çok sağlam değildim." Bunu rahat bir şekilde söylemesi ifadeyi daha da tüyler ürpertici hale getirdi.

Şerifin ağzı onaylamaz bir ifadeyle gerildi. "Nereye gittiklerini söylemediler, belki ava gitmek gibi bir düşünceniz vardır."

Cord'un tek cevabı hafifçe başını sallamak oldu.

Noah şimdi ziyareti için ikinci bir neden daha ortaya attı. "Ben de buradayım çünkü ben de kasabanın geri kalanı kadar merak ediyorum. Frank ve Eph'in Anne'i uzun zaman önce Chicago'ya getirmiş olacaklarını düşündüm. Siz ikinizin burada ne işi var?"

Cord pencereden dışarı baktı ve soruya her zamanki gibi cevap verdi. Anne, "Evli kalmaya karar verdik," dedi.

Noah'nın yüzünde şaşkınlık okunuyordu. "Aynen böyle."

"Tam olarak değil, ama böyle ."

Noah ne diyeceğini bilemez bir halde kelimelerle boğuşuyordu. "Peki ya Frank ve Ephraim?"

"Sizden bir gün sonra geldiler ama beni kızdırdılar, ben de onları gönderdim."

Nuh anlamamıştı. "Onları gönderdi mi?"

Cord konuşmaya yeniden katıldı. "Onları bir tüfekle evden kovdu."

Bir farenin bir kediye öldürdüğünü söyleselerdi Noah daha fazla şaşkınlık gösteremezdi. "*Frank Bennett*'i evden mi kovdun?"

Anne biraz utanmıştı ve bunun belli olduğunu biliyordu. "Şey, çirkin şeyler bağırmaya başladı ve ben de kendimi kaybettim."

Noah sandalyesine yığıldı ve ikisi arasında bir ileri bir geri baktı.

Yemekler geldi ve Noah turtasının üzerinde oyalanırken, Cord ve Anne biftelere dalarken başka konuşma olmadı. Anne çatalını bırakıp pişmanlıkla, "İsraf etmekten nefret ediyorum ama bundan daha fazla yiyemeyeceğim."

Cord, "İsraf yok," dedi ve el çabukluğuyla boş tabağını onunkiyile değiştirdi. Ona sarılma isteği iki katına çıktı. Korkunç pis bir ağzı vardı, az önce yaptığı şey son derece görgüsüzceydi ve kız onu hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordu.

Kafenin kapısı çalındı ve kardeşi Robert yüzünde kasıtlı bir çatık kaşla içeri girdi. Rob da Anne gibi yumuşak kahverengi saçlara sahipti ama gözleri parlak maviydi. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen yüzü hâlâ yumuşak ve çocuksuydu; şımarık, genellikle asık suratlı bir ağzı vardı, kız kardeşi bunun olgunlaşmamışlığın bir işareti olduğunu düşünüyordu.

"Anne, bütün kasaba senin burada olduğunu konuşuyor. Noah bize Chicago'ya gittiğini söyledi ve Clara Teyze'den bir mektup almadık. Ne oldu?"

O adamla burada ne yapıyorsun?"

Cord'dan "o adam" diye bahseden bir sonraki kişinin kulağı çekilecekti. "Şey, sanırım biliyorsun, Rob. Babam evlenmemi istedi, o da evlendiğini gördü ve işte buradayım. Seni kocamla tanıştırayım."

Zaten hazırlıklı olan Rob, öfkesini hemen bıraktı. "Beni onunla tanıştırmayacaksın ve onunla gerçekten evli olmadığını gayet iyi biliyorsun. Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, ona karşı suç duyurusunda bulunurdun. Şimdi eve geliyorsun! Sanırım kesinlikle hak ettiğin birkaç küçük tokat için babamla ödeştiğini düşünüyorsun. Tek yapman gerekenin özür dilemek olduğunu biliyorsun. Mason'da yaşamak için kendini mahvettin ama Clara Teyze'ye gidebilirsin. Kimsenin haberi olmaz."

"Birinden özür dilemeden ya da o eve bir daha adımımı atmadan önce cehennem donacak. Orası artık benim evim değil. Bugün geri dönmeyeceğim, yarın geri dönmeyeceğim, on yıl sonra geri dönmeyeceğim ve ölmek için de geri dönmeyeceğim."

Rob Anne'in kolunu tuttu ve Anne ondan uzaklaşırken Cord'un son bifeğinden başını kaldırdığını gördü, solgun gözleri soğuk kış ışığını yansıtan cam kırıkları gibi görünüyordu. Noah kahve fincanını sertçe yere bıraktı, gözleri Rob ve Cord arasında gidip geliyordu.

"Eğer böyle davranacaksan seninle konuşmayacağım bile. Git buradan, Rob."

Rob neredeyse kendinden geçmiş bir halde ona bağırdı. "Belki de babam senin hakkında haklıdır! Belki de sen sadece bir slu'sun...."

Cord sandalyesinden fırlayıp diğer adama öyle sert bir yumruk indirdi ki Rob baĞka bir masanın üzerinden geriye doğru düştü. Cord onu ceketinin önünden yakalayıp masaya mıhlamadan önce yere zar zor inebildi, Rob kafasını sallayarak temizlemeye çalışıyordu.

"Babanın kız kardeşine attığı 'küçük tokatların' örneğini beğendin mi? Oğlum, beni iyi dinle, çünkü bir daha karımla böyle konuşursan çenenin öyle bir kırarım ki bir daha asla konuşamazsın."

Anne kahvesini yudumladı ve Noah'ya sert bir bakış attı. Artık şeriflik yapmaya başlamasının zamanı gelmişti. Cord Rob'u masaya çarptı ve sandalyesine geri döndü. Rob hâlâ kızgın bir haklılık duygusuyla ayağa kalkmaya çalışırken, Noah ayağa kalktı, yanına gitti ve kolunu Rob'un omuzlarına doladı.

"Şerif, o adamı tutuklamalısın."

"Ne için? Karım öleli üç yıl oldu ve bugün ona böyle hitap etseydin seni vururdum."

"O gerçekten onun karısı değil. Onu bu şekilde dışarıda tutamaz."

Noah Rob'u aceleyle kafeden çıkarırken, Anne özür dilercesine Cord'a gülümsedi. "Özür dilerim. O gerçekten kötü biri değil, sadece...."

Cord omuz silkti. "Belki de kardeşlerimden adab-ı muaşeret dersleri alıyordur."

Buna yüksek sesle güldü ve masalarına geri döndüğünde Noah'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Sanırım onu eve gitmeye ve seni rahat bırakmaya ikna ettim," dedi. "Anne, onu böyle hırpalanmış görmenin seni rahatsız etmemesine şaşırdım."

Sadece başını salladı. "Üzücü olan şu ki, muhtemelen hiçbir işe yaramadı. Kardeşimin sorunu, Tanrı'nın doğru karar verdiğinden emin olmak için bir karar almadan önce babama danışması gerektiğini düşünmesi."

Yolun yarısında Anne içindeki dürtüye boyun eğdi ve kollarını Cord'un boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdu.

"Bu ne içindi?"

Sözleri neredeyse bir hırıltı gibiydi ama kız onun gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordu.

Bugün başkalarının onun gözlerini okuyamadığını fark onu şaşırtmıştı.

"Sokaklarda taşlanmaktan gerçekten korkuyordum, bilirsiniz. Sanırım bunu biraz hak ettiğimi bile düşündüm. Kendimi sadece saygın hissettirmekle kalmadınız, *son* derece saygın hissettirdiniz."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettiler, ama bu arkadaşça bir sessizlikti.

* * *

Bölüm 11

CORD'UN RIBS'I kasabaya yaptığı yolculuğu umduğundan daha iyi geçirmişti, bu yüzden ertesi gün yıllardır en sevdiği bineği olan büyük kahverengi kısırağı eyerledi ve eyer üzerinde otuz dakika denedi. Yolculuk pek zevkli değildi ama katlanılabilirdi. Neredeyse altı haftalık ihmalden sonra, ertesi gün uzak otlaklardaki atları kontrol etmeye başlayacaktı.

Onun gidişini seyrederken Anne'in üzerinde mutsuzluk vardı ve Cord da pişmanlık duyuyordu. Her gün çalışırken onun yanında olmasına alışmıştı. Yine de, öğle yemeğinde soruna bulduğu çözümü dile getirdiğinde bu onu şaşırtmıştı.

"Bana ata binmeyi öğretir misin?"

Başını kaldırdı ve hemen kısa ve sert bir şekilde hayır dedi.

Ağzı ve çenesi titredi ve zorlukla yutkunarak hızla tabağına baktı.

"Anlıyorum."

Hiç düşünmeden tepki vermişti. Yıllar önce Frank onu oğullarıyla birlikte ata binme konusunda çalışmaya ikna etmişti. Her şey on beş dakikadan az sürmüştü, zaten yeterince iyi ata binebilen çocuklar küstah, aşağılayıcı ve ukala bir tavır takınmışlardı. Cord konuşmayı çekip giderek bitirdi ve o zamandan beri bu konu aile içinde bir yara olarak kaldı.

Yine de Anne farklıydı ve bunu biliyordu. Silahlar konusunda yetenekli bir öğrenciydi ve hâlâ pratik yapıyor ve kendini geliştiriyordu. Atların etrafında dikkatliydi ve tüm hayvanlarla arası iyiydi. Muhtemelen ona ata binmeyi öğretmekten zevk alacaktı ama şimdi hevesli bakışın yerini acıya bıraktığını ve başını eğdiğini görünce sanki ona vurmuş gibi hissetti.

Kızın tekrar soracağı düşüncesiyle kendini rahatlatarak evden sıvıştı. Kadınlarla ilgili deneyimi, hayır cevabıyla karşılaştığında istediğini elde edene kadar nazlanan kız kardeşi Marie ve istediğini elde edene kadar suratını asıp etrafındaki herkesi perişan eden kız kardeşi Hannah'ydı. Bir daha sözünü ettiği anda pes edeceğine yemin etti.

Ama onu bir sonraki görüşünde hiçbir işaret ve bir hafta sonra hala bu konuyu açmamıştı. Kadın bir Noel ağacı istediğinde, adam aynı hatayı yapmadı - tepelere gitti ve bir tane kesti.

Ertesi sabah erkenden yola çıktı, ellerinde tuttukları bir yaşındaki yavruları meraya geri götürdü, iki yaşındakilerle birlikte geri döndü.

Ephraim'in atını, arabasını ve Frank'in eyerli atını avluda görünce, atların dağılmasına izin verdi. Atların dağılmasına izin verdi, onları son kapıdan bile geçirmede.

Kasabaya yaptığı yolculuk herkesin buradaki durumdan haberdar olmasını sağlamıştı ve kardeşlerinin Anne'i gitmeye ikna etmek için burada olduklarından ya da Anne'in muhtemelen gideceğinden hiç şüphesi yoktu. Frank Bennett denediği zaman neredeyse her kadını her şeye ikna edebilirdi ve bu sefer de bunu deneyecekti. Cord öfkeden kaskatı kesilmiş bir halde kapıya yöneldi.

Frank, Eph ve Martha mutfak masasına oturmuş, Anne de bir tabağa kurabiye yığıyordu. Yerde iki büyük karton vardı ve elbiseler doldurulmuş deri sandalyenin arkasında bir çarşafa sarılmış olarak duruyordu. Anne onu her zamanki parlak gülümsemesiyle karşıladı.

"Merhaba. Herkese yakında döneceğini söyledim. Kardeşlerin, onları vurmadığımdan emin olmak için Martha'yı da yanlarında getirdiler."

Anne onun soğuk sessizliğinden hiç etkilenmemiş gibi davrandı ve aynı memnun ses tonuyla devam etti: Annesi sonunda Anne'in Cord'la kaldığını öğrenince eğyalarını kutulara koymuş ve Martha ile Ephraim'i onları teslim etmeye ikna etmişti.

Anne, "Eminim babama bundan hiç bahsetmemiştir ama zaten eşyalarımın gittiğini asla fark etmeyecektir," dedi.

"Ona söylememesi ve herkesi zahmetten kurtarmaması çok kötü. Hepsini geri götürebilirler," dedi kardeşlerine bakmadan. "O eşyalara ihtiyacın yok ve onları saklamayacaksın."

Anne, Bennett'lere baktı. "Bize biraz izin verirsiniz, kocam ve benim konuşmamız gerekiyor."

Kadın konuşurken yatak odasına doğru yöneldi ve Cord onu takip etmekten başka bir şey yapamadı. Kapıyı kapattı ve ona yaslandı, öfkelenmesini, gözyaşı dökmesini, hatta daha önce ona "patronluk taslamayacağına" dair verdiği sıradan sözü hatırlatmasını bekledi.

Duyduğu şey mantığın soğuk sesiydi. "Kesinlikle haklısın. Bu şeylere ihtiyacın yok ama onları *istiyorum* ve sanırım onlara sahip olmalıyım."

Adam konuşmaya başladı ama kadın başını salladı. "Hayır, lütfen, önce beni dinleyin. Bu şeyler ailemden gelen bir hediye değil. Küçüklüğümden beri bir teşekkür bile almadan babamın dükkânı için çalıştım. Bunların bir kısmı arkadaşlarımdan ve diğer akrabalarımdan gelen hediyeler, birçoğu da Clara Teyze'nin onunla yaşarken bana aldığı şeyler ve ben de bir şekilde bunları hak ettim. Bir de Martha'ya göre annemin bu yüzden kendini hasta ettiği gerçeği var.

Bu şekilde benim için bir şey yaparsa kendini daha iyi hissedecektir. Babama karşı koyamayacak kadar zayıf olduğu için onu suçluyorum ama annemin bizi incitmekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Yine de bunları burada istemiyorsanız, o kutulardan çıkan bir şeyi her gördüğünüzde sizi biraz kızdıracaksa, o zaman hiçbirini almamayı tercih ederim. Lütfen söylemeden önce iyice düşünün ve eğer gerçekten hiçbirini almamı istemiyorsanız, kardeşlerinize kutuları geri götürmelerini ve başka bir şey getirmemelerini söyleyeceğiz ve söz veriyorum bu konuda bir daha asla tek kelime etmeyeceğim."

Neden her zaman beklediğinden farklı bir şey yapıyordu? Bir erkek böyle bir kadınla nasıl başa çıkabilirdi? Kadının yüzünü dikkatle inceledi, ne bir öfke, ne bir kızgınlık, ne de bir yalvarış buldu. Kadın sadece sabırla onun cevabını bekliyordu. Binicilik derslerinde ne kadar kötü hissettiğini düşündü ve onu tekrar reddetmeyi göze alamayacağını biliyordu. Ayrıca Martha ve kardeşlerinin onu da yanlarında götürmek için ellerinden geleni yapacakları aklına geldi. En azından lanet kutuları iki kez taşımak zorunda kalmamalarını sağlayabilirdi.

"Onlara taşımalarına yardım edeceğimi söyle." O daha yatak odasından çıkmadan adam ön kapıdan çıkmıştı.

Anne Bennett'lere tatlı tatlı gülümseyerek, "Cord eşyaları taşımanıza yardım edecek. Üçünüzle hızlıca hallederiz ve işiniz bittikten sonra kahve ve kurabiye içebiliriz."

İki sarışın adamla Martha arasında geçen şaşkın bakışları kaçırmadı ama kahveyi düzeltmek için arkasını döndü ve Cord bir kutu daha getirirken Frank ile Ephraim'in dışarı çıktığını duydu.

"Sen hepsini yere koy, ben sonra hallederim."

Kutular ve paketlenmiş elbiseler eve girdiğinde Cord tek kelime etmeden ortadan kayboldu ve onu Frank, Eph ve Martha ile mutfak masasında bıraktı. Lanet olsun, diye düşündü Anne, bahse girerim bir şeylerin peşinde olduklarını biliyor ve bununla uğraşmam için beni bırakıyor.

Onların dikkatini dağıtmayı ve hoş bir ziyaretten sonra ayrılmasını umarak neşeyle sohbet etti, bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Anne, Martha Bennett'i uzun yıllardır konuşmak için tanıyordu ve şimdi yengesi olan kadına doğru çekiliyordu. Martha'yı tanımlamak için akla gelen ilk kelime "nazik "ti. Koyu sarı saçlarının yarısından fazlası ağarmıştı ve kısa boylu, bir zamanlar hafifçe yuvarlak hatlı olan vücudu

Açıkçası dolgundu. Martha'nın güzelliği ruhundan geliyordu ve sıcak ela gözlerinde parlıyordu.

Adamlar asık suratlı bir sessizlik içinde otururken Martha, Anne'in sıradan konuşma girişimlerine yardımcı oldu. "Noel ağacını nereden aldınız?"

"Kordon tepelerde bir yerde. Ben sadece ne istediğimi tarif ettim. Güzel değil mi? Mağazadan satın aldığım birkaç süslemem var ama ipler için patlamış mısıрым var ve üzerinde Noel şekilleri olan buzlu kurabiyeler de kullanacağım. Noel'e kadar onlara bakabilir, sonra da haftalarca yiyebiliriz."

Anne, Frank Bennett'in tüm altın cazibesini ortaya koyduğunu ve sadece konuşmaya ara verilmesini beklediğini fark etti.

"Anne, Eph ve ben senin başına gelenlerin büyük ölçüde bizim hatamız olduğunu düşünüyoruz. Eğer ilk gün kontrolden çıkmasaydık, o zaman sana yardım edebilir ve seni buradan çıkarabilirdik."

Gülümsemesi dondu. "Bana bir iyilik yaptınız. Burada hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu oldum."

Frank hiç oralı olmadı. "O benim kardeşim ve ona karşı hislerim yokmuş gibi davranmam, ama aynı zamanda karşılaştığım en soğuk, en acımasız adamlardan biri ve başka türlü davranmanın bir faydası yok. Şefkat gösterme yeteneğine sahip değil ve yapamayacağı başka bir şey de yok gibi görünüyor. Siz düzgün bir kadınsınız ve düzgün bir hayatı hak ediyorsunuz. Bırak yardım edelim. Gitmek istediğin yere ulaşmanı ve ne kadar uzun sürerse sürsün, yerleşene kadar alıştığın şekilde yaşamak için ihtiyacın olan şeylere sahip olmanı sağlayabiliriz."

Bağırmayacağım ve Anne'nin düşündüğü gibi silahlara sarılmayacağım. Bunu makul ve hanımefendi bir şekilde halledeceğim. Frank'e odaklandı, sesini kontrollü ve sabit tutmaya gayret etti. "Anlıyor gibi görünmüyorsun. Ben senin kardeşinle *evliyim*."

Frank sözünü kesmeye başlayınca kadının kontrolü sarsıldı. "Kapa çeneni ve *dinle* bana," diye tısladı.

Tekrar normal bir ses tonunu zorlayarak devam etti: "Onaylayıp onaylamamanız, onun ya da benim hakkımdaki görüşleriniz önemsiz. Biz evliyiz ve bu iş burada biter. Ve sana şunu söyleyeyim, eğer bir daha beni ondan ayrılmaya ikna etmeye çalışırsan, ondan ayrılmam için bana para teklif edersen ya da onun hakkında bana kötü bir söz daha söylersen, bu eve son girişin olur. Bugün seni kapıda silahla karşıladım ve onu bir kenara bıraktım çünkü sen onun ailesisin.

ve iyi geçinmeye çalışmak doğru görünüyor, ancak bu konuyu bir daha gündeme getirirsen bu son konuşmamız olur."

Bitirdiğinde önce Frank'e, sonra Ephraim'e ve son olarak da Martha'ya en güçlü bakışını attı. "Anlaşıldı mı?"

Ephraim, "Pekala, madem öyle istiyorsun, ama unutma ki fikrini değiştirirsen tek yapman gereken bunu söylemek. Biz her zaman elimizden geldiğince yardım etmeye hazırız."

Söyleyecek pek bir şey kalmamıştı ve hemen oradan ayrıldılar. Cord geri döndüğünde Anne hâlâ bir şeyleri tekmeleyecek gibi hissediyordu.

"Gittiler, ha?"

"Evet, gittiler," diye tersledi, "ve sen beni kasten onlarla yalnız bıraktın, değil mi? Seni terk etmem konusunda üstüme geleceklerini biliyordun ve böyle çekip gittin! Sanırım buradan ayrılırsam İspanya'da şato vaatlerine kanacağımı umuyordun. O zaman benden kurtulup yine yalnız kalabilirdin, değil mi?"

"Ben burada oturmadan onları dinleyip karar verebilmelisiniz gibi geldi."

"Karar vermek mi? Evet, evleneceğiz dediğim gün karar verdim." Anlamaya başlamıştı. "Böyle hissetmiyorsun, değil mi? Bunun geçici bir anlaşma olduğunu ve yakında başka bir şeye kaçıp gideceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Gözleri çakmak çakmak oldu ve sözlerinden önce cevap verdi. "Gitmeni istemiyorum Annie, ama hayatını burada geçirmeni de istemiyorum."

İsmi o kadar kısaydı ki, daha önce hiç kimse küçültücü bir isim kullanmamıştı ama hoşuna gitmişti ve kendini neredeyse iradesi dışında yatıştırılmış hissediyordu. Ayrıca, hâlâ burada olmasına şaşırmış olsa da, bundan son derece memnun olduğunu fark etmemek de zordu.

"İkimiz de yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve sen hâlâ her sabah beni görerek sana ne kadar anlayışlı olduğunu hatırlatacağım."

Cord onun hiçbir zaman beklediği Geyi yapmamasından memnun olduğuna karar verdi.

* * *

Bölüm 12

O GECE CORD, Frank'in sığır eti hakkında bir şey *söyleyip* söylemediğini sordu. "Hayır, neden bahsetsin ki?" Anne sordu.

"Bir anlaşmamız var. Ben tüm aileye yetecek kadar jambon ve pastırma yetiştireceğim, Frank de sığır eti sağlayacak."

Anne bir keresinde yatalak haldeyken ona domuzları sormuştu ama ona pek bir şey anlatmamıştı. Çoğu çiftçi domuzlardan nefret ederdi ama Cord onları severdi. Her ilkbahar ve sonbaharda Frank kasaplık yapacak adamlarla geldiğinde ortadan kaybolacak kadar seviyordu onları.

"Yani sevgili kardeşin sana her kızdığında anlaşmanın kendi payına düşen kısmından vaz mı geçiyor?"

"Onun gibi bir şey," diye isteksizce itiraf etti. "Tavuk ve jambondan başka bir şey yemekten bıktım. Yarın Riley'i görmeye gideceğim."

Riley ilk kez ikisi de gençken Cord'un babası için çalışmıştı. Hâlâ Frank için çalışıyordu ama yaşı ve romatizması onu yavaşlattıkça Frank onun iş yükünü hafifletmeye devam ediyordu.

Ertesi gün Cord, Keeper'ı Riley'nin yaşadığı küçük evin önüne güneş daha doğmadan bağladı. Yaşlı adamı soğuk kış sabahında hâlâ sobanın başında ısınırken yakalamayı umuyordu. Elbette Riley kapıyı açtı ve Cord'u bir el hareketiyle içeri davet etti. Ufak tefek, sıırım gibi ve yıpranmış görünümlü, ince beyaz saçları ve yıllarca güneşe bakmaktan solmuş mavi gözleriyle Riley, Cord'un tanıdığı büyükbabaya en yakın kişiydi. Cord' çocukken ata binmeyi ve ateş etmeyi öğretmişti ve Frank ile Ephraim'in aksine her zaman en kötü sonuca varmazdı.

Riley sobaya en yakın sandalyeye tekrar oturdu ve Cord'u yakından inceledi. "Sonunda senden daha sert biriyle tanıştığını duydum, evlat."

Cord şapkasını biraz geriye doğru eğdi ve itiraf etti, "Onların silahları daha sertti.

Ve onlardan dokuz tane vardı."

"Böyle bir şey olması gerektiğini düşündüm. Seni köşeye sıkıştırmalarına izin vermen pek akıllıca değildi, değil mi?"

"Hayır. Ne kadar aptalca olduğunu düşünmek için yatakta haftalar geçirdim." "O kadar kötü müydü?"

Cord neden bu yaşlı adamla kardeşlerinden çok daha kolay konuşabildiğini merak etti. "Ölmeliydim. Öyle olması gerekiyordu."

"Burada kimse bilmiyor."

"Hayır."

"O kadına gerçekten zarar verdin mi?"

Cord bu eski arkadaşının gözlerine sabit bir şekilde baktı. İlk soran Riley oldu. "Onu yanımda tutarak ona iyilik yapmıyorum ama onu asla incitmedim."

"Frank ve Eph'in gördüğü gibi onu kim işaretledi?" "Babası ve Double M ellerinden biri."

"Evlat, bunu Frank'e söylemeyi hiç düşündün mü? Nasıl hissettiği hakkında bir fikrin var mı?"

Cord omuz silkti. "Ne olduğunun pek önemi yok. Önemli olan benim yaptığımdan o kadar emin olması - hiç sormadı bile. Eph de sormadı. Ne hissettiğimi sanıyorsun?"

Riley iç çekti. "Bana kendi işime bakmamı mı söylüyorsun?"

"Evet, sanırım öyle."

"O zaman ne için geldin?" "Sığır eti."

"Ah, peki, yeterince kolay değil mi? Tabiri caizse, teslimatlara devam ettiğimi varsayalım. Oraya gidip bu kadınla tanışmama izin var mı?"

"Elbette. Onu seveceksin. Çoğu erkekten daha cesur."

Cord eve birkaç kalın biftekle döndü, her şey hakkında daha iyi hissediyordu, ancak yine dengesi bozuldu.

Anne kutuları yavaş yavaş ayırıyordu. Dün bir kutunun içinde kitap olduğunu keşfettiğinde çok sevinmişti. Yakında kendisinin de çok mutlu olacağını söyledi, çünkü yemek kitabı da diğerlerinin arasındaydı. Artık yapabileceği ama tam tariflerini hatırlayamadığı her türlü harika şey vardı.

Adam içeri girip et paketini masanın üzerine koyarken, kadın kocaman bir kahverengi kumaş parçasını havaya kaldırdı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne oldu?"

"Aslında erkek takım . Clara Teyze ben Chicago'dan ayrılmadan hemen önce almış. Benim için bundan çok muhafazakâr bir seyahat elbisesi yaptırmayı düşünüyordu. Bakın, bir sürü var çünkü etek için yeterince var, görüyorsunuz."

Bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu anlamadı ve için temkinli bir şekilde

bekledi. "Demek istediğim şu ki, ona verecek bir şey bulamadım.

ve eğer izin verirsen, bunu bir takım elbiseye dönüştürebilir miyim diye

bakayım dedim. Şimdiye kadar sadece parçalar üzerinde çalıştım.

o kadar da zor olmamalı. Mesele şu ki, birkaç provaya katlanmak zorunda kalacaksın, bu yüzden sürpriz olamaz ve zaten Noel'e kadar bitiremem, belki sadece pantolonu." Neredeyse utangaç bir ifadeyle ona bakıyordu, yüzünde kaba bir hayır beklentisi vardı.

Noel hediyesi! Bu sözcükler kırmızı çorapların ucundaki portakalları, küçük tahta atları ve askerleri, on yaşında onun için özel olarak yapılmış bir eyeri ve on bir yaşında bir dizgini gözünün önüne getirdi. Marie evlenip gittiğinden beri ona uzaktan yakından hediye benzeyen bir şey vermemiş ya da almamıştı. Acaba şimdi ne bulacaktı? Yüzündeki ifade hayır demeyi tamamen imkânsız kılıyordu.

"Mm, şey, sanırım, eğer istersen, her neyse."

Noel hediyesi! Bir erkek bir kadına Noel hediyesi olarak ne verirdi? Bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama bu düşünce günlerce aklının bir köşesinde kaldı. Noel'de ailesiyle birlikte ana çiftliğe gittiğinde ne olmuştu? Mutlaka birileri Frank'in Judith'e ya da Eph'in Martha'ya ne verdiğinden bahsetmiş olmalıydı.

Merada hayvanları kontrol ederken yaşlı kısıraklardan birini görünce aklına bir fikir geldi. Belki de iki sorunu aynı anda çözmenin bir yolu vardı.

Cord o Noel ona ne olduğunu asla bilemedi. Biri ona Anne'in neyin peşinde olduğunu söyleseydi, atına atlayıp bir ya da iki hafta uzak kalacağına yemin ederdi, ama bunun yerine kendini her fırsatta soğuktan kaçıp eve girerken buldu.

Anne, Miles'ın dükkânından ağaç için bir düzine mumluk ve mum ile birkaç parlak, aynalı süs almıştı. Önce bunları ağaca astı. Sonra uzun patlamış mısır zincirleri geldi. Patlamış mısırı kemirdiği için onu çimdiklediğinde, o daha çok yedi.

Kocaman kurabiye hamurları açar ve kurabiye kesicisi olmadığı için hamura şekiller çizer ve bıçakla keserdi. Anne sanatsal değildi. Kısa süre içinde hamura atlar, askerler, kardan adamlar ve eski moda kulübeler çiziyor ve bunları onun için kesiyordu. Hamur yediği için tahta bir kaşıkla onu tokatladığında, daha çok yedi.

Anne kurabiyeleri renkli kremalarla kapladı ve kısa süre içinde ağacı süslediler.

Noel arifesinde Cord kendini yatak odasındaki aynanın önünde yeni pantolonu ve Anne'in "Chicago elbiseleri" dediği şeylerden esrarengiz bir şekilde yapılmış gömleğiyle buldu. Onun

Kız kardeşi Hannah, çocukluğundan beri ona asla beyaz gömlek giymemesini, çünkü bunun karanlığını vurgulayacağını söylemişti ama kendi gözleri ona bu giysilerin şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden çok daha iyi göründüğünü söylüyordu.

Cord, Anne'in de giyinip süsleneceğini anladığında, akşam yemeği için giysilerini çıkarmasına izin verdi. Koyu kırmızı elbisesi içinde ona baktı ve böyle bir kadının hayatına nasıl girdiğini merak etti. O bir krala ya da en azından bir prens aitti.

Elbisenin ona o kadar yakığtığını düşünüyordu ki, onu hemen üzerinden çıkarmak istedi; o sırada Tilki Surat misafirleri uyardı ve Eph ile Martha bahçeye girdiler. Elbette Noel için çiftlikte birkaç gün geçirmeye gidiyorlardı.

Birkaç dakika içinde Anne, çekingen Martha ile isteksiz olduğu her halinden belli olan Ephraim'i paltolarını çıkarmış olarak eve soktu. Cord, ağaca ve Cord'un giysilerine hayranlıkla bakan ve kendisine kahve, özel baharatlı çay ya da sıcak çikolata seçenekleri sunulan kardeğini alaycı bir tavırla izledi. Ev, kızarmış etin ve Anne'in aklına gelebilecek her türlü özel ikramın kışkırtıcı kokularıyla doluydu.

Martha sonunda rahatladı ve gülmeye bağladı. "Noel yemeği için bizimle birlikte büyük eve gelmen konusunda seni ikna edebileceğimizi düşünerek Ephraim'i uğrattım," dedi, "ama Ėimdi anlıyorum ki bu benim aptallığımığ."

Sonra Cord'a döndü, sanki onu uzun görmemiğ gibi inceledi. "Biliyor musun hayatım, bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun. Bu takım elbisenin çok başarılı bir Noel hediyesi olacağını söyleyebilirim."

"Teşekkürler, Marty."

Ephraim neredeyse hiçbir Ėey söylemedi ve Martha'yla birlikte kadınların birbirlerine Mutlu Noeller dileyerek konuğmaları arasında oradan ayrılırken rahatlamığ görünüyordu.

Yemek o kadar güzeldi ki masada oturup düşünmek istedi ama Anne'in başka bir sürprizi daha vardı. Babasının eski İncil'ini raftaki yerinden aldı ve kanepeye oturdu.

"Bir kereliğine burada oturalım," dedi.

Şimdi neyin peşinde olduğundan emin olamayan Cord temkinli bir şekilde ona katıldı. Luka'nın ikinci bölümünden Noel öyküsünü okumaya başladı. Cord'un içini rahat bir huzur kapladı ve sözcükleri değil, onun sesinin hafif ve hoş tınısını dinledi.

Kadın ona İncil'i uzatıp, "Gerisini sen hallet," dediğinde neredeyse reddedecekti. Kızın huzurlu ve mutlu yüzüne bir bakışla bunu imkânsız hale getirdi.

okumaya başladılar. Daha sonra ağaçtaki mumları yaktılar, lambaları söndürdüler ve karanlıkta yanan mumları izlediler.

Yumuşak bir şekilde iç çekti, "Çok güzeller."

Kadının hafif baharatlı kokusunu alabiliyordu. "Mm." Şimdi ve burada kolunu ona dolasa ve onu tutmaya çalışsa ne olacağını merak etti. Karanlıkta yüzünü buruştursa bile bunu asla bilemeyecekti.

Kolunun kıvrımına sokuldu, başı omzundaydı ve "Bu geçirdiğim en güzel Noel" diye fısıldadı.

Kesinlikle öyleydi.

Noel günü bulutlu ve soğuk bir havada, ara sıra havada uçuşan kar kristalleriyle birlikte doğdu. Cord, Anne'i evde kalmaya ikna edemiyordu ve Lady adlı kısrağı ahırda gördüğünde bunu ona anlatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

"O kısrağ dün burada değildi. Neden burada? Hasta mı?"

"New Mexico'dan getirdiğim atlardan biri. Damızlık olarak pek iyi değildi ama oldukça iyi terbiye edildi."

"Ama o neden içeride?"

"Şey...." diye düşündüm. Bu neden bu kadar zordu? "Hâlâ ata binmeyi öğrenmek istiyorsan onu kullanabilirsin diye düşündüm."

Attan ona doğru döndü, ciddi ve iri gözlerle. "Noel hediyesi olarak bana ata binmeyi öğreteceğini mi söylüyorsun?"

Muhtemelen bu yüzden gözlerine tükürülecekti ve daha da kötüsü muhtemelen bunu hak ediyordu. "Evet, sanırım öyleyim."

O lanet ata binmeyi hiç öğrenememiş olsa bile, o Noel sabahı ona sarıldığı ve öptüğü gibi sarılmak ve öpmek için buna değerdi.

CORD'UN ZDYARETD GERÇEKTEN de Bennett Çiftliği'nde tartışmalara neden olmuştu. Martha, Cord'un her zamankinden ne kadar farklı görüldüğüne bir türlü akıl erdiremiyordu - daha az sert, hâlâ zayıftı ama o kadar bitkin ve cılız değildi. Giysilerin de yardımı olmuştu elbette. Koyu kahverengi pantolonu ve aslında gerçek beyaz değil, soluk krem rengi gömleği bronz tenini daha da güzelleştirmişti ama giysiler o soğuk gözleri sıcak bir altın rengine dönüştüremezdi.

Martha, Cord doğmadan önce Ephraim'le evlenmişti. Annesinin sadece bir süreliğine değil, sonsuza dek gittiğini ilk kez kabul etmeye başladığında kucağına alıp teselli etmeye çalıştığı beş yaşındaki mahzun çocuk da dahil olmak üzere pek çok anısı vardı. Çocuğu sevmiş ve ona annelik etmiş olduğu için

Martha, Ephraim ya da Frank'le nadiren tartışmasına rağmen adam hakkında en kötüsüne inanıyordu. Kanıtların hepsi onların tarafındaydı.

Bu gece Martha bunun peşini bırakmadı. "Onlarla ilgili bir sorunumuz var."

"Ne demek istiyorsun?" Ephraim ona sordu.

"O kadın ondan benim senden korktuğum kadar korkmuyor. İlk ziyaretimizde üzüleceğim, sinmiş bir yaratık bekliyordum ama onun yerine hepimizin yenildiğini hissettim. Neden evli olduklarında ısrar ediyor? Yüzükleri gördün mü?"

"Ne dediğinizi anlıyorum ama onu gerçekten bir vaizin yanına sürüklediğine inanamıyorum. Büyük olasılıkla onu damgalamaya karar verdi ve nasıl önemli değil, orada oturup onu kesinlikle inciten bir adamın karısını oynuyor."

"Bana Marty derdi."

Martha'dan başka kimse bunda bir şey görmedi. "Sana hep böyle seslenirdi."

". Yıllar önce, her şey ters gitmeden önce. İşler hiç de düşündüğümüz gibi değil. İkisi de mutlu görünüyor. Kız ondan korkmuyor."

Frank, "Çoğu zaman ondan korkmuyorum, sadece aşırıya kaçmaya başladığında korkuyorum," dedi.

"Biz yanıldık. Siz de yanılıyorsunuz. Onu bu gece görebilseydiniz.... Onu o şekilde görebilselerdi, kaçan kadınlar kadar ona doğru koşan kadınların da olacağını düşünüyordum."

Frank'in buna cevabı alaycı bir homurtu oldu.

Ephraim Cord'un evine gitmeye en bağından beri karęıydı ve Ğimdi de tartışmaya bağlamığtı. "Bu kadar iyi görünmesinin nedeni, zavallı aptal kadının ona babasının dükkânından oldukça pahalıya mal olacak bir takım elbise diktirmesiydi ve bunun karęılıęında küçük kardeğimizden ne alacağını sanıyorsun? Daha fazla keder, işte bu. Beni utandırıyor."

Martha, "Eğer herkesin dediğini yapsaydı, kadın korkardı ama korkmuyor. Zaten bir erkekle korku içinde yaşayacak türden bir kadın değil. Ve farklı görünüyor, daha rahat."

Frank'in sesi öfkeyle yükseldi. "Kabalık etmek istemem ama tabii ki daha rahat. Kadın elinde, değil mi? Ve ona istediğini verdiği sürece korkmasını gerektirecek bir şey yok."

Açık sözlülüğün Martha üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bunun için çok uzun zamandır Bennett'ti. "Bu şeyin iltihaplı bir yara gibi iltihaplanmasına izin vermeyi tercih ediyorsan seni durduramam ama yanılıyorsun. Bunun açıklaması ne olabilir bilmiyorum ama bir açıklaması olduğunu biliyorum. Başka ne olursa olsun ya da olmasın, bir kadını böyle incitmez."

Kimse pozisyonundan bir milim bile sapmadı ve Martha da tartışmayı sürdürmek yerine konuyu değiştirdi.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 13

CORD, kış havası dışarıda çalışmayı daha da zorlaştırdı Anne'in içeride kalmaktan memnun olacağını *düşünmüştü*. Yanılmıştı. Evet, karın çok şiddetli yağdığı günler oldu ve ikisi de çok az iş yapıp evde kaldılar. O günlerde Anne babasının daha önce görmediği birkaç kitabını okuyor, Cord da şiir olmayan bazı kitaplarını deniyordu. Çoğunlukla ikisi de sıkı sıkıya sarınır ve dışarıda çalışırlardı.

Ayrıca günde yarım saatini ona ata binmeyi öğretmek için harcamasının yapılması gereken işleri bitirmesini zorlaştıracaklarını düşünmüştü. Aslında, sabah ve akşam yemleme ve süt sağma, saman arabasını yükleme ve otlatılan sürülere kışlık yem götürme konusunda sağladığı yardım, her şeyin daha çabuk bitmesi anlamına geliyordu.

Binicilik dersleri bir saate ya da daha fazlasına yayıldı ve ona sadece at üzerinde oturmayı değil, biniciliği de öğretti. Bilgiyi hevesle özümsemi ve öğrendikçe yeni becerilerini daha da fazla yardım etmek için uyguladı. Genç bir ata binmeyi bitirdiğinde, bir sonrakini tımar edilmiş ve eyerlenmeye hazır halde beklerken buluyordu.

Sadece iyi bir yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda zor ve sıkıcı işler eğlenceli olmaya başladı. Anne her şeye zevkle yaklaşıyor, en sıradan şeylerde bile mizah ve güzellik buluyordu.

Yer karla kaplı olduğunda, otlayan atlara kızakla saman taşımak zorunda kalıyorlardı. Bir gün takımın koşum takımına çanlar asıldığını gördü. Anne, Riley'e ana çiftlikten kullanılmamış bir kızak çanı seti getirtmişti. Otlatılan sürüler yaklaşan kızığın sesini duyduklarında koşarak gelmeye başladılar, çanlar neşeyle şingirdiyordu. Ya da belki de, diye düşündü, onları getiren onun kahkaha sesiydi.

Diğer şeyler değişmedi. Ona sadece gecelerin karanlığında, olabildiğince nazikçe dokundu. Büyük gri gözlerinde hoşnutsuzluk ya da hatta boyun eğme görmekten korkuyordu. Ona sarılarak uyuyan, her bahaneyle kollarını boynuna dolayan ve yüzünün ulaşabildiği her yerini öpen bir kadının onun fiziksel taleplerini ağır bulmadığı aklına gelmiyordu.

Giderek artan bir merak Cord'u kemirmeye başlamıştı. Karısı hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu - daha önce nasıl bir hayatı vardı, ne düşünüyordu ve

şeyler hakkında, özellikle de onu baştan çıkarma nezaketini bile göstermeyen Chicago'lu nişanlısı hakkında hissediyordu.

Hayvanlara durmadan mırıldanır ve fısıldardı. Riley sığır eti getirdiğinde, ikisi kısa sürede derin bir sohbete daldı. Noel'de Martha'yla yaptığı gevezelikleri görmüştü. Anne onun dışında herkesle ve her şeyle konuşuyor gibiydi.

Bunun pek de adil olmadığını kendi kendine itiraf etti. Onunla konuştuğu kadar o da onunla konuşuyordu, gerçekçi, gerekli konuşmalar günün işlerini halletmelerini sağlıyordu.

Lathrum'un tayının hikayesiyle ilgili deneyim Cord'a bilmek istediği her şeyi öğrenebileceğini öğretmişti, ama istediğini elde etmek için vermek istemediğini vermek zorunda kalacaktı. Bu yüzden haftalarca kendi merakına karşı mücadele etti ve bir gece karanlıkta, yanağı her zamanki gibi omzuna yaslanmışken savaşı kaybetti.

"Bana Chicago'daki Richard'dan bahset."

Anne biraz gerindi ve başını onunkiyile aynı hizadaki yastığa koyarak parmaklarını onun koluna doladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Onun nesi vardı?"

"Sana onda bir sorun olmadığını söylemiştim."

"Olmak zorundaydı. Bana ondan bahset."

Ve böylece ona Richard'dan bahsetti. Ertesi gece ona Mason'dan ayrı kaldığı beş yıl boyunca nerede olduğunu ve neler yaptığını . Her nasılsa, geceleyin onu yanında hissetmek, daha önce hiç kimseye anlatmadığı şeyleri ona anlatmak düşündüğü kadar zor olmamıştı.

Böylece geceler geçtikçe birbirleri hakkında bilgi sahibi oldular. Sonunda konuşmalar o gün yaptıkları işleri, yarın ne yapacaklarını ve hatta ilkbahar ve yaz aylarında çiftlikte neler olacağını da içermeye başladı.

Aklını kaçırmış olmalı, diye düşündü Cord, çünkü yakında gidecek, geceleri de gündüzler kadar boş bırakacaktı. Ama sonra belki en azından bahar boyunca, hatta belki yaz boyunca kalırdı. Belki de.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 14

"BAZEN YANLIŞ BİR AİLEDE Mİ DOĞDUM *DİYE MERAK EDERDİM*," dedi Anne Cord'a, sesi gecenin içinde yumuşacıktı. "Her şeyin yolunda gittiği aylar ve aylar olurdu ve sonra okulda sen ve Marie'yle olduğu gibi bir şey olurdu ve herkes, sadece kendi ailem değil, herkes bana ne kadar rezil olduğumu söylerdi. Nasıl olur da hepsi yanılırdı? Ama içten içe yanıldıklarını düşünüyordum ve annem her zaman 'Babana söyleme' ya da 'Babanın izin veremeyiz' diyordu, bu yüzden benim düşünmediğini, sadece barışı korumak istediğini."

"Babandan korkuyor," dedi Cord.

"Oh, hayır. Hiç öyle düşünmemiştim. Yapması gerekenleri yapma konusunda benden daha iyi. Babam her zaman çok katı olmuştur. Sanırım en çok ordudayken mutluydu ama 1964'te ağır yaralandı ve eve gönderildi. Annem sivil hayata dönmeyi sevmediğini ve bu yüzden buraya taşındığımızı söylüyor, her şeye yeniden başlamak için."

Cord, Anne'in aile sırları ve ikiye bölünmüşlüklerle dolu çocukluğunu anlatışını yorum yapmadan dinledi. Edward Wells terzi dükkânını açtığından beri Leona acele siparişler ya da aynı anda çok fazla iş olduğunda evde yardım ediyordu. Anne on beş yaşındayken Leona'ya miras kalana kadar para sorun olduğundan, onun çalışması her zaman meşgul olmayacak bir yardımcı tutmaya gerek bırakmamıştı.

Anne beş yaşına geldiğinde erkek giysilerine düğme dikeyor, Wells'in titiz standartlarının altında bir iş çıkardığında küçük elleri cetvelle dövülüyordu. On yaşındayken parmağına iğne batırıp süslü bir gömleğin önünü kanıyla mahvettiğinde bir hafta boyunca tatlı yememişti. Hiçbir şey Edward Wells'i karısının ya da kızının böyle bir iş yaptığını kabul etmeye zorlayamazdı.

Anne bazı güzel zamanları da anlattı. Okulu her zaman sevmişti. James Miles'ın evinde sıcak, sevgi dolu bir aile ortamı görmüştü. Rachel Miles'la tanıştıkları ilk günden beri çok iyi arkadaşlardı ve Rachel evlendikten sonra bile kız kıza oyunlar oynayıp sırlarını paylaşmışlardı.

Wells ailesi Mason'da yaşamaya başladığında, Anne'in annesinin Mollie adında bir atı ve bir arabası vardı ve dükkan için teslimatlar yapıyor, bazen de arkadaşı Maudie Winter'ı şehir dışında ziyaret ediyordu. O sırada

Kadınların evde dikiş dikerek işine yardımcı olması Edward Wells'in derin ve sıkı korunan sırrıydı, Leona'nın teslimat yapması ise öyle değildi. Anne ve annesi, yaşlı kısrak ölene kadar harika zamanlar geçirmişlerdi. Atın yerini doldurmak için yapılan iki başarısız girişim Edward'ı tiksindirmiş ve hem Leona'yı hem de Anne'i değerli bir eğlenceden mahrum bırakarak bu konuyu bir daha duymak istememişti.

Anne, "Sanırım Elroy Turrell ile görüşmeye başlayana kadar ara sıra herkesi hatalarım oldu," dedi. "Ondan sonra, beni Chicago'ya gönderene kadar babamın benden memnun olmadığı bir gün bile olmadı. Elroy'un yeterince iyi olduğunu düşünmüyordu. Turrell'lerin yeterince iyi olduğunu düşünmüyordu."

Cord, "Zaten o da bu konuda haklı," diye mırıldandı.

"Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Anne alaycı bir tavırla. "Elroy'u tanıyor musun?"

"Onu buralarda gördüm ama tanımıyorum," dedi Cord. "Bana biraz omurgasız gibi geldi."

"O değil!" Anne dedi ki. "O - tatlı huylu, nazik biri."

Tatlı doğayı bir erkekte bulunması gereken başlıca erdemlerden biri olarak görmeyen Cord sadece homurdandı.

Anne'in, Edward Wells'in görgüsüz ve kendisinden aşağı gördüğü Turrell'ler hakkında anlattıklarını dinleyen Cord, bu dost canlısı çiftlik ailesinin Anne'e de en az Elroy kadar çekici geldiğini fark etti. Onların cana yakın tavırları hoşuna gitmiş, hatta bir çiftçinin karısı olmanın, hanımların çayları ve kilisenin dikiş çemberleriyle dolu kasaba hayatından çok daha ilginç olacağını düşünmüştü.

Anne, "Elroy'un babamın onaylamamasını göze alıp gerçekten kur yapacak kadar bana karşı güçlü hisler beslediğinden emin değilim," diye itiraf etti. "Ona babamın beni Chicago'ya gönderdiğini söylediğimde tek söylediği 'Belki de en iyisi budur' oldu. Aynı yıl başka biriyle evlendi."

"Yaralandın mı?" Cord sordu.

"Hayır," dedi Anne yavaşça. "Kastettiğin şekilde değil. Sanırım daha fazla umursamaması canımı yaktı ama ben de umursamıyordum, gerçekten. Farklı bir hayat istedim ama Chicago'ya gitmek istemedim."

Anne'in teyzesi Clara, Edward Wells'in kız kardeşiydi ve Cord, Anne'in anlattıklarından Edward kadar katı ve kendine hizmet eden bir kadın portresi çizdi. Clara Wainwright federal bir yargıcın çocuksuz dul eşiydi. Kardeşi gibi, o da kendi geleceğini bir

Dikkatli bir evlilik yapmıştı ve artık kendi başına hatırı sayılır bir nüfuza sahip bir kadındı. Anne için Chicago'daki hayat Mason'daki hayattan çok daha kötüydü. "Yapacak hiçbir şey yoktu," dedi Anne ona. "Her şeyi yapması için hizmetçileri var. Saatlerce *hiçbir şey* konuşmadığınız aptal çaylar, öğle yemekleri ve akşam yemekleri . Aklımı kaybedeceğimden korkuyordum. resmi bir yemeğin tam ortasında çığlık atmaya başlar.

"Sanırım Clara Teyze sonunda bunun benim için ne kadar korkunç olduğunu anladı çünkü okula geri dönmeyi ilk istediğimde bunu duymak bile istemedi ama sonunda gitmeme izin verdi. Illinois Üniversitesi artık kadınlara da izin veriyor, biliyorsunuz. Aslında gitmeme izin verdi, orada bazı derslere girmeme izin verdi ve Richard Tyler ile orada tanıştım."

Cord, Anne'in hikâyesinin en çok duymak istediği bu bölümünü dikkatle dinledi.

Chicago'nun önde gelen bankerlerinden birinin oğlu olan Richard'a okulu bitirdiğinde bankada pozisyon garanti edilmişti. Anne'in tarifine göre Richard, Elroy Turrell'in daha yakışıklı, daha eğitimli bir versiyonu gibiydi. Richard, başkalarının ne düşündüğünü önemseydiği için kendi ailesine benzediğini kabul ediyordu ama onun kıvrak zekâsına ve bağımsız tavırlarına saygı duyduğunu söylüyordu. Üniversite derslerinin ona kafasını meşgul edecek bir şeyler vermesi ve Richard'ın hafta sonları danslara, yemeklere ve diğer sosyal etkinliklere hoş bir şekilde eşlik , hayat oldukça güzel olmaya başladı

Hoş.

"Birbirimizi görmeye başladıktan sadece birkaç ay sonra bana evlenme teklif etti. Bunun iyi bir hayat olacağından emindim. Clara Teyze de onayladı ve tüm aile çok sevindi. Richard okulu bitirip bankaya yerleşene kadar evlenemeyeceğimizi biliyorduk ama beklemeye de razıydık."

Sesi hüzünlü müydü, diye merak etti Cord.

"En başından beri ufak tefek farklılıklarımız vardı," diye devam etti Anne, "ama herkesin vardır, değil mi? Ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Kendi ailemle de hep aynı türden sorunlar yaşıyordum."

"Ne gibi?" Cord sordu.

"Elbiseyi beğendim," diye fısıldadı Anne. "Beğendiğini söylemiştin ama sadece burada, Ephraim ve Martha dışında kimsenin beni görmediği bir yerdeydi ama onların uğrayacağını bilmiyorduk."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Noel. Noel'de giydiğim kırmızı elbise."

"Evet, hatırlıyorum. Çok güzel."

"Chicago'da özel bir gün için yaptırmıştım ve Richard onu çıkarmamı istedi."

Cord, "Onun bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Anne onun kolunu çimdikledi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Geri dönüp değiştirmemi istedi - Clara Teyze'nin benim için seçtiği bu sıkıcı griyle - kırmızının çok cesur bir renk olduğunu söyledi."

"Görünüşe göre küçük gri bir adamın daha varmış. Pratt'le hiç kur yapmamış olmanıza şaşırdım," dedi Cord.

"O Sarı Göbekli Pratt gibi değildi," diye tersledi Anne. "Gri değildi ve küçük de değildi!" Sonra daha yavaş bir sesle, "O zamanlar buna alışmıştım. Her zaman hatalı olan, tüm sorunların nedeni olan kişi olmaya."

Cord onun eski sevgilisini ılık ılık savunmasını görmezden geldi. "Yani o gri ve korkak biriydi ve sana hiç dokunmadı."

"Bana dokundu. Öpüştük ve bazen el ele tutuştuk. Uygun olan buydu. Sizce onunla bu şekilde birlikte olmalı mıydım?"

"Tabii ki hayır. Muhtemelen bunu yapamaz." "O artık evli. Çocukları var."

"Katolik olmalı."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Bakire doğumlar."

"Bunu duymak mı istiyorsun, yoksa küçümseyici sözler mi söylemek istiyorsun?" "Konuşmak."

Anne de ona Richard Tyler'la sonsuza dek bitmesine neden olan tartışmayı anlattı. Okul arkadaşlarının küçük bir akşam yemeği partisine katılmışlardı, aralarında Richard'ın Anne'in özellikle hoşlanmadığı bir arkadaşı da vardı. Daniel aşırı derecede içmişti. Ayıkken kabaydı. Sarhoşken çirkindi. Bir keresinde Anne'i tek başına köşeye sıkıştırmış ve ona iğrenç, likör yüklü bir öpücük kondurmuştu.

O gece hafif çakırkeyif olan Daniel herkese birbiri ardına ders vermeye başladı. Büyük filozoflardan birinden gösterişli bir şekilde alıntı yaptı, ancak bu alıntıyı yanlış kişiye atfetti. Küçük bir intikama karşı koyamayan Anne, kaba bir şekilde hatayı gösterdi. Tüm şirket Daniel'in bu hatasına güldü ama Richard bu olayda en ufak bir komiklik bile görmedi. Eve dönerken yol boyunca Anne'in konuşmasını dinledi.

"Belki de kadınları eğitmenin bir hata olduğunu söyledi. Daniel beni öpmeye zorladığı için yaptığımı söylediğimde umursamadı bile. O

umursamadı! Bir daha hiçbir erkek arkadaşıyla ters düşmeyeceğime söz vermem gerektiğini söyledi. Asla. Korkunç bir tartışma yaşadık."

"Yani bu son muydu?" Cord sordu.

"Hayır. Belki. Belki çoktan bitmişti ama Clara Teyze'ye gitti ve özür dileyip Richard'a söz verene kadar üniversiteye geri dönemeyeceğimi söyledi. Bu sinsi ve işbirlikçi bir davranıştı ve bir ihanetti. Bu yüzden nişanı bozdum. Ona bir mektup yazdım. Clara Teyze çok öfkeleni ve tabii ki babam bunu öğrendiğinde daha da kötü oldu - öfkeden de öte."

Edward Wells ilk trenle Chicago'ya gitti ama hasarı onaramadı. Anne'i yumuşamaya zorlayabilirdi ama Richard da en az Anne kadar nişanı sürdürmeye isteksizdi ve Edward'ın Richard Tyler üzerinde hiçbir kozu yoktu.

Öfkeden bembeyaz kesilen Edward kızını utanç içinde eve getirdi ve Chicago'dan Mason'a kadar onunla tek kelime bile konuşmadı. Sonraki yıl tam bir cehennemdi.

"Her yemekte ve beni her gördüğünde bana öfkeleni. Sonunda sakinleşti ama bunu hiçbir zaman atlatamadı. Ondan sonra herkes evde kalmış bir kız olduğumu kabul etti çünkü ben -zor biriydim- ve hepsi bu kadar. Ta ki George Detrick sorunları yeniden başlatana kadar."

Cord, Anne'in öyküsünü merakla dinledi. Her zaman Anne Wells gibi kadınların sevgi dolu aileleri tarafından el üstünde tutulan, değer verilen ve korunan, rahat ve huzurlu bir hayat sürdüklerini varsaymıştı. Onunla birlikte geçirdiği ilk haftalarda kendi gücünü ve cesaretini keşfetmesini izlemiŞ ve bir kafesten kaçtığını düşünmüştü ama bunun gerçek bir hapisane değil, rahat, yaldızlı bir kafes olduğunu düşünmüştü.

Sonunda bu kadar güçlü ve ruhlı bir kadının yaşadığı hayatı kısıtlayıcı ve sıkıcı bulabileceğini anlamaya başlamıştı. Kendi hayatının ona mükemmel bir şekilde uyduğunu kabul etmeye hazır değildi.

* * *

Bölüm 15

Cord kendisinininkinden geceyle gündüz kadar farklı bir çocukluğu anlatırken *ANNE KISKANÇLIKLILA DOLUYDU*.

Bennett klanı eğlenceyi seven, gürültücü bir gruptu. Annesini zar zor hatırlıyordu ve Cord'un onu tanıdığı yıllar boyunca babası belli belirsiz bir adamdı. Çok daha yaşlı olan Frank ve Ephraim birlikte baba rolünü üstlenmişler, kız kardeşi Hannah ve Martha da anne rolünü paylaşmışlardı. Cord ve kız kardeşi Marie çocukken birbirlerinden ayrılmazlardı. Ephraim'in en büyük çocukları yarı Kızılderili kuzenleriyle aynı yaşıydı ve bu yüzden o günlerde çiftliğin her yerinde genellikle yarım düzine genç Bennet vardı.

Yazlar derelerde yüzmek, ata binmek, oyunlar oynamak ve şamata yapmakla geçirdi. Kışları kızak gezintileri, kar kaleleri, kartopu savaşları ve diğer güzel zamanlar vardı. Elbette hepsi de çalışıyordu. Aile oynadığı kadar çok da çalışırdı ama bunların hepsi bütünün bir parçasıydı.

Cord, "Okuldaki o sıkıntıdan sonra tüm aile evde bize eğitim vermeye başladı," dedi. "Muhtemelen daha iyi bir eğitimdi. Eph ve Frank Doğu'da üniversiteye gittiler. Eph yılmadı ve diplomasını aldı, Frank ise nefret etmesine rağmen iki yıl okudu."

O ilk yıllarda meydana gelen birkaç çirkin önyargı olayı, Cord ya da Marie üzerinde kalıcı bir etki bırakmadı. Bennett ailesi, tüm ailenin "Hatch işi" olarak adlandırdığı olaya kadar çocukları çok iyi koruyarak aralarında tuttu.

Cord'un sesi karanlıkta kesildi ve Anne onu çağırmadan önce uyuyup kalmadığını merak edecek kadar bekledi. "Peki ne oldu? Ona neden saldırdın?"

"Onu öldürmeye çalıştım. Eğer birkaç dakika daha kimse gelmeseydi, öldürecektim."

Marie o gece on üç, Cord ise on beş yaşındaydı. Aile onları kasabadaki bir eğlenceye götürmeyi kabul edene kadar yalvarıp yakarmıştı. Marie, dans, yeni yetişkin elbisesi ve geziyle ilgili her şey yüzünden çılgınca heyecanlanmıştı.

Cord dar kıyafetlerden pek etkilenmemişti ama olaylarla hafifçe ilgileniyor ve kız kardeşinin mutlu fıkurdamasından memnun oluyordu. İkisine de yolun dışında bir yere oturmaları talimatı verildi. İzlerken

En güzel kıyafetlerini giymiş kadınlar Marie'yi bir süre tatmin etti ama kısa süre sonra başka bir yerde olmak istedi.

"Diğer tarafta olsaydık müziği daha iyi duyabilir ve punç kâsesinin yanından kadınların elbiselerini daha yakından görebilirdik."

"Şu katta yürü, beş dakika içinde Eph'in evine dönmüş olacağız, bunu biliyorsun. Buradan görebilirsin." Cord'un kimsenin elbisesini daha iyi görmek gibi bir isteği yoktu.

"Yerde yürümek zorunda kalmayacağız. Buradan kapıdan çıkıp diğer taraftan içeri girebiliriz. Asla fark etmezler."

"Erkenden yatağa girdiğin için beni suçlama. Ben burada kalıyorum."

"Korkak."

İsim takmak onu harekete geçirmezdi ve Marie bunu biliyordu ama yine de denedi. Marie gideli çok olmamıştı ki, Cord onun gevezeliğinin hiç olmamasından daha iyi olduğuna karar verdi ve onu takip etti. Kız kardeşini bulamayan Cord, Frank ya da Ephraim'e gidip itaatsizliklerine dikkat çekmek istemediğinden, giderek artan bir endişeyle etrafı araştırmaya başladı.

"Onu ses yüzünden buldum. Sesi ona benzemiyordu, bir kedi yavrusunun miyavlaması gibiydi ama bir şekilde o olduğunu biliyordum ve çok kötüydü. Yaklaştığımda ay yeterince parlaktı, onu ve adamı görebiliyordum."

Marie bir grup alçak çalının yanında yarı baygın yatıyordu, çok sevdiği yeni elbisesi beline kadar yırtılmış, etekleri yukarı itilmiş ve iç çamaşırları yırtılmıştı. Kasabanın en kötü kabadayılarından Jack Hatch, Marie'nin ayrılmış kalçalarının arasına diz çökmüş, ay ışığında müstehcen bir şekilde çıkıntı yapan organı, on üç yaşındaki kızın üzerine doğru eğilmeye başlamıştı.

Cord, "İnsanlar kırmızı görmekten bahsettiğinde bunun sadece kızgınlık ifade etmenin bir yolu olduğunu düşünüyorsunuz ama öyle değil, gerçekten böyle oluyor," dedi. "Bazı kısımlarını hatırlayamıyorum bile. Her şey yeniden gerçek gibi görünmeye başlamadan önce o hapisane hücresindeydim. Gerisi kırmızı renkli ve gerçekten ne olduğundan ve neyin sadece kafamın içinde olduğundan emin değilim."

Kavga sesleri dikkat çekti ve Cord'u Jack Hatch'in elinden alan Noah Reynolds oldu, ancak Jack bilincini kaybedip nefes almayı bırakmadan önce değil. O sırada kasabanın doktoru olan Patrick Andrews, Jack'in kalbini ve ciğerlerini tekrar çalıştıracak kadar ona vurmayı başardı, ancak bir insanın ölüp geri gelebileceği kadar ölüme yaklaşmıştı. Cord on beş yaşında cinayete teşebbüs suçlamasıyla hapse girdi.

"İşte o zaman tüm bu şeytan konuşmaları başladı. Hatch'i öyle yere serdiğime inanamadılar çünkü o çok daha iriydi. Gerçek şu ki, Marie'yle meşgul olduğu için onun üzerine atladım ve Eph ile Frank her zaman beni ensemden ya da ellerinde ne varsa ondan tutarak aklımı başıma getirmeye çalışırlardı. Bana onlarla nasıl başa çıkacağımı öğrettiklerini hiç düşünmediler. Çok geçmeden Frank ve Eph benimle çok şey yapmak için bir araya gelmek zorunda kaldılar. Tam boyutuma ulaştığımda ikisi de benimle kavgaya edemezdi. Eph çok medeniydi.

"Ben on gün hapiste kaldım, ailem ise mahkemeye çıkmamak için çıldırdı çünkü kasabanın melez piçlerini ömür boyu hapse atmaktan mutlu olacağını biliyorlardı. Babam sığırları alması gerekenin yarısına sattı. Eph ve Martha evlerini ipotek ettirdiler. Frank ve Judith biriktirdikleri her şeyden vazgeçtiler. Hannah'nın kocası zaten çok içiyordu ama onlar da bir şekilde biraz para buldular. Hatch'lere ödeme yaptılar. Böylece o orospu çocukları hayal bile edemeyecekleri kadar çok parayla kasabadan ayrıldılar çünkü Jack neredeyse Marie'ye tecavüz ediyordu."

"Bunların hiçbirini duymadım," dedi Anne. "Küçük bir kıza saldırdığı için neden suçlanmadı?"

"Çünkü o Kızılderiliydi ve Kızılderililer sayılmaz. Ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

"Oh, evet, çok güzel," dedi Anne.

"Güzel ve açık tenli," dedi Cord. "Bu yüzden kimsenin onu tanıyamayacağı kadar uzağa gitmeye ve beyaz olmaya karar verdi. Ve öyle de yaptı."

"Denver'lı adamla evlenmesinin bir nedeni de bu muydu?" Anne sordu.

"Howlett. Paul Howlett. Tek sebep buydu. Onu çok az tanıyordu ve adam onun iki katı yaşındaydı. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı," dedi Cord acı acı. "Marie aynı değildi. Aile aynı değildi. Bu yüzden neredeyse iflas ediyorlardı. Babam maddi olarak toparlanamadan öldü. Ve ben de aynı değildim."

"Neredeyse bir adamı öldürdüğün için mi?" Anne fısıldadı.

"Hayır, çünkü ben onun hapishanesindeyken Noah bana ailemin çok daha önce sahip olması gereken şeyleri, beyaz bir adamın dünyasında yarı Kızılderili olmanın ne demek olduğunu anlattı. Sanırım Marie bunu bir şekilde kendi kendine anladı. Bazılarını gerçekten biliyordum, ama onun anlatma şekli, hepsini bir araya getirmesi - onlar

ikimize de küçüklüğümüzden beri söylemeliydiler. Neden yapmadıklarını biliyorum ama yapmalıydılar."

"Seni sevdiler."

"Yine de bize söylemeleri gerekirdi."

O andan itibaren Cord kendi ailesi içinde giderek daha fazla yabancı hissetti. Marie artık onun en iyi arkadaşı olan kız kardeşi değildi. Martha ve Eph kasabada yaşıyorlardı.

Frank'in karısı Judith, kocasının üvey kardeşinin yanında her zaman biraz tedirgin olmuştu ve şimdi Judith'in korkusu histeriye dönüşmüştü. Onunla yalnız kalmaktan korkuyordu. Çocuklarının yanında olmasından hoşlanmıyordu. Erkek çocuklar yeterince kötüyken, Cord on yedi yaşındayken doğan dördüncü ve son çocuk bir kız olunca, Judith'in korkusu kontrol edilemez hale geldi. Bebeğe yaklaşmasına izin verilmedi, ona asla dokunmadı, onu asla kucağına almadı.

On sekiz yaşında, kalbi kırılmış ve daha fazla dayanamayarak çiftliğin orijinal kısmındaki binaları onarmaya başladı ve kendi başına taşındı.

Bir yıl sonra Marie yeni bir hayat kurma tutkusunu gerçekleştirdi. Cord, nişanlandığı günden düğün gününe kadar onu Howlett ile evlenmekten vazgeçirmeye çalıştı.

"Mutlu mu?" Anne sordu.

"Bilmiyorum. Gittiğinden beri onu görmedim. Frank ve Eph bazen onu ziyaret ediyor, ama onun hikayesini yalanlardım, değil mi?"

"Yani seni görmek istemiyor mu? Yazıyor musun?"

"Hayır. Sonunda benimle konuşmadı bile. Bildiklerim çoğunlukla Martha'dan duyduklarım. Howlett'in ilk evliliğinden olan çocuklarını büyüttmüş. Hiç kendi çocuğu olmamış. Kendi annesine -ya da bana- benzeyen bir bebeği olsaydı bu onu ele verebilirdi."

Marie gitmişti. Çiftliğin bu bölümündeki son ahırlar ve müştemilatlar ve içlerinde depolanmış olan her türlü ekipman onarılmıştı ve Cord artık huzursuz hissetmeye başlamıştı ki, bir gün Mason'da sokakta çok az tanıdığı bir adam onu durdurdu.

"Duyduğuma göre Jack Hatch'i önümüzdeki hafta Salt Lake City'de cinayetten yargılayacaklarmış. Tanık bile bulmuşlar. Onun asılışını görmeye gidecek misin?"

Birden, kendisine ve ailesine çok zarar vermiş olan bir şeyin sonunu görmek için idama katılmak yapılması gereken şey gibi göründü.

Cord Frank'e sadece gideceğini belirten bir not bıraktı, eşyalarını topladı ve gitti. Salt Lake'ten sonra eve dönmek için bir neden kalmamıştı ve batıya, Nevada'ya, Oregon'a, sonra güneye, Kaliforniya'ya, Arizona ve New Mexico Bölgelerine ve Teksas'a doğru ilerlemeye devam etti.

Teksas'ın sınır bölgesinde, hayatlarındaki diğer pek çok şeyi olduğu gibi onu da kolayca kabul eden, karışık kandan oluşan bir halk buldu. Bölgedeki büyük çiftliklerden biri için iyi bir ücret karşılığında at kırparak çalıştı ve yerleşti, hatta neredeyse bir yıl boyunca Rosa adında yuvarlak, kahverengi, gülen bir kadınla yaşadı.

"Güzel miydi?" Anne sordu.

"Hayır. Güzel belki. Belki o bile değil, belki sadece - mutlu, kahkaha dolu."

Cord sadece birkaç kelime İspanyolca konuşuyordu ve Rosa hiç İngilizce bilmiyordu. Birbirlerini gerçekten tanımadan birlikte yaşıyorlardı. Cord, tüm faturalarını ödemenin yanı sıra Rosa'ya her ay fazladan para veriyordu.

Parayı kendisi için harcamayıp ailesine verdiğini öğrendiğinde, onun kızmasını bekliyordu. Kızmadı. Sadece ona iki kat daha fazla verdi. Tüm ailesi iyi yaşadı.

"Onu önemsedin mi?" Anne sordu.

"Tabii. Frank'in Judith'i önemsedığı gibi değil, eğer sorduğun buysa," dedi Cord. "Geceleri aynı yatakta yatıyorduk ama onun önemsedığı tek şey ailesiydi ve ben bütün gün atlarla çalışıyordum."

İşler aylarca bu şekilde düşüncesizce sürüklendi ve sonra Rosa hamile kaldı.

Cord aniden kendini kapana kısılmış hissetti. Hayatının geri kalanını sınır ülkesinde geçirmek istemediğinden hiç kuşkusu yoktu. İnsanlar dost canlısıydı ama farklı yöntemleri, farklı yemekleri, farklı inançları ve dilleri vardı. Yakıcı sıcağı, yılanları ve kertenkeleleriyle kuru, düz ülkeden nefret etmeye başlamıştı. Ani bir acıyla, her zaman Colorado'ya ve Bennett klanına dönmeyi amaçladığını biliyordu.

Rosa düşük yaptığında, üzgün, sempatik - ve inkar edilemez bir şekilde, suçluluk duygusuyla, özgür hissetti. Ona bir daha hiç dokunmadı. Rosa'nın iyi olduğundan emin olur olmaz, binicilik işinden kazandığı paranın çoğuyla onu terk etti ve Colorado'ya gitmek üzere kuzeye doğru yola çıktı.

Ayrıldıktan neredeyse beş yıl sonra Cord, Keeper adını verdiği büyük kahverengi kısrağa binmiş ve damızlık sürüsü kurmak istediği on baş atı da yanına alarak eve dönmüştü.

On dokuz yaşında evden ayrılmıştı; zayıf, sessiz çocuktı, silah kullanmada saygı duyulacak kadar iyiydi, bıçak ve yumruk kullanmada çok iyiydi ve at kullanmada çoğu kişiden daha iyiydi. Yirmi dört yaşında geri döndüğünde daha zayıf, daha sessizdi ve içinde şeytan olduğuna dair dedikoduları güçlendiren yumruklar, bıçaklar ve atlarla ilgili garip yeni becerilere sahipti.

New Mexico'dan bu kadar çok atla uzun bir yolculuk yaptığı için yorgun ve bitkin düşmüştü, evdeki ilk gününün çoğunu uyuyarak geçirdi. İkinci gün, tam ana çiftliğe gitmeyi düşündüğü sırada, eski evin bacasından çıkan duman Frank'i alarma geçirdi.

Cord ailesinin onu pek özlemeyeceğini, muhtemelen onsuz daha iyi olacaklarını düşünerek oradan ayrıldı. Yanılmıştı. Beş yıl boyunca Frank ve Ephraim'in üvey kardeşlerinin nerede olduğunu merak etmedikleri, nasıl olduğunu merak etmedikleri ve onun için endişelenmedikleri tek bir gün bile geçmedi. Frank avluya girdiğinde Cord'un saçları omuzlarına dökülmüş, dizlerine kadar inen Apaçi mokasenleri giymiş olduğunu gördü ve beş yıllık korku ve endişe bir anda öfkeye dönüştü. Frank ilk kez sesini bile yükseltmeyecek kadar öfkeliydi.

Cord'a baktı ve hırladı, "Demek atını sürdün ve Kızılderili oldun, seni orospu çocuğu," sonra atını döndürdü ve gitti.

O zamandan bu yana geçen yıllar içinde kardeşler arasındaki ilişki çoğu zaman daha kötü, bazen biraz daha iyi olmuş ama hiçbir zaman iyi olmamıştı. Frank ve Ephraim korku ve endişe içinde geçen yıllar için Cord'u asla affetmediler, Cord da onların bu tutumuna içerledi ve ne özür diledi ne de bir açıklama yaptı. Kalan sevgi ve sadakat kardeşler arasındaki derin uçurumu kapatmaya yetmemişti.

Elbette Cord Anne'e sadece gerçekleri anlatmıştı. Duygularını kendisi tahmin etti ve bir yandan bu kadar sessiz, sert ve soğuk, diğer yandan bu kadar nazik, kibar ve şefkatli olan bu adamı ortaya çıkaran karşıt güçlerin bileşimini anlamaya başladı. Çocukken yolları ilk kesiştiğinden beri, içgüdüsel olarak ondan hep hoşlanmıştı. Öğrendikleri ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyordu. Cord Bennett'i ve onun karısı olmayı seviyordu.

* * *

Bölüm 16

ANNE gecenin bir yarısı Cord'u uyandırmamaya dikkat ederek yataktan mümkün olduğunca *sessiz* bir şekilde *kaydı*. Vücudu günün erken saatlerinde tanıdık iğaretler vermiştii ve aylık akıntısını emmek için yakında ihtiyaç duyacağı bezleri tutan kayıçları çoktan takmıştı.

Karanlıkta terliklerini buldu ve bornozunu sıkıca sararak salondaki salıncağa doğru ilerledi. Karnının alt kısmındaki ritmik, sefil kramplar onu uyandırmıştı ve yatakta hareketsiz kalamayacağını, acıyla birlikte hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Sandalyeye kıvrıldı, iki elini karnına bastırarak yavaşça sallandı. Ağrı, kendi yorgunluğu ve saatin doğal olmayan geçliğı birleşerek geceye gerçek dışı bir nitelik kazandırmıştı.

Cord'un sesini duyduğunda ne kadar zamandır orada, sessizce sallanmakta olduğunu bilmiyordu. "Annie?"

"Özür dilerim. Seni uyandırmamaya çalıştım." "Neyin var?"

"Bir şeyim yok. Sadece birkaç krampım var, hepsi bu. Yatağına dön. Sorun yok."

"Ne tür kramplar?"

Onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu ve gülümsedi. Propriety yine kaybetmek üzereydi.

"Aylık akışım başlıyor ve her zaman birkaç saat süren kramplarım oluyor. Gün içinde olduğunda önemli değil, sadece hareket etmeye devam ediyorum ama geceleri rahatsız edici oluyor. Gördüğünüz gibi yatakta sabit duramıyorum. Seni uyandırmak istemedim."

Adamın uzaklaştığını duydu, sonra mutfak lambasını yakarken bir kibrit çaktı. Adam ışıktaki ırılçılıpaktı ve mutfağın içinde hareket etmeye başladığında kadın onu rüya gibi bir bulanıklığın içinden izledi.

Alçakgönüllülükle yetiştirildiğı için sadece kendi vücudunu her zaman kapalı tutmaya çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda gözlerini kocasından da kaçırıyordu. Büyük soba mutfağı ve salonu çok sıcak tutuyordu ama yılın bu zamanında yatak odalarını serin bırakıyordu. Buna rağmen, kocasının yataktan uzandığı, çıplak bir şekilde odanın içinde yürüdüğü ya da onun önünde bilinçsizce giyinip soyunduğı zamanlar oluyordu.

Anne, iyileşmiş bedeninin aylar önce baktığı harap halinden ne kadar farklı olduğunu bilecek kadar suçlu bakışlar atmıştı ama onu gerçekten incelemeye cesaret edememişti.

Bu gece hiçbir Gey gerçek gibi görünmüyordu ve yarı kapalı, uykulu gözlerle onu izliyordu. Anne ağabeyinin gömleksiz halini görmüştü ve panayırda kaslarını gösteren ince, dar gömlekler giyen güçlü adamlar vardı ama Cord hem ağabeyinin pürüzsüz yumuşaklığından hem de güçlü adamların kalın, şişkin vücutlarından çok farklıydı.

Chicago'dan bir anı zihninden geçti. Richard ve diğer arkadaşlarıyla birlikte Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'ni ziyaret etmişti. Hepsi de ziyaretlerinin en önemli bölümünün büyük kediler olduğu konusunda hemfikirdi - aslanlar, kaplanlar, pumalar. Bazıları huzursuzdu, kafeslere ve hapsedilmelerine içerlemişlerdi ve sürekli volta atıyorlardı, pırıl pırıl kısa kürklerinin altında düz kasları dalgalanıyordu. Anne tekrar tekrar geri çekildi. Büyük kediler tehlikeli ve inkâr edilemeyecek kadar güzel görünüyordu.

Şimdi şaşkınlıkla kocasına bakıyordu. Bu kediler insanlar onları görüp hayran kalsınlar diye kafeslerde tutuluyordu çünkü çok güzellerdi ve Cord da çok güzeldi. Aslında bronzlaGmıG birçok çiftçi ve çiftlik sahibinden daha esmer değildi. Elbette onların vücutları güneşin hiç değmediği yerlerde bembeyaz olurdu ama Cord'un her yeri bakır rengindeydi. Bronz teni kaslarının üzerinde pürüzsüzce kayıyordu. Aylar öncesinin cılız görüntüsü gitmişti ama fazla et yoktu ve omurgası, kaburgaları ve kalçaları derisinin altında belli belirsiz görünüyordu. Omuzlarının genişliği düz göbeğine, dar beline ve kalçalarına doğru zarifçe inceliyordu. Anne, ağabeyinin kıvrım kıvrım saçlarından arınmış olan göğüs derisinin pürüzsüz dokusunu çok iyi biliyordu.

Bu kadar muhteşem bir şeye hayran olmak nasıl günah olabilir diye düşündü. Bir kadının kendi kocasına böyle bakması elbette yanlış olamazdı. Adam elinde bir fincanla odanın öbür ucundan gelip yanına çömeldiğinde, kadın hâlâ büyülenmiş bir halde bakıyordu.

"Al bunu iç."

Bakışlarını, göbeğinin hemen altından bacaklarının vücuduyla birleştiği yere kadar bir dikiş gibi uzanan düzgün saç çizgisinden ayırmayı başardı. Kendini utanacak kadar uyanık hissetmiyordu.

"Ne oldu?"

"Bazı ağrılara iyi gelen bitki çayı. Annem yapardı, Martha da hâlâ yapıyor. Yardımcı olmayabilir ama acıtmaz."

Acı ama nahoş olmayan sıcak sıvıyı yudumladı. "Sana hep raflardaki küçük teneke garip şeyleri sormak istemişim. Yaralandığında neden bana bundan bahsetmedin?"

"O kadar güçlü değil. Hadi yatağına dön. Artık beni uyandırma konusunda endişelenmene gerek yok."

Kadın itaatkâr bir şekilde yatağına geri döndü. Adam lambayı söndürdü ve onun etrafında kıvrıldı. "Basınç yardımcı olduğu için mi ellerini karnına koyuyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım sıcaklık kadar baskı da değil."

Adamın iki eli de kadının ellerini sardı ve kadın minnetle adama yaslandı, şimdiden daha az acı ve daha fazla uyuşukluk hissediyordu. Ya çay işe yarıyordu ya da krampların durma vakti gelmişti.

Uykuya dalmadan hemen önce bir düşünce onu anlık olarak uyandırdı. Cord haftalar önce onun çıplak haline bakmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Anne onu çıplak görmek için duyduğu sapıkça arzuyu hiçbir zaman anlayamamıştı.

Bu gece onun kendisini izlemek istediği gibi o da onu izlemek istiyor olabilir miydi? Ona bakmaktan zevk alıyor olması mümkün müydü? Utangaçlığı yüzünden kendini ona kasten gösteremiyordu ama o geceden sonra saklanmak için bu kadar çabalamayı bırakmıştı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 17

CORD KABUL ETMEKTEN NEFRET EDİYORDU ama kışın sonlarına doğru tüm sorunları paraya ya da parasızlığa indirgenmişti. Kasabaya yaptıkları o ilk yolculuktan sonra sadece gerekli malzemeleri almaya özen göstermişlerdi ama yine de elindeki az miktardaki nakit para birkaç dolara inmişti. Anne'in Grenerton parasını da eklemek, ki bunu yapmaya kesinlikle karşıydı, kaçınılmaz olanı sadece birkaç hafta daha erteleyecekti. Kendini Frank'ten borç istemeye en az Anne kadar karşı bulmuştu. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Bennett Çiftliği'nin sadece Frank ve Ephraim'e miras kaldığını kabul etti. Babası, araziyi kızlardan birinin kocasına ya da Cord ve Marie'nin Kızılderili kanından dolayı kaybetmemek için vasiyetini bu şekilde yazmıştı.

Yine de çiftliğin hepsine ait olduğu aile içinde anlaşılmıştı. Eph'in avukatlık mesleği para getirmeye başlamadan önceki ilk yıllarda çiftlik gelirleri Ephraim ve Martha'yı desteklemiş, Hannah'nın kocası giderek içkiye yönelde çiftlik parası onu ve çocuklarını korumuştur. Marie elbette çekip gitti ve Cord da arazinin bir kısmında at koşturarak kendi payına düşeni aldığını düşündü. Öyle bile olsa Frank fazladan para verebilirdi. Cord her zaman sadece borç almak ve geri ödemek konusunda ısrar eden biriydi.

Ephraim'in büyük çocuklarının hepsi Doğu'ya okula gitmiş, evlenmiş ve orada kalmışlardı ama en küçük oğulları Pete çiftçilik yapmak istiyordu. Frank'in en büyük oğlu da sığır çobanlığından başka bir hayat istemiyordu ve aile bir gün Pete ve Luke'un da çiftliği Frank'in şu anda yaptığı gibi yöneteceğini biliyordu. Frank'in iki küçük oğlu Gil ve Martin araziye ilgi duymuyordu ve kızı Beth de mutlaka evlenecek ve bir kocayla ayrılacaktı, ancak çiftlik ihtiyaç halinde her ikisi için de her zaman orada olacaktı.

Yine de Cord bu yıl Frank'le para konusunda görüşmeye cesaret edemedi. Elbette alternatifler vardı, hiçbiri hoş değildi, ama biri seçilmeliydi. Ordunun şartlarına uygun bir sürü kır at toplayıp süvari binekleri için satabilirdi ama atlarına vasıfsız acemi erlerin bineceği düşüncesinden nefret ediyordu.

Şu anda damızlıklarıyla birlikte koşan aygırı Sailor'ı yıllardır atı isteyen Denver'lı bir adama satabilirdi ama Lathrum'un tayı bu bahar ya da gelecek bahar kısraklara hizmet edecek yaşta olmayacaktı. Bir tanesini satabilirlerdi.

İneklerden ya da domuzlardan birkaçını satabilirdi ama bu uzun süre yetmeyecekti ve Anne'e de Cord, Mason halkının evlilikleri hakkındaki düşünceleri bir yana, bu yıl hiç at satamayacağını tahmin ediyordu.

Mart başında Cord, dört yaşındaki aptal bir çocuğu sakinleştirmek için çiftlikte yaptığı uzun ve yalnız bir gezintiden döndüğünde Anne'i avluda neredeyse dans ederken buldu. Atının eyerini çözerken, karmakarışık, heyecanlı hikayeyi çözmesi biraz zaman aldı. Anne finansal ikilemin çözüldüğünden emindi.

"Tahmin et ne oldu, tahmin et ne oldu? Siz ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra bir ziyaretçim oldu. Adı Adamson, Lincoln, Nebraska'dan Bay Henry Adamson. Başka bir iş için burada ama bir at satın almak istiyor - iki yüz dolarlık bir at ve...."

"Yavaş ol. Yabancı bir adamın eve girmesine izin vermedin, değil mi?"

"Oh, hayır, kapıyı açtığımda tabanca bendeydi ve onu sakladım, ama o öyle bir adam değildi. Gümüş rengi saçları var ve böyle duruyor. Çok seçkin bir görünüşü var."

Neredeyse yapay olarak dik duran bir adamı taklit etmesi komik olmalıydı, ama Cord her kimse Bay Adamson'dan zaten hoşlanmıyordu.

"Kahretsin Annie, seçkin görünümlü erkekler her zaman aziz değildir. Yapmamalısın...."

Biraz dikkat edemeyecek kadar heyecanlıydı. "Dinleyecek misin? On dört yaşındaki kızına doğum günü hediyesi olarak bir at, özel bir at almak istiyor. Kız iyi bir binici ve o da eğlenceli olacak kadar güzel ve ruhlu ama kadınlara uygun ve güvenli bir at istiyor. Grenerton'a gidip Lathrum'un atlarına bakacak ve yarından sonraki gün dönüş yolunda burada duracak."

Kelimeler ağzından dökülüyordu. "İki yüz dolar. Bu iyi bir fiyat değil mi? İyi bir satış olmaz mı?"

Cord karısına baktı, yanakları soğuktan pembeleşmiş, gözleri beklentiyle parlıyordu ve ağzı şahsen kayayı eritebileceğine inandığı gülümsemeyle kıvrılmıştı. Onu tamamen ezmeden gerçekle yüzleşmesini nasıl sağlayacaktı?

"Annie, ben hiçbir atı iki yüz dolara satmadım ve eğer istediği buysa, Lathrum'da çok daha iyi atlar var. Orada istediğini bulacak ve buraya geri dönmeyecektir."

Ona söylemediği şey, insanların atlarını genellikle aynı hayvan için başka birine ödeyeceklerinin yarısı ila üçte ikisine satın aldığıydı. Bu hayatın çirkin gerçeklerinden sadece biriydi.

Yüzü çoktan düşmeye başlamıştı. "Yani bu tanıma uyan hiç atımız yok mu?"

Biz - böyle şeyler söylediğinde içinde bir şeylerin nasıl büküldüğüne dair bir fikri var mıydı? İçini çekti. "Birkaç tane var ama geri gelmediğinde hayal kırıklığına uğramayacağına söz vermelisin."

"Söz veriyorum. Onları almak için seninle gelebilir miyim?" "Seçmene yardım edebilirsin."

Gözleri yeniden parlamaya başlamıştı bile. Bu yabancının canı cehenneme.

Sonunda üç at seçtiler. Hepsi de sürü arkadaşlarının çoğundan daha zarıftı ve iri gözleri ve hafif bombeli profilleriyle güzel kafalara sahipti. Cord hepsinin Adamson'ın bahsettiği temel mizaca sahip olduğunu düşündü.

Anne'in favorisi, alnında büyük bir çift yıldız ve burun delikleri arasında öpücük büyüklüğünde küçük beyaz bir çentik bulunan kestane rengi bir kısraktı. Yelesi ve kuyruğu vücut renginden biraz daha açıktı ve Anne ona Wild Honey adını verdi.

Cord öğleden sonrayı üç ata da eyer derslerini tazeleyerek geçirdi. Eski bir battaniye taşıyan ilk ata bindi ve Anne sorduğunda, hanım hanımcık olmanın diğer şeylerin yanı sıra eteklerden korkmamak anlamına geldiğini açıkladı. Cord'a göre, eğer satış yapma umuduyla atları çalıştırmakla uğraşacaksa, elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Anne karşı çıkmak şöyle dursun, koşarak eve döndü ve ona gerçek iç eteklikler aldı. Ertesi gün her bir atı sabah ve öğleden sonra yarım saat boyunca, eyerin her iki tarafına birer kombinezon bağlayarak çalıştırdı. Ertesi gün her ata sabah erken saatlerde kısa bir antrenman daha yaptırdı, hatırlatıcı olacak kadar, yumuşak ve kondisyonsuz hayvanları yoracak kadar değil.

At sürmeyi bitiren Cord, Anne'i dikiş makasıyla her atın üzerinden geçerken buldu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kış saçlarıyla çok tüylü görünüyorlar. Onları biraz toparlarım diye düşündüm."

Kulaklardan çıkan uzun tüyleri kesip attı ve çenelerin altındaki ve bacakların arkasındaki uzun kaba tüyleri düzeltti. Bu

daha iyi görünmelerini sağladı, ama Cord onu kuyruklarını yıkamak için evden sıcak su taşırken bulduğunda tereddüt etti.

"Lanet olsun Annie, yeter artık. Zaten o piç ortaya çıkmadığında gözyaşlarına boğulacaksın."

"Ne zararı olur anlamıyorum. Kızına doğum günü hediyesi olarak güzel bir şey istiyor. Buraya kadar geldik."

Cord'un hiç tanımadığı bu adama karşı duyduğu nefret her geçen dakika artıyordu. Öğle yemeğini sessizce yediler, Cord ilk mutsuzluk belirtilerini bekliyordu. Saat bire doğru kendini boğulmuş hissediyordu ve bir şeyler atlayıp gitmeyi düşünüyordu. Birden kısa bir süre sonra Tilki Surat havlamaya başladı.

Adamson'la karşılaşan Cord, hoşnutsuzluğunu sürdürmekte zorlandı. Adam hoş ve işbilir biriydi. Üç ata da dikkatle baktı, düzgün görünüşleri ya da temiz, parlak kuyrukları hakkında hiçbir yorum yapmadı. Cord'un her birine binişini izledi, sonra da Wild Honey'e binmek istedi. Sessiz ve iyi bir şekilde bindi ve Cord'un midesindeki düğüm biraz daha gevşedi. Attan inen Adamson kısrağa daha önce bir kadın tarafından binilip binilmediğini sordu. Cord başını sallayınca, Adamson Anne'in ona binip binemeyeceğini sordu.

"Yan eyerim yok." "Bu sorun değil."

Dakikalar sonra Anne güzel kestane rengi kısrağa bindi.

Cord, "Ona tıpkı Lady'ye bindiğiniz gibi binin," dedi. "Etrafında dolaşın ve giderken onu hissedin. Eğer kendini rahatsız hissetmeye başlarsan, bırak. Kanıtlayacak bir şey yok, anlıyor musun?"

Ona bilerek sırtıttı. "Etekler. Kanıtladığımız şey bu değil mi? Bu mu?"

İki adam onun kısrağı ağılın etrafında dolaştırmasını izlediler. Cord'un ona öğrettiği küçük daire çizme ve dönüş manevralarını yaptıktan sonra atı yavaş bir tırıs geçirdi.

Adamson gözlerini Anne ve attan ayırmadan konuştu: "Seni kıskanıyorum, biliyorsun. Karım öleli beş yıl oldu. Bayan Bennett'e hiç benzemiyordu ama aynı yaşama iştahı, aynı yaşama sevinci vardı. Beş yıl sonra onu hala dün gibi özlüyorum. Böyle bir kadınla yeni bir hayata başladığınız için ne kadar şanslı olduğunuzu bilemezsiniz."

Cord yanıt vermedi çünkü aklına başka bir şey gelmiyordu. *Bir hayata başlamak*. Keşke Adamson bilseydi. Anne, kısırağı ağılın etrafında her yöne koşturarak sürüşünü bitirdi. Cord kısırağın eyerini çözüp onu diğer ikisiyle birlikte serbest bırakırken Adamson hiçbir şey söylemedi ve sonra, "Yan ağıldaki uzun boylu doru kısırak da aynı şekilde kırılır mı?" diye sordu.

Yani kısıraktan hoşlanmamıştı. Cord ona baktı. "Dört çoraplı süslü at mı? Evet, hepsi aynı şekilde kırılır ama o bir kadın atı değil. O daha çok güçlü ve biraz da sinsi bir şeyden hoşlanan bir erkeğe göre."

"Onu deneyebilir miyim?"

"Elbette." Cord uzun doru atı eyerledi ve Adamson hem ağılda hem de dışarıda ona bindi.

Adamson tekrar yere çökerek hızlıca, "Pazarlık yapmayı sevmem ve karınıza kızım için istediğim türden bir ata iki yüz dolar ödeyeceğimi zaten söyledim. Size kısırak için iki yüz, kısırak ve iğdiş için de üç yetmiş beş dolar vereceğim. Sorun şu ki, Salı sabahı trenle Nebraska'ya gönderilmek üzere Mason'a teslim edilmeleri gerekiyor. Kızımın doğum günü gelecek hafta. Bana yükleme tesislerinin olmadığını söylediler ve bu da onları istasyonda bir sığır vagonuna bindirmek anlamına geliyor. Tren sadece on beş dakika duruyor. Denemek ister misin?"

Cord ağılın parmaklıklarına yaslandı. "İkisini de mi alırsın, yoksa sadece ikisini mi?" "Sadece birini alabileceksem kısırağı tercih ederim ama ikisini de alırım."

"Nakit mi?"

"Siz satış faturalarını getirin, ben de nakit getireyim." "Pekâlâ. Orada olacağız."

Cord ve Anne, Adamson'la birlikte bağlı beygirine doğru yürürken, "Lathrum bana o tay yüzünden sana ne yaptığını anlattı. Bununla gurur duyuyor ama konuğtukça hem kendisi hem de hayvanları daha da üzülyordu.

Cord, "Orada hoşuna gidecek bir şeyler bulmanı beklerdim," dedi. "İyi atları var."

"Oh, iyiler, tamam, ama kullanım şekilleri yüzünden kızımın bir at üzerinde güvende olduğunu hissetmezdim. Korku güvenilir bir at yapmaz."

"Sanırım değil." Cord her şeye rağmen adamdan hoşlandığına karar verdi. "Ondan aldığım tayı görmek ister misin?"

Adamson şaşkınlığını belli ederek durdu. "Senin üzerinde öldüğünü söyledi." "Öyle olmalı. Karımın yanında ölmek kolay değil."

Adamson Anne'e gülümsedi. "Anlıyorum. Evet, onu görmek isterim."

Üçü de sessizlik içinde taya baktı. Fortune hâlâ zayıftı ama artık kemik yığını değildi. Tüylü kışlık kürkünde bile her çizgide kaliteyi görmek kolaydı.

"Raoul bana bunun Lathrum'un yetiştirdiği en iyi tay olabileceğini söyledi."

Cord başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Pekala." Adamson doğruldu ve tekrar atına yöneldi. "Salı günü görüşürüz o zaman."

Üç gün, para sorununun önümüzdeki aylar boyunca çözüldüğünden emin olmak için yeterli bir süre olmalıydı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 18

SALI SABAHİ ANNE gururla Cord'un yanına bindi. Cord onu yarın eyer üzerinde kasabaya gidip iki saat döndükten sonra alışkın olmadığı bir şekilde kaskatı kesileceği konusunda uyarmıştı ama o bunu umursamadı. Olabildiğince dik oturuyor, Cord'un son aylarda ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya ve mükemmel bir şekilde yapmaya çalışıyordu.

Cord sonunda ona yan gözle baktı ve "Rahatlamaya ve tadını çıkarmaya iznin var, biliyorsun," dedi.

Yüksek sesle güldü ama rahatladı ve bundan nasıl da keyif aldı! Adamson'ın atları, kışlık kürkleri bile parlayana kadar tımar edilmiş halde, iplerin ucunda tırıs gidiyorlardı. Anne tabii ki iğdiş edilmiş atı makasla düzeltmiş ve kuyruğunu da yıkamıştı. Cord da yardım etmek zorunda kalmıştı. Doru atın kendisiyle bu kadar ilgilenilmesinden hoşlandığına ikna edilmesi gerekiyordu.

Günler süren sıkı çalışmanın ardından, bir gece önce atları trene bindirmek için izleyecekleri stratejiyi tartışmış ve kararlarını vermişlerdi. Şimdi ikisi de kaderci hissediyordu. Ya çalışma ve plan işe yarayacak ve para sorunu çözülecekti ya da çözülmeyecekti. Hava işbirliği yapıyordu. Mart başındaki gün parlak ve güneşliydi, çok soğuk değildi ve rüzgar da yoktu.

Kasabaya 11:30 treninin erken gelmediğini görecektik kadar yaklaştıklarında, atları saat on biri biraz geçte tren istasyonunun bağlayarak yolculuğu rahat bir yürüyüşle tamamladılar. Bugün olağanüstü sayıda insan trenle ilgileniyor gibiydi.

Adamson onları gördü ve hemen yanlarına koştu. "Bunların merada yetiştirilen atlar olduğunu biliyorum, tren geldiğinde onları korkutmaz mı?"

"Hayır," dedi Cord. "Bütün genç atlarımı birkaç kez kasabaya getiririm. Trenleri gördüler ve nasıl olsa eyerli atlardan ders alacaklar."

"Korkarım kalabalıktan ben sorumluyum. Kasabada atları yükleme şartıyla aldığımı söylediğimde herkes bana deli olduğumu, bu koşullarda asla trene binmeyeceklerini söyledi. Şimdiden zamanınızın çoğunu boşa harcamışım gibi hissediyorum. Bu insanların hepsi rodeo izlemek için burada."

"Asla deneme, asla bilemezsin." Cord en veciz halini takınmıştı.

"Bize yardım etmeleri için Bob Windon ve yardımcısını işe aldım."

Birkaç dakika sonra Windon yürüdü, yanında da çirkin görünümlü bir quirt taÇıyan ergen bir çocuk vardı. Windon Cord'un yaşlarındaydı, birkaç santim daha kısaydı, kelleşmeye başlamıştı ve biraz da şişmanlamıştı. Kasabanın ahırını işletiyordu ve Mason'ın atlarla ilgili her konuda uzmanıydı. Anne, Bob'un Cord'u sevdiğini ve ona saygı duyduğunu biliyordu ve bugün bunu saklamaya çalışmıyordu.

"Bugün bir Kızılderili büyüğü gösterisi mi izleyeceğiz?" diye sordu sırtarak.

Cord, "Hayır. Rodeo da yok, bir sürü insan hayal kırıklığına uğradı."

Winton'ın sırtışı hiç bozulmadı. "Rodeoya ihtiyaçları yok. Onları ikna edemezsen mutlu olacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Trenin sesi uzaktan geliyordu. Tren buhar bulutlarıyla yaklaşırken Keeper ve Lady kulaklarını zar zor diktiler ama Honey başını kaldırıp gözlerini dikerek trene baktı ve iğdiş de ondan daha iyisini yaptı, huzursuzca kıpırdandı. Cord kıpırdamadı, Keeper'a rahatça yaslandı. Anne onu taklit etmeye çalıştı ama kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Tren tamamen durduğunda, adamlar koşarak dışarı çıktılar, tek sığır vagonunun kapısını açtılar ve bir rampa taktılar. Tanrım, ne kadar dik ve dar görünüyordu.

Cord mırıldandı, "Hadi bir ."

Adamson onları dik rampadan yukarı kadar takip etti. Arabanın zemini samanla doluydu ve arabanın kendisi de raylarla bölümlere ayrılmıştı. Bir taraftaki rayları söküp arka duvara dayadılar.

Cord dışarıda Windon'a, "Madem yardım ediyorsun, oğlunu biraz saman ve kova almaya göndermeye ne dersin? Orada yiyecek ya da içecek bir şey yok ve Lincoln'e de yol var."

Winton yüzündeki aptalca sırtışı sildi ve düşünceli görünmeye başladı. Çocuk öfkeliydi ama emredildiği gibi ahıra geri döndü.

Cord atlara döndüğünde Anne'e bakarak, "Hazır mısınız?" diye sordu. "Olabilirdiğince hazırım."

"Unutmayın, kapı aralığında durmasını engellemeye çalışın. Eğer kadın durursa ve adam rampadaysa, rampadan yana doğru düşebilir ve bir daha asla kalkamaz."

Başını salladı, kısırağın ipini aldı ve sanki ne olacağından hiç şüphesi yokmuş gibi rampaya doğru ilerlemeye başladı. Cord'un

hemen arkasındaki kısırakla birlikte.

Kalabalık nefesini tutmuş gibiydi ve her iki at da dik rampayı sanki hayatlarının her günü çıkıyorlarmış gibi çıktıklarında toplu bir iç çekişle nefeslerini bıraktılar. Windonkapıdan çıktıktan sonra sırtarak arabanın kapısını kapattı.

Yardımcısı iki su kovası ve büyük bir saman çuvalıyla geri döndüğünde, şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Nereye gittiler?"

Windon, "İçeride" dedi.

Çocuk, kemerinden sarkan kullanılmamış sopaya bakıp ağlamak ister gibiydi.

"Şimdi git şu kovaları yarıya kadar doldur ve getir. Bütün gün bekleyemeyiz, biliyorsun."

Dakikalar sonra atlar arabanın parmaklıklı bir bölümünde güvendeydi, saman yiyorlardı, kovalar duvara bağlıydı. Cord, Adamson'a atların satış faturasını uzattı ve Adamson ona eğlenerek baktı.

"Sadece bir satış faturası mı? Yükleyeceklerini biliyordun, değil mi?" "Bir fikrim vardı." Cord bir tomar banknotu saymadan cebine attı.

Adamson Anne'e döndü. "Bayan Bennett, sizinle tanışmak bir zevkti ve bu atların görünüşünü takdir etmediğimi de sanmayın. Kızım o kısırağı çok beğenecek. Adı ne?"

"Vahşi Bal."

"Ah, ya kısırak?"

"Korkarım ben ona sadece Legs diyorum, ama siz Kaptan Legs falan da diyebilirsiniz."

"Bacaklar iyi iş görür."

Tekrar el sıkıştılar ve Anne, Adamson'a küçük bir paket şeker verdi. "Oraya vardıklarında kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlamak için, bilirsiniz."

Adamson trene kendisi bindi ve son sözleri Cord'a oldu. "Kıskançlık. Seni gerçekten kıskanıyorum."

Trenin kalkışını izlerken Cord, "Dora'da öğle yemeğine ne dersiniz?" diye sordu.

Anne sevincini gizlemeye bile çalışmadı. "İşe yaradı, değil mi? Her dakikasına değdi."

Keeper ve Lady'yi kafeye doğru götürüyorlardı ki, dağılan kalabalığın arasında duran Ephraim ve Martha'yı gördüler. Cord onlara doğru eğildi.

O tarafa doğru gitti ve ağabeyi ile yengesinin önünde durdu. "Öğle yemeğinde biftek yiyerek kutlama yapacağız. Siz de gelmek isterseniz, ısmarlarız."

Anne yarı yarıya Ephraim'in hayır diyeceğini umuyordu ama kısa bir tereddütten sonra, burnunun dibine bir zeytin dalı uzatıldığında bunu herkes kadar iyi anlayabileceğini kanıtladı ve daveti kabul etti. Hep birlikte caddenin yukarısındaki kafeye gittiler.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Rob Wells içeri girdiğinde *BENNETTS*'LER paltolarını ve şapkalarını alıp kafeye oturmaktan *başka* bir şey yapmamışlardı. Anne, kardeşi buradaysa bunun babalarının emriyle olduğunu biliyordu ve ailesi onun gününü mahvetmek istemiyordu.

Rob diğer herkesi kabaca görmezden geldi. "Anne, seninle konuşmak istiyorum.

Tek başına." Son kelimenin ardından Cord'a kötü kötü baktı.

Anne sandalyesiyle oynadı, Rob'a bakmaktan kasıtlı olarak kaçındı. "Harika bir gün geçiriyorum, muhteşem bir gün, harika bir gün. Git başımdan."

". Seninle konuşmak istiyorum, *hem de o* dinlemeden."

Cord pencerenin yanına oturmuş, sanki duyduğu hiçbir şey onu ilgilendirmiyormuş gibi dışarıdaki sokağı seyrediyordu.

Anne yüz ifadesini sertleştirdi ve Rob'un bakışlarına karşılık verdi. "Bak ne diyeceğim, Ephraim ve Martha'ya öğle yemeği ısmarlıyoruz. Otur, sana da öğle yemeği ısmarlayacağız. Nazik olmanıza gerek yok, sadece medeni olun, eğer olursanız yemekten sonra başka bir masada beş dakika boyunca benim hatalarımla ilgili ne konuşmak isterseniz dinlerim. Ama bana ya da Cord'a kötü bir isimle hitap ederseniz, süreniz o anda sona erer. Anlaştık mı?"

"Bana hiçbir şey almıyor."

"Pekala, o zaman kendiniz alın. Ya da çek git. Seninle ancak bu şekilde konuşabilirim."

Rob somurtkan bir çocuk gibi yerine oturdu. Anne ona daha fazla ilgi göstermedi, Martha ile havanın güzelliği ve treni izleyen kalabalığın içinde tanıdıkları bazı insanlar hakkında sohbet etti.

Rob sadece kötü davranmakla kalmıyordu, Anne Ephraim'in Martha'nın sohbeti sürdürmesine yardım etmediğini, Dora kahve fincanlarını getirip doldururken ve yemek siparişlerini alırken Cord'u incelediğini fark etti. Anne onun Rob'dan biraz daha az suratsız görüldüğünü düşündü, ama Dora gittikten sonra Ephraim çaba gösterdi.

"O atlar için iyi para aldığını duydum."

Cord'un hafif gözleri kahve fincanını incelerken yukarı doğru kaydı. "Benim için bir rekor. Anne onları sattı."

Bu sözler üzerine Anne'in içini sıcak bir ısıltı kapladı. Aile işlerine yardım ettikleri için kadın üyelerine övgüler yağdıran bir aileden gelmiyordu. Rob'un şaşkın bakışları Anne'in keyfini daha da arttırdı.

Ephraim biraz şaşırılmış görünüyordu ama, "Nasıl oldu da ona satmaya karar verdin?" diye sordu.

Bu Cord'un vereceğinden daha fazla cevap gerektiriyordu. Kafenin penceresinden dığarı dikkatle bakmaya baēladı, aslında arkasını dönmüētü. Ephraim'in iērenmiş ifadesi Anne'i işleri yoluna koymak için harekete geçirmezdi ama Adamson'a satışla ilgili her şeyi herkese anlatmaya hevesliydi. Hemen hikâyeye baēladı, vurgu yapmak için eliyle iēaret etti ve dinleyicilerinin yüzündeki Ėüpheci ifadeden memnun oldu.

Anne, Adamson'ın ilk ziyaretini, kombinezonları, ikinci ziyareti ve sonra atları çiftlikteki her karanlık, dar kapıdan geçirdikleri son üç günü anlattı. Cord'un inşa ettiēi tren rampasının taklidini ve atları üzerinden nasıl geçirdiklerini, kapıların önünden geçirdiklerini, bir hendeēin üzerinden geçirdiklerini, böylece bir çukur oluşturdıklarını ve dere yataēının kenarlarından geçirdiklerini, böylece dik bir açıyla vagonun içine doğru tırmandıklarını anlattı.

Kısraēın kendisini neredeyse her yerde takip edebilecek kadar güvenilir olduğunu nasıl keşfettiklerini anlattı. İēdiē kısraē yaygara koparıyor ama sessizce giderse kısraēı takip ediyordu ve böylece kısraēın Cord'u, Cord'un da iēdiēi takip ettiēi bir sistem geliştirdiler.

Sonunda, tüm bunların zekice olmasından çok memnun bir şekilde, üç farklı cepteki üç satış senedinden bahsetti, her at için bir tane ve her ikisi için de bir tane. Bay Adamson, her iki atın da bu kadar kolay yükleneceğinden o kadar da emin olmadıklarını, sadece yüksek bir ihtimal olduğunu düşündüklerini asla bilmeyecekti.

Rob, Anne hikâyesini bitirir bitirmez eleştirilerine başladı. "Bu çok tehlikeli. Atların etrafında dolaşmamalısın. Şimdiye kadar sevdiğin tek at yaşlı Mollie'ydi. Yaralanacaksın."

"Artık her zaman atların etrafındayım. Bugün kasabaya kadar at sürdüm."

"Yani şimdi seni atına bindirdi. Bahse girerim seni ata bindirmiş ve pantolonunu giydirmiştir ve eēer düşersen tek endişeleneceēi şey attır."

Anne pantolon giymediēinden ve etekleri yukarı kalkmadan ata binebilmek için birkaç eteēi bölme zahmetine katlandığından, Rob'un suçlamalarının bu kısmını görmezden geldi. "Dünyanın en iyi ama hiç düşmedim. Bana bu işi öğretmek Cord'un Noel hediyesi olacak."

Rob'un tepkisi beklenen bir şeydi ama Anne sözlerinin Martha ve Ephraim'i neden bu kadar etkilediğini anlayamadı. Belki de sesi

Övünmek mi? Hayatı boyunca kendisinden esirgenen bir yetenekle gurur duymamak zordu. Cord'a bir bakış onu rahatlattı. Gözlerinde eğlenceden başka bir şey yoktu.

Öğle yemeği bittiğinde Ephraim turtta sipariş etti ve Cord'un ilgilenmemesine şaşırdığını ifade etti.

"Annie'nin pişirdiklerini tatmış olsaydın, sen de Dora'nın turtasını istemezdin."

Rob, Cord'a bakarak, "Sanırım onu yemek pişirdiği için yanında tutuyorsun," dedi.

Cord, "Elbette, tıpkı yemek pişirdiği için biriyle evleneceğin gibi" dedi.

Anne ona açıkladı. "Rob yemek pişirmek için ya da babamın Nancy Lee Weinert ile evlenmesini söylemesi dışında başka bir nedenle evlenmeyecek."

"Yani senin için George Detrick'ı, Rob için de Nancy Lee Weinert'ı mı seçti? Tutarlı olması için ya senin için Ross Christian'ı ya da Rob için Dul Truckee'yi seçmesi gerekirdi."

Anne ani bir kahkahayla neredeyse kahveyi masaya tükürüyordu. Ross Christian da Nancy Lee gibi genç, çok yakışıklı, benmerkezci ve pek zeki değildi. Dul Truckee, George Detrick'e çok benziyordu, elli yaşlarında, Giğman, pis görünümlü ve sevimsizdi.

Rob yorumdaki espriyi görmezden geldi. "Bu çok saçma. Nancy Lee iyi bir aileden gelen güzel bir kız ve mükemmel bir eş olacak ve George Detrick'in iyi bir koca olacağını biliyorsun. Belki gönlünüzdeki parlak zırlı şövalye o değil ama istediğiniz buysa Richard Tyler'a daha iyi davranmalıydınız. Bay Detrick iyi bir konuma sahip, saygın ve...." Detrick'in diğer erdemlerini aradı.

Cord onun yerine bitirdi. "Ve beyaz, Annie. O beyaz."

Yüzünü buruşturdu. "Onu fırçalasan ve yeni yağmış karı utandırır ve ayak tırnakları altın gibi uzasa bile umurumda değil. O iğrenç ve tiksindirici biri ve yemek yerken onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Rob tekrar saldırdı. "En azından seninle *evlenirdi*. Orada oturup sırf babamla ödeşmek için evliymişsin gibi davranarak sadece kendine zarar veriyorsun. Ya seni hamile bırakırsa Tanrı aşkına?"

Anne tatlı bir sesle, "Ben kendimi şanslı sayarım. Ephraim, aile üyelerine hiç hukuki tavsiyelerde bulunur musun?"

Ephraim başını salladı. "Şimdi ve sonra."

"O zaman söyle bana. O gün avluda kesinlikle hırpalanmış ve kanlar içindeydik, ama Rahip Pratt'in ardından sekiz tanığın önünde evlilik yeminimizin her kelimesini tekrarladık ve Cord yeterince iyileşir iyileşmez kasabaya gelip bir evlilik cüzdanı aldık. Peder Pratt imzaladı, Cord ve ben imzaladık, o gün orada bulunan ve şahit olan Bay Benton ve Bay White da imzaladı. Kilise kayıtlarına geçtiğini gördük ve adliyedeki ilçe kayıtlarına da geçti. Evlendik mi, yoksa yarın Grenerton'daki vaizi görmeye gidip beni dürüst bir kadın mı yapmamız gerekiyor?"

Cord mırıldandı, "'İtaat et' hariç her kelime."

Anne sahte bir kızgınlıkla burnunu ona doğru kırıştırdı. "Sanırım bu konuda bir saplantı geliştiriyorsun, biliyorsun."

Ephraim cevap vermekte zorlanıyor gibiydi ama sonunda boğazını temizleyerek, "Sanırım herkes kadar evli olduğumu söyleyebilirim," dedi.

Rob masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Ciddi olamazsın. O hayvanla bir şey mi *imzaladın*? Aklını mı kaçırdın sen? Kimsenin bunu kastetmediğinin farkında değil misin? Çekip gidebilirdin?"

"Ciddiydim ve önemli olan da bu. Kararını ver Rob, hem günah içinde yaşayan utanmaz bir aşüfte olduğum için hem de saygıdeğer evli bir kadın olduğum için öfkeli olamazsın. Bir deli seç."

Rob kalktı ve dışarı çıktı.

Cord, "Sanırım ona öğle yemeği ısmarlayacağız," dedi.

Anne güldü ve ardından ekledi: "Ve beş dakikalık dersten kurtuldum."

Kimse daha fazlasını söyleyemeden Noah Reynolds masaya doğru yürüdü ve Rob'un boşalttığı sandalyeye oturdu.

Cord, "Eğer bedava öğle yemeği için geldiysen Noah, çok geç kaldın" dedi. "Hayır, yemek yedim. Şehirde olduğunu duydum ve seninle konuşmaya karar verdim."

İki. Etrafta çok çirkin konuşmalar döndüğünü biliyor musun?" "Bazılarını duydum."

Anne, "Ne gibi?" diye sordu.

Cord en güzel ses tonuyla cevap verdi. "Bazıları seni çoğu zaman kök mahzeninde kilitli tuttuğumu sanıyor. Bazıları da seni yatağa bağladığımı düşünüyor. Ben yatak teorisini daha çok seviyorum - daha sıcak."

Şaşkınlıkla iki adam arasında gidip geldi. "Bir insan nasıl böyle aptalca bir şey düşünebilir? Tam burada oturuyorum, değil mi? Bunların nesi var?"

Noah, "Bazen bir kadın bir erkekten yeterince korkarsa, onunla birlikte hareket eder ve yardım istemez ya da kaçmaya çalışmaz. Olur böyle şeyler."

Ona kelimeler tükürdü. "Sana korkmuş mu görünüyorum? Sen bundan daha iyisini bilirsin."

"Elbette, ben daha iyi biliyorum, ama kasabadaki bu insanlar bilmiyor ve etrafta dolaşmaya devam ediyorlar. Eğer bu konuşmaları susturmak için bir şeyler , bugünlerde bahçende yine bir kalabalık olacak. Bunu istemezsiniz, değil mi?"

"Bahçemizdeki bir sonraki çete vurulacak. Artık nasıl olduğunu biliyorum, . Konuşmaları susturmak için ne yapmamızı öneriyorsun, başka bir ülkeye mi taşınalım?"

Noah içini çekti. "Anne, o kadar sert bir şey değil. Neden tekrar kiliseye gelmeyi denemiyorsun? Bırak insanlar senin iyi olduğunu ve kimsenin seni bir şey yapmaya zorlamadığını bilecek kadar seni görsünler."

"Çünkü Pazar günlerimi kilisede Peder Sarı Göbekli Pratt'in insanlara nasıl iyi Hristiyanlar olunacağını anlatmasını dinleyerek geçirmek istemiyorum, işte bu yüzden! Eğer o kilisede oturup beş dakika boyunca onu dinleseydim, muhtemelen kürsüye doğru koşar ve burnunun ortasına bir tane çakardım."

Artık kavgaya hazır olan Anne bakışlarını Cord'a çevirdi. "Peki nasıl oluyor da sen bu konuşmadan haberdar oluyorsun da ben tek kelime bile duymuyorum?"

Cord boş bir tabağı büyük bir dikkatle inceliyordu ama cevap vermeye hazırdı: "Birkaç hafta önce yaşlı Charlie Haggerty bu konuda konuşurken yem dükkanına girdim. Çok geç olana kadar beni görmedi."

"Ve sanırım hemen konuştunuz ve onu düzelttiniz." "Bana inanacağını varsayarsak, biraz insafli ol Annie. Zavallı yaşlı adam Muhtemelen her gece, o erik gibi karısıyla yatağa girme cesaretini bulmadan önce bir saat boyunca bunu düşünüyordur."

Anne kırılmamak için verdiği mücadeleleyi kaybetti. Ağzının kenarları yukarı doğru seğirmeye başladı.

Noah tekrar denedi. "Bunu bir düşünür müsün lütfen? Daha fazla belaya ihtiyacın yok."

Anne, "Pekala, bunu düşüneceğiz" dedi.

Cord ayağa kalktı ve masanın üzerinde para saymaya başladı. Anne, Martha ve Ephraim'e veda etti ve onu atların yanına kadar takip etti.

Ephraim pencereden Cord ve Anne'in atlarına binip sokakta diz dize ilerleyişlerini izledi ve keskin bir pişmanlık duygusuna kapıldı. *Ah, küçük kardeşim, aramızdaki Ėeyler nasıl bu hale geldi?* şerifin hüzünlü sözleri Ephraim'in dikkatini tekrar içeri çekti.

"Bu kadın son aylarda çok değişti, ama sanırım ateşin içine giren önce çelik olmadıkça ateşten tavlanmış çelik çıkaramazsın." Noah parmaklarını seyrelmiş gri saçlarında gezdirdi ve sırttı.

Ephraim, "Nasıl evlendiklerine dair hikâyenin ne kadarını biliyorsun, Nuh?" diye sordu.

"Sanırım hepsini biliyorum. En azından Anne bana her şeyi anlattığını söyledi. Babası onu geri getirmem için beni oraya gönderdi. Kendisinin de gideceğini söyledi ama Cord öldürülmeyi hak etmiş olsa da daha fazla Bennet'la karşılaşmaktan korkuyordu. Tabii ki oraya gittiğimde Cord yaşıyordu ve Anne geri dönmedi."

"Gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz ve bunu öğrenmemizin tam zamanı gibi görünüyor."

Noah'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yani sana hiç söylemediler mi?"

"Frank ve ben oraya ilk gittiğimizde pek çok varsayımda bulunmuştuk ve görünen o ki bunların hepsi yanlıştı. Anne çok öfkeliydi ve sanırım bizi hiçbir zaman affetmedi ve Cord'u biliyorsun. Asla hiçbir şeyi açıklamayacak."

"Sanırım bunu hiç düşünmemiştim. Seni evden kovduğunu söyledi ama biraz düşününce benimle dalga geçtiğini anladım. Yani bir kadın Frank'i kaçıırıyor...."

Eph onun sözünü kesti. "Noah, kimse kadınları Frank'ten daha iyi tanıyamaz ve Tanrı biliyor ya, savaş yıllarını unutsak bile çok fazla silah deneyimi var. Gitmeye ve hızlı gitmeye karar veren Frank'ti. Kadının blöf yapmadığını, görünüşüne bakılırsa gerçekten de tüfeği evin içinde bırakıp *gitmek istediğini* söyledi. Olanlardan sonra onun biraz deli olduğunu düşünüyor."

"Oraya ilk gittiğimde biraz deliydi ama şaşılacak bir şey yok. şimdi bana iyi görünüyor. Biraz hikaye ama vaktiniz varsa anlatırım."

Ephraim saatini çıkardı. "Hayır, bugün yok. Zaten bir randevuya geç kalacağım. Pazar akşam yemeğini bizim evde yiyebilir miyiz? Bu muhtemelen Frank'in de duyması gereken bir hikâye."

Noah, Bennett'lere pazar yemeğinde katılmayı hemen kabul etti ve ertesi gün Leona Wells sokakta Ephraim'i durdurup Anne'i sorunca, Ephraim Leona'yı pazar günü de eve davet etti. Hatta Leona'nın yanında bir refakatçi olmadan gelmeyeceğini bildiği için daveti Rob'a da ilettili. Belki Noah'nın söyleyeceklerini duymak Anne'nin annesi ve kardeşi için de iyi olacaktı.

Ephraim, Martha'nın Pazar günü Çerif için fazladan bir yer ayarlamakta zorlanmayacağını biliyordu. Yıllardır bütün Bennet'lar kiliseden sonra onların evinde toplanırlardı. Bir zamanlar Cord da ailevi sorunlara rağmen oldukça düzenli olarak gelirdi.

Bu durum birkaç yıl önce Luke ve Pete'in, tıpkı kendilerinden önceki Frank gibi, doğudaki bir üniversiteden eve erken dönmeleri ve geri dönmeyi reddetmeleriyle sona ermişti. Sorun şuydu ki, çocuklar amcalarıyla kavga etmek için akıllarına gelen her şeyi yapmaya başlamışlardı. Her yerdeki ukala gençler gibi, kendi yenilmezliklerinden emindiler, şansları olsa aile efsanesini yok edebileceklerinden emindiler.

Ephraim Pete'i vazgeçirmek için aklına gelen her Çeyi denemiŞ ama baÇarılı olamamıştı ve Frank'in de her iki çocuk için aynı Çekilde çabaladığını ama baÇarılı olamadığını biliyordu. Oğullarını kontrol edemeyen Ephraim ve Frank, Cord'la konuşmayı denemişlerdi. Cord ilk iki cümleden sonra dönüp gittiği için bu konuşma başarılı olmuştu. O zamandan beri hiçbir aile toplantısına katılmamıştı.

Yemek boyunca sohbet sıradan ve geneldi. Kadınlar bulaşıkları toplamaya başladığında Rob ve Leona Wells geldi ve Frank küçük çocuklarını arkadaşlarını ziyaret etmeleri için gönderdi.

Rob duygularını açıklamakta hiç vakit kaybetmedi. "Babam bize tam olarak ne olduğunu anlattı. Buna hiç gerek yok."

Ephraim Leona Wells'e biraz sempati duyuyordu ama Rob'un öfkeli varlığı söz konusu olduğunda onu davet etmenin bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Öte yandan Frank de Noah'nın söyleyeceklerini duymaya aynı derecede karşıydı ama farklı nedenlerle.

"Ayrıntıları duymadan ne olduğu hakkında iyi bir fikre sahip olmak yeterince kötü. Bilmemeyi tercih ederim," dedi Ephraim ona Çerifin davetini ilk anlattığında. Ama Frank Çimdi masadaydı, ince siyah puolarından birini içiyor ve mutsuz görünüyordu.

Judith ve Martha da oradaydı, Luke ve Pete de sırtıyor ve merak ediyorlardı.

Ephraim Nuh'la göz göze geldi ve başını sallayarak anlatmaya geldiği hikâyeye başlama vaktinin geldiğini haber verdi.

Noah hemen söze başlamadı. Masadakilere baktı ve şöyle dedi: "Size ki bu kadınların dinleyebileceği bir hikâye değil. Bence kadınlar diğer odada beklemeli."

Martha bunların hiçbirini kabul etmedi. "Noah, Cord benim kendi oğullarımdan biri gibi. Eğer hikayeni anlattırsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim. Daha sonra Ephraim'e tekrarlatmaktan daha kolay olur ve eğer söyleyeceklerin çok korkunçsa, sen anlatmaya bağladığında ben odadan çıkabilirim. Aynı şeyin Judith ve Leona için de geçerli olduğunu sanıyorum."

Asık suratlı kadınlara bakan Noah isteksiz bir şekilde başını salladı. Sonra Edward'ın ona nasıl geldiğini, çiftlikte neler bulduğunu ve Anne'in eve gitmeyi reddederken ona söylediklerinin çoğunu anlattı.

İlk başlarda Rob tarafından sık sık sözü kesiliyor, "Buna inanmıyorum!" diye bağırıyordu.

Tam Ephraim sözünün kesilmesinden bıkmış ve Rob'a sessiz olmasını ya da gitmesini söylemeye hazırlanırken, Frank onun yerine bu işi halletti.

"Ben de buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi. "Sanırım ikimiz de çenemizi kapalı tutup dinlemeliyiz."

Frank'in bakışı, Rob çenesini kapalı tutmazsa, herhangi bir şeye itiraz etmek için daha uzun süre buralarda olamayacağını açıkça ortaya koydu.

Noah, Anne'in kendisine anlattıklarını bitirdiğinde, "Elbette Anne'in söyledikleri bunlardı, ama size söylemeliyim ki bir kanun adamı olmak resmen meraklı olmak demektir ve ben de vakit bulur bulmaz biraz araştırma yaptım. Anne, Pratt'in ciğeri beş para etmez biri olduğu konusunda haklı, ondan hiçbir şey öğrenemedim ve White da beni susturdu ama Mike Benton orada olduğu ve en azından Brown gibi atına binip gitmediği için suçluluk duygusuyla kendini parçalıyor. Benimle konuştu ve söyledikleri Anne'in hikayesiyle birebir örtüşüyordu."

Ephraim gerçeği duyduklarını çoktan kabul etmişti. Frank hâlâ bununla baş etmekte zorlanıyordu.

"Onu sadece bir gün sonra gördük. Yatakta yatıyordu - birkaç kaburgasının kırıldığını düşündük - ama o kadar da kötü yaralanmış görünmüyordu."

"Eğer onu battaniyelerin altında görseydiniz o kadar da kötü görünmezdi," dedi Noah. "Yüzü kötü bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu. Yüzünde fazla zaman kaybetmemişler. Sana itiraf etmeliyim Frank, oradan eve dönerken yolda durdum ve yol beni hasta etti. Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim."

Böyle dayak yemiş ve hala hayatta. Tek kırılanın kaburgaları olduğuna inanmak zor - bir santimini bile ıskalamamışlar." Noah tüm vücuduna doğru bir hareket yaptı.

"Anne, yere düştükten sonra tekme attığını söyledi ama her yerinde, bacaklarında ve ayaklarında bile vardı. Doktor Craig yavaş yavaş ölmediğine, iyileştiğine karar verene kadar haftalar geçtiğini söyledi. Ama o zaman seninle olduğunu sanıyordum. Anne'in hala dışarıda onunla yalnız olduğu hiç aklıma gelmedi. İkisi birlikte kasabaya geldiklerinde beni bir tüyle bile devirebilirdiniz. Böyle bir kadının iyileştikten sonra onunla bir ilgisi olacağını düşünemezdim. İyi anlaşıyor gibi görünmeleri beni daha da şaşırttı. Kadının ona sataşması onu hiç korkutmuyor."

Yemek için Martha'ya teşekkür ettikten sonra Noah kendini dışarı attı. Luke ve Pete de Noah'yı takip ederek dışarı çıktılar ve Rob, Leona ve dört yaşlı Bennett'ı mutfak masasının etrafında sessizce oturur halde bıraktılar.

Efraim karısına baktı ve, "Bize söylediğini mi söylemek istiyorsun?"

Yan

i?" Martha sadece başını salladı.

Martha'nın bunu yüzüne vurmamasına minnettar olan Ephraim itiraf etti,

"Ben

Geçen gün kafede duyduklarımızdan ne kadar yanıldığımızı biliyorduk. Anne onun bize gerçekte ne söylediğini anlamadı ama o anladı. İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdik Frank? Nefret edenlerin sözüne inandık, oysa daha iyi bilmemiz gerekirdi."

Frank başını ellerinin arasına gömdü ve inledi, "Belki. Martha, buralarda hiç viski var mı? Bir içki iyi giderdi."

Martha bir dolaba gidip bir şişe viski ve bir şişe şeri getirdi ve herkese içki doldurdu.

Leona Wells, kızının yirmi yıl sonraki haline çok benziyordu ama Bennett'ların son karşılaşmalarında Anne'de çok belirgin olan ruhun hiçbirini göstermiyordu. Şimdi acınacak derecede mutsuz görünen Leona, şeri yudumladı ve ürperdi.

Yine de inanmamak için bir neden bulmaya çalışarak titrek bir itirazda bulundu. "Kızım bundan daha iyi yetiştirildi. O adamın evine girmez. Neden o adamın evine girsin ki?"

Ephraim hikâyenin her kelimesini dikkatle dinlemiÇ, inançsızlığa kapılmamıÇtı. "Bayan Wells, bana, Cord'a gelmeden önceki bir hafta içinde tam olarak ne kadar yemek yemişti?"

Leona'nın kelimelerle cevap vermesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı.

Rob sonunda annesini eve götürecek kadar sakinleştirdi ve anlatılanların tek kelimesine bile inanmadığını açıkça belirtti. Arkalarında sessiz ve düşünceli dört insan bıraktılar.

"Peki ne yapacağız?" Frank hepsinin aklından geçenleri dile getirdi.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Ephraim. "Oraya gidip özür dilemeye kalksak arkasını dönüp gidecektir, biliyorsun. Geçen gün Martha ve bana öğle yemeği ısmarlaması bir tür barış teklifiydi. Bıraksak iyi olur."

yüzden bırakmaya karar verdiler çünkü başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 20

ANNE gece sohbetlerinde birkaç kez kiliseye gidip gitmemeleri *konusunu gündeme getirdi*. Sonunda gitmeye karar verdiler.

Bu konunun peşine düşmesinin gerçek nedeninden hiç söz etmedi - Cord'u Noel'den beri giymediği yeni takım elbisesini giymiş olarak görmek istiyordu. Onun da kendisini giyinik olarak görmesinin iyi olacağını düşünmüştü.

Cord'un ayinde vakit geçirmekten pek hoşlanmadığı belliydi ama Pazar gününün dinlenme günü olmasından rahatsız olmadığını söyledi. Ayrıca bahçede başka bir kalabalık istemediği konusunda da açık sözlüydü. Noah Reynolds kilisenin kasabayı sakinleştirebileceğini düşünüyorsa, bunu denemeye hazırды.

İlk sorun Anne'in Keeper'ın uygun bir araba atı olmadığını düşünmesiydi. Konunun etrafında kurnazca dans etmeye çalıştı ama Cord meselenin tam kalbine gitti. "Senin için yeterince güzel değil, ha?"

"Şey, yeterince güzel, ama olduğu gibi görünüyor, bir erkeğin eyer atı. Bir araba atı daha fazla olmalı...."

"Güzel."

"Hayır," doğru kelimeyi aradı, "Daha zarif." Sözlerinin acısını çıkarmak için aceleyle devam etti. "Biraz daha zarif ya da zaten çok iyi bir eyer atı olmayan bir atınız yok mu?"

Onun bu sözleri üzerine Cord düşüncelere daldı. Ertesi gün Anne'i otlaklara götürdü ve hayal kırıklığı yaratacak kadar küçük ve kısa bacaklı olduğunu söylediği bir grup atı gösterdi. Lady gibi onları üreten kısırakları damızlık grubundan ayıklamıştı ama çiftlikte hâlâ yarım düzine kadar küçük ama oldukça güzel hayvan vardı.

"Her yıl onları toplayıp açık artırmaya çıkarmayı düşünüyorum ama sonlarının et olduğunu görmekten nefret ediyorum. Bunlardan biri olur mu?"

"Oh, evet, bu tam olarak doğru at türü." "Seçin."

Arkasında neredeyse aynı beyaz çorapları olan siyah bir kısrağı seçti ve ona Silverheels, kısaca Silvie adını verdi.

"Arabayı çekebilmesi uzun sürer mi?"

"Hayır, hepsi zaten eyersiz. Bir hafta kadar sonra at arabası atı olurlar."

Cord küçük kısraklı koşum takımı için çalıştırmaya başladı, ama sonuçta ertesı Pazar kiliseye gitmediler.

Anne özellikle açık mavi süslemeli lacivert elbisesi ve kıyafete çok yakışan dik bir şapkayla kendini çok güzel hissediyordu ve Cord da takım elbisenin içinde hayal ettiği kadar iyi görünüyordu. Ancak tam kapıdan çıkmaya hazırlandıkları sırada Cord birden Anne'e sert bir bakış attı.

"zerinde ne var böyle? Farklı grnyorsun."

İncinmiş bir şekilde, "Kilise için en iyi elbiselerimden biri. Nesini beğenmedin?"

"Elbise çok güzel. Sen tuhaf grnyorsun. Her tarafın ezilmiş ve sert." Uzun bir işaret parmağı göğüs kafesini drtt.

şimdi kızgın ve anlayışlı bir şekilde cevap verdi: "Korse var. Düzgün bir fondöten giymeden kiliseye gidemem."

"Yeterince zayıfsın, o şey olmadan da gayet iyi grnyorsun. Ya nefes alamazsan ve kilisede tüm kasabanın önünde bayılırsan? Bir şey yaptığımı dşnrlers."

"Sıkıca bağlanmamış bile. Gayet iyi nefes alabiliyorum. Sadece gitmek istemiyorsun. Bu kadar zahmete girmeden önce neden söylemedin?"

"Gitmeye hazırım. Sadece şu şeyi çıkar. Muhtemelen iç organların için kötüdür."

Aslında, aylarca giymedikten sonra, giysinin ne kadar sefil bir şekilde sınırlayıcı olduğunu unutmuştu, ama bunu ona söylemeyecekti. Ona nasıl giyinmesi gerektiğini söyleyen, tanıdıkı diğer tüm erkeklerle aynıydı.

fkelenerek, "Unut gitsin. Bir fahişe gibi görünerek kiliseye gitmeyeceğim. Korse yoksa, kilise de yok." Hışımla yatak odasına döndü ve günlük kıyafetlerini giymeye başladı.

Kapı aralığından eğilip onu izlerken, "Troller şu şeyleri giyer, bilirsin, siyah olanları - ya da kırmızı olanları."

Her zamankinden daha kızgın bir şekilde, "Kocamın fahişeler konusunda bu kadar uzman olduğunu bilmek kesinlikle güzel. Belki de bir tanesini kiliseye götürmeye başlamalısn."

Onu iterek geçti ve çaydanlığı oağa vurdu. Belki bir fincan çay sakinleşmesine yardımcı olurdu. Çayını yapmığtı ve yudumluyordu ki Cord'un onun doğal halini tercih etmesinin aslında bir eleğtiri olmadıkını, hatta bir iltifat olarak bile yorumlanabileceğini fark etti. Belki de gerçekten çok çabuk sinirlenmişti.

Sonra adamın kıyafetlerini değiştirmesi için gereken sreden çok daha uzun sürdüğünü fark etti. Merak etti ve özür bile dileyebileceğini düşünerek yatak odasına bir göz atmaya gitti. Gözlerine arpan manzara aval aval bakarken, kendi kendine kızgın olmam gerektiğini söyledi. Kızgın olmalıyım. Ama gülmekten iki büklüm olmamak için tüm gücünü kullandı.

Gerçekten de giysilerini değiştirmiğ, sonra da eğyalarını gözden geçirerek diğer korsesini bulmuğtu. Özellikle süslü elbiselerin altına giymek için yapılmığ olan bu korsenin her tarafı dantellerle süslüydü ve Cord her zaman yanında tağıdığı bıçağı metodik bir ęekilde kullanarak iki korseyi de küçük parçalara ayırırken, ęimdi dantel parçaları havada süzülüyordu.

Kilise için seçtiği elbisenin, arkası modaya uygun bir şekilde dökümlü olmasına rağmen bstiyersiz olması kesinlikle büyük bir şanstı. Kargaşaya yol açmadan giyebilmesi için gardırobunun çoğunu değiştirmesi gerekecekti. Anne odanın içine doğru yürüdü, öfkeli kalmak için verdiği mücadeleden vazgeçti. Yapmak istediği şey, siyah saçlarından küçük dantel parçalarını çekip çıkarmak, kaşlarının kanatlarını düzeltmek, yatağa yanına oturup ona sarılmasını ve onu pmesini sağlamaktı ama bunun olmayacağını biliyordu.

Onun yerine dikkatli bir mesafeye oturdu ve şöyle dedi: "Pekâlâ, sen kazandın. Bir daha ne kilisede ne de başka bir yerde korse giymeyi aklımdan bile geirmeyeceğim ama unutma, on yıl sonra o kadar zayıf olmadığımda ve belki de böyle daha iyi grneceğimi düşünmeye başladığında, benden bir korse giymemi isteyeceksin, lütfen."

Cord onun odadan çıkışını izledi ve *on yıl* sonra diye düşündü. *Acaba on yıl sonra onun nerede olduğunu bilebilecek miyim?*

Ertesi Pazar kiliseye gitmeyi başardılar.

Ayinlere katılmanın amacı kasaba halkını yatıştırmak olduğu için Cord, kardeşleriyle arası nasıl olursa olsun, halka büyük ve klanlaşmış bir ailenin parçası olduğunu hatırlatmanın iyi olacağına karar verdi. Pazar sabahı Ephraim'in evinden kiliseye yürüyen diğer Bennett'lere katılacak kadar erken gelmelerini sağladı.

Tanıştırılmaktan kurtulmuştu. Anne sadece Bennet'ları tanımakla kalmamış, Frank'in karısı Judith'in ailesinin düzenli olarak örnek aldığı kadınlardan biri olduğunu da söylemişti. Frank'e üç oğul ve bir kız doğurduktan sonra hâlâ zayıf olan bu solgun sarışın güzelin bile genellikle dingin bir havası vardı.

Ne var ki Cord, yıllar boyunca Judith'in sadece varlığının bile onda uyandırdığı yarı çılgın davranışlara yeterince katlanmıştı. Hangi kadının diğerine öykünmesi gerektiği konusunda güçlü fikirleri vardı ve bunu Anne'e de söylemişti. Judith'i selamladıktan sonra Anne'in ona muzipçe gülümsemesi, bu konuda söylediklerini hatırladığını gösteriyordu.

Frank ve Judith'in en küçük üç çocuğu Gil, Martin ve Beth gayet kibardılar ama Cord, Frank'in 21 yaşındaki en büyük oğlu Luke ile Ephraim'in aynı yaştaki oğlu Pete'in Anne'e düşünceli bakışlarını gözden kaçırmadı. Şımarttıkları kavgayı kışkırtmak için onu kullanmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorlardı. Ve lanet olsun onlara, istediklerini elde etmek için kullanabilecekleri bir kaldıraçları olduğu konusunda haklı olabilirlerdi.

Anne kendini Bennet'ların arasında, kilisenin ön tarafına yakın bir sıraya sıkışmış bulduğu için şaşırmış görünüyordu ama Pratt'e öyle acımasız bir bakış fırlattı ki, Pratt kekelemeye başladı. Cord hafızasında ilk kez ayini eğlenceli bulmuştu.

Kiliseden çıktıklarında Cord bir inilti duydu ve Leona Wells karısına sarılıp kontrolsüzce ağlamaya başladı. Belki Rob onu bağırarak eve götüremezdi ama bu işe yarayabilirdi.

Anne annesini kilise avlusundaki banklardan birine oturttu ve şöyle dediğini duydu: "Şimdi anne, ya hemen ağlamayı kesersin ya da seninle hiç konuşmadan eve giderim. Hadi ama, ben iyiyim, kendine gel."

Kendini kesinlikle daha iyi hisseden Cord arabaya yöneldiğinde Armand ve Helene LeClerc'i yeni atını okşarken buldu.

"Günaydın, Bay LeClerc, hanımefendi."

"Armand, bana Armand de, karıma da Helene. Karısı en güzel yüzüklerimden birini takan bir adamdan bay istemiyorum. Bu senin atın, değil mi?"

"Evet, Anne'in arabayı nasıl bir atın çekmesi gerektiğine dair bir fikri vardı, o yüzden onu seçti. Zaten eyer atı için çok küçük."

Armand'ın yuvarlak, neşeli yüzü düştü. "O zaman satılık değil mi? Eskiden karımla benim bir fayton atımız vardı. Etrafta dolaşarak çok mutlu saatler geçirirdik. Gidecek belirli bir yerimiz yoktu. Sadece eğlence içindi, ama çok yaşlandığında onun gibi bir başkasını asla bulamadık. Böyle bir at için size yüz elli dolar verebilirim. Biz binici değiliz. Yerde ya da arabada bizi korkutmayacak bir şeye ihtiyacımız var."

LeClerc'in Cord'la konuştuğunu gören Anne neredeyse annesini sürükleyerek yanına getirecekti ki, son sözleri duydu. "Bay LeClerc, bizim Mollie öldükten sonra annemin de aynı sorunu vardı. Haklısınız, Silvie sizin için mükemmel olurdu."

"Silvie?"

"Adı Silverheels ama biz ona Silvie diyoruz."

"Ah, böyle güzel bir kısırak için böyle güzel bir isim. Eğer o özel atınsa...."

Anne ona göz kırptı. "Bir dakika." Cord'u bir tarafa çekti. "Onu almalarına izin versek kötü mü olur? Bize çok iyi davrandılar. O dar alevli doru atı ben de sevdim. Onu bizim için çalıştıramaz mısınız? Yüz elli dolar korkunç bir fiyat mı?"

"Böyle bir at için otoban soygunu bu." "Ama onlar için buna değer. Onlara *yakıştır*."

"Diğerlerinden biri *sana* uyacaksa, sat onu."

Anne yaşlı çifte döndü. "Bay LeClerc." "Armand, Armand ve Helene."

"Armand, neden sen ve Helene Cord'la birlikte şehirde bir tur atıp Silvie'nin gerçekten istediğin gibi biri olduğundan emin olmuyorsunuz, eğer öyleyse onu yüz elli dolara alabilirsin. Neredeyse seçtiğim bir doru iğdiş var, benim için ayarlayacak - tabii çiftliğe gelip birkaç tane arasından seçim yapmayı tercih etmezsen."

"Hayır, hayır, bu bayandan daha güzel bir şeyiniz olduğuna inanmıyoruz." Armand ve Helene hâlâ yumuşak ağzı okşuyorlardı.

Cord küçük kısırağı Armand'la birlikte kasabanın içinden geçirdi, sonra LeClerc'lerin sırayla sürmelerini izledi. Kilisenin önünden son kez geçerken dizginler Helene'deydi ve ikisi çocuklar gibi gülüyorlardı.

Cord şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Böylesine sınırsız bir neşe onu utandırmıştı. Yine de LeClerc's'i kapılarına kadar götürdü ve ertesi Pazar kısırağı teslim edip akşam yemeğine kalacağına söz verdi. Anne çifti tekrar ziyaret etmekten keyif alacaktı.

Anne, atı sokakta durdururken annesini ve kardeşini kilise avlusunda bıraktı. Görünüşe göre Leona Wells ağlamayı hiç kesmemişti ve Rob hâlâ ikisine de ters ters bakıyordu.

Eve dönerken Cord biraz araştırdı. "Annen nasıldı?" "Ağlamaklı."

"Peki ya kardeşin?"

"Kendini beğenmiş bir şekilde onaylamıyor."

Bütün bu konuyu önemsizmiş gibi geçiştirdi. "Willie'ye ek olarak satmak için şu küçük atlardan birini daha koşumlayıp kırman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Willie?"

"Tatlı William, doru at." "Mm. Belki."

Cord, Bob Windon'ı yakında işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu konusunda uyarması gerekip gerekmediğini merak etti.

EDWARD WELLS, kızının eve gelmeyeceğini anladığında çok *öfkelenmişti*. Herkesin sandığı gibi kızının Chicago'da olmadığını anladığında ise öfkesi sınır tanımadı. Edward'a göre Anne, ailesine getirdiği utancı hafifletmek için hayatının geri kalanını Chicago'da bir münzevi gibi yaşayarak geçirmeliydi.

Edward da oğlu gibi ilk başta Anne'in gerçekten evli olmadığını savunmuştu. Rob'un Ephraim ve Martha'yla öğle yemeğinde yaptığı konuşmayı rapor etmesinden ve Rahip Pratt'le öfkeli bir yüzleşmeden sonra Wells, kızının gerçekten de ne yazık ki hâlâ hayatta olan melezle evli olduğunu kabul etti.

Yıllardır kızının evlendiğini görmeyi saplantı haline getirmiş olan Edward, şimdi de kızının evliliğinin sona erdiğini görmeyi saplantı haline getirmişti. Başka bir çeteyle çiftliğe gidip onu almak isterdi ama Edward, Double M'in adamları kasabadan ayrıldığında ikisinin kurşun yarası olduğunu biliyordu. Bu yaraları nasıl aldıklarına dair söylentiler duymuştu. Cord'un kendisini öldürmesi gereken bir dayaktan hemen sonra iki adamı vurmuş olabileceğini düşünmek Edward'ı rahatsız etmişti, bu yüzden bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Ve melezin bir daha asla böyle gafil avlanmayacağını biliyordu.

Edward sadece Paskalya'da ve yılda bir ya da iki kez kiliseye gidiyordu. Ancak Rob, Anne'in Pazar ayinlerine katıldığını ve Cord at satmaya gittiğinde Leona'yla ve kendisiyle konuştuğunu itinayla bildirdi. Bunu duyan Edward gülümsemesini gizleme zahmetine girmedi. Eğer kızı bu koşullar altında kasabada bulunacaksa, onu kısa süre içinde tekrar kontrolü altına almak çok zor olmamalıydı.

Aslında Edward'ın istediği türden bir adam bulması ve yapılmasını istediği şeyleri ayarlaması birkaç haftasını alacaktı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 21

ANNE evin arkasında, derenin yanında bir meyve bahçesi olduğunu görünce çok *sevindi*. Cord'un babası onları yıllar önce dikmişti ve aile büyük eve taşındığından beri onlara hiç bakılmamıştı. Elma, şeftali, erik ve kiraz - hepsi de hâlâ bir ölçüde ürün veriyordu. Cord mevsimi geldiğinde taze meyve yiyor ama meyve bahçesiyle ilgili hiçbir şey yapmıyordu. Anne turtalar, pastalar, reçeller ve kışlık konserve meyve tedariki planlamaya başladı.

Daha da iyisi, Jamie Bennett'in çiftlikteki ilk yıllarından miras kalan bir yaban çileği tarlasını keşfetmesiydi. Çileklerin yakınında, uzun zaman önce ekim gösteren bir dikdörtgen vardı ve aynı noktada büyük bir bahçe için planlar yapmaya başladı.

Cord, atları elle beslemeye devam edecekse her yere havuç ekmesi gerektiğine dair alaycı bir açıklama dışında tüm bu planlara kayıtsız görünüyordu. Atlar için her sabah ceplerini doldurduğu Çekerden daha iyiydiler.

Anne, Miles'ın dükkanından istediği tüm tohumlardan küçük miktarlarda ve iki kişi için gerekenden on kat daha fazla havuç satın aldı. Ertesi gün hevesle araba kulübesini aradı, bir kürek buldu ve bahçe alanına doğru yola çıktı.

Cord onu yarı yolda yakaladı. "Kürekle ne yapıyorsun?" "Bahçeyi kazmaya başlayacağım."

"Hiçbir şeyi kazmıyorsun."

"Toprağı çevirmeden bahçe yapamazsın," dedi makul bir şekilde. "Birkaç günümü ayıracağım ve bunu yavaş yavaş yapacağım."

"Hayır, değilsin."

Küreği ona doğru itti. "Pekâlâ, o zaman sen yap." "Ben de o büyüklükte bir şeyi kürekle kazmayacağım."

Öfkesi hemen uçup gitti. "O zaman her şey yolundaymış gibi davranıp tüm o tohumlara para harcamama izin vermek yerine neden dün söylemedin? Lanet olsun sana, neden bir kez olsun ağzını açıp bir şey *söyleyemedin*?"

Bunun sonunda hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce aşağılanmış bir halde arkasını döndü ve eve doğru koşmaya başladı.

Cord onun kaçışını batan bir duyguyla izledi. Niyeti hiç de bu değildi ve bunu nasıl geri alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. İ çekerek küreği kulübeye geri götürdü ve uzun bir gezinti için şu anda çalıştığı üç yaşındaki çocuklardan birini eyerledi.

Anne daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi, tam olarak konuşmayı reddetmiyordu ama soğuk bir şekilde mesafeliydi. O gece yanağı omzuna değmiyordu, parmakları kol kaslarının etrafında kıvrılmıyordu, aralarında bir boşluk vardı ve sırtı ona dönüktü, suçluyordu.

Ertesi sabah mutfak penceresinden bakarken bahçede küçük bir toprak parçası olduğunu fark etti. Ahıra giderken kazmak için kullanılabilecek her türlü aleti topladı ve onları samanlıktaki samanların içine gömdü. şimdi kendini en az onun kadar inatçı ve öfkeli hissediyordu.

İki gün sonra hâlâ neredeyse tam bir sessizlik içinde birbirlerinin etrafında dolanıyorlardı. Cord ölümcül sözcükleri bekledi -Bundan bıktım, senden bıktım, Grenerton'a gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum, buradan başka bir yerde olmak istiyorum.

Tilki Surat alarm verdiğinde ve Frank atını bahçeye sürdüğünde de ruh hali düzelmemişti. Öğle yemeği saatinde gelmişti ve Anne onu kibarca kendileriyle birlikte yemeye davet etti, ancak Frank'in odada dönen öfkeli akımları hissetmesi sadece birkaç dakika sürdü.

"İkinizin pek iyi anlaşamadığınızı söyleyebilirim," dedi.

Anne buna Cord'dan daha fazla cevap verme eğilimi göstermedi.

Frank'in sempatisi elbette tek bir yöneydi. "Anne, eğer yardım istiyorsan...."

Daha ileri gidemedi. Anne'in yumrukları masaya çarptı, tabaklar takırdadı, sonra ayağa kalktı, kesinlikle çığlık atıyordu, günlerce bastırılmış öfke bir anda patladı.

"Sakın söyleme. Eğer söylersen, seni evden kovmakla kalmam, *vururum* da. Kavga ediyoruz ve bu seni ilgilendirmez. Sakın bana yirmi yıllık evliliğinizde karınızla hiç kavga etmediğinizi söylemeyin. Ona o kadar kızgınım ki Meeks'in yaptığından daha kötü dövmek istiyorum. Onu öyle delik deşik etmek isterdim ki, elek bile olabilirdi. Kafasını kesip bedeninden uzak bir yere gömmek isterdim ama bunu aşacağım. Bunu özeceğiz ve hayat devam edecek ve bu arada bu seni *ilgilendirmez*."

Duygularını dışa vuran Anne ön kapıdan koşarak çıktı ve kapıyı öyle sert çarptı ki tüm ev titrer gibi oldu.

Frank, "Sık sık böyle olur mu?" diye sorarken gerçekten sarsılmış görünüyordu.

"Hayır, onu kızdırıyor gibisin." Cord çok az kadının kardeşini ne kadar rahatsız ettiğini gayet iyi biliyordu.

"Onu kızdırdım mı? Seni öldürmek, parçalara ayırmak ve vücut parçalarını dağıtmak istiyor ve *ben* onu kızdırıyorum öyle mi?"

"Onu biraz yanlış yönlendiriyorsun."

Başka çılgınlıklara karşı tetikte olmak istercesine arada bir kardeşine bakan Frank, öğle yemeğini bitirmekle meşguldü.

Cord yemeğinin geri kalanını tatmadan yedi, morali giderek yükseliyordu. Bu son cehennem günleri her şeyin sonu değildi, bunlar bir "evlilik kavgasıydı" ve bunu çözeceklerdi. Kelimeleri yüksek sesle söylemek ve onları tatmak istiyordu. Judith'in büyük evde kaskatı ve sert bakışlarla dolaştığını, Frank'in vurup küfrettiğini, Martha ve Ephraim'in de aynı şekilde davrandığını hayal meyal hatırlıyordu. Bir evlilik kavgası.

Frank ne için geldiğine geldi. "Bak Cord, Eph ve benim Pazar günleri eve gelmeni istediğimizi biliyorsun. Neden gelemeyeceğini biliyorsun."

Cord o anda başka bir şey düşünmek zorunda kaldığı için sinirlendi. "Evet, biliyorum. Bunun için endişelenme."

"Onlar bizim *oğullarımız*."

"Eğer yeterince istiyorlarsa, ne yaparsanız yapın er ya da geç elde edeceklerdir. Bunu biliyorsun."

"Olmayabilir. Kardeşim olsun ya da olmasın, oğlumu öldüresiye dövmeğe seyirci kalmayacağım."

"Lanet oğlunu öldürmeyeceğim, Frank. Eğer bunu bilmiyorsan, bilmelisin."

Frank ayağa kalktı, yüzünde çelişkili duygular belirmişti. "Bilmiyorum. Buna inanmıyorum. Keşke inansaydım."

Frank dışarı çıkarken Cord omuz silkti ve cevap vermedi. Ahıra doğru yürürken Anne'den hiçbir iz yoktu. Onu aramadı, sadece Keeper'a iş koşumunu taktı ve günler önce yapmaya niyetlendiği şeye başlayarak araba kulübesine yöneldi.

Anne, yanında kıvrılmış Tilki Surat ve bir kucak dolusu ahır kedisiyle ahırın arkasında oturuyordu. Ağlamayı bırakmıştı ve öfkesi dağılmaya başlamıştı. Frank Bennett'ın onu kedisiyle kavga ederken yakalaması

Kocası ve onun kendisini kontrolünü kaybetmesi için kışkırtmasına izin vermek her şeyi daha da kötüleştirdi.

Her şeyi bir kenara bırakmaya ve bahçeyi unutmaya hazırды. Tohumları gelecek Pazar annesine verecek ve bu iğİ bitirecekti. Sorun uydu ki, aylar geçtikçe Cord'dan daha çok holanıyor ve bu da iğİleri bozuyordu. Onu bir daha asla o kadar sevmeyecekti. Eğer Cord ona bahçeden ilk söz ettiğinde bir şeyler söyleseydi, ama bekleyip sonra da onun üzerinde bir g gösterisi olarak grebileğeği bir şey yapsaydı. Onun böyle biri olmadığına inanmakla gerçekten aptallık etmişti. Annesinin de dediği gibi, bu onun dikenli yatağıydı.

Gölgeler uzuyordu. Ahırdan, adamın akşam işlerine başladığını haber veren sesler duyabiliyordu ama son birkaç gündür yaptığı gibi ondan kaçarak eve geri döndü. Yarın sabah, diye düşündü, kalkıp hiç olmamış gibi davranacağım ve bunun bir önemi yok. Yıllar boyunca bunun gibi başka zamanlar da olacak ve ben bununla başa çıkmayı öğreneceğim.

Anne sabah uyandığında yatakta yalnızdı. Cord'un zaten onunla birlikte ahıra gelmesini beklemediğini biliyordu ve onu uyandırmaya zahmet etmemişti. Ama bugün bu çocukça öfke gösterisine bir son verecekti. Bu yüzden kararlı bir şekilde mutfağa gitti ve kahvaltı hazırlamaya başladı.

Mutfak penceresinden bakarken bahçe alanını gördü. Son günlerde bu manzara sinir bozucuydu ama şimdi inanamayarak bakıyordu. Sonra yavaşça dışarı çıkıp arsanın kenarında durdu. Sadece sürülmemiş, diye düşündü, daha fazlasını yapmış. Daha ince tırmıklayamazdım. Sertçe yutkundu, kendini bir anda çok küçük hissetti.

Cord ahırda kediler için alçak tavalara süt dökmeyi neredeyse bitirmişti. Anne yaklaştığında kıpırdamadan durdu. İlk kez onun gözleriyle karşılaşmakta zorlanıyordu. "Cord?"

Eğildi ve cevap vermeden bir tava daha doldurdu.

"Kendini pek bağışlayıcı hissetmiyorsan seni suçlamıyorum. Ben de ailenizin her zaman yaptığı şeyi yaptım, değil mi? Olaylara hızlıca baktım ve mümkün olan en kötü sonuca vardım."

"Aıklayabilirdim."

"Sana lakap takmakla meşgul olmasaydım belki takardın." Anne'in sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "zr dilerim, gerçekten. Keşke bunu

Bir daha olmayacağına söz veriyorum ama bunu bile yapamıyorum.
Deneyeceğim. Güvenmek en zor kısmı gibi görünüyor."

"Tüm bunlardan sonra şu lanet şeyin içinde yemeye değer bir şeyler yetiştir, olur mu?"

Ona küçük, sulu bir gülümseme verdi. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır, kızgın değilim."

Gülümsemesi biraz genişledi. "Bütün havuçları ettikten sonra bize yiyecek bir şey kalmayabilir."

Birlikte eve doğru yürüdüler, günlerdir ilk kez huzur içindeydiler, ikisi de bir daha asla böyle bir şey yaşamayacaklarına ikna olmuşlardı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 22

ERTESİ PAZAR CORD, Anne'in affetmeyen bakışlarının Peder Pratt üzerinde her zamanki etkiyi yaratmasını eğlenerek izledi. Belki de ona kekelemesinin ayının daha uzun sürmesine neden olduğunu, Pratt'in ikiyüzlü basmakalıp sözlerini dinliyormuş gibi yapmak için daha fazla zaman harcamak zorunda kaldığını söylemeliydi.

Sonunda kilise dağıldığında, arabayı bıraktıkları yere geri döndü ve Anne'i annesiyle birlikte Rob'un huysuz koruması altında bıraktı ve Bennet'lar Luke ve Pete'i sanki yavru civcivlermiş ve gökyüzünde bir şahin görünüyormuş gibi izlediler.

Ceketini ve kravatını çıkarıp arabanın koltuğuna katladı, bahar havasını derin derin içine çekti ve yeni yapraklanmaya başlayan ağaçlardaki soluk sarı-yeşil halelere hayranlıkla baktı. Belki de bugün eve dönerken yolda bir yerde durup Anne'nin hazırladığı öğle yemeğini yiyeceklerdi, at arabanın içinde yemek yerine. Gün, zaman ayırıp tadını çıkaramayacakları kadar güzeldi.

Leona'dan gelen kısa bir çığlık onu bu hayalden uyandırdı. O yöne doğru hızlı bir bakış atarak çizmesindeki bıçağı kemerinin arkasına geçirdi ve kiliseye doğru geri dönmeye başladı.

İri adam annesini yere itip kirli bir kolla boğazını sıktığında, Anne'in gözlerini bulandıracak kadar yoğun bir korku dalgası onu sardı. Nefes almak için çırpındı, Lem Samuels'in saldırısının anısı onu donmuş ve tepki veremez hale getirmişti. Vahşi adam onu kiliseye yakın ilk dükkânların önündeki ahşap kaldırıma sürükledi. Diğer iki büyük yabancının yanında durdu ve "Geliyor. Anneyi duymuş."

Adamlar orada durmuş bekliyorlardı ve sonra Anne onu gördü. Cord'u. Onu görünce tekrar nefes alabildiğini fark etti. Sokağın ortasına kadar yürüdü, sonra kıpırdamadan durdu, onu tutan adam bir bıçak çekip şapkasını çıkarmak ve saçlarını omuzlarına düşene kadar gevşetmek için kullandığında bile hareket etmedi.

Anne'in paniği azalırken, onu tutan adamın sanki kendini zorlamış gibi sert ve hızlı nefes almaya başladığını fark etti, ama zorlamamıştı. Korkuyor, diye düşündü, korkmalı da.

Cord'un hareketsizliği çömelmiş bir yırtıcınıninkine benziyordu. Sinirlendiğinde ya da kızdığında gözlerinde beliren o sert, düz bakış, bir an daha vurgulanmıştı.

Derisi kemiklerinin üzerinde çok sıkı bir şekilde gerilmiş, ağzı ince, düz bir çizgi halinde kalmıştı. Gözleri canlı kömür gibi yanıyordu.

Onu kaçıran kişi bıçağı sallamaya, alay etmeye, Samuels'in bir "Kızılderili fahişeye" yapacakları konusunda savurduğu tehditlerin aynısını savurmaya başladı. Bıçağı Anne'in ağzına bastırdı, sonra görüldüğünden emin olmak istercesine yana salladı, aynı şeyi yüzünün bir tarafına, sonra diğer tarafına yaptı. Üçüncü kez kolunu yana uzatıp bıçağı salladığında Cord'un kolu hareketten bulanıklaştı.

Anne, Cord'un elindeki ya da havadaki bıçağı hiç görmedi, sadece bıçağın iri adamın ön kolunun etli kısmına gömülürken çıkardığı gümürtüyü duydu. O kadar büyük bir güç uyguladı ki, kolu arkasındaki dükkânın tahta cephesine çarptı ve bıçak kaslarının arasından geçerek tahtaya saplandı. Adam çığlık atmaya başladı ve Anne'i tutuşunu gevşetti. Anne onun çizmeli ayağına olabildiğince sert bir Çekilde vurdu, iki büküm oldu ve Cord'a doğru koğmaya bağıladı.

Koşarken Cord'un "Ephraim!" diye bağırdığını duydu. Ve aniden Ephraim onu kolundan tutup çekerek Bennett ailesinin ortasına götürdü.

Anne arkasına döndü ve yaralı olmayan iki yabancıнын sokağı adım attığını, Cord'a karşıdan gelebilmek için aralarına mesafe koyduklarını gördü.

Ephraim'in bileğini sıkıca kavrayışına karşı koyarak ondan uzaklaşmaya çalıştı, Cord'a ulaşmak ya da lanet olası ailesinin ona yardım etmesini sağlamak için çaresizdi. "Vur onları!" diye yalvardı. "Bir şeyler yap! Burada öylece durmayın. Ona yardım edin!"

Bennett'lerin hiçbiri endişeli görünmüyordu bile. Frank, "Gil ve Martin'i silah almaları için Eph'e geri gönderdim. Sakin ol, Anne. Onun için endişelenmene gerek yok."

Frank, sokakta olup bitenleri merakla izleyen Luke ve Pete'in arkasına geçerek, "İkiniz de dinleyin. Bir gözünüzle olanları izleyebilirsiniz ama diğer gözünüzle kalabalığı araştırmaya hemen başlayın. Gördüğüm kadarıyla bu bir tuzak. Başka bir yabancı arayın. Onu bulduğumuzda geri çekilmeyeceğinden emin olalım."

Geri ateş! Anne kalabalığı kendisi de taramaya bağıladı, sonra iki adamın Cord'a doğru yaklaştığını görünce nefesi kesildi. Onları beklemedi. Solundaki adama saldırdı. Bu tür bir kavgada ona kendisinin yardım edemeyeceğini bilen Anne, Ephraim'in elini çekmeyi bıraktı.

tutun. Her ne kadar diğer adamların boy ve kilo avantajı olsa da, Cord'un çok daha hızlı ve çevik olduğunu görebiliyordu.

Arkasında Gil ve Martin'in seslerini duydu ve adamların hepsinin silahlandığını anladı. Bir an için etrafına baktı ve Luke ile Pete'in kalabalığın içinde bir amaç uğruna ilerlediklerini gördü ama nereye gittiklerini görmek için gözlerini Cord'dan uzun süre ayırmak istemedi.

Her iki ağır adam da Cord'a yaklaşmak istiyordu ama yapabildiklerinin en iyisi ara sıra vurmaktı. Ayaklarını, yumruklarını ve açık ellerini garip şekillerde kullanıyordu. Bir rakibinin göğsüne iki dizini birden vurduğunda, darbenin gücü adamı Cord'un yıkıcı bir etkiyle ikinci adama konsantre olmasına yetecek kadar uzun süre dövüşün dışında bıraktı.

Adam bir bacağı yolla kaldırım arasında açılı bir şekilde düştü ve Cord kendini ikinci adamın dizinden güçlükle yükselen, soluk soluğa kalmış ilk rakibine fırlattı. Bacak hiç olmaması gerektiği gibi geriye doğru büküldü ve mide bulandırıcı bir patlama sesi duyuldu. Tüyler ürpertici bir feryat havayı kirletti ve dövüşün geri kalanı için arka plan sağlayan ince bir inilti haline geldi.

Her şeyi başlatan adam kolunu kurtarmış ve kirli bir mendille sarıyordu. Anne, Frank'in adamı kavgadan uzak tutacağını düşünerek ona doğru yürümesini izledi ama Frank iki bıçağı da eline aldı. Vahşiye neşeyle sırttı ve "Kardeşimin seni sakat bırakmasına izin vermek istiyorsan, hiç durma, ama bunlar bende kalacak" dedi.

İri adam homurdandı, "O lanet Kızılderili'yi edeceğim. Sen izle."

Frank şapkasını eğdi, "Evet, tabii ki ."

Anne gördüklerine ve duyduklarına inanamıyordu. Neydi bu
Bu insanların *sorunu* ?

Canavar, ikinci arkadaşı dövüşü tamamen bırakmadan önce kaldırımından zar zor kalkmıştı. Nefesi kesilmiş bir halde tekrar yere yığıldı. Bu kez dirseğinin kaya gibi sert toprak yol yüzeyine indirdiği çekiç benzeri birkaç darbe, arkadaşının bayılana kadar çıkardığı aynı kalp durdurucu feryadı üretti.

Cord, üçüncü adamın kendisine yönelttiği tekneyi savuşturmak için tam zamanında yuvarlanarak yoldan çekildi. İki adam yavaşça daireler çizdi, aralarındaki boyut farkı Davut ve Golyat'ı andırıyordu.

Anne, Ephraim'in pençesinden kurtulma düşüncesinden tamamen vazgeçmişti. Şimdi Noah Reynolds'ın sesini duymuştu: "Onu nasıl durduracağımıza dair bir fikriniz var mı?"

Frank şimdi onun yanında duruyordu. "Sanırım tek yol tüfekle vurmak. Eğer bunu yapmazsak, zavallı aptalı bir saat sonra bile dövmeyle devam edecek."

"Bu tehlikeli."

"Evet, ben de pek hoşlanmıyorum ama kendimizi öldürme riskini almadan yapabileceğimiz tek yol bu. Ben yaparım."

Anne inanamayarak dinliyor, gözlerini sokakta olup bitenlerden hiç ayırmıyordu. Üçüncü adamın neredeyse durmaksızın geriye doğru düğtüğünü, Cord'un onu sert ve kırıcı darbelerle geriye ittiğini gördü. Adam toparlanır gibi oldu ve Cord'a iki kez vurdu, bir kez vücuduna, bir kez de yüzüne, onu havaya fırlattı ve sırt üstü yere çarptı, ama dev adam tekrar yaklaşmaya çalıştığında, Cord'un çizmeleri orta kısmına saplandı ve onu bir takla attırdı. Sonra her şey bitti, Cord dizlerinin üzerinde adamı darbe üstüne darbe indirerek sarsıyordu.

Arkasındaki adamlar artık sessizdi. Anne omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı ve Frank'in tüfeğini düşünceli bir şekilde kaldırdığını görünce paniğe kapıldı. Eğer Ephraim'in elinden kurtulamıyorsa, başka yollar da vardı. Onunla yüzleşmek için döndü ve dizini akıllıca kasıklarına indirdi. Adam bileğini bıraktı ve boğuk bir sesle ona doğru iki büküm oldu.

Anne döndü ve koştu, "Cord, Cord" diye ağladı.

Ona doğru koştu ve kolundan yakaladı, çekiştirerek ve nefes nefese bırakarak. "Dur, dur. Seni vuracaklar."

Cord sanki başka bir düşmanmış gibi ayağa , bir yumruğu hâlâ gerideydi, sonra onu tanıdı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Cevap beklemeden kızın üst kolunu mengene gibi kavradı ve Bennett'lere doğru yürüdü.

"Senin derdin ne Eph? Lanet olası bir kadını bir dövüş boyunca elinde tutamayacak kadar yaşlı, yavaş ve yumuşak mısın? Temizlemek için onu senin evine götürüyorum."

Anne, Ephraim'in yeniden güçlkle ayağa kalktığını ve cevap verecek durumda olmadığını memnuniyetle fark etti, ama Cord şimdi onu ağabeyinden daha sıkı tutuyordu. Onu sokağın yukarısına, eve doğru itti. Kız onun amansız kavrayışına karşı mücadele etti.

"Kolumu bırak. Canımı yakıyorsun."

Cevap gelmedi. Yürümeye devam etti. "Cord, kolumu incitiyorsun. Bırak beni."

Hâlâ cevap yok. Öfkeyle yürümeyi bıraktı ve tüm vücudunu siper ederek onun ileri itişine kesinlikle karşı koydu. Ya onu ayaklarından sürükleyecek ya da duracaktı. Durdu.

"Ya beni sürüklersin ya da kolumu bırakıp *sorarsın*, ben de istediğin yere giderim."

Cord bazılarının ona dediği gibi şeytana benziyordu. Bir gözü kararmaya ve şişmeye başlamıştı. Her iki burun deliğinden ve ağzının bir yanından ince çizgiler halinde kan geliyordu ve yanağı Anne'in önceki Ekim ayında diktiği yerden tekrar yarılmıştı. İlk kez birinin onun gözlerini kurt gibi olarak tanımlamasını anlayabiliyordu.

Cord ona birkaç saniye ters ters baktı ve sonra kolunu bıraktı. "Kıçını kaldırıp Ephraim'in sokağına git *lütfe*."

Çenesi havada, döndü ve gitti. Cord da onu takip etti ve arkasındaki ailenin geri kalanının ve kendi annesinin farkındaydı çünkü seslerinin mırıltısını duyabiliyordu.

Ephraim'in evine vardıklarında Cord içeri girdi ve mutfaktan geçerek evin arka tarafına doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" Anne sordu.

"Boş yatak odasında aynalar falan var. Martha'ya ihtiyacın olan şeyleri getirmesini söyleyeceğim."

Anne salonun ortasında durdu. "İhtiyacım olan şey hemen eve gitmek. Martha'dan ya da diğerlerinden hiçbir şey istemiyorum. Seni vuracaklardı."

"Hayır, değillerdi."

Onun bu tavrı bardağı taşıran son damla oldu. Anne kontrolünün son parçalarını da kaybetti. ", bana inanma! Evli olduğunu düşünmek korkunç olmalı.

aptal bir yalancıya. Sana söylüyorum, sırf sokaktaki o iğrenç pisliği dövmeni engellemek için seni vurmaktan bahsettiklerini duydum. Ama tabii ki lanet ailene olan inancın tam. Evlendiğimizden beri bir tanesi bile sana ya da senin hakkında güzel bir söz söylemedi. Sadece orada durdular ve yardım etmeye bile çalışmadılar, ama sana zarar vermezlerdi, değil mi? Neden benimle evlenerek hayatını boşa harcıyorsun? Benimle yaşayarak? Neden büyük eve geri taşınmıyorsun, böylece değerli, lanet, işe yaramaz ailene yakın olabilirsin? Neden buraya taşınmıyorsun? Neden n...."

Eliyle kızın ağzını kapattı ve bir eliyle kızın sırtını kavrarken diğer eliyle onu kendine doğru bastırdı.

Ağzını. Anne sadece kısa bir süre mücadele ettikten sonra adamın üstün gücüne boyun eğdi ve sessizce, için için yanarak durdu.

Çok yumuşak bir sesle konuştu. "Derin bir nefes alıp kadar saydığını ve beni dinlediğini varsayalım. Sana inanmadığımdan değil. Beni vuracakları anlamına geldiğini düşündüğün bir şey duyduğuna inanıyorum ama yapacakları şeyin bu olmadığını biliyorum. Beni durdurmak istediler çünkü bir adamı dövmeye başladığımda o adam ölene kadar durmayacağımı düşünüyorlar ve eğer bir adamı tüm kasabanın önünde öldüresiye döversem asılacağımı düşünüyorlar. Beni vurarak asılmaktan kurtarmanın pek bir anlamı yok, değil mi? Şimdi iyi düşünün, tam olarak kim ne dedi? Kelimeleri tam olarak hatırlamaya çalış." Elini çekti.

Anne yine kontrolü ele almıştı. Söylenenleri çok dikkatli bir şekilde anlattı.

"Evet, tüfek kullan dediklerinde beni vurmayı değil, tüfekte vurmayı kastetmişlerdi."

"Ama seni bu şekilde de öldürebilirler!"

"Mm. Daha az olası."

"Neden o adamı bayginken öldürdüğünüzü düşünüyorlar?"

"Hatch vardı, sonra bir süre önce birinin üzerine çok kötü atladım ve Frank araya girdi. Frank'i biraz boğuyordum ve Eph beni sopayla dövdü. Frank'i ve üzerine atladığım adamı öldüreceğimi düşünüyorlar."

"O Boggs muydu?"

"Evet."

Tüm öfkesi gitmiş, geriye korkudan başka bir şey kalmamıştı. Anne başını onun göğsüne gömdü. "Herkesin önünde sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Çok korkmuştum ve sonra sen *bana* kızdın."

"Annie, kızgındım çünkü yaralanabilirdin. Eğer sana kazara vurursam çeneni ya da boynunu kırabilirdim. Oraya öyle koşman beni çok korkuttu. Ağlama. Hadi, ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Evet,
ağlıyorsun."

Ağzı kızın şakağına dayanmış, elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor, gözlerinden akan yaşları yudumluyordu. Yanaklarından, çenesinden ve boğazından aşağıya doğru nazikçe öptü. Anne hıçkırmayı bıraktı. Titreyerek derin bir nefes aldı ve "Bu çok hoş" diye fısıldadı.

Anne mutfaktan annesinin sesinin yükseldiğini duydu. "Umurumda değil. O benim kızım!"

Cord ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, Leona aceleyle salona girdiğinde neredeyse odanın öbür ucuna varmıştı. O mutfığa doğru gözden kaybolurken Anne annesine ters ters baktı. Bennet'ların kendi ailesinden daha kötü olmalarının tek nedeni daha kalabalık olmalarıydı.

CORD mutfığa girdiğinde tüm ailesini Rob Wells gibi büyük masanın etrafında otururken buldu. Ona bakan tek kişi Frank'ti, ama bu bakış sadece tiksinti dolu bir bakıştı. Ailenin her üyesinin Anne'in ani sessizliğini aynı şekilde yorumladığını fark etti.

Ne fark ederdi ki? "Martha, Anne'e biraz su götürür müsün? Yüzünde kan var."

Martha küçümsemesini boşa çıkarmadı, sadece bir leğene su doldurup gitti. Cord mutfak sandalyelerinden birine çöktü, birden kendini çok yorgun hissetti ve düşünmek istediğinden çok daha fazla -ve farklı şekillerde- acı çekiyordu. Kimse tek kelime etmedi. Kimse kımıldamıyor gibiydi.

Uzun, rahatsız edici dakikalardan sonra kadınlar geri döndü. Leona utanç içinde Rob'un yanına oturdu. Martha kan lekeli su dolu leğeni bir gümbürtüyle sobanın yanına bıraktı ve Anne, saçları yeniden yapılmıŒ, yüzü lekesiz ve yüzünde Bennett'ler için iyiye alamet olmayan bir ifadeyle Ephraim ve Frank'in karŒısına geçti.

"Senin hakkında söylediğim korkunç şeylerin çoğu için özür dilerim. Cord onu vuracağını söylemediğini açıkladı ama tüfekle vurmak da pek iyi bir şey değil. Eğer bu bir daha olursa, onu rahat bırakmalısın."

Özür dilemeyerek herkesin dikkatini çeken Anne, Ephraim'e döndü ve ekledi: "Ve Ephraim, canını yaktıysam özür dilerim ama sen bırakmadın ve ben de kurtulmak zorunda kaldım. Bütün gücümü kullanmadım ve onun söylediği gibi bütün ağırlığımı vermedim. Yine de hoş olmadığını biliyorum ve özür dilerim."

Cord birdenbire Anne'in Ephraim'den nasıl kaçtığını bilmeyen tek kişinin kendisi olduğunu fark etti, ama Anne'in özrü ona her Œeyi açıklıyor ve moralini düzeltiyordu. "Yani Eph'in mahrem yerlerine diz mi attın?"

"Ona sadece küçük bir dokunuş yaptım. Bırakması için. Gerçekten de işe yaradı, tıpkı söylediğin gibi." Anne ona sırtıttı, gerçekten en ufak bir üzüntü duymadı, sonra devam etti. "Düşünüyordum da. Hiçbiriniz böyle adamları vurmak istemezsiniz ama ben . Bana saldırdılar ve eğer

Onları vurursam kimse bunun yanlış olduğunu düşünmez. Belki de kendime bir silahım olmalı. Yapabilirim...."

Ephraim ayağa kalkmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildi, nazik Ephraim, sessiz Ephraim, Frank'in hiç olmadığı kadar yüksek sesle böğürüyordu.

"Demek ona bu sevimli numarayı sen öğrettin, kardeşim? Bilmem gerekirdi. Elbette, ona kendine ait bir silah al. Kabzasına çentik atabileceği bir şey aldığından emin ol. Daha da iyisi, o şeyi oydur. Bir tarafına 'Ephraim', diğer tarafına da 'Frank' yazsınlar. O kadın tam bir baş belası. Sen onu 'eğitmeye' başlamadan önce bile muhtemelen tehlikeliydi. Ona bir silah alın! Ona bir bıçak alın! Kabul etmem gereken bir şey var, küçük kardeşim, o kadınla aynı çatı altında yatacak kadar cesursan, aynı yatakta yatmayı bırak, lanet olası bir madalyayı hak ediyorsun!"

Cord, Eph'i bu kadar öfkeli gördüğünü hatırlamıyordu ve durumu daha da kötüleştirmekten kendini alamadı. "Taşlara 'küçük bir dokunuş' seni kesinlikle huysuzlaştırıyor, Eph."

Ses tonunu tam olarak ayarlamıŒtı ve Ephraim'in bir sonraki kükremesini sürdürmek için aldığı derin nefesle göğsünün genişlediğini görebiliyordu. Ancak kapı çalınarak önü kesildi. Kapının yanındaki duvara yaslanmış olan Luke, bu eğlenceye gözlerini kaydıramayacak kadar dalmış bir halde kapıyı açtı.

İçeri giren Noah Reynolds'dı. Noah davet edilmeden Cord'un karşısına oturdu. "Görünüşe göre zavallı piçler sana bir ya da iki kez vurmuşlar."

Cord, Frank'in gömleğinin cebine uzanıp küçük siyah purolardan birini aldı ve başını kaldırmadan önce yaktı. "Beni tutuklamaya mı geldin?"

"Hayır. İnanması zor ama yarım düzine insan tahrik edildiğinizi anladığımdan emin olmak için yanıma geldi. Böyle durumlarda her erkeğin karısını savunması gerektiğini söylediler. Tabii ki bunun Anne ile bir ilgisi yoktu, değil mi? O adamları tanıyor musun?"

"Hayır."

Frank dedi ki, "Bu bir tuzaktı, Noah. Kalabalığın içinde bir silahşör vardı." "Emin misin?"

"Eminim ama bunu kanıtlayamam. Çocuklar arkasına geçip orada olduklarını belli ettiler, o da hiç hareket etmedi."

"Bu sabah beni kasabanın güney ucuna götüren yanlış bir şikayet aldım, yani haklısın diyebilirim. Elbette Cord gibi nazik bir ruhun mezarına tükürmek isteyecek düşmanları olacak değil ya."

Noah o zaman Cord'a döndü. "Biliyor musun, benim hapishanemde geçirdiğin o haftadan sonra zaman zaman bir kabus gördüm. Karanlıkta bana bakan gözlerinden başka bir şey yoktu ve tepeden tırnağa ter içinde uyanıyordum. Çok sık olmazdı, belki yılda bir, ama ne zaman bitti biliyor musun? Seni tutuklamaya çalışmak konusunda endişelenmeme gerek olmadığını anladığım gün bitti. Tutuklanman gereken gün geldiğinde, rozeti masanın üzerine atıp çekip gideceğim. Buna karar verdiğimde, o kabus bir daha asla gelmedi."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," dedi Cord. "Her zaman sana borçlu olduğumu düşünmüşümdür." "Beni korkutan, bana borçlu olduğunu düşündüğün şey. Ben Doc'tan geliyorum

Craig'in. Bir adamın, hayatının geri kalanında o kolun en iyi pozisyonda olması için karar vermesi gerektiğini söylüyor. O dirsek sağlam bir şekilde iyileşecek ve bir daha asla bükülmeyecek, bu yüzden onu nasıl ayarlarsa öyle olacak.

"Şimdi dizi parçalanmış olanın durumu daha iyi. Dizi de fazla bükülmez ama bir sopayla etrafta dolaşabilir. Tabii ki üçüncüsü düpedüz şanslı. Çenesi biraz yamuk iyileşirse ne olmuş yani. Başlangıçta güzel değildi ve muhtemelen eninde sonunda tekrar çiğneyebilecek. Sadece önümüzdeki sekiz hafta boyunca iyileşene kadar çok kilo kaybedecek."

Cord omuz silktili, duman sözlerini çevreliyordu. "Ellerini karımdan uzak tutmaları gerekirdi."

Noah başını salladı. "Nasıl başladıklarının bir önemi olmadığını hepimiz biliyoruz. Sen de aynı şekilde bitirirdin. Söylesene, bir adamı dövmenin yeterli olmadığı, seninle dövülecek kadar aptal olan herkesi öldürmen ya da sakat bırakman gerektiği gibi bir teorin mi var?"

"Sanırım bu bir teori. Teksas'ta 'yeni patakladığım' bir adam ertesi gün beni sırtımdan vurdu. Eğer dövüşmek zorundaysam bunun sadece bir kez olması gerektiği fikrini verdi."

"Hâlâ hayattasın. Arka tetikçiye ne oldu?" "O değil."

"Beni şaşırtmadı. Beş yıl içinde kaç tane?"

"Dört. Elbette, sadece beyaz erkekler sayıldığına göre, sanırım siz iki diyeceksiniz." "Dört." Sormuş olmasına rağmen, aldığı cevap Noah'nın sertleşmesine neden oldu. "Ben hiç

hiçbir şey görmedim. Poster ya da başka bir şey görmedim."

"Varsayımında bulunuyorsun. Kimse posterlerin gerekli olduğunu düşünmedi."

"Sen olduğunu düşündüğüm bir şey duydum. Jack Hatch'i astıklarında orada olan bir kanun adamından. Jack'in bunu çok iyi karşıladığını söyledi,

cesurca davranıp iyi bir gösteri sergiliyordu. Birçok kişi bir fahişe yüzünden böyle bir adamı asmamaları gerektiğini söylüyordu. Sonra darağacının merdivenlerine vardığında çılgına döndü. Onu merdivenlerden yukarı sürüklemek zorunda kaldılar. Bu şerif bana Jack'in şeytan onu almaya geldi diye bağırdığını söyledi. Jack Hatch'i astıklarında orada mıydın?"

"Evet. Arkadaşın çok yaklaştı."

Noah durdu ve uzun bir süre Cord'a baktı. "Biliyorsun neredeyse otuz yıldır avukatlık yapıyorum ve beni korkutan pek çok adam tanıdım, çoğunlukla silahlı adamlar. Ama bunca yıl boyunca beni senin kadar korkutan birini hiç tanımadım."

Noah bundan sonra ailenin geri kalanıyla sosyal nezaketle vakit kaybetmedi, sadece şapkasını yerine koydu ve dışarı çıktı.

Anne'in duyguları hâlâ uç noktadaydı ve Bennett'lerden ve bu arada şeriften yeterince bıkmıştı. "Ne yapman gerektiğini düşündüğünü merak ediyorum - etrafıma bir yay bağlayıp beni almalarına izin mi verseydin? Ya da doğru ses tonuyla lütfen deseydin beni bırakırlar mıydı?"

Cord'un da kalkmasını bekleyerek ayağa kalktı. "Dr. Craig'e kendimiz gitsek iyi olur. Yine dikişe ihtiyacın var ve geçen sonbaharda kaburgaların seni rahatsız ederken oturduğun oturuyorsun."

Cord . "Eminim Craig şu anda biraz meşguldür. Eve döndüğümüzde dikmeye ne dersin?"

"Evden iki saat uzaktayız ve sen bayginken yaptığım her şey için kusup ağladım ve yamuk dikişler attım. Eminim Dr. Craig o suçluları yanağına birkaç dikiş atacak ve kaburgalarını bağlayacak kadar uzun süre bırakabilir."

Martha, "Anne dikmek istemezse ben dikerim. Haklısın, Dr. Craig'in şu anda ilgilenmesi gereken başka şeyler var. Judith, sen ve Beth akşam yemeği için masayı hazırlamaya başlayın. Fazladan yaprak koy ve fazladan yerleri düzelt. Leona, sen ve Rob kalabilir misiniz?"

Leona hâlâ biraz utanmış görünüyordu. "Hayır, eve gidip Edward'ın yemeğini getirsem iyi olacak. Teşekkürler, Martha. Anne,..."

Anne de annesi ve erkek kardeşinden yeterince bıkmıştı. "Gelecek hafta görüşürüz anne," dedi sertçe.

Martha leğeni ılık suyla doldurdu ve sabunla birlikte Cord'un önüne koydu. "Elini yüzünü yıka ve o kesiği iyice temizle. Ben bir iğne ve iplik getireyim."

Martha kesiği dört düzgün dikişle kapattı. "Gömleğin mahvolmuş gibi görünüyor.

Çıkar şunu da Pete'inkilerden birini evde giymek için ödünç al."

Gömleğini çıkardı ve Anne üzüntüyle inceledi. "Bu krem rengi kumaştan elimde hiç kalmadı. Sana düz beyaz bir tane yapmam gerekecek."

Pete'in gömleğini giymeyi başaramadan önce ona iyice baktı. "Oh, hayır, değilsin. Şu haline bak. Kaburgalarının bağlanması gerek."

"Kaburgalarım iyi. Yarın biraz ağrım olacak, o kadar."

Annie daha fazla tartışmak için ağzını açtı ama Şerif onun sözünü kesti. "Annie, çılgına dönüp onları parçalara ayıracağımdan korktukları için ağızlarını açmaya korkan insanlarla dolu bir odada oturuyoruz ve lanet kasabanın şerifi John Wesley Hardin'i bir aziz gibi gösterdiğimi düşünüyor. Kaburgalarım hakkında bana sataşmaya devam edecek misin?"

Ona hırlayarak gömleği giydirdi ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Dr. Craig, bayılana kadar sizi muayene ettiğinde hiçbir yerinizin acımadığını söyleyen tek hasta olduğunuzu söylüyor. Kaburgalarının iyi olduğuna *inandığımı* mı sanıyorsun?"

"Ti-gress, eğer yavaşlamazsan seni burada bırakacağım ve Ephraim seni kök mahzeninde tutabilir."

Kaplan. Sadece hoşuna gitmekle kalmadı, sanki iki ayrı kelimeymiş gibi söyleme şeklini de sevdi. "Kardeşinin beni tutmak için çok yaşlı ve çok yavaş olduğunu zaten kendin de fark etmişsindir."

Ephraim, "Sana tekrar sarılacağıma bir çingiraklı yılanı öperim daha iyi," diye mırıldandı.

Bir an için Cord'un ağzının bir köşesinde hafif bir çarpıklık gördüğünü sandı. "Yeterince sert olan tek kişi ben olduğum için mi sana mahkum olduğumu söylüyorsun?" dedi.

"Şey, kesinlikle bana mahkumsun."

Yemek boyunca, lütfen patatesleri uzatır mısınız türünden konuşmalar dışında bir konuşma geçmedi. Frank Cord'un bıçağını sorulduğunda yorum yapmadan verdi ve dördüncü adamı durdurduğu için kısa teşekkürüne de cevap vermedi.

Anne bulaşıklara yardım etmeye çalıştığında Martha onu kovdu. "Bir dakika bile endişelenme. Yorgun olduğunu ve eve gitmek istediğini biliyorum ve hepimiz birbirimize engel oluruz. Ayrıca bundan böyle Pazar akşamları ailece yemeğe davetlisiniz. En azından seni daha önce davet edemememizin nedeninin ortadan kalktığını düşünüyorum."

Martha oğluna sert bir bakış attı. Pete biraz utanmış görünüyordu.

"Ah, anne," dedi, "sanırım biri boz ayı olduğunu kanıtladıktan sonra bir boz ayıyla boğuşmaya çalışmayacak kadar aklım var."

"Luke?"

Luke Cord'a kendini beğenmiş, pişmanlık duymayan bir sırıtişla baktı. "Bir süre beklemeye karar verdim Martha Teyze, on yıl kadar, hatta belki yirmi yıl."

"Cord?"

"Göreceğiz Marty."

Anne o evden yeterince hızlı çıkamadı.

CORD VE ANNE GİTTİKTEN SONRA Martha döndüğünde odadaki herkesin ona baktığını gördü.

"Tanrı aşkına sana ne oldu böyle?" Ephraim dedi ki. "O inanılmaz kadını kendi evimizde taciz ediyor ve sen ona dikiş atıp Pazar yemeğine davet ediyorsun, öyle mi?"

"Onu taciz etmedi, canım."

"Belki de hiçbir şey görünmüyordu, getirdiğin kanlı suydı. Muhtemelen burnundan ya da ağzından kan gelmiştir."

"Hiç kanaması yoktu. Onun kanıydı."

"Nasıl onun kanı olabilir?"

"Sormadım ama onu incittiğini düşündüğü için kesinlikle annesine ateş püskürdü. Tahminimce onu öpmüştür. Biz kadınları susturmanın en iyi yollarından biri bu, biliyorsunuz."

Frank'in yüzü sert çizgilerle belirlendi. "Kordon onu *öptü* mü?" dedi. "Martha, sen aklını kaçırmışsın."

Martha bir an için dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra, "Frank, evliliklerinin cinsel yönleri hakkında konuşan sensin. Şimdi de ona hiç dokunmadığını mı iddia ediyorsun?"

Frank sandalyesini geriye itti ve yemek sonrası purosunu içmek üzere salona yöneldi. "Bence Cord bir yılan kadar acımasız ve yaptığı dokunuşların öpüşmeyle hiçbir ilgisi yok."

Adamlar gittikten sonra Martha duygularını içinde tutmayı bıraktı ve gülmeye başladı.

Judith'in kuşkulu bakışı onu daha da güldürdü.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kasabadan *çıkarken* Cord arabayı şerifin ofisinin önünde durdurdu. "Noah ile birkaç dakika konuşmaya gitsem burada kalır mısın?"

"Evet."

Pazar öğleden sonrasının boş sokağında bir aşağı bir yukarı baktı. "Ve eğer açıkça dostça olmayan birinin geldiğini görseydin, aşağı atlayıp içeri girer miydin?"

"Evet."

"Peki biri sizi şaşırtsa bağırır mıydınız?" "Tehlikedeki birinci sınıf bir bayan çığlık atar."

"Tüfek koltuğun altında...."

"Cord, endişelenmeyi bırak. Söz veriyorum. Bir yabancı belirirse, içeri dalarım. Biri çatıdan düşüp beni yakalarsa, önce çığlık atıp sonra ateş ederim. Söz veriyorum."

". Uzun sürmez."

Cord içeri girdiğinde Noah oturmuş bir çeşit poster okuyordu. Yaşlı adamın yüzünün solmasını üzüntüyle izledi, sonra da olabildiğince tehditkâr görünmemeye çalışarak şerifin masasının önündeki sandalyelerden birine hızla çöktü.

"Sanırım bugün çenemi kapalı tutmalıydım," dedi Noah.

"Keşke yıllar önce bir şey söyleseydin. Sana borçlu olduğumu düşündüğümü söylediğimde, bunu sıradan bir şekilde kastetmiştim. Hatch işinden sonra bile Frank ve Eph o zamanlar yaptıklarını bana söylemeye cesaret edemezlerdi ve benim bunu bilmeye ihtiyacım vardı. O zamandan beri beni birkaç kez hayatta tuttu."

Birkaç saniye boyunca Noah'nın ağzından tek kelime çıkmadı. Sonunda, "Bu tavsiyelerin hiçbirine uyduğunu hiç fark etmedim," demeyi başardı.

"Bu kazıma ve eğme işlerinde pek iyi değilim. Çoğu insan şöyle bir bakıyor ve sürece beni rahat bırakmaya karar veriyor, ben de zorlamıyorum."

", sana bunu vereceğim. İtmeyin."

"Madem bu küçük konuşmayı yapıyoruz Noah, bana yıllardır merak ettiğim bir şeyi söyle. Beni Hatch'ten çıkardığın için hiç pişman oldun mu?"

Noah sonunda rahatladı, elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu zor bir soru. Evet, sanırım bir süredir

Özür dilerim. Bu bölgede üç kız daha vardı, biliyorsun. Her zaman Jack olduğunu düşündüğüm üç ölü kız. Bir de Peabody denen kız vardı. artık bir kadın ve gelenlerden sonra tek kelime etmedi, sadece ailesinin evinde bir sandalyede oturuyor ve duvara bakıyor."

"Bunu hiç bilmiyordum," dedi Cord.

"Evet, şey." Noah başını salladı. "Utah'ta Jack olduğunu düşündükleri birkaç kişi daha olduğunu duydum, her ne kadar onu astıkları olay için sadece bir tanıkları olsa da. Ama gerçek şu ki, seni tutukladığım gece bütün bunları bilmiyordum. Bana kalsa Marie'ye yaptıklarını gördüğüm için onu öldürmene izin verirdim ama işler böyle yürümüyor ve sen de bunu isteyemezsin. Seni asmazlardı, biliyorsun. Seni hapse atarlardı ve anahtarı da atarlardı. Eğer yirmi yıl hapis yatmakla asılmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, ben asılmayı seçerdim."

"Belki de haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorsun. Anne ile Samuels'e karşı suç duyurusunda bulunma konusunu konuştum. Nasıl olduğunu bilirsin."

Cord eski öfkesinin kabardığını hissetti. "Evet. Onu benimle birlikte bulduklarında kimse onu bir şeyle suçlayamazdı."

"Peşlerinden gitmeye çalışmamanız beni şaşırttı."

"Sen o gün kafede bundan bahsedene kadar hiç aklımdan geçmemişti. Meeks ve Samuels'i vurmak beni biraz rahatlattı ve sanırım uzun vadede bana bir iyilik yaptıklarını düşünüyorum."

"Bir iyilik, ha." Noah başını salladı. "Madem hassas sorulara cevap veriyoruz, orada neler olduğunu bilmek isterim. İkiniz nasıl oldu da birlikte kaldınız?"

Cord, Noah'ya bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemeyi ya da çekip gitmeyi düşündü. Ama Noah yıllar önce ona yardım etmekle kalmamış, Anne'in ihtiyacı olduğunda ona yardım etmiş ve onu rahatlatmıştı ve buraya şerifle barışmak için gelmişti. Bir süre durakladıktan sonra cevap verdi. "Sanırım bundan faydalandığımı söyleyebilirsin. Frank ve Eph'ten yardım istemek istemedi ve ben de onu ikna etmek için çok uğraşmadım."

"Peki ya o?"

"Bilemiyorum. Bence iyileşmek ve devam etmeden önce kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var."

"Yani bunun geçici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Böyle bir kadının hayatının geri kalanını benimle geçireceğini mi sanıyorsun?"

"Böyle bir kadının evinize gireceğini, hayatımda gördüğüm en kötü et parçasından bile daha kötü görüldüğünüzde size ağlayacağını ya da siz etrafta dolaşmaya başladıktan sonra beş dakika kalacağını düşünmezdim. Frank'i silahla kovalayabileceğini ya da Eph'i diziyle ikiye katlayabileceğini düşünmezdim, bu yüzden bu konudaki görüşlerimin pek bir değeri olduğunu sanmıyorum."

"Belki de değil." Cord ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Ve sanırım oraya geri dönsem iyi olacak, yoksa öfkelenip bensiz gidecek."

"Bu adamlardan herhangi biri arananlar listesinde yer alırsa size haber vermemi ister misiniz?"

Cord cevap vermeden önce şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Şeriflik senin işin, Noah. Dünyanın en acımasız orospu çocuğu olmakla baş edebilirim."

NOAH, Cord ofisinden ayrıldıktan sonra *yüksek sesle gülmüştü*. O gün olan her şey onu, Cord ve Anne hakkında kasabada dönen tartışmaların daha fazla şiddete dönüşmesini engellemeye her zamankinden daha kararlı hale getirmişti.

Kasabada dolaşırken Noah durup çiftle ilgili en bariz ve saçma yanlış anlamaları düzeltiyordu ama kamuoyunda hiçbir etki yaratamadığından korkuyordu. Onları kiliseye getirmenin konuşmaları yatıştıracağı fikri de işe yaramıyordu ve bu onu endişelendiriyordu.

Bir gece Thomas White'ın salonunda Noah'nın aklına başka bir fikir geldi. Kök mahzeni teorisinin bir versiyonunu ortaya atan bir grup iskambil oyuncusuna yanıldıklarını söylemek yerine, Noah masalarına oturdu ve onlara tüm hikayeyi anlattı.

Dinleyicileri elbette kuşkuluydu. Tartıştılar ve biri "Tom'un orada olduğunu mu söylüyorsun?" diyene kadar hikayede delikler açmaya çalıştılar. Belki de ona sormalıyız."

"Bana bu konuda tek kelime etmedi, ama belki de onu denemelisiniz."

Öyle yaptılar ve White'ın konuyu tartışmayı suçlu bir şekilde reddetmesi şerifin hikayesini doğruladı. Masalarında oturan düşünceli bir grup poker oyuncusunu terk etti.

Ertesi gün Noah hem Daniel Craig'i hem de James Miles'ı ziyaret etti. Her iki adama da gerçeği her seferinde etrafa yaymaya başlamalarını önerdi.

Anne'in için bir fırsat doğdu. Şaşırtıcı bir şekilde, her ikisi de bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti ve her ikisi de sadece Anne'in değil Cord'un iyiliği için de yardım etmeye istekli olduklarını açıkça belirtti.

Craig'in Noah'ya açıkladığı gibi, "Biliyorsun, geçen sonbahar onu tedavi edene kadar onunla hiç tanışmadım bile, ama o zaman onu biraz tanımak için yeterince gördüm ve ondan hoşlandım. Dahası, Anne'i uzun zamandır tanıyorum ve onun Anne için herkesin tahmin ettiğinden çok daha iyi olduğuna hiç şüphem yok. Onu hiç görmediğim kadar mutlu."

"Geçen hafta o üç adamın başına açtığı bela sizi rahatsız etmedi mi, Doktor?"

"O adamlar pislikti. Onu öldürmek istediler ve onların türünde birkaç kırık kemiğe üzölmek zor. Bu muhtemelen ileride başka birini öldürmelerini engelleyecektir."

James Miles da aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. "Elbette söyleyebileceğim herkese söylerim. Daha önce neden söylemediğimi bilmiyorum. Anne buraya her gelişinde daha mutlu görünüyor. Keşke benim Rachel'im da bunun yarısı kadar iyi olsaydı."

Böylece üç adam her fırsatta tüm hikâyeyi anlatmaya başladılar ve Nuh'u rahatlatacak şekilde, kasabadaki görüşler üzerinde etkili olmaya başladılar. Atına atlayıp giden Dick Brown'ın gitmeden önce gördüklerini ve duyduklarını itiraf etmeye oldukça istekli olması işe yaradı. Suçluluk duygusundan delik deşik olmuş Michael Benton da gördüklerini itiraf etti, ancak Noah Benton'ın hikayesinin *yaptıklarını* itiraf etme konusunda hafif kaldığını fark etti.

George Detrick, sonunda yargılamakta acele ederek çok istediğı kadını ele geçirme fırsatını kaçırdığını anladı ve bir gece hüzünlü bir şekilde sarhoş oldu ve sadece hikayeyi doğrulamakla kalmadı, aynı zamanda Anne'i kendisiyle evlenmeye zorlamak için neler yapıldığını dinleyen herkese çok açık şekilde anlattı. Ve eğer bu girişim başarılı olsaydı Anne'in hayatının nasıl olacağına dair çok az şüphe bıraktı.

"O kibirli kaltak benim için fazla iyi olduğunu düşünüyordu, ama daha ilk hafta dolmadan onu yola getirmiştım. Bu tiplere saygı duymayı öğretmek için birkaç sert darbeye ihtiyaçları var, hepsi bu."

Sonunda şerif, kasabadaki inşaat öfkelerini yatıştırmak için yürüttüğü kampanyanın oldukça başarılı olduğuna karar verdi.

Edward Wells, şerifin kampanyasının daha da öfkeliendirdiğı bir kişiydi. İnsanlar kızına karşı davranışlarını sorguladıkça, Edward'ın Anne'in neden olduğuna inandığı utancı silme takıntısı da artıyordu.

ailesi üzerindeki etkisi arttı. Görünürde sakinliğini koruyor, eleştirilere verdiği standart cevabı dişlerini gıcırdatana kadar tekrarlıyordu.

"Tüm bunlar için üzgünüm, her ne kadar bazı gerçek abartılar duymuş olsanız da. Double M'in elleri kendini kaptırdı."

Edward'a göre bu durumun tek olası çözümü Anne'i Cord'dan uzaklaştırmaktı. Bunu yapmak için yaptığı ilk girişimin tek başına başarısızlıkla sonuçlanmış olması ruh haline hiçbir şey yapmamıştı.

Kalabalığın içinde kavgayı izleyen tetikçinin adı Ike Handler'dı. Handler, Edward'a istediği şeyi ayarlayabilecek biri olarak tavsiye edilmişti - Cord Bennett ölmüş ve Anne tekrar güvenli bir şekilde eve kapatılmıştı. Edward tetikçiye üç yüz dolar ödemiş ve iş bittiğinde yedi yüz dolar daha ödemeyi kabul etmişti.

Edward'ın Handler'a berbat iş için kalan parayı ödemeye niyeti yoktu ama adamın parayı almak için ikinci bir deneme yapmaya istekli olmasını bekliyordu. Anlaştıkları gibi, Edward ve Rob kavgadan sonraki gece adamlar dükkânın arkasında buluştular.

Handler daha fazla para bekliyordu ama işi bitirmek için değil. "Bana 'cins'in yalnız olacağını söyleyen sendin. Kimsenin onu desteklemeyeceğini ya da ne olduğunu umursamayacağını söyledin ama öyle olmadı. O çocuklar, yeğenleri, sanırım, bana hak verdiler ve bunu bilmemi sağladılar. İki yüz daha ve ödeştik diyeceğiz."

Edward iyi gibi görünen bir planın nasıl ters gittiğinin farkındaydı ama bunun kendi hatası olduğunu düşünmüyordu. "İş yapabileceğini söylemiştin ama yapmadın. Mazeretlere ihtiyacım yok. Bunu hak etmedin ve ben de ödemeyeceğim. Belki işi halletmenin başka bir yolu varsa, pazarlık yapabiliriz."

"Ben değil," dedi Handler. "Bir daha denersen kanun onu adamlarımdan korktuğum için vurduğuma inanmaz. Yerinde olsam bir dahaki sefere doğrudan üzerine gitmezdim. Belki kızılderiliyi kızının kaçtığına inandırmanın bir yolu vardır. Ben olsam öyle yapardım."

Kavgadan beri neredeyse hiç durmadan özür dileyen Rob, Handler ve bir yüz doların daha dükkândan çıktığını gördükten sonra tekrar söze girdi. "Özür dilerim baba. Dürüst olmak gerekirse, hepsi sanki çölde ona su vermezlermiş gibi davranıyorlar ve ona yardım etmek için sokağa atlamadılar. Anne bu yüzden çok sinirli. Yapacaklarını düşünmemiştim...."

Edward onun sözünü kesti. Oğlundan daha fazla mazeret duymak da istemiyordu. "Yeter. Sadece gelecekte daha dikkatli ol. O kadar da

zaman faktörü olmasaydı kötü olurdu. Henüz kızın içinde piçini büyütmeye başlamamış olması şaşırtıcı."

Rob boğazını temizledi ve gergin bir şekilde kıpırdandı. Edward hemen fark etti ve havladı, "Ne oldu? Çıkar ağzındaki baklayı."

Rob onun gözlerini kaçırdı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Nancy Lee bunu diğer kadınlardan duymuş ve sözde konuşmayı başlatan Bayan Craig'miş, ama neyse."

Edward oğluna kaşlarını çatarak sabırsızca baktı, ta ki o devam edene kadar. "Hiç çocuk olmayacağını söylüyorlar - o dayaktan kaynaklanan bazı hasarlar - biliyorsun."

Edward memnuniyetle gülümsedi. Sonunda iyi haber. "Vay, vay, vay, belki de Meeks her şeye rağmen değerli bir şey yapmıştır. Bu durumda dikkatlice plan yapmak için zaman ayıracağız ve işe yarayacağı garanti olan bir şey bulacağız."

Rob da gülümsedi, babasının bu haberden duyduğu memnuniyeti paylaşmaya çalışarak, midesinin çukurundaki sürünme hissini görmezden gelmeye çalıştı. Babasının bu bilgiyi kabul etmeye hazır olması, Edward'ın hiçbir suçu olmayan, silah altında tutulan ve karşı koyamayan bir adama verilen insanlık dışı zarara gerçekten göz yumduğu anlamına geliyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Cord'un kavgadan sonra onu nasıl öptüğünü *hatırlayınca* Anne daha fazla öpücük, daha fazla okşama umuduna kapıldı ama günler geçip de bir değişiklik olmayınca, her şeyin eskisi gibi devam etmesine razı oldu.

Bir haftadan fazla bir süre sonra, ahırda çalışırken arkasından yaklaşan adamın beklenmedik sıcaklığını hissettiğinde, ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Adamın elleri kaburgaları boyunca kayarak göğüslerini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Yanağı saçlarına değdi, dudakları kulağının altından boynuna doğru hafifçe sokuldu. Adamın kollarında döndü, adamın niyetini anladığında şaşkınlığı zevke dönüştü.

Sanki çok önemli bir sorunun cevabını bulmaya çalışıyormuş gibi dikkatle kızın yüzünü inceledi.

"Cord?"

Anne, adamın ağzı dikkatli ve keşfedici bir öpücükle onunkiyle buluşmadan önce daha fazla ilerleyemedi. Altı aydır evliydim ve onu ilk kez gerçekten öpüyordu. Adam onu ahır bölmesinin etrafından dolaştırıp temiz samanların üzerine yatırırken, Anne'in kalbinde umut ve beklenti kanatlanmaya başlamıştı.

Bir hareket dikkatini dağıttığında Cord onun üzerindeydi, gözlerinde hâlâ sorgulayan bir bakış vardı. Dehşetle, sadece bir adım ötede, samanların üzerinden kendisine doğru gelen şişman kahverengi bir örümcek gördü.

Hayatı boyunca verdiği tepkiyi verdi, nedensiz bir korkuyla çıldırdı, adamın göğsüne bastırdı ve neredeyse hıçkırarak, "beni! Bırakın beni!"

Ayağa kalktığında Cord gitmişti ama panik içinde, korkusunun etkisiyle titreyerek giysilerini ve saçlarını dikkatle kontrol edene kadar fark etmedi bile. Sakinleşmeye başlayınca merakla etrafına bakındı. Bu kadar hızlı nereye gitmiş olabilirdi?

Cord, yakaladığı ilk atı eyerleyip yola koyulmak niyetiyle hemen ağıldaki atlara doğru yola çıkmıştı. Destek için çitlere tutunmasına neden olacak kadar güçlü bir hastalık dalgası onu yavaşlattı.

Bu, endişelendiği her şeyden çok daha kötüydü. İçinden çılgınca bir korku ve tiksinti patlamıştı. Gecenin içinde böyle duyguları nasıl saklayabilmişti? Onunla bir daha nasıl yüzleşecekti? Şu andan itibaren her şey bitmişti. Her şey bitmişti. Onun arkasından yürüdüğünü duymamıştı.

"Cord, özür dilerim, I...."

Kadının sesi onu sakinleştirdi ve adam dönüp uzaklaştı. Kadın onu takip etti ve ağılın kapısını açtığında tekrar yetişti.

"Açıklamama izin verecek misin? Bu sadece...."

Kendi şiddetli duygularıyla sertleşerek, arkasını dönmeden hırladı, "Açıklamak zorunda değilsin. Seni ahıra götürmemi istemiyorsun. *Beni* hiçbir zaman, hiçbir yerde istemiyorsun ve bu konuda bir daha endişelenmene gerek yok."

Sırtını ona dönmedi, üç yaşındaki çocuklardan birini yakaladı ve sırtındaki tozu bile fırçalamadan eyerlemeye başladı. Anne arkasından yaklaştı.

"Arkanı dön ve beni dinle."

Kelepçeyi sıkmayı ve bitirdi. "Lütfen arkanı dön ve açıklamama izin ver."

Dizgini eyerin boynuzuna asılı olduğu yerden çıkardı ve yuların tokasına uzandı, ardından Anne'in tüm ağırlığıyla sırtına vurmasıyla atın üzerine tökezledi. Kürek kemikleri arasına vurmaya başladı ve "Arkanı dön, lanet olası!" diye bağırdı.

At hala darbelerin etkisinde, sinirli bir şekilde yana kayarken, Cord dengesini sağıladı ve ona doğru döndü. Kadının bileklerini yakalayıp kollarını arkaya doğru itti ve onu kalçalarıyla sıkıştırarak ağılın çitlerine doğru fırlattı. Bir kadına vurmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdi ve kadın korkmalıydı.

Bunun yerine Anne ona en tatlı gülümsemesini verdi. "Pekala, şimdi dikkatini çektiğime göre, dinler misin? O bir örümcekti."

Cord mazeret bekliyordu. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Bana ne oldu bilmiyorum. Gün ışıığında uygun değil. Başını sallayarak temizlemek istedi. Kendisinininkinden birkaç santim ötedeki gri gözler geniş ve berraktı. Anne sanki bu iki kelimenin her şeyi çözeceğini düşünmüş gibi bakıyordu. Bir örümcek. Bir şekilde çene kaslarını konuşmaya zorlayacak kadar gevşetti. "Bana o kabinde bir örümcek olduğunu ve seni korkuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ben de sana bunu söylüyorum ve eğer o şekilde ortadan kaybolmasaydın onu öldürebilirdin ya da başka bir şey yapabilirdin ve üzerimde sürünen bir şey olmadığından emin olmama yardım edebilirdin. Senin neyin var böyle?"

Titreyerek, içindeki duygusal bir uğurumdan geri çekildiğini hissetti. Kadının bileklerini bıraktı ve onu duvara yaslayıp ezmeyi bıraktı.

ama geri çekilmedi. "Bu örümcek ne kadar büyüktü?"

Gözleri düştü ve adam kaçamak bakışı gördü. Tekrar ona baktı ve hafifçe pembeleşmeye başladı. Sonunda Anne iç çekerek başparmağındaki tırnağın uzunluğunu işaretledi.

İlk başta yalan söyleyeceğini düşündü ama sonra utandığını fark etti. Kollarını göğüslerinin altında savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

"Tırnağınız büyüklüğündeki bir örümcek sizi çılglık çılgıla paniğe mi sürükledi?"

"Aptalca olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca bunun ne kadar aptalca olduğunu duydum. Elimde değil." Anne şimdi onun gözlerine bakmıyordu.

"Mm. Başka neden korkuyorsun?"

"Bak Cord, bu hiç komik değil. Eğer o şeylerden birini eve getirip benimle alay etmeye falan kalkarsan bir daha asla arkadaş olamayız."

Yine arkadaşlar. Sertçe yutkundu. "Seninle alay etmeyeceğim. Başka neden korkuyorsun?"

"Neredeyse sürünen her şey. Diğer böcekler. Yılanlar, kertenkeleler, kurbağalar." "Sanırım Ephraim'e hiç söylemesem daha iyi olacak."

O anda Anne'in gözleri parladı ve bir elini çekingen bir tavırla onun omzuna koydu. Adam yavaşça Anne'in ağzına eğildi, gözleri Anne'in gözlerinden hiç ayrılmadı, ona fikrini değiştirmesi, herhangi bir şekilde itiraz etmesi için her zaman ve her fırsatı verdi. Dudakları dudaklarına değdiğinde kadın iki kolunu da adamın boynuna dolayarak ona doğru eğildi. Adam onu kendine doğru daha sert çekti ve bir kalçasını onunkinin arasına itti. Dilini dudaklarının iç yüzeyleri boyunca yavaşça kaydırды, merakla, tadarak.

Adam öpücüğü derinleştirmeye başladığında, kız açlıkla karşılık verdi, dilini kendi diliyle okşadı ve ona doğru eğildi.

Cord öpüşmeyi başladığı gibi bitirdi, onun yüzüne baktı, orada açıkça görülebilen duyguları okudu. Başparmağını hafifçe çenesinde gezdirdi. "Şimdi onu eyerlediğime göre, ona binsem iyi olacak."

"Eve gidebiliriz." "Şimdi olmaz. Sonra görüşürüz."

Cord atını sürerek uzaklaştı çünkü hâlâ uçurumun kenarına çok yakındı. Uzaklaşmaya, girdap gibi dönen duygularını çözmek ve parçalanmış kontrolünü yeniden kazanmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tayı tepelerde en sevdiği yerlerden birine sürdü. Buradan çok aşağıda, bir çocuğun oyuncakları gibi görünen çiftlik binalarını görebiliyordu. Avluda ne bir hareket ne de Anne'den bir iz görebiliyordu.

Bugün gökyüzü masmaviydi, yeni bahar çimenleri kır çiçekleriyle süslenmişti. Orada burada yalnız bir çam güneyden esen rüzgârla hafifçe kımıldıyordu. Buranın huzuru yavaş yavaş başladı ve şiddetli çatışmaları hafifletti. Uzaktaki binaları, otlakları, gökyüzünü inceledi, kasıtlı olarak sadece dışarıya baktı, içine değil.

Kendisiyle yüzleşmeye hazır olması için biraz zaman geçmesi gerekti ama bunu başardı. Karısına aşıkta - muhtemelen onunla tanıştığı ilk günden beri ona yarı aşıkta. Bunu kendine itiraf etti ve bu fikri dikkatle inceledi. Sonunda pek bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu.

En başından beri, kendisine verilen süre boyunca ona sahip olmanın ağır bir bedeli olacağını biliyordu. Aşkı kabul etmek bunu değiştirmiyordu. Kaybın acısı gelecekte pusuda bekliyordu. Bu onun acısı olacaktı ve zamanı geldiğinde buna ne şekilde olursa olsun katlanmak zorunda kalacaktı.

Ama şimdi ne fark ederdi ki - kalabileceği haftalar, aylar, hatta bir yıl içinde? Eğer dünyasının onunla canlı ve ışık dolu, onsuz yarı ölü ve kasvetli olduğunu bilirse, artık bile kalabilirdi. Gitmeye hazır olduğunda onu tuzağa düşürmek, kafese tıkmak .

Onun dokunuşunu kabul edebileceğini ummuştu ama öpücüğüne karşılık verebileceğine ya da tutkunun başlangıcını gösterebileceğine asla inanmamıştı. Şimdi sahip olmayı hiç beklemediği bir şeyden biraz daha çalmamasına imkân yoktu.

Cord bir ömür boyu duygularını saklamıştı. Elbette biraz kendini bırakabilir, onu biraz sevebilir ve şehvetten başka bir şeyin farkına varmasını engelleyebilirdi. Belki gelecek yalnız yıllar boyunca ona yardımcı olacak kadar anı biriktirmesi bile mümkün olabilirdi.

İç çekerek, huzursuz ve sabırsız tayının eve doğru yola çıkmasına izin verdi.

YÜZÜ GÖZYAŞLARIYLA ISLANAN VE KENDİNİ TAMAMEN REDDEDİLMİŞ HİSSEDEN Anne kendini eve sürükledi ve sallanan sandalyeye kıvrıldı. Onu nasıl öyle öpebilmiş ve öylece çekip gidebilmişti? O öpücük ona tüm zaman ve mekân duygusunu kaybettirmiş, kendini pamuk ağacının kabarık tohumu gibi hissettirmiş, hiçbir yönü ya da özü olmadan yerin üzerinde süzülüp durmuştu.

Nasıl yapabildi?

Ağlamaklı bir halde öğleden sonra olanları yeniden düşünmeye başladı. Cord'un ona öfkeyle savurduğu sözleri düşündü ve yavaş yavaş onun kızgın değil, incinmiş olduğunu fark etti.

Bu fikir o kadar tuhaftı ki, erkeklerin nasıl olduğuna dair kavramına o kadar yabancıydı ki, ilk başta bunu kabullenemedi. Yavaş yavaş, eğer adam kendi sözlerine inanıyorsa, bunun birçok davranışını açıkladığını görmeye başladı. Ama böyle bir şeye nasıl inanabilirdi? En başından beri ondan her yönden daha azını değil, daha fazlasını istiyordu.

Önemli değil, diye fısıldadı iç ses, hala bir gün bu hayattan sıkılıp çekip gideceğine inanıyor. Bunu sen de biliyorsun. Neden doğru olmayan başka şeylere de inanmasın ki?

Çok sevdiği neşeli küçük evin etrafına baktı. Altı ay diye düşündü. Sadece altı ay oldu ve şimdiden çok yol kat ettik. Birbirini çok az tanıyan iki insan şiddet ve çirkinlik içinde bir araya gelmişti.

Derin ve titrek bir nefes aldı. Onu rahat bırak, dedi iç sesi. Ona yer aç, zaman ver. Sözler onun bu konudaki fikrini, senin gidişinden daha fazla değiştirmeyecek. Kendi başına karar vermek zorunda.

Cord neredeyse akşam ışıkları bitene kadar dönmedi ve hiçbir Gey olmamış gibi davranmaya, her Geyi eski haline döndürmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Buna bir süre dayanabilirim, diye düşündü, uzun süre değil ama bir süre.

Ancak aradan sadece birkaç gün geçmişti ki Anne öğle yemeğini hazırlarken başını kaldırdı ve adamın kendisini çıplak bir arzuyla izlediğini görünce midesi hafifçe bulandı. Ona kararsızca gülümsedi.

"Bana her böyle baktığında, birinin bana yeterince hanımefendi olmadığını söylediği en az yüz kez acısını sildiğini biliyor musun? Bana kendimi kadın gibi hissettiriyorsun. Kendi kendime aç bir kurdun kuzuya bakışı bu olmalı diye düşünüyorum."

Sonra hareket etti, ona doğru yürüdü. Kendini topaz olabileceğini düşünürken buldu, belki de gözleri tütsülenmiş topaz gibiydi. Bu öpücük kararsız değil, emin ve kesindi Aylarca öpücüklerin hayalini kurmuştu ama sert dudakların şehvetli büyüğü, hayalini kurmayı bildiği her şeyden daha tatlıydı.

Adamın dili alay edip tadına bakarken tüm duyuları çoktan alev almıştı. Elleri kalçalarını kavrayarak onu kasıklarına doğru çekti, böylece vücudunun onunki üzerindeki etkisini hissetti. Ona doğru eğildi, göğüslerinin ve meme uçlarının ağrısını göğsünün sert kaslarına bastırarak dindirmeye çalıştı.

Anne çalışma masasının kenarına yaslandığında, adam onu kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacakları adamın kalçalarına kilitlendi, elleri önce adamın ellerine gitti

Belini, sonra kaburgalarını, sonra da sırtını... Hareket ettikçe kaslarının dalgalandığını hissediyordu.

Boğazından aşağıya doğru yavaşça öptü. Her nefeste yumuşak zevk iniltileri titreşmeye başladı. Önce bluzunun düğmelerini çözdü, sonra pamuklu iç çamaşırının önünü açtı, bir göğsünü serbest bıraktı ve bir başparmağıyla meme ucunu ovdu, üst yüzeyini öptü, sonra köprücük kemiği boyunca yukarıya doğru tadına bakmaya başladı.

Kelimeleri zar zor inleyebiliyordu. "Lütfen, asla yapmamalısın demek istemedim, lütfen...."

Parıldayan gözleri bir an için onunkilerle buluştu, sonra ağzıyla tekrar kesip attı. Nefessizlikten bayılıp bayılmayacağını merak eden kız havada süzülene kadar onu öptü, sonra geri çekildi ve açıkta kalan göğüs ucuna yapıştı. Hatırladığı o anki zevkli his, bunun yanında hiçbir şeydi. Dili zaten dik olan ucun etrafında dolanırken, ateşli titremeler dışarı doğru fırladı. İçindeki her şey erimiş sızıya dönüşüyordu. Ona duyduğu ihtiyaç, kalçalarının arasında zonklayan bir boşluğa dönüşmüştü.

Anne kemerini çözdü ve onu serbest bıraktı. Karanlıkta ereksiyon halindeki organının kalçasına ya da karnına bastırılması hissi tanıdıktı, ama şimdi çekingen parmakları sıcak, nabız gibi atan uzunluğu keşfediyordu. Öne doğru eğildi, ona doğru eğildi, ama kendi iç çamaşırları tarafından engellendi, Cord'un tek bir yırtıkla çözdüğü bir sorun.

Parmakları onu keşfederken ve vücudunun onunkine ne kadar hazır olduğunu anladığında, yarı inilti, yarı hırıltı gibi alçak bir ses çıkardı. Kadının gözlerine kilitlendi, içine girerken onu izledi. Daha fazla dayanamadı, yüzünü ona doğru sakladı, bacaklarını onun etrafında daha sıkı kilitlerken bile, onunla birlikte hareket etti.

Anne ölümlü insanların böyle hissetmesine izin verildiğini hiç düşünmemişti. Vücudunun ritmik bir şekilde okşadığı derinlerde başlayan zevk dalgaları, Anne'in her parçasında dalgalanıyordu. Kendini sessiz tutamıyordu.... tutamıyordu. Bir his patlaması onu sarstı, omurgasına, karnına ve göğüslerine artçı şoklar gönderdi, çıkarabileceğini bilmediği bir sesi kopardı. Serbest bırakılması bir başka ürperti daha getirdi, sonra bitti ama hâlâ içindeydi, bacakları ve kolları hâlâ ona sıkıca kilitlenmişti, ona doğru yığıldı, yanağını yanağına dayadı.

Panik, erotik sislerin sonuncusunu da dağıttı. Anne'in gece karı koca arasında neler geçtiğine dair tüm fikirleri tamamen

pasif kadın. Ellerini ilk kez adamın sırtına koyduğunda, kaslarının hareket edişinin tadını çıkarırken, onun ne düşüneceğinden endişelenmişti.

Ve şimdi - şimdi! Verdiği ahlaksız karşılık onu utandırırsa, gözlerinde bir kınama belirirse buna nasıl dayanabilirdi?

Belki de değişimi hissetmişti, çünkü kıpırdandı ve doğruldu. Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaşmaktan korkan Anne, göz ucuyla hızlıca baktı. Gördüğü şey kalbini yerinden oynattı, çünkü adamın gözlerinde bir gülümseme değil, bir sırıtış vardı. Sesi gırtlaktan geliyordu. "Ne düşünüyorsun, kuzu pırzola?"

Saatler sonra, kurumuş çamaşırları çamaşır ipinden indirirken, kahkahalar hala su yüzüne çıkıyordu. Anne son aylarda sık sık yaptığı gibi, ondan çok hoşlandım, diye düşündü. Ondan bu kadar hoşlanacağım kimin aklına gelirdi ki?

Elleri hala ipin üzerindeydi. Ondan hoşlanıyordu ama hepsi bu değildi. Ne zaman çizgiyi aşmış ve onu sevmeye başlamıştı? Bunun sadece bugün olmadığını biliyordu. Onu zaten sevmiyor olsaydı bugün mümkün olmazdı. Acısını dindirmek için çay yaptığı gece miydi? - Verandaya çıkıp, kendisini inciten Meeks'i ve onu inciten Samuels'i vurmak için gücü yettiği tek iki kurşunu kullandığı zaman mı? - Onu belirsiz bir kaderden korumak için neredeyse tüm parasını almaya zorladığı zaman mı?

Yoksa her ikisi de henüz on yaşındayken ekilen küçük dostluk tohumu, ondan sonraki birkaç karşılaşma boyunca yavaş yavaş büyümüş ve nihayet bu son aylarda çiçek açmış mıydı?

Keşfettiği şeyin üstesinden gelmek için arka basamaklara oturdu. Beni asla sevmeyecek diye düşündü. Bu doğru muydu, yoksa sadece ailesinin ve diğerlerinin tutumunu mu kabulleniyordu? Kısa bir süre önce onun sert, soğuk ve kayıtsız olduğunu düşünmüştü. O aslında bunların hiçbirisi değildi. Sadece altı ay olmuştu.

Anne omuzlarını dikleştirdi ve işinin başına döndü. Eğer beni hiç sevmeyecekse, onu sevmenin yeterli olacağına karar verdi, ama altı ayın daha neler getireceğini kim bilebilirdi ki?

* * *

Bölüm 25

CORD, MARTHA'YA pazar akşamı yemeği davetini *kabul etmeyi teklif ettiğinde*, Anne duygularını kendine sakladı ve kabul etti. Aslında bir daha ailesinden herhangi birinin yanında bir dakika bile geçirmemek onun için sorun olmazdı. Belki Martha hariç.

Yine de, kendi ailesinin nasıl biri olduğunu düşününce, Cord'un ailesiyle iyi geçinmeye çalışmak en azından yapabileceği bir şeydi ve kasabaya iki saat araba sürüp, Rahip Pratt'in birkaç saat daha konuşmasını dinledikten sonra tekrar eve dönmek zorunda kalmamak güzeldi.

Ayrıca, babası herkesi şaşırtarak, Wells ailesinin Pazar yemeği bittikten sonra Rob'un kendisine eşlik etmesi koşuluyla annesine Ephraim'lere gitme izni vermişti. Leona kendi bulaşıklarını bile yıkamamış, onları öylece bırakıp sokağın aşağısına doğru koşmuştu.

Rob ve Leona ortaya çıkar çıkmaz Cord ortadan kayboldu. Anne'in Bob Windon, Noah Reynolds ve LeClerc'ler gibi diğerleriyle ziyaretleri içerdiğini bildiği bir "yürüyüşe" çıktı. Bu kaçıışı kısıkanıyordu, çünkü annesi ve erkek kardeşi yeni hayatının harikaları, kasabadaki haberler ya da genel olarak dünya hakkında konuşmak istemiyorlardı.

Yeni doğan tayların, Anne'nin yeterince göremediği büyüleyici, bıyıklı küçük yaratıkların hikayelerini zar zor dinlediler. Rose'un yeni yavrusu Jasmine'in anlattıklarından da etkilenmediler; Jasmine de aynı derecede sevimli bir küçük büyücüydü ve ev işlerinden sonra ahırdan ayrılmayı zorlaştırıyordu.

Hayır, annesi ve erkek kardeşi sadece onu "düzgün" bir hayata ikna etmek istiyorlardı. İlk Pazar günü onlara kocası hakkında olumsuz hiçbir şey dinlemeyeceğini söyleyerek en kötüsünü durdurdu. İkinci Pazar, sadece buz gibi bir sesle "Onun anne babası evliydi" diyecek kadar durakladı ve Rob Cord'a "o melez piç" dediğinde odadan çıkıp gitti.

Yine de annesi "mükemmel" eşleşmeleri, düğünleri ve evlilikleri anlatırken ve erkek kardeşi kasabadaki neredeyse her kadını "gerçek bir hanımefendi" olarak överken baskı her zaman oradaydı.

Bennett ailesi her zaman arka plandaydı ve Anne'e göre onların sessizliği de aynı fikirde olduklarının bir kanıtıydı. Genellikle, Cord ve

Anne dişlerini gıcırdatmayı bırakana kadar çiftliğe dönüş yolunu yarılamıştı. Cord başlangıçta bunun onun seçimi olduğunu bilmesini sağladı.

"Gitmek zorunda değiliz, biliyorsunuz."

"Sefil ailenin etrafında olmayı , değil mi?"

"Evet, biraz. Mutsuz olmana yetecek kadar değil. Görünüşe göre senin de ailenle barışmaya ihtiyacın var. En azından annen ve kardeşinle."

İç çekti ama kabul etti, "Biliyorum. Onlara biraz zaman verirsem belki sakinleşirler."

Böylece Pazar ziyaretlerine devam ettiler ve beklenmedik bir kazanç elde ettiler. Onu nerede bulacaklarını bilen insanlar satılık atları sormak için Cord'u Ephraim'de aramaya başladılar.

Armand ve Helene LeClerc, güzel Silvie ve mükemmel Silvie'yi övmek için istekli ya da isteksiz her dinleyiciyi köşeye sıkıştırırken, sonraki birkaç hafta içinde küçük fayton atlarından iki tane daha sattılar. Cord, Tatlı William'ı satmayı reddetti. Diğerleri arasından seçim yapmak zorunda kaldılar.

"Eğer onu satarsam, Petunia ya da Rosebud adında bir şey kullanacağım."

Bunu söylerken sesi iğrenmiş gibi geliyordu ama Anne asıl nedenin Willie'yi diğerlerinden daha çok sevdiğini hissetmesi olduğunu biliyordu. Bazı Pazar günleri arabanın arkasına insanların denemesi için iki ya da üç eyer atı getirirlerdi. Her nasılsa alıcılar da atlar için makul fiyatlar ödüyor gibiydi.

Cord, Pazar öğleden sonraları gergin alıcıların Ephraim'in kapısını çalıp onu sormalarına neredeyse alışmak üzereydi ama Mayıs başında bir Pazar günü Martha kapıyı açıp da gelen Virginia Stone olduğu için telaşlanınca şaşırdı.

Anne'den, Bayan Stone'un kasabada sürekli olarak kendisine nasıl olması gerektiğini örnek gösteren kadınlardan biri olduğunu biliyordu. Ve ona kalırsa, diğerleri gibi o da Anne'in sınıfında değildi. Her zaman içinde nefes almakta süslü giysiler giyerdi ve kızıl saçları her zaman o kadar mükemmel bir şekilde ehlileştirilmişti ki Cord tutkalın ne olduğunu merak ederdi. Bayan Stone ve kocası John hakkında bu kadar çok şey bilmesinin tek nedeni Bayan Stone'un tutkusunun atları olmasıydı ve kıskanılacak derecede safkan atları vardı.

Şimdi kadının Martha'nın mutfağında oturup bir fincan kahveyle oynamasını ve yapmak istemeyeceğini bildiği bir şeyi yapması için onu ikna etmeye çalışmasını eğlenerek izliyordu.

"Yardıma ihtiyacım olan bir Thoroughbred aygırım var," dedi. "Onu geçen yıl Kentucky'de satın aldım ve buraya geldiğinden beri giderek daha da zorlaştı. En azından bir binici onu serseri olarak nitelendirdi ama onu Doğu'da gördüğümde harikaydı. Çok iyi eğitilmişti ve bu kadar iyi yetiştirilmiş bir aygıra göre son derece yumuşak başlıydı. Bay Windon onu almak istemiyor ama bana yardımcı olabileceğinizi söyledi."

Cord kadının daha önce hiç mutfakta oturup oturmadığını ya da sipariş vermek dışında bembeyaz olmayan biriyle konuşup konuşmadığını merak etti. Yine de, belki de atlarından biri adına bunları yaptığı için ona hak vermeliydi.

Eldivenli elleri kahve fincanının kenarını karıştırıyordu. Fincanı yere , ellerini masanın altına sakladı ve devam etti. "Seyisim artık Firebrand ile ilgilenmek istemiyor ve dün gece kocam bana atı idare edecek birini bulamazsam onu vurduracağını söyledi. O kadar kızgın ki onu satmama izin vermeyi bile tartışmıyor. Lütfen bana bir fikir verir misiniz? Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım."

Cord kibar ama kararlıydı. "Özür dilerim Bayan Stone. Kendi hayvanımı yetiştiriyor ve eğitiyorum. Başkaları için şımarık hayvanlarla uğraşacak vaktim yok."

"O şımarık değil," diye karşı çıktı. "Doğu'da onunla ilgili hiçbir sorun yoktu ve buraya geldiği andan itibaren bir şeyler ters gidiyordu. Kimse ona birkaç kez binmeye çalışmaktan fazlasını yapamadı. Onu büyük bir otlakta birkaç saatliğine dışarı çıkararak ve iki eyerli atın arasında gezdirerek egzersiz yaptırıyoruz ama herkes ondan korkarken bunu bile yapmak zor."

Cord'un bu tür şeylerle ilgili son deneyimi Lathrum'un işe yaramaz sarı atıyla olmuştu ve bu işe bulaşmak istemiyordu. "Üzgünüm hanımefendi, ama hayır."

Bayan Stone daha sonra belli ki koz olarak gördüğü şeyi oynadı. "Anladığım kadarıyla geçen yıl Alferd Lathrum için zor bir at üzerinde çalışmışsınız, bunu kabul ettiniz çünkü onun Doğu damızlıklarından bazılarını kullanarak stoklarınızı geliştirmek istediniz ve sizi kandırdığı için söz verdiği genç aygıra sahip olamadınız. Kısıraklarınızdan birini bu atla çiftleştirme teklifi fikrinizi değiştirir mi? Sizi kandırmazdım."

Cord uzaktaki büyük kırmızı atı bir ya da iki kez görmüş ve Windon'a ondan söz etmişti. Atın muhtemelen o güne kadar gördüğü en güzel hayvan olduğunu düşünmüştü. Cazip gelmişti ama geçen sonbaharda fena halde yanmıştı.

"Çok cömertsiniz Bayan Stone, ama Lathrum'dan aldığım tay gayet iyi durumda. Karım ona biraz bakım yaptı ve kendine getirdi. Ben...."

Tam o sırada Anne'e bakma hatasını yaptı. Sanki ona hayır dermiş gibi yüzünün düştüğünü görebiliyordu. Oh, kahretsin, bilmeliydi. Kimse bir şey yapamazsa lanet atı vuracaklarsa, onu kurtarmak için can atacaktı.

O tereddüt edince Bayan Stone avantajını kullandı. "Lütfen. O çok güzel bir hayvan. Kimsenin bulamadığı bir sorunu olmalı. Tepeden tırnağa kontrol edildi - dişleri, her şeyi, ama bir şey olmalı. Bay Windon bana...." Sesi kesildi.

İyi yaşlı Bob, diye düşündü Cord alaycı bir tavırla. Herhalde onu sihirli öykülerle doldurmuştu. "Pekala Bayan Stone, Salı sabahı gelip ata bakacağım. Eğer onu yok etmek zorunda kalmamanız için bir şeyler bulabilirsem, damızlığı beklerim. Eğer size yardım edemezsem, bana hiçbir şey borçlu değilsiniz."

Yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim Bay Bennett." Eldivenli elini uzatarak onu bir kez daha şaşırttı ve pazarlığı mühürlemek için ciddiyetle el sıkıştı.

Leona ve Rob bu tartışma sırasında içeri girmiş ve Virginia Stone'un varlığından Martha kadar etkilenmişlerdi. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Rob, "İşte *gerçek* bir hanımefendi," dedi.

Anne kardeşine yüzünü buruşturdu. "Ona hangi kısrakı götüreceğiz?"

Cord ona gülmek istedi ama belli etmedi. "Kahretsin, Annie, bırak. Muhtemelen atın vurulması gerekiyor."

Luke konuyla ilgili bildiklerini paylaşmak için araya girdi. "Oğlum, haklısın. Kendisine binmeye çalışan son birkaç yabani at avcısını bir çitin içinden geçirdi. Birinin bacağını kırdı."

Bu Anne'i yeterince yavaşlatmıştı. "Cord," endişesi yüzünden okunuyordu, "yapmayacaksın...."

Ayağa kalktı ve salona yöneldi. "Hayır, gitmeyeceğim. Bir ömür boyu bana bakıp boğazımdan aşağı çorba içirmen yetti artık."

Cord, Anne'in omzunun üzerinden Frank'in kaşlarını çatıldığını gördü. Kardeşi ve ailenin geri kalanı bu sözleri istedikleri gibi yorumlayabilirlerdi. Önemli olan tek şey Anne'in korkusunu yatıştırmaktı ve gülümsemesi bunu başardığını gösteriyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 26

MASON HALKI John ve Virginia Stone'un mülküne malikane diyordu ve Cord'un yanındaki dolambaçlı araba yolunda ilerlerken Anne bunun nedenini anlayabiliyordu. Belki ev Clara Teyzesinin Chicago'daki malikânesi kadar büyük değildi ama her tarafı dönümlerce araziyle kaplı bir tepenin üzerine kurulmuş olduğundan daha da etkileyici görünüyordu.

Ahır da kullanım için olduğu kadar etkilemek için de inşa edilmişti. Her şey yeşil süslemeli beyazdı. İki uzun ahır sırası geniş bir orta koridorla ayrılmıştı ve yukarıdaki samanlık ahıra iki katlı bir binadan daha fazla yükseklik kazandırıyordu.

Daha önce Stones'lara hiç gitmemiş olmasına rağmen, Anne sahnenin tanıdıklığından etkilendi. Adamson'ın atlarını trene teslim ettikleri gün olduğu gibi, binicilik alanlarını çevreleyen güzel beyaz çitlerin çoğuna yaslanmış meraklı kasaba halkından oluşan beklenmedik bir kalabalık vardı. Yaklaştıklarında kalabalığın içinde Ephraim ve Martha'yı, Frank, Pete ve Luke'u görebiliyordu.

Cord'un önderliğinde hepsini görmezden geldi ve doğruca ahıra gidip Keeper ile Lady'yi dışarıda bağladılar. John ve Virginia Stone ile sadece Lennie olarak tanıtılan seyis bekliyordu.

John Stone da en az karısı kadar zarıftı; orta boylu, zayıf bir adamdı, siyah saçlarının kenarları gümüş rengindeydi ve kısa sakalları keskin bir şekilde kesilmişti. O ve Lennie, bu umutsuz, son çare çabasına katlanmak zorunda kalmaktan kimin daha sıkılmış görüneceğini görmek için bir yarışma yapıyor gibiydiler.

Virginia Stone üzgündü ve biraz da utanmıştı. "Çok özür dilerim. Bundan kimseye bahsetmemiştim ama anlaşılan kocam bahsetmiş."

John Stone özür dilemedi. Sadece ahırın duvarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Cord hepsini görmezden geldi ve ahırın parmaklıklı üst kısmından ata bakmak için yürüdü. Onun yanında Anne nefesini tuttu. Atta tek bir leke bile yoktu ve parlak, koyu kırmızıydı. Kalite, biçimli kulaklarda, geniş, düz alında, küçük ağızda ve saten kürkün altında görünen damar izlerinde kendini gösteriyordu. Hayvanla ilgili her şey bir arada sorunsuzca akıyor gibiydi. Güçlü ama zarif görünüyordu.

Huzursuzca ahırda volta atan Firebrand, Virginia Stone'u onu satın almaya ikna eden kalite ve atletik yeteneğin yanı sıra

John Stone'un onun vurulduğunu görmek istemesine neden olan pis ve tehlikeli bir tavır.

Anne o anda gitmeye hazırdı ama Cord ahırın Hollanda kapısına doğru ilerledi ve üst yarısını açtı. Aygır hemen ona saldırdı, sadece dişlerini göstererek değil, ağzı bir adamın omzunu kavrayıp ezecek kadar geniş açılmıştı.

Cord saldırıyı kolayca savuşturduktan sonra üst kapıyı açık bıraktı ve koridorun karşı duvarına yaslandı. "Bana Doğu'da bir ahırda nasıl olduğunu ve buraya ilk geldiğinde nasıl olduğunu anlat."

Bayan Stone endişeli bir şekilde, atı ilk gördüğünde ahırda uysal ve iyi huylu olduğunu söyledi. Yetiştiricisi atın alışılmadık derecede iyi bir doğası olduğunu iddia etmişti ve öyle de görünüyordu. Geçen Kasım ayında Colorado'ya ilk geldiğinde, at beklenebileceği gibi huzursuz ve gergindi, ancak haftalar sonra ısırmaya ve tekmelemeye başladı. Eyer altındaki zorluklara paralel olarak ahırdaki davranışları da bozulmuştu. Önce işbirliği yapmadı, sonra tamamen isteksizleşti ve en sonunda biniciyle şiddetli ve agresif bir şekilde kavga etmeye başladı.

"Mm. Ta ki iki adamı çitinizden geçirene kadar."

Bayan Stone utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Cord tekrar açık ahır kapısına doğru yürüdü ve at tekrar saldırdı. Atın ağzının kenarındaki dişlerin üzerindeki yumuşak deriye öyle sert bir yumruk indirdi ki at geriye doğru sallandı. Aygır ahırın arkasına çekildi ve dudaklarını oynatarak düşünmeye başladı.

Anne korkudan hasta hissetti. Eğer Cord bu canavar tarafından incitilirse, bu tamamen onun suçu olacaktı. "Cord? Belki...." Adam sadece ona baktı ve Anne durdu.

Başını sallayınca, diğerlerinin duyamayacağı bir şekilde onu ahır koridoruna kadar takip etti. "Eğer yaygara koparacaksan, hemen şimdi çıkıp gidelim."

"Canının yanmasını istemiyorum, hepsi bu."

"Annie, lanet olası bir at yüzünden yaralanmayacağım. Buna inanmıyorsan, gidelim."

Alt dudağını ısırды. Güvenmek en zor kısımdı. "Sana inanıyorum."

"Pekâlâ o zaman. Yardım etmek ister misin?"

Başını salladı, nasıl yardım edebileceğini göremiyordu. Atın ahırına döndüklerinde John Stone'un alaycı "Strateji planlandı mı?" sorusuyla karşılaştılar. Anne ona tokat atma isteğini kontrol etti. Cord duymamış gibiydi.

At hâlâ ahırın arka duvarının dibinde duruyordu, hareketsizdi, kulakları hafifçe gerideydi. Cord'un talimatları Anne'i dehşete düşürmüştü ama

Bayan Stone gibi onun gösterdiği pozisyonu aldı.

"Şimdi sırtım ona dönük duracağım. Bayan Stone, onu Doğu'da gördüğünüz zamana dair hatırlayabildiğiniz her şeyi bana anlatmaya başlayın. Her ayrıntıyı. Bana doğru gelecek ve o normal bir sesle konuştuğunda siz de konuşmaya devam etmek için elinizden geleni yapacaksınız. Sakın zıplama. Bağırma. O anda ne söylediğinin bir önemi yok. Konuşmaya devam etmeye çalış, hepsi bu. Annie, gözlerini ondan ayırma. Geldiğinde kulaklarını dikecek. Azıcık değil, tam kafasının üstünde düzleşecekler. Bunu gördüğünde elini böyle hareket ettir." Gösterdi.

Anne, Bayan Stone'un sesini duydu ama tek bir kelime bile anlayamadı. Gözleri acıyana kadar büyük kırmızı canavara baktı ve sonra kulakları gitti! Hemen elini salladı, zaten ağrıyan çenesini daha da sıkarak ağlamamak için kendini zor tuttu.

Cord, atın sadece bir taraftan gelebileceği şekilde kapı aralığında konumlanmıştı ve dönerek aygırı yine aynı sonuçla ağızından vurdu.

Anne, Bayan Stone'un titrediğini görebiliyordu ve onun da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Cord dedi ki, "Bu iyi. Şimdi tekrar yapalım. Bu sefer muhtemelen olabildiğince masum görünerek yanıma gelecek ve bana iyice bakacak. Yaklaşacak ve sonra tekrar deneyecek. Kulaklarına dikkat et."

Kadınlar gözlerini dört açarak izliyordu; Bayan Stone'un sinirli ve sıradan konuşma çabaları artık bir anlam ifade etmiyordu. At gittikçe daha da yaklaşıyor, yatakları karıştırıyor ve adamlarla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ahır kapısına yaklaştığında derin ve şüpheli nefesler alırken burun delikleri genişledi. Sonra kulakları kıstı. Cord'un dönecek zamanı yoktu. Atın hemen hemen aynı yerine dirseğiyle vurdu.

Anne bir iniltiyi bastırmayı başardı. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Tekrar deneyelim. Ona yarım saat vereceğiz. Eğer tekrar gelirse, Mr. Stone haklı - en iyisi onu vurmak."

Bayan Stone, Cord'un sorularıyla sakinleşen gergin konuşmasına yeniden başladı ve sonunda Lennie'yi atın davranışları hakkında sorguladı. Genç ve ukala Lennie, kendisini korkutan attan korkmayan bu adamı görmekten hiç memnun değildi. Suratı asıktı ve işbirliği yapmıyordu, tek heceli cevaplar veriyordu ama yarım saat geçti.

At Cord'un arkasına geçmişti ve ona bakıp kokusunu test ediyordu ama ona doğru başka bir hareket yapmadı. Cord ata doğru yürüdü.

Ahıra girdi ve atın yularına hiç telaşlanmadan bir ip bağıladı. Hayvanı bağlayıp üzerinde fırça gezdirmeye başladığında Bayan Stone, "Tekmeliyor," dedi.

"Eminim değildir."

Haklıydı. At birkaç kez arka ayağını kaldırdı ama hiç tekme denemedi. Dakikalar sonra Cord eyerini Keeper'dan çıkarıp aygıra taktı. Lennie'nin uzattığı dizgini reddetti ve Doğu'da ata binilene mümkün olduğunca benzer bir dizgin istedi. Bunu atın başına geçirdikten sonra dizginlerle hafifçe oynamaya başladı. Saniyeler içinde atın kulakları kafasına yapıştı ve öfke her satıra yayıldı. Dizgin çıktı.

"Annie, dizgini eyer çantasına koyar mısın?" Cord'un eyeri aygıra binme beklentisiyle soyulmuştu. Sadece eyer çantaları Lady'nin üzerindeydi.

Koştı. Dışarıdaki kalabalık huzursuz ve gürültülüydü ama azalmamış, artmıştı. Kendi dizginleri atın üzerindeyken Cord dizginlerle tekrar oynamaya başladı.

Bayan Stone itiraz etti, "Ama o bir tay dizgini. Oldukça sert uçlarla çitten geçti. Onu bununla asla tutamazsınız."

Cord cevap bile vermedi. Anne hemen bir fark görebiliyordu. Atın kulakları belirsizce sallanıyordu ama artık her dizgin dokunuşunda çenesini sertleştirmiyor ve burnunu dikleştirmiyordu. "Onu binerken gördüğünüz gün etrafta kaç kişi vardı?"

Anne onun kalabalığın at üzerindeki etkisini merak ettiğini biliyordu.

Bayan Stone, "Oldukça az, gerçekten. O sabah bir av vardı. Ve çok gürültücüydüler. Soğuk bir sabahtı ve etrafta biraz konyak vardı."

"Gidip görelim." Atı ahırdan çıkardı ve çitlerle çevrili binicilik alanlarının en küçüğüne yöneldi. Atla birlikte dışarı çıktığında, seyircilerin gürültüsü azaldı. Anne, Stones'u takip ederek kapının hemen yanında bir pozisyon aldı. Cord'un atın yanında yürüyüşünü izledi, hayvan etrafta dolaşırken hala hafifçe seğiriyor ve dizginleri hissediyordu. Birden etrafı Bennett'ler tarafından sarıldı.

"Bu biraz zaman aldı." Frank ona değil, kardeşine bakıyordu.

Birine anlatması gerekiyordu. "Korkunçtu. O at gerçekten çok vahşi. Keşke geri dönüp geçen Pazar gününü tekrar yaşayabilseydim ve biz de burada olmasaydık."

Frank, "Öğrenmen gereken Gey Cord'un karGısına çıkanların çoğundan daha acımasız olduğu. Hatırladığım kadarıyla o zavallı herifleri yarı öldürdüğü gün de onun için endişelenmiştin."

Anne ağzını sert ve düz bir çizgiye sıkıştırdı. Lanet olası at kardeşini ezse Frank muhtemelen hiç rahatsız olmazdı. Elbette Bennett'ler daha fazla sinir bozucu olamazdı, ama sonra Luke onun yanıldığını kanıtladı.

"Çoğu insan onun o katile binmeye bile cesaret edemeyeceğine bahse giriyor, biliyorsun" dedi.

Anne kelimeleri gergin dudaklarının arasından zorla çıkardı. "Ne demek 'bahis'?" "Gerçek bir şey. Etrafta çok para dönüyor. Çoğu insan ata binmeyi bile denemeyeceğini düşünüyor. Bazıları dener ve atılır diyor. Windon bunu yapacağını söylüyor. Şahsen, atlarla uğraşma şekline bakılırsa, bir gün ata bineceğini düşünüyorum."

Anne Frank'e döndü ve öfkesini kibar bir gülümsemenin ardına saklamak için elinden geleni yaptı. "Evden ayrıldığımda yirmi dolarım vardı ama yanımda değil. Pazar gününe kadar bana yirmi dolar borç verebilir misiniz?"

Frank cebinden yirmi dolar çıkardı ve tek kelime etmeden ona uzattı.

"Teşekkür ederim, Frank. Luke, daha önce hiç bahse girmedim. Sen ya da Pete benim için bahse girer misiniz? O ata bineceğine dair bahse girelim."

"Ah, hadi ama, bahsi kazanmak için gerçekten binmesi gerekiyor, sadece çitlerden geçerken üzerinde olması değil."

Anne cevap vermek için nefes alamadan Frank araya girdi. "Git ve onun için parayı yatır, oğlum." Luke babasına kararsız bir bakış attı. "Git." Başını sallayan Luke gidip birkaç metre ötedeki Pete'i aldı ve ikisi kalabalığın içinde kayboldu.

Anne, Cord'un artık sadece atın yanında yürümediğini, onu yönlendirdiğini görebiliyordu. Durdular, yeniden başladılar, her yöne döndüler. Zaman geçti. Kalabalık sıkılmıştı ve sesleri bir kez daha yükseliyordu. At bir düzine kez olduğu gibi durdu, ama bu kez Cord o kadar yumuşak bir şekilde eyere oturdu ki, kendi konuşmalarına dalmış olan seyircilerden bazıları bunu hemen fark etmediler.

Çok geçmeden tüm gözler büyük kırmızı ata ve eyerdeki kıvrak figüre çevrildi. At sessizce yürümeye devam etti, Cord'la yerdeyken yaptığı aynı hareketleri izledi. Birkaç dakika sonra at tırısı kalktı ve daha önce yaptığı gibi küçük daireler, dönüşler ve yapmaya başladı.

Anne, Lady'yi bağıladı. At kolay bir yürüyüşe geri döndü ve ardından rahat bir dörtnalla ağılın çevresini tekrar dolaşmaya başladı. Ağılın çevresinde birkaç küçük tur attıktan sonra, at ağılın ortasına doğru süzüldü ve yön değiştirirken öndeki bacağını zahmetsizce değiştirdi.

Anne, Cord'u ata binerken seyretmeye bayılırdı. Eyer üzerinde dik dururdu, sert bir askeri tarzda değil, rahat ve kolay bir şekilde. Bir ata yaptırdığı manevra ne kadar karmaşık olursa olsun, verdiği işaretler neredeyse görülemeyecek kadar inceydi. Her zaman sakin ve sessizdi, atıyla bütünleşmişti. Gerginliğinin azaldığını hissetti. Adam haklıydı. Canını yakmayacaktı.

Atı tekrar yürüyüşe geçirdi ve Stone'ların önünde durdu. John Stone bu girişimin başarısından pek memnun görünmüyordu. Virginia Stone kendinden geçmiş görünüyordu.

Bir kolunu eyerin boynuzuna rahatça yaslayan Cord, John'u görmezden gelerek Virginia'ya seslendi. "Hanımefendi, eğer bu atı yeterince çalıştırdıysanız, onu dışarıda sürmek isterim. Bu şimdiye kadar bindiğim en iyi at."

Bayan Stone'un gülümsemesi bozuldu ve yine gergin görünüyordu ama sarsakça başını salladı. Frank kapıyı açtı. Cord atı Stones ve arkadaşlarının polo oynadıkları büyük açık alana götürdü ve aygırın neler yapabileceğini denemeye başladı.

Anne liderlik değişimlerini, yan geçişleri, yarım geçişleri ve piruetleri artan bir zevkle izledi. Eyerdeki zarif figüre odaklanan Anne, Frank'in sesini duyana kadar onun tekrar yanında olduğunu fark etmedi.

"Onu daha önce böyle sürerken gördün mü?"

"Evet. Bana hem Keeper hem de Lady ile bir şeyler gösterdi ama bu at çok güzel. Keeper ile etkileyiciydi ama bu kadar değil."

Desenler, at dans ediyormuş gibi görüne kadar birlikte akmaya başlamıştı.

Frank tekrar konuştu, "Uzakta olduğu yıllarda çok daha iyi olduğu iki şey var."

Anne gözlerini kıpırdatmadı ama "Diğeri ne?" diye sordu.

"Kavga."

Anne birkaç adım öne çıkarak Frank'e konunun peşinde olmadığını gösterdi ve hem atı hem de erkeğini hayranlıkla seyretmek için yaklaştı. Cord şimdi kademeli alanın uzak tarafındaydı ve atı doğrudan ona doğru çevirdi. Güneş tarafından arkadan aydınlatılan at, arazide dik duran koyu bir gölgeydi.

Ateşten halesiyle kırmızı at. Adamın gözleri görünmüyordu ama kız onların kendisine sabitlendiğini hissedebiliyordu.

Nefes nefese kalan Anne, atın her iki adımında bir ön ayağını değiştirerek kendisine doğru gelişini izledi. Bu onun için şimdiye kadar gösterdiği en zor manevraydı ve bunun onun için bir hediye olduğunu biliyordu. Aygır ondan sadece birkaç adım ötede döndü ve yanından geçip gitti. Çok erken bitti. Bir anda yerdeydi, ona doğru yürüyordu, kendi tarzındaki at kadar kedi gibiydi.

"Haydi, Ti-gress, Bayan Stone'a atının nesi olduğunu söylesek iyi olur."

Anne atın nesi olduğunu bilmiyordu ama atlama isteğini bastırarak onun yanında yürüdü. Yaralanmamıştı, ata binmişti ve tüm bu aptal insanlar bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı.

Cord'un Bayan Stone'a satıcıların atın ısırması konusunda kendisini yanlış yönlendirdiklerini ve bunu nasıl yaptıklarını düşündüğünü açıklamasını dinledi. Son derece hassas olan at kavga ediyordu ve onu daha sert uçlarla kontrol etmeye çalıştıklarında da fazla kavga ediyordu. Kızgınlık sonunda ahırdaki tavrını bile etkiledi ve ondan korkan insanlar onu süpürge ya da kürekle itip kakmaya başlayınca her şey daha da kızıştı. Bunu söylerken Lennie'ye hiç bakmadı.

Bayan Stone mutlu değildi. "Ama ben tüm atlarıma çift dizginli ve dizginli uçlarla binerim. Düz bir snaffle benim yaptığım binicilik için çok kaba."

Anne az önce gördüğü gösteri göz önüne alındığında, bunun son derece saçma olduğunu belirtmek için neredeyse araya girecekti ama dilini ısırmayı başardı. Tabii ki Cord bunu belirtmedi.

"Şey, hanımefendi, at alıngandır ve her zaman da öyle olacaktır" dedi.

"Bordürlü bir ısırıkla düzgün gitmesini sağlayabilir misin? Sana iyi bir ödeme yaparım ya da istersen ek yetiştirmeler yapabilirsin."

"Evet, yapabilirim ama onun her zaman ekstra hassas bir at olacağını bilmelisin. Onunla uğraşmak istemeyebilirsin."

"Anlıyorum." Kaşlarını çatıyordu, belli ki bu durumdan hiç memnun değildi. "Peki, onu alıp en azından güvenli bir şekilde binilebilecek bir yere getirdiğinizi varsayalım ve sonra onu kendim için beğenmezsem, onu satabilirim. Şu anki haliyle bunu kesinlikle yapamam."

Cord, "nasıl istersen" dercesine kaşlarını oynatan Anne'e baktı.

"Yaklaşık iki ay sürecek," dedi. "Her ay için bir kısrak yetiştirdiğimizi varsayalım."

Virginia Stone eldivenli ince bir elini uzattı ve tekrar el sıkıştılar. Cord, Keeper'ın yanındaki büyük kırmızı atı sürerken John Stone kesinlikle tiksiniş görünüyordu.

Bütün Bennett klanı araba yolunun sonunda onları bekliyordu. "Bizim evde öğle yemeğine ne dersiniz?" diye sordu Ephraim.

Cord daha önce Anne'e kafede biftek yemekten söz etmişti ama o zaman aygırı eve getirmeyi . "Evet, kulağa hoş geliyor, tabii kırmızı atı sizin ahırda bir ahıra koyabilirsek." dedi.

Anne o anda Cord'un bu aygıra, Willie'ye "Tatlı William" demeyeceği gibi "Ateşböceği" de demeyeceğini anlamıştı.

Böylece öğle yemeği için Ephraim'e gittiler. Hepsi masanın etrafındaki tanıdık yerlerine oturduklarında Luke cebinden yirmi dolarlık banknotlardan oluşan küçük bir deste çıkardı ve bir hışımla kadına uzattı. "İşte haram kazancınız, hanımefendi."

Anne bahsi unutmuştu. "Ama ben sadece yirmi dolar yatırdım." "Oranlar beşe birdi."

Oranlar hakkında çok az bilgisi vardı ve Luke onu memnuniyetle aydınlattı. Açıklamasının sonunda Cord'un hiç de hoşuna gitmeyen bir sesle, "Yirmi doları nereden buldun Annie?" diye sorduğunu duydu.

"Frank'ten borç aldım - Grenerton'daki parama karşılık." Kendi sözlerini yirmiliklerden birini Frank'e uzattı.

Öğle yemeğinde çok fazla sohbet oldu ama çoğunlukla Pete ve Luke sabah olanları gözden geçirdiler. Anne de Cord kadar sessizdi ve Martha ile Judith onun bulaşıklara yardım etmesini reddedince hemen oradan ayrıldılar. Ahırda Cord, yapacağını bildiği gibi ona sırtını döndü.

"Yirmi dolarınızı kaybetmiş olsaydınız Grenerton'a gitmek için ne kullanırdınız?"

Gözlerinin etrafındaki gergin deri ona kızgın olduğunu söylüyordu ama neden kızgın olduğuna bir türlü karar veremiyordu. "Grenerton'a asla gitmeyeceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun, ne fark eder ki?"

"Asla uzun bir zaman değil."

Mantık onu fazla uzağa götürmeyecekti. Belki de bu, *onu* rahatsız eden bir şeyden bahsetmek için en iyi zamandı.

"Biliyor musun, son zamanlarda merak etmeye başladım. Er ya da geç gideceğim konusunda bu kadar kararlı mısın çünkü istediğin bu mu? Beni yanında görmekten sıkılacağını mı düşünüyorsun, yoksa şimdiden böyle hissediyorsun ve zamanı geldiğinde beni bir kar yığınının içine attığında kendini suçlu hissetmek zorunda kalmayacağından emin olmak mı istiyorsun?"

Adam kızın yüzünü dikkatle inceledi ve kız onun gözlerinin etrafındaki gergin ifadenin kaybolduğunu görebiliyordu. "Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Neden bundan daha iyisini bileyim ki? Sen saçma sapan fikirlere kapılabiliyorsan ben neden kapılamayayım? Belki de bana mahkum olduğun gerçeğiyle yüzleşsen iyi olur. Doksan yaşına geldiğinde sabah uyanacaksın ve ben orada olacağım - beyaz saçlarım ve kırışıklıklarım - ve sen hala sıkışmış olacaksın."

Onun gözlerinin etrafında başlayan gülümsemeyi görebiliyordu. Ona gerçekten cevap vermedi. "Sanırım bugün yine de iyi iş çıkardın. Şimdi Grenerton paran seni Denver'a götürecekt."

Lanet olsun ona. Gerçekten inatçıydı.

Edward Wells'in adına Bennett'ler hakkında *sessizce* araştırma yapan ve sorular soran *arkadaşlarının* hepsi hemen hemen aynı şeyi rapor etmişti. Aile, kara koyunları hakkında ne düşünürse düşünsün, başı belaya girdiğinde kenara çekileceklerine güvenemezsiniz. Aslında, ailenin bir üyesine yönelik herhangi bir tehdidin, tüm aile bireylerinin omuz omuza yabancıya karşı durmasına yol açması daha muhtemeldi.

Edward'ın arkadaşlarından biri yaşlı Jamie Bennett'i bizzat tanıyordu ve Edward'a bilgece şöyle dedi: "Jamie zayıf insanlar yetiştirmede. İnsanlar bu türden korkar ama avukat oğluna bile eline silah verirken nasıl kullanacağını hatırlar. Frank, durulmadan önce bir silahşörden sonraki en iyi şeydi. Şu iki gencin, Luke ve Pete'in de en az onlar kadar kötü olduğunu söylüyorlar. Duyduğuma göre kızın o Kızılderili'den hoşlanıyormuş, Ed, belki de bu işi olurlarına bırakmalısın."

Edward'ın soğuk bakışları bu konuşmanın sonunu getirmişti ama gerçekte yüzleşmek gerekiyordu, doğrudan cepheden bir saldırı söz konusu olamazdı. Ike Handler haklıydı, yapılacak şey lanet Kızılderili'yi ve ailesini Anne'in ailesine dönmek istediğine ve bunu yaptığına ikna etmektir.

Cahil bir vahşiyi kandırmak zor olmasa gerek. Eğitimli beyaz akrabaları nedeniyle biraz dikkatli olunması gerekiyordu. Edward bir

Chicago'daki kız kardeşi Clara ile yazışmaları da içeriyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 27

İKİ HAFTA SONRA VIRGINIA STONE Pazar öğleden sonra tekrar Martha'nın mutfağındaydı. Bu kez istediği şey imkânsızdı ama Anne, Cord'un onu geri çevireceğini bildiği için sesini çıkarmadı.

"Yeterince ilerlediğini düşündüğünüz anda Firebrand'ı satmaya karar verdim," dedi. "Kocam bunu gerçekten istiyor ve onu Temmuz yarışında görmek istiyor. Yarışı kazanabilirse ya da iyi bir gösteri yaparsa, çok daha iyi bir fiyat alacağız. John benim ödediğim kadar para alabileceğimizi umuyor."

Anne, Cord'un sadece hayır demesini bekliyordu ama onun yerine kısa bir akıl yürütme girişiminde bulundu. "Bayan Stone, bu ırk sakat bırakmak ya da öldürmek için tasarlandı. Eğer hayatının geri kalanında topal kalırsa ya da ölürse onu satmanıza yardımcı olmaz."

Kadın mutlu görünmüyordu ama belli ki kocasının istediğini yapmaya kararlıydı.

"John olası kazanca kıyasla riskin o kadar da büyük olduğuna inanmıyor. Ona söz verdim. Atı en az benim ödediğim kadar teklif eden ilk kişiye satacağım. Onunla çok iyi anlaştığınız için yarışta ona sizin binmenizi istiyoruz."

"Hanımefendi, insanlar bu yarışa eyaletteki en hızlı atlardan bazılarını getiriyor ve sizin atınız buradakiler kadar hızlı değil. Hız için yetiştirilmedi, değil mi?"

"Avcı olarak yetiştirildi ama mükemmel bir soydan geliyor ve John inanıyor...." Cord'un ayağa kalkıp dışarı çıkmasını izlerken sesi kısıldı.

Bayan Stone Anne'e dönerek, "Her zaman bu kadar kaba mıdır? Böyle bir davranışa inanamıyorum ve sonuçta bize borcu var...."

Anne onun sözünü sertçe kesti. "Sana hiçbir şey borçlu değiliz ve o *çok* kaba bir şey söylememek için çekip gitti. Kulakların muhtemelen yanacak. İkimiz de o ata zaten çok düşkünüz ve siz ondan aptalca bir düşünce yüzünden kendini ve atı tehlikeye atmasını istiyorsunuz."

"Sanırım bana borçlusun. Anlaşmamız, kocanızın benim atımı çalıştırdığı her ay için Firebrand'ı bir kısrağ için kullanmanızdı ve bunu zaten yaptınız, değil mi?"

"Bir kısrağ. Onu bir kısrağ için kullandık ve Cord bu hakkı ata ilk bindiği gün kazandı. Atı bir kısrağ için kullanmama konusunda kararlıydı.

Hak kazanılana kadar diğer kısıraklarla ilgilenmez ve ben de çok dikkatli davrandığımı düşünürdüm. Ne aptalım."

Kendi istediğini elde etmek için bir silah olduğunu düşündüğü şeyi kullanmaktan çekinmiş olan Bayan Stone, balı denedi. "Onunla konuşabileceğinizi biliyorum. Bu John ve benim için gerçekten çok önemli. Onu ikna etmene yardım etmeyecek misin canım?"

"Yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi yapması için onu ikna etmeye çalışmayacağım. Bunu kendisi düşünecektir, ancak atı önümüzdeki Pazar günü, hatta daha erken ahırınıza geri getireceğinizi hesaba katsanız iyi edersiniz."

Bayan Stone dış kapıyı açtı ve kapı aralığından geriye baktı. "Kocam atı şimdiye kadar gibi, iki eyerli at arasında çalıştırmaya devam ve iyi bir binicinin yarış günü ona binebileceğini düşünüyor."

"İyi şanslar. Bahse girerim bu onun değerini ikiye katlayacaktır."

Kapı neredeyse çarpacak kadar sert kapandı, ama tam olarak değil. Ne de olsa Virginia Stone tam bir hanımefendiydi.

Leona kızını azarladı. "Anne, canım, Bayan Stone gibi biriyle bu şekilde konuşmamalısın."

"Peki bu ne anlama geliyor anne? Belki de sadece çizmelerini yalarken saygılı ve hoş yorumlar yapmalıyım?"

Bu Rob'u ayağa kaldırdı. "Sakin annemle böyle konuşmaya cüret etme. Bayan Stone gibi bir hanımefendiyle saygıyla konuşman gerektiğini gayet iyi biliyorsun ve nedenini de biliyorsun. O soysuzla birlikte yaşadığından beri iyi bir terbiyenin tüm izlerini kaybettin. Bir hödük gibi davranıyor ve konuşuyorsun. Birinin senin elinden tutup terbiyeni hatırlatması gerekiyor!"

Cord Pazar günleri sert tabanlı botlar giyiyordu ama yine de o kadar sessiz hareket ediyordu ki, kimse döndüğünü anlamadan Rob'un sesini duyacak kadar kapıyı açmıştı. "Umarım o 'biri' olabileceğini düşünmüyorsundur," diye hırladı.

Rob'un rengi soldu ve yüzünü ona döndü. "Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Onu mahvetmekle kalmadın, bir daha asla Mason'da düzgün insanlarla birlikte yaşayamayacak. İşin bittiğinde sıradan bir salon kızının konuşma ve tavırlarına sahip olacak ve hiçbir yere uyum sağlayamayacak."

Cord kapının yanındaki duvara yaslandı. "Annie, neden beni ahırda beklemiyorsun? Sanırım kardeşinle konuşmamızın zamanı geldi."

Hiç mırıldanmadan çıkıp gitti.

Rob istemsizce geriye doğru bir adım attı ve herkes rahatsız olmuş gibi bakmaya başladı.

"Konuş dedim, evlat. Sadece sakın ."

"Ben çocuk değilim ve seninle konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. Dinleyin. Şerifin geçen sonbaharda olanları size anlattığını biliyorum, ama sadece bildiklerini anlatabildi ve bayanlar onu biraz utandırdı, bu yüzden kız kardeşinize ne olduğunu anladığınızdan emin olacağım. Hanımlar gidebilir. Siz dinleyeceksiniz."

Sesini düz tutarak gerçekleri Rob'un üzerine taş gibi fırlattı. "Baban onu Samuels'in kollarında neredeyse bayılana kadar dövdü. Yüzü o kadar şişmişti ki onu tanıyamazdınız, ağzından ve burnundan kan akıyordu. Baban onu Detrick'le evlenmeye zorlayabilmek için bir bahane arıyordu, diğerleri de beni asmak için bir bahane arıyordu ama o istedikleri yalanı söylemedi. Bu yüzden Samuels onu mincıklarken hepsi başka tarafa baktı, bir bıçak aldı ve elbisesini kesti. Sırtında saç çizgisinden beline kadar inen bir yara izi var. Craig dikilmesi gerektiğini söyledi ama diyecek kimse yoktu, değil mi? Piç herif onu yüzünden, boynundan ve omuzlarından ısırılmış, derisi parçalanmış. Boynundan dizlerine kadar çürükler vardı. Hatta birkaç parmağını sıkıştırmaya çalışmış...."

"Dur." Rob'un çenesi çıkıntılar halinde bir sıkılıp bir açılıyordu.

"Henüz işim bitmedi. Samuels sonunda durdu çünkü kız günlerdir yediği ilk yemeği kusuyordu. Baban onu çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmüş bir halde yanından uzaklaştırdı ve baban başını kaldırıp onu 'tövbe etmesi' için orada bıraktığını söylediğinde hala oradaydı. Senin iyi kalpli asker baban, onun bu şekilde kanlar içinde ve kokuşmuş bir halde ata binmesini istemedi."

Rob soluk beyaz görünüyordu ve elleri hafifçe titriyordu. Cevap vermedi ama Cord cevap vermesini de beklemiyordu.

"Bu yüzden onu orada ölü bir adamla bırakmışlar ve benim yaşadığımı anlayınca bir şekilde beni eve sokmuş. Hanımefendi olarak yetiştirilmiş kız kardeşin için bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Günlerce bilincim yerinde değildi. İçime kaşıkla sıvı dolduruyor ve çıktığında pisliği temizliyordu. İçinde uyandığım kanlı havuzları duymak ister misin? İki gün sonra öldüğümü ve mekanın boş olduğunu düşünerek çalabildiklerini çalmak için geri geldiler. Meeks'in onu orada bulduklarında ona ne yapacaklarını söylediğini duymak ister misiniz?"

"Cord, lütfen, lütfen, dur." Bu Leona'nın Cord'a ilk kez seslenişiydi.

Onu.

Ona bakmadı bile. "Gerçek şu ki, tüm bu çay ve çörek hanımefendi tavırlarının onu hak etmediği bir sürü sefaletten kurtarmadığını ve onu ya da beni hayatta tutmayacağını fark etti. Bu yüzden onları bir kenara attı. Yani artık nasıl davranması gerektiğine dair sahip olduğunuz bir fikre uymuyorsa, bu çok kötü. Eğer bağırarak, küfretmek, zıplamak ya da başka bir şey yapmak istiyorsa, bu hakkı kazanmıştır. Ve sen hiçbir şey kazanmadın, kesinlikle hiçbir şey, bu yüzden onun yanında çeneni kapalı tut yoksa ben senin yerine kapatırım."

Sonra geldiği gibi sessiz sedasız gitti ve ardında bir oda dolusu şaşkın, midesi bulanmış insan bıraktı.

Leona gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Rob, beni eve götür, lütfen."

Onlar gittikten sonra Frank parmaklarını saçlarında gezdirdi ve "Bu bir kısmını açıklıyor. Ona borçlu olduğunu düşünüyor. Hayatında ondan hiç bu kadar çok ardışık kelime duymamıştım."

Ephraim, "Belki de ona borçludur," dedi.

"Başına belayı o açtı."

"Bu adil değil, Frank. Daha çok ikisini de yakalayan bir kaya kayması gibiydi."

"Olabilir. Bu bir evlilik için berbat bir temel."

ANNE ahıra varır varmaz *WILLIE'Yİ YAKALAMAYA BAŞLADI*. Onun için eve yeterince çabuk gidemezlerdi. Cord ona katıldığında at arabaya koşulmaya hazırdı.

"Özür dilerim Annie, geri geldim çünkü seni bu işin ortasında bıraktığımı fark ettim" dedi.

Ona gülümsemeye çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı. "Seninle birlikte gitmeyi akıl etmeliydim."

Cord ona doğru yürüdü ve kız onun boynuna sokuldu. Adam ona sıkıca sarıldı ve kadın onun, sabunun ve taze Pazar gömleğinin kokusunu aldı, göğsünün ve omzunun sıcak ve sağlam gücünü hissetti ve rahatladı.

Sesi kulağının dibinde gürledi. "Sana zor zamanlar yaşattılar, değil mi?"

"O kadar da kötü değil, gerçekten. Red'e yapacakları beni üzüyor ve ben Rob da benim gibi bir sosyal başarısızın Bayan Stone gibi bir örneğe kaba davranmaması gerektiğini anlatmaya başladı."

Dudakları Annie'nin şakağında nazikti. "Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum Annie, ama göre daha çok içinde olan şey olması gerekiyor."

ve sen o zavallı kadının tüm o süslü havalarıyla bilebileceğinden çok daha fazla klasa sahipsin."

Memnun bir iç . "Belki de doktor olmalıydın.
Acıyı nasıl onaracağını gerçekten biliyorsun."

"Mm. Böyle düşünen bir tek sen varsın. Haydi, Willie'yi evlendirelim ve sana işkence ettiğinden emin olarak hepsi evden çıkmadan önce buradan gidelim."

Anne buna gerçekten gülmeyi başardı, ama kasabadan uzaklaşır uzaklaşmaz yolun geri kalanını başını onun omzuna yaslayarak eve doğru sürdü.

İki gün boyunca ne Cord ne de Anne kırmızı atın sahiplerine geri dönmesi gerektiği gerçeğinden söz ettiler. Cord'un, seçme şansı verilen atların çoğunun kadınları erkeklere tercih ettiğine dair kesin ve Anne'e göre komik teorileri vardı. Cord'un kadınların daha hafif olduğunu ve güçlü olmadıkları için kaba kuvvet kullanmaya daha az meyilli olduklarını söylemesini anlıyordu ama Cord kadınların daha yumuşak olduğunu ve daha güzel koktuklarını anlatmaya başladığında Anne kıkırdamalarını bastıramıyordu.

Cord, aygırın kendileriyle birlikte kalmaya başlamasından bu yana, Virginia Stone'un kendisine geri verildiğinde ata kendisi binmek isteyeceğini düşünerek, atı bir saat kadar çalıştırdı ve sonra Anne'i binicilik dersi için ona bindirdi. Üçüncü binişte bakır renkli at hakkındaki tüm çekinceleri yok oldu. Pegasus'un kanatlarını takmış olsaydı bile Anne onun daha harika olduğunu düşünemezdi.

Bu koşullar altında Red'i Stones'a geri götürme düşüncesi Anne'i perişan ediyordu. Cord'un daha mutlu olmadığını biliyordu ama Salı gecesi zamanı o belirlemişti.

"Yarın sabah onu geri götüreceğimizi varsayalım."

"Pazar günü değil mi?"

"Ertelemenin bir faydası yok. Belki de önce gidip şu yarış pistine bir göz atmaktan zarar gelmez."

Anne hemen dudaklarına gelen protestoyu ısırdı. Onun yarışla bir ilgisi olmasını istemiyordu. Ona güven diye düşündü. "Belki bir zararı olmaz."

Ertesi sabah saat ondan önce kasabaya varmışlardı; Anne Red'e biniyor, Cord da eve gitmeden önce kasabayı biraz görmesine izin verdiği dört yaşındaki atını sürüyordu. Önce yem dükkanından yarışa giriş formu ve kurallarının bir kopyasını aldılar.

Anne saatler sonra, bunu bilmeliydim, diye düşündü. Cord eyer çantasından her türlü ipi ve ölçüm aletini çıkarmıştı. Ona bir kalem ve kâğıt verdi, o da ölçüm üstüne ölçüm yaptı. Beş millik yarış parkurunda iki turu yeni tamamlamışlardı. Hiçbir şeyi yarım bırakmazdı.

Mason'daki pek çok kişi yarışı kasabanın en büyük değeri olarak görüyordu. Yarışmacıların ve seyircilerin yarış gününden günler önce kasabaya akın etmesi ve bazılarının çok uzak mesafelerden gelmesi nedeniyle her yıl kasaba ekonomisinin büyük bir ivme kazandığı inkar edilemezdi.

Mason'daki işadamları her yıl bin beş yüz dolar katkıda bulunmuş ve bu para birinciye bin dolar, ikinciye üç yüz dolar ve üçüncüye de iki yüz dolar olmak üzere hatırı sayılır bir çekilişle verilmiştir. Bahislerde büyük meblağlar el değiştirdi.

Tüm kasaba etkinlik için heyecanlı bir panayır havasına bürünmüştü, ancak yarışla ilgili her şeyden kaçınan tek kişi Anne değildi, çünkü Cord'un haklı olduğuna şüphe yoktu. Parkur o kadar zorlu bir arazide ve o kadar uzun bir mesafedeydi ki, birkaç attan fazlası bu yüzden sakat kalmıştı. Çoğu yıl yarışa başlayan on ila yirmi attan bir ya da ikisi bir daha hiç kullanılmamıştı. Yarışın on beş yıl boyunca bir binici ölmüş, birkaçı da ağır yaralanmıştı.

Yarış kabaca beş millik bir daire şeklindeydi ve bir zamanlar kasabanın dışında olan ancak şimdi üzerinde birkaç evin bulunduğu bir yol olan bir noktada başlayıp bitiyordu. Yarışın benzersiz özellikleri, bir dere ile kesilen kumlu bir akarsu tarafından sağlanıyordu. Temmuz ayında akarsu genellikle neredeyse kuruydu, ancak ilkbaharda akarsu tüm alanı sular altında bırakıyor ve derin, dolambaçlı bir oluk açıyordu.

Parkur, her yıl yeni bir kat parlak kırmızı boya ile boyanan, sabit olarak yerleştirilmiş dört ayaklı direklerle işaretlendi. Bir buçuk kilometrelik düz bir sonra parkur önce devrilmiş ağaçlar, kırık dallar ve atların bacaklarındaki ince deriyi kesip yırtan diğer tehlikelerle dolu bir alandan geçiyordu. Ardından atlar çeyrek milden daha uzun bir süre boyunca dere yatağının kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Bir atı moloz dolu suda yürütmek zordu. Dere yatağını ölü koşuyla geçmek tehlikeliydi.

Parkur daha sonra dereden uzaklaşarak daha az kum, daha sıkı zemin ve daha fazla ağaç bulunan bir alanda dereye geri döndü. Burada su daha da derinleşmişti. Yarışçılar, kıyıların her iki tarafta neredeyse dikey olarak on iki ve on beş metre alçaldığı bir noktada dereyi geçmek zorunda kaldılar. Kıyıdan kıyıya sadece

Yaklaşık on fit, bu da bazılarını mesafeyi atlamaya teşvik edebilirdi, ancak derenin her iki kıyısı da alçak dallı ağaçlarla çevriliydi. Atlılar ağaçların arasından kıvrılıp eğiliyor, bir kıyıdan aşağıya doğru koşuyor, dere yatağında yine ince bacaklarını riske atıyor ve diğer kıyıya dalıyordu.

Bundan sonra, neredeyse bir mil boyunca haince kıvrılan dar bir vadiye açılmadan hemen önce işaret direkleri yerleştirildi. Her iki taraftaki dik banklar atları vadiye girdikleri sırada kalmaya zorluyordu. Vadinin zemini geçişi tehlikeli hale getirecek kadar sel enkazıyla doluydu ve her bir kıyıda, dikkatsiz ya da tedbirsiz olanların etlerini koparmak için atlara ve binicilere uzanıyormuş gibi görünen budaklı ağaç kökleri açığa çıkmıştı.

Yarışa aşına olanların "Narrows" olarak adlandırdığı yerden çıktıktan sonra, bitiş çizgisine kadar bir buçuk kilometrelik düz ve hafif yokuş yukarı bir koşu daha vardı.

Anne küçük bir kızken yarışı bir kez izlemişti. O zamandan beri yarış günü gidebileceği başka bir yer bulmuştu. Şimdi buradaydı ve korkunç parkurun her santimini inceliyordu.

İkinci turdan sonra kafeye gittiler. Dora onların kabul edilebilir müğteriler olduklarına karar vereli çok olmuştu ve Anne öğle yemeğinde Cord'un güzergâhın haritasını çizmesini, orasını burasını ölçüleriyle doldurmasını izledi. Bitirdiğinde ona aklından geçenleri açıkladı.

Kağıda baktı ve bu sabah gördüklerini ve ölçtüklerini düşündü ve Cord'a inançsızlıkla baktı. "Bu yapılabilir mi?"

"O atı Doğu'da avladılar. Bunun için yetiştirildi. Bu da taş duvarlardan, çitlerden, kapılardan, tavuk kümeslerinden ve bunun gibi şeylerden atlamak anlamına geliyor. Kesin bir şey değil ama mümkün."

"Eğer Stones bilseydi, tüm kasabaya yayılırdı. Bunu düzeltirlerdi, böylece yapamazdın."

"Stones'a söyleyemem. Sadece yarışı deneyeceğimizi söyledim."

O yarışta binicilerin yaralandığını duyduğunu düşündü. Stones hayır diyecek ve onu güvende tutacaktı. "Gidip yapalım o zaman."

Anne'in umduğu gibiydi. Cord, Stones'a atı yarışta sürebileceğini, ancak bunu yaparken atı güvende tutmayı birincil kaygısı olarak görmesi ve ikinci planda iyi bir performans sergilemesini kabul etmeleri halinde yapabileceğini söyledi. Kabul etmediler.

O kadar. Kazanmak için ata sonuna kadar binme taahhüdü istediler ve Cord bunu vermedi.

Sonunda Cord ve Anne kırmızı aygırı sadece birkaç hafta önce aldıkları ahırda bırakıp eve doğru yola çıktılar; Cord dört yaşındaki ata, Anne de Keeper'a binmişti.

Anne mutsuzluğunu gizlemek için büyük çaba harcıyordu ama Cord, "Üzgünüm bebeğim," diye mırıldandığında bunu başaramadığını anladı.

"Aptal olmaları bizim suçumuz değil. Sadece aptallıklarının bedelini Red'in ödeyecek olması çok kötü."

"Belki de bulamazlar. Hâlâ ona binebilecek birini bulmaları gerekiyor." "Ona *binebilirim*. Artık onu tamir ettiğine göre herkes binebilir."

"Mm. Kendine daha fazla kredi versen iyi olur. Lennie'ye dönersek, ders atınız yine hepsini korkutmaya başlayabilir. Umarım öyle olur."

Pazar günü tekrar geldiğinde Cord'un sözlerinin kehanet olduğu kanıtlandı. Bu kez Bennett'lerin evinde huzursuzluğa neden olan John Stone'du ve Cord hissetmediği bir saygıyı varmış gibi göstermek için hiçbir neden görmüyordu.

"Yine birini çitten geçirdi, değil mi?" dedi.

John Stone kendini tutamadı, belli ki Cord'a bir Gey sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Hayır, aslına bakarsanız sormadı. Windon'un oğlu atı idare edebileceğine dair bize güvence verdi. Hayvana bakmaya geldiğinde, at ona saldırdı ve o da sopasıyla atı gözünün yanından yakaladı. O zamandan beri kimse hayvana bir şey yapamadı, yarası çok küçük olmasına rağmen doktor bile müdahale edemedi."

"Yani ona doktorluk yapmamı istiyorsun."

"Sorun bu değil. Yaralanma önemsiz. Karım ve ben bu konuyu uzun uzun tartıştık. Amacımız potansiyel alıcıları atın değerli olduğuna ikna etmek. Bu gibi olaylar bunu başaramaz. Atı tekrar almanızı, başlangıçta kararlaştırılan şartlarda kararlaştırılan işi yapmanızı ve atı teklif ettiğiniz şartlarda yarıştırmanızı istiyoruz. Teşvik olarak, hayvanın yarışta kazanabileceği her türlü para ödülünü size teslim edeceğiz."

Cord küçümseyici bir homurtuya yakın bir ses çıkardı. "Cömertçe. Onu tek parça halinde tutmak için gereken buysa, sonuncu olabileceğini söylemiştim."

"Her ne olursa olsun, teklifimiz bu," dedi Stone. "Bütün kasaba, atı bize geri verdiğiniz gün karınızın onu kasabaya getirdiğini konuşuyor. Bu da 'Kızılderili büyüünüzün' bir başka örneği mi?"

Cord sandalyeyi hafifçe geriye yatırdı ve adamı yakından inceledi. Demek buydu. Anne'i atın üzerinde görmek aygırın haydutluk ününü biraz olsun bastırmaya başlamıştı bile. Kasıtlı bir saldırganlıkla, "Evet, tabii, önce üzerine çingiraklı yılan tozu serperim, sonra da onu oraya atarım," dedi.

Stone'un yüzüne öfkeli bir kızarıklık yayıldı. Ayağa kalkarak, "Cevabınızı ne zaman alabilirim?" diye sordu. Ses tonu kibar sözcükleri geçersiz kılıyordu.

Ona cehenneme gitmesini söylemeye hazır olan Cord bir kez daha Anne'e bakma hatasını yaptı. Başı öne eğikti ve elleri birbirini o kadar sıkı kavırıyordu ki eklemleri bembeyazdı.

"Birazdan gelip onu alacağım," dedi Stone'a. O da muzaffer bir gülümsemeyle kasıla kasıla dışarı çıktı.

Anne başını kaldırdı, gözleri nemli ve parlıyordu. "Yapmak zorunda değilsin...." "Evet, biliyorum." Adam ayağa kalkınca Anne de kalkmaya başladı ama

başını salladı. "Sen burada kal ve anneni ziyaret et." "Ama ben...."

"Eğer gözün berbat durumdaysa, bu konuda seni dinlememe gerek yok. Burada kal." Luke onun karşı çıkmasını bekledi ama kadın ona gülümsedi ve yerine oturdu. Luke daha sonra "Pete ve ben de gelebilir miyiz?" diye sorarak onu şaşırttı.

Yeğenlerinin bunu izin olarak algılayacağını bildiği için omuz silkti ve onları peşine takarak dışarı çıktı.

* * *

Bölüm 28

Anne'i en çok kızdıran *BENNETT FRANK*'tı, gerçi Ephraim'in ya da oğlanların da devreye girdiği günler oluyordu. Üstelik Judith'i henüz tam histeri modunda bile görmemişti. Anne, Frank'in bir süredir canını sıkkan bir şeyler olduğunun farkındaydı ama bunu açığa vurmasını beklemiyordu.

bugün, annesiyle sohbet ederken Frank, erkeklerin kadınları bulaşıklarla baş başa bıraktıklarında yaptıkları gibi salona çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. O ve Ephraim yerlerinden kımıldamadılar, ama bir Gey söylemeye hazırlandığı her halinden belli olan Frank sürekli ona bakıyordu.

Konuşmada bir duraklama olduğunda, onun Cord'u dışarıda beklemek zorunda bırakacak kadar iğrenç bir şey söylemesini bekledi, ama adam korkakça davranarak onu şaşırttı.

"Anne, bir süredir kafamı kurcalayan bir soruya cevap verir misin?"

Kadın ona şüpheyle baktı. "Ne gibi?"

"Sırtınızı dönmenizi ve yanlış anlamanızı istemiyorum. Eğer kendini tanıyorsan, gerçekten bilmek isterim. Neden ondan korkmuyorsun?"

Kaşlarını çattı ve ağzının şimdiden gerildiğini hissetti. "Neden ki? Beni korkutacak hiçbir şey yapmadı."

Ephraim, "Bildiğim kadarıyla bu kasabadaki kadınlardan hiçbirine bir şey yapmadı ama herhangi biri uyandığında onu ahırda görse çılgık atarak kaçardı. Ben de merak ediyorum Anne. Korktun ve ona bu şekilde bakarak üstesinden geldin mi? Yoksa hiç korkmadın mı?"

Anne iki kardeş arasında bir ileri bir geri baktı, kaşları yavaş yavaş çatılıyordu. Neden onlara söylemiyordu? "Onunla ilk tanıştığımдан beri bir şekilde arkadaşız - ikimiz de on yaşıdayken."

Anne, Frank'in yüzündeki ifadeden hoşlanmıştı. Cord'la yollarının Mason büyüklüğündeki bir kasabada geçen sonbahardan çok önce kesişmiş olabileceği hiç aklına gelmemiş miydi?

Anne meraklı yüzlere şöyle bir baktıktan sonra pes etti, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve hikayeyi anlatmaya başladı.

"İlk taşındığımızda, benim okuldaki ilk haftamdı. Cord ve Marie'yi kasabadaki okula o zaman göndermiştin."

"İşe yaramadı," dedi Frank. "Sadece birkaç günlüğüne gittiler."

Anne öfkeyle, "Çünkü o yılki öğretmenimiz dar kafalı ve kötü biriydi," dedi. "Olanları görmezden gelmekle kalmadı, teşvik de etti."

Frank, "Biraz alay ve test olacağını biliyorduk," dedi. "Sonunda bunun işe yarayacağını ve onlar için daha iyi olacağını düşündük."

Anne, "Bayan Striker'ın gittiği bir yılı seçmiş olsaydınız olurdu," dedi. "O da babam kadar kötüydü. Görüyorsun ya, bu sadece alay etmek değildi. Bütün çocuklar bir araya gelip Cord'u eşek sudan gelinceye kadar dövmeye çalıştılar. Sorun şu ki bunu yapamazlardı. Her zaman içlerinden birini, denediğine pişman edecek kadar uzun süre yalnız bırakmayı başarırdı, böylece ondan vazgeçerlerdi. Ama sonra kızlar başladı. Nedense onlara bu fikri Bayan Striker'ın verdiğini düşünmüşümdür hep. Çimdiklediler, vurdular, tükürdüler, hakaret ettiler."

Frank omuz silkti. "Ve onları görmezden geldi."

"Evet," dedi Anne, "ama Marie sadece sekiz yaşındaydı ve o kadar da güçlü değildi ve sonra ona saldırdılar."

", " dedi Frank. "Neden bize söylemediler?"

Anne, "Sanırım çoğumuzun o yaşlarda ailemize bir şey söylemememizle aynı sebepten," dedi. "Her neyse, Cuma günü işler gerçekten kontrolden çıktı. Bunu planladılar mı bilmiyorum ama oğlanlar Cord'a tekrar saldırdılar ve onu Marie'den uzaklaştırdılar, sonra da kızlar Marie'yi düşene kadar ileri geri itmeye başladılar. Priscilla Carson gerçekten de Marie'nin üzerine oturdu ve ona tokat attı, üzerine tükürdü ve ona isimler taktı. Cord çocukların elinden kurtulmuş ama sonra orada öylece durmuş. Ne yapacağını bilemediğini söylüyor. Sen ona her zaman ne olursa olsun kızlara vurması gerektiğini öğretmiştin."

"Yüce Tanrım," dedi Martha. "O zaman öğretmen durdurdu mu?"

"Hayır," dedi Anne. "Ben yaptım. Prissy'yi saç örgülerinden tutup Marie'nin üzerinden çektim ve çenesine bir yumruk attım ve ona bildiğim ve aslında bilmediğim, sadece duyduğum tüm kötü isimleri söyledim. İşte o zaman Bayan Striker neler olup bittiğini fark etti. Ve bilin bakalım kimin başı beladaydı?"

Okul tatil olduğunda Cord, Marie'nin elinden tutarak Anne'ye yaklaştı. Onun söyledikleri hep aklındaydı.

"Kardeşime yardım ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Wells. Ne yapacağımı bilemedim. yap."

Anne, tüm erkeklerin ona pis, kötü yaratıklar gibi görüldüğü yaşlardaydı, ve o gün okuldan eve yürürken bunu kafasında düşündü. Eğer hepsi böyle olsaydı, erkeklerin o kadar da kötü olmayacağına karar verdi.

"Rob'un hatırlamak için çok küçük olduğunu biliyorum ama senin şaşırdım anne."

Leona da Anne'in anlattıklarını en az Bennett'ler kadar dikkatle dinlemişti. "O günlerde başınız o kadar çok beladaydı ki ve biz kasabada o kadar yeniydik ki kimseyi tanımıyorduk. Bunu neden yaptığını bildiğimden emin değilim. Öğretmen başka bir küçük kıza sebepsiz yere saldırdığını söyledi."

Anne, "Kimse kendi açımdan anlatmama bile izin vermedi," dedi.

Martha, "En azından Cord sana teşekkür etti. Orada olman bir lütuf. Marie o hafta sonu histerik bir hal aldı ve geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi, Cord da gidebileceğini ama Marie'yi zorlamamamız gerektiğini söyledi. Biz de pes ettik ve onları evde tuttuk. Keşke tüm bunları o zamanlar bilseydik."

Anne bu anıyı hatırlayınca üzüldü. "Hiçbir şey fark etmezdi. Bayan Striker iki yıl daha orada kaldı."

Martha kahve fincanlarını yeniden doldurmaya başladı ve "Demek ondan sonra arkadaş oldunuz. Hepsi bu muydu?"

Anne, Martha'ya muzipçe gülümsedi. "Hayır, iki 'karşılaşma' daha oldu. İkincisinde de aynı şekilde başım belaya girdi. Rob bunu hatırlamalı, ama belki de annem haklıdır. Başım o kadar sık belaya girdi ki, her olayı benden başka kimse hatırlamıyor."

"Hatırlıyorum." Rob aniden söyledi. "Hâlâ okuldaydım ve senin hakkında söyledikleri yüzünden diğer çocuklardan bazılarıyla kavgaya etmişim."

"Beni *savunduğunu* hiç düşünmemiştim." Anne dedi ki. "Hiçbir suçlamanın çok iğrenç olmadığını sanırdım."

Rob asık suratla, "Şaşırsın," dedi.

Uzanıp ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, yıllar çok geç oldu."

Anne daha sonra hikâyeye geri döndü. "Rob hâlâ okuldaysa, o kış on dokuz yaşında olmalıydık. Yerde kar vardı. Alışveriş yapmışım ve eve dönüyordum. Kollarım paketlerle doluydu ve Elm Sokağı'nın arkasındaki ara sokaktan geçtim. Ana Cadde'ye dönmek için Miles'in dükkânının arkasından döndüm, Cord diğer taraftan geliyordu ve birbirimize çarptık. Karda kaydım ve sırtüstü düştüm, paketler her dağıldı, eteklerim parçalandı ve Cord donmuş bir şekilde bana bakıyordu."

"Tanrıya şükür kimse o kısmı bilmiyordu," diye mırıldandı Rob.

"Belki de öyledir," diye itiraf etti Anne, "ama komik olduğunu düşünmüştüm. Onu kızdırmaya çalıştığımı ve orada öylece durup durmayacağını sorduğumu hatırlıyorum."

çit direği ya da bana yardım et."

Cord onun kalkmasına yardım etti, sanki temas yüzünden yanmayı bekliyormuş gibi davranıyordu. Ancak şimdi, yıllar sonra, Cord'dan onun çığlık atmaya başlamasını, kendisini kasten saldırmakla suçlamasını beklediğini öğrenmişti. Kadın gülmeye başladığında onu tanıdı ve suçlamalarda bulunmayacağını anladı ama yine de temkinliydi.

Cord'un zor bir durumda olduğunu fark etmesine aldırmadan paketlerin yarısını onun kollarına yığıdı. "Beni devirdiğin için en azından bunları eve taşımama yardım edebilirsin."

Paketleri çamur ve karın içine geri bırakmaktan başka çaresi yoktu ama kasabada onun yanında yürümeyi reddetti ve birkaç adım geriden takip etti. Wells'in evine vardıklarında, paketleri verandanın kenarına bıraktı, şapkasını eğdi ve rüzgârda duman gibi kayboldu.

"Duygularım yarı yarıya incinmişti çünkü okuldaki o olaydan beri onu hep bir arkadaş olarak görmüştüm. Onu kasabada gördüğümde gülümserdim, o da her zaman şapkasını çıkarır ya da başını sallardı, ama herkesin kasabadaki o yürüyüşle ilgili kopardığı yaygara, onun benden daha zeki olduğunu anlamamı sağladı. Yani güpegündüzdü, kasabanın ortasındaydık ve o sadece benim için birkaç paket taşıdı, ama kasabanın işgüzarları bunu annemle babama yeterince hızlı anlatamadılar."

Leona, "Tanrım, bunu hatırlıyorum. Baban çok üzgündü ve zaten Elroy Turrell için endişeleniyordu.

Frank, Edward Wells'in ve Elroy Turrell'in endişelerini görmezden geldi. "Peki diğer sefer neydi?" diye sordu.

Anne yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturdu ve Cord'la geçen Ekim ayından önceki son karşılaşmasını anlatmaya devam etti. Başının belaya girmediği tek zamandı, çünkü kimse bilmiyordu.

"Yine aynı sokaktan kestirme bir yoldan geçtim ve orada yarı yetişkin bir kedi yavrusu vardı. Onu kucağıma kaçmaya bile çalışmadı. Arka ayaklarından birinde enfeksiyon kapmış gibi görünen korkunç bir yara vardı ve sadece hasta ve donuk görünüyordu. Onu eve götüremeyeceğimi biliyordum. Babam evcil hayvanlara inanmaz. Kasabada yardım edebilecek kimseyi bulamadım ve gerçekten çok üzgündüm, birdenbire Cord geldi, yaralanıp yaralanmadığımı öğrenmek istiyordu."

Rob, "Muhtemelen ilk seferden beri o ara sokakta pusuya yatmış, seni tekrar devirmek için bekliyordu," dedi.

"Saçmalama. Bu yıllar . Chicago'dan döndükten sonra.
O da gideli yıllar olmuştu."

Cord küçük kediye nazik elleriyle muayene etmiş ve sonra eve götürüp iyileştireceğini söylemişti. Yapacak daha iyi bir şey için yavru kediye ona vermişti. O zamandan bu yana geçen yıllarda sık sık adamın ona yalan söyleyip söylemediğini, yapamayacağı halde tamir edeceğini söyleyip söylemediğini ya da sırf kendini daha iyi hissetmesi için uğraşıp uğraşmayacağını merak etti - ta geçen sonbahara kadar, ahırda aynı kediye görene kadar, yüzündeki benzersiz beyaz işaretten kolayca tanıyana kadar.

"Ona Paddy diyorum çünkü turuncu ve bana İrlandalı gibi görünüyor." onlara ciddi bir şekilde anlattı. "Cord bana Paddy'nin iyileştiğini ve iyi olduğunu söylemeyi düşündüğünü, ama benimle konuşursa ve biri görürse bunun yine sorun yaratacağını bildiğini söyledi. Diğer zamanları biliyordu, görüyorsunuz. Kasabada çok fazla dedikodu var."

Frank daha fazla bilgi için bastırdı. "Buradan gittiği o yıllarda nerede olduğunu biliyor musunuz? Ne yaptığını?"

"Evet, biliyorum ama bunlar onun hikâyeleri. Eğer duymak istiyorsanız, ona kendiniz sormanız gerekecek."

"Bize tek kelime bile söylemezdi. Noah'ın kavgadan sonra buraya geldiği güne kadar Utah ya da Teksas'ta olduğunu bilmiyorduk."

"Belki de ona hiç kibarca sormadın."

Frank tartışmaya başladı ama tam o sırada Luke içeri girdi ve Red'in yarasını temizlemek için sıcak su istedi. Anne sandalyesinden kalktı. "Gelip yardım edeyim."

Luke ona o ilgi çekici, alaycı sırıtışını verdi. "Hayır, yapmayacaksın. Cord burada kalıp kendi işine bakmazsan Eph Amca'ya seni nasıl tutacağını söyleyeceğini söylüyor."

"Ona söyle, eğer Ephraim'e böyle bir Gey söylerse, bu benimle son görüşmesi olur," diye hemen karGılık verdi ama oturdu.

Luke ona yaranın kötü ya da tehlikeli olmadığını, sadece çirkinleştiğini söyledi ve at Lennie'nin elinden kurtulduğu için oldukça mutlu görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Cord ve Anne arabaya binerek eve doğru yola çıktılar, Red de hiç telaşlanmadan arkalarından geliyordu.

Bennett'ler kardeşleri hakkında öğrendiklerini tartıştılar. Frank tutumunun haklı olduğunu düşünüyordu. "Wells'in onu orada bulduğu gün bir nedeni olmasa onu asla içeri davet etmeyeceğini ya da ona yardım etmeye çalışmayacağını biliyordum. O zaman bile, çocukluklarından beri ona borçlu olduğunu düşünüyordu."

Ephraim olaya farklı bir açıdan baktı. "Çocukluklarından beri ondan *hoşlanıyormuş* gibi görünüyor."

Frank alaycı bir tavırla, "Herhangi birinden hoşlandığı kadar belki. Onunla konuşma şeklini duyuyorsun. Sana da sevgi dolu geliyor mu?"

Başını sallayan Ephraim hak vermek zorunda kaldı. "Hayır, kulağa kesinlikle sevecen gelmiyor ama bilemiyorum Frank, o kadın.... Adam ona iyi davranmadığı sürece onunla kalır mı?"

Frank'in buna hazır bir cevabı vardı, Ephraim'in de haklılığını kabul ettiği bir cevap. "Wells'in babasıyla nasıl büyüdüğünü bir düşün. Muhtemelen düzgün bir erkeğin nasıl davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktur."

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 29

YARIŞ DÜŞÜNCESİ BİLE midesini bulandırsa *da*, Anne kendi kendine yarış hafta sonunu bir çocuğun doğum gününü beklediği gibi iple itiraf etti. Frank, inek sağabilen genç bir kovboyu Cuma öğleden sonra Pazar akşamına kadar evlerinde kalması ve hayvanlara bakması için göndermeyi kabul etmişti. Billy James tam zamanında geldi ve Cord ile Anne'i kasabaya rahat bir yolculuk yapmaları için serbest bıraktı.

Anne Red'e bindi. Cord Keeper'a bindi ve yarış sonrası dans için Anne'in elbisesi de dahil olmak üzere hafta sonu için ihtiyaç duyacakları her şeyle dolu olan Lady'yi yönlendirdi. Martha onlara iki dar yatağın bulunduğu, her ikisi de yeni hazırlanmış boş yatak odasını gösterdiğinde, Anne Cord'a hınzırca göz kırptı. Ekisinin de zayıf olması iyi bir şeydi, yoksa o dar yataklardan birine asla sığamazlardı.

Ertesi sabah Cord kahvaltı etmedi ve sadece bir fincan kahve içti. Anne ocakta kendi kahve fincanını doldururken, Martha şaşkınlığını fısıldadı.

"Hiçbir şey onun iştahını etkilemez. Eminim bu konuda gergin değildir, değil mi?"

Anne cevap vermedi ama Martha'nın kolunu okşayarak yaşlı kadını rahatlatmayı amaçladı. Ama öyle olmadı. Martha'nın kendisi de gergin görünmeye başlamıştı.

Kısa süre sonra Bennett'lerin geri kalanı da gelmeye başladı. Luke ve Pete kasabaya Riley ile birlikte gelmişlerdi. Frank, Judith ve küçük çocukları arabada getirmişti. Cord'un kısa selamlarını yankılayan Anne hepsini aklından çıkardı ve kocasını ahıra kadar takip etti. Kendi kendine güneşli ve açık bir günün iyiye alamet olduğunu söyledi, sonra atın kendisinin daha iyi bir alamet olduğunu fark etti. İki ay süren gayretli tımar ve özenli bakımdan sonra Red, pırıl pırıl derisinden sağlık ve enerji fışkırıyordu. Cord dört ayağına da koruyucu deri çizmelerini geçirirken Anne son fırçalamayı yaptı.

Başlama çizgisine yakın bir yerde, saat onda başlayacak yarışa yarım saat kala, Cord kalabalığın arasından geçerken Anne Red'i tuttu. Bu yıl on beş at katılmıştı ve geri dönmeden önce her birini gözlemledi. Anne kaşlarını kaldırarak onu sorguladı.

"Dört, sanırım. Lathrum gerçekten harika görünen iki doru aygır gönderdi. Bar S'den iyi bir kestane rengi iğdiş ve klas bir kahverengi kısrağ var.

Wyoming'den."

Anne, bu dört kişinin bu zorlu yarışma için gerekli hıza ve dayanıklılığa sahip olduğunu, kaderin mutsuz bir cilvesi dışında kazanma şansının en yüksek olduğunu düşünüyordu.

Başlama zamanı yaklaştıkça, Cord'un parkur boyunca yavaş ve güvenli bir sürüş planladığına ve sadece hareketleri yaptığına inanan aile, partizan iyi dileklerle etraflarını sararak ortaya çıkmaya başladı. Bennett'lar aygırın üzerinde Stones'un İngiliz eyerlerinden birini gördüklerinde başka bir şeylerin döndüğünü anlamaya başladılar.

"Sivilce ne için?" diye soran, tedbirli olmak için çok genç olan Gil'di.

Anne, Cord'un havadan sudan konuşmaya her zamankinden daha az eğilimli olduğunu ,

Gil'in küçük eyere yaptığı aşağılayıcı gönderme de yardımcı olmadı. Açıklamayı o yaptı. "Diğer atların çoğuna çocuklar ya da küçük, hafif erkekler biniyor. Bu eyer Red'in sırtından 20 kilodan fazla yük alıyor. Yine de iki yüz kiloya yakın yük taşıyacak."

Frank ve Ephraim yüzlerine yayılan bir anlayışla ona baktılar. Hareketleri yapmak atın yükünü yirmi kilo hafifletmeyi gerektirmiyordu. Cord ata binip Red'i başlangıç çizgisine doğru tırısı kaldırdıktan sonra Anne cebinden küçük bir tomar banknot çıkarıp, "Luke, Pete'le birlikte benim için bahse girebilir misiniz? Red'in kazanması üzerine?"

İki genç adam, Anne'in Cord ve kırmızı at üzerine bahis oynadığı son seferden derslerini almışlardı. Bahislerin çoğunun oynandığı masalara doğru yürürlerken Pete'in Luke'a, "Üzerinde ne kadar nakit var?" diye sorduğu duyuluyordu.

Frank kimseye özel bir şey sormadan, " oluyor?" diye sordu.

Anne ona masum bir gülümseme olduğunu umduğu bir karşılık verdi.

Seyirciler için yarışın en iyi özelliği, başlangıç çizgisine yakın bir konumdan, yarışın kötüsünün gerçekleştiği yıkamaya bakılabilmesi ve Narrows'un bazı kısımları dışında her şeyin görülebilmeydi. Anne iyi bir görüş noktasına doğru ilerledi ve sonra startı izlemek için döndü. Kalabalık içinde küçük bir kalabalık olan ailesi de ona katıldı ve ardından Taşlar da onun yanına doğru ilerledi.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca, önce bir at sonra bir diğeri başlangıç çizgisinde düzeni bozdu, sonunda on beş atın hepsi startçının silahını ateşlemesi için gereken saniyeler için hizalandı. Yarış alanına doğru ilerlediler.

Sürü halinde yılanıyor, parlak doru, kestane rengi ve kahverengiden oluşan ayırt edilemez bir bulanıklık.

İlk mil boyunca grup yavaş yavaş dağılmaya başladı. Cord'un tahmin ettiği gibi, Lathrum'un uzun bacaklı doru atları grubun başını çekiyordu. Anne güzel kahverengi kısrağı ve Bar S kestanesini fark ettiğinde bile, kısrağın diğer iki atı geçti. Red kesinlikle sondaydı ve liderlerin arkasındaki on atın sonuncusunun birkaç boy gerisinde koşuyordu. Önündeki hayvanlar yıkamanın ilk kısmını kaplayan devrilmiş ağaçların ve ölü odunların arasından koşmaya başladıkça daha da fazla yer kaybediyor gibiydi.

Red parkurun o kısmına geldiğinde sürü akıp gitmiş, ona yol açılmıştı. Çöplerle dolu patikadan düzgünce ilerledi. Öndeki gruptaki atlardan biri çoktan topallamaya başlamıştı.

Liderler şimdi tehlikeli dere yatağında sığıyorlardı. Bir sonraki kayıp kahverengi kısrağı. Karşıdan gelen atlıların yolundan çekilerek derenin dışına sürülmüştü ve arka ayaklarından birine zar zor ağırlık basıyordu.

Anne bir iniltinin kaçmasına engel olamadı. "Zavallı güzel kahverengi bayan." John Stone'un sesi keskin ve alaycıydı. "Sempatini kendine sakla. Buna ihtiyacımız olacak." Stones, para ödülünü elinde tutmanın cazibesinin Cord'un tüm vicdan azaplarını unutturacağına ve atlarını parkurda son sürat koşturacağına gerçekten inanmış olmalıydı.

Cord Red'i yürüyüşe geçirdi. At sanki dünya kadar zamanı varmış ve yarışmak kimsenin aklından geçmiyormuş gibi dere boyunca yoluna devam etti. Üç liderin arkasındaki gruptan bir başkası kenara çekildi, o da kötü bir şekilde topallıyordu.

John Stone'un sesinden küçümseme damlıyordu. "Yıpratarak kazanabileceğine dair bir teorisi mi var?"

Anne duymamış gibi davrandı.

Üç lider parkurun dereye kalmayı gerektiren kısmından çıkmış, bineklerini sert bir zeminde koşturarak tekrar suya inen dik kıyıya ulaşmışlardı. Cord, Red'i suyla kaplı tehlikelerden dikkatlice geçirmeyi bitirmeden önce dereyi geçtiler ve uzak taraftaki dik kıyıdan yukarı çıkmaya başladılar. Akıntının dışında ve tehlikeli zeminlerden uzakta, hala diğer yarışçıların çok gerisinde olan Red'in tam bir koşu yapmasına izin verdi.

Diğer atlıların hepsi dere yatağına inmeden önce atlarını ağaçların arasına doğru yavaşlatmışlardı. Cord öyle yapmadı. At, eyeri zar zor sıyıran ağaç dallarının altından geçerken, Komançi tarzıyla atın yanında gözden kayboldu. Yerine ancak tam zamanında oturabildi, çünkü Red bankın kenarından yumuşak ve geniş bir sıçrayışla fırlamıştı. Red bir ayağı boşa kalacak şekilde uzak kıyıya indi ve Cord, onlar uzak kıyıda alçak ağaçların sonuncusunu da geçene kadar eyerden tekrar kayboldu.

Atlama, Red ile öndeki on bir atın sonuncusu arasındaki mesafenin yarısını oluşturuyordu.

Liderler şimdi Narrows'a giriyorlardı. Önce Lathrum'un koyu renkli doru atı kayboldu, ardından kestane rengi iğdiş, sonra da Lathrum'un açık renkli doru atı. Atlar Narrows'a girmek için oldukça yavaşlamak zorundaydı, çünkü parkur iki işaretin arasından dümdüz dikey bir bankete yöneliyor, ardından aniden sola sapıyordu.

Hala liderlerin arkasında ikinci bir yarıştaymış gibi sıkı bir şekilde gruplanmış olan atlar yavaşladı ve dönüşe doğru pozisyon almak için agresif bir şekilde jokeylik yaptı. Atlardan biri parkur işaretlerinin dışına itildi. Bu durum kurallara göre diskalifiye anlamına geliyordu ve grupta yarışa devam eden sadece yedi at kalmıştı. Diskalifiye edilen binici atından indi ve tiksintiyle parkur işaretini tekmeledi.

Cord yine atıyla öndeki sürü arasındaki mesafeyi kaybetmişti. Bu kez izleyenler bunun kasıtlı olduğunu görebiliyordu. Dizginlerin sıkılığını, atın dizginlerle mücadele ederken başını sallamasını yanlış anlamak mümkün değildi.

Red'in önündeki son at da Narrows'da gözden kaybolunca, dönüşü yapmak için yavaşlamak Cord atı daha fazla dizginledi. Düzgün bir şekilde hızlandı, hiç yavaşlamayan bir tempoyla doğruca devasa bankete yöneldi ve gerekli parkur işaretlerinin arasından geçmek için açığı yaptı. At hızını hiç kaybetmeden bankın altına girdiğinde, bankın altı bir uçurum gibi görünüyordu.

Anne yumruklarını sıktı, yardım edebilecekmiş gibi öne doğru eğildi ve fısıltısını kimin duyduğunu umursamadan, "Şimdi, aşkım, şimdi!" dedi.

Emkânsız gibi görünen bir sıçrayışla ayağa kalkan kızıl atın kalçalarındaki kaslar gerildi. Anne, Cord'un ellerinin atın kulaklarının hemen arkasındaki yeleye dolandığını, vücudunun at boyunca mümkün olduğunca hareketsiz durduğunu biliyordu. Red'in ön ayakları bankın tepesine iyice yerleşti; arka ayakları bitmek bilmeyen saniyeler boyunca çırpındı, sağlam bir şekilde tutunmadan önce toprak yağmurları yağdırdı. Sonra tekrar dengede, ,

Narrows'un kıvrıla kıvrıla dolandığı plato boyunca dörtnala ilerliyordu.

Frank'in eli Anne'nin omzundaydı ve sesinde huşu vardı. "Anne?"

"Bekle ve gör. En kötü kısmı henüz gelmedi."

"Şu banka ne kadar yüksek?"

"1.80'in biraz altında." İyi bir atlayıcı için zor ama imkansız değil ve Red çok iyi bir atlayıcıydı.

Platonun uzak tarafı geldikleri tarafla aynıydı. O taraftaki kıyı aslında daha yüksekti, neredeyse yedi fit. Cord karşı kıyıya doğru ilerlerken John Stone bariz soruyu sordu. "Oradan aşağı nasıl inecek?"

Herkes cevabı gördüğü için Anne cevap verme zahmetine girmedii. At uzak kıyından fırladı, mide bulandırıcı görünen bir açıyla alçaldı ve inişte neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu ama Anne'in bildiği kadarıyla oradaki zemin oldukça yumuşak kumdu.

Red kendini toparladı ve tekrar yola koyuldu. Parkurun diğer atların Narrows'tan çıkacağı kısmına kadar bir yüz metre daha vardı. Cord ve Red ile bu yol arasında neredeyse geçilmez bir çalılık ve ölü ağaç arapsacı vardı. Red bu geçilmez duvardaki tek açıklıktan atladı, devrilmiş bir ağaç o kadar çok molozu tutmuştu ki dört metreye dört metrelik sağlam bir engel oluşturmuştu. Narrows'u bitiren parkur işaretlerinden sadece birkaç adım önce yere indi.

Anne'in Cord'un en zor manevra olarak bildiği bir hareketle eyerde doğruldu, atı yavaşlatmayı başardı ve işaretlerin arasından geçmek için gerekli doksan derecelik dönüşü gerçekleştirdi. Sonra atı yürüyüşe geçirdi.

Red boynunu uzatıp indirerek, kendini hafifçe sallayarak ve tüm dünyaya günü tamamlamış bir at gibi bakarak ilerledi. Bitiş çizgisine bir buçuk kilometrelik yokuş yukarı bir koşu kalmıştı.

Stone neredeyse Anne'e bağıırıyordu. "Onun nesi var böyle? Eminim tüm bunları şimdi bırakmak için yapmamıştır.

Stone'a cevap vermeye tenezzül etmeyecekti ama Bennett'lerin sorgulayan bakışları ve Frank'in tekrarladığı "Anne?" sorusu onu açıklamaya zorladı.

"Öndeki üç atın da düz koşuda Red'den daha hızlı olduğunu söylüyor. Red bu atlayışlarda, daha uzun mesafe koşarken sarf ettikleri kadar efor sarf etti, bu yüzden aradaki fark şu anda Red'in

birkaç ciğer dolusu hava alıyor ve kalbi biraz dinleniyor. Hâlâ onları yenebileceğinden emin değil ama şu anda bu kadar önde olsaydı yenebileceğini düşündüğünü söyledi. Bundan sonrası sadece bir at yarışı."

O konuşurken Red tırısı kalktı, Cord gözünü arkasından ayırmıyordu. Öndeki at Narrows'tan çıkarken görüldüğünde, Cord öne doğru eğildi ve neredeyse alev rengi yelenin içinde kayboldu ve Red düz koşarak havalandı. Oradan bitiş çizgisine kadar bir mil ve çeyrek milden daha az bir mesafe vardı.

Önlerindeki kızıl atı gören öndeki üç binici öfkeli çılgınlık attı. Hepsî eteklerine uzandı ve atlarını ritmik bir şekilde kamçılamaya başladı. Bitiş çizgisine yaklaştıklarında kalabalık, üçünün hızla ilerleyen ateşli aygıra yetişmesini sessizce izledi.

Sonra Lathrum'un açık renkli doru atı sanki bir duvara çarpmış gibi solmaya başladı. Koyu doru aygır ve kestane rengi kısarak aradaki mesafeyi acımasızca kapattı. Peşlerindeki biniciler her adımda atlarını kamçılıyordu. Kızıl'ın sırtında hiç hareket yoktu.

Bar S kestenesi aniden yer kazanmayı bıraktı. Yol boyunca yavaşlayarak yarışı üçüncü bitirecekti. Koyu doru aygır tüm cesaretini toplamış, başını uzatmış, gözleri bembeyaz açılmış, dişlerini gösteriyordu.

Kırmızı, bitiş çizgisini iki boy önde geçerek birkaç ciğer dolusu havayla kazandı.

Cord bitiş çizgisini geçer geçmez Anne koşarak yola sıralanmış evlerden birinin arkasında beklemeye söz verdiği yere gitti. Aygırda kesik ya da yara olup olmadığını kontrol ki Anne köşeyi dönüp doğruca ona yöneldi ve adını seslendi.

Bu birkaç dakikalık zaferin baş döndürücü şarabı tüm çekingenliğini yok etti. Onu coşkulu bir kucaklamayla yerden kaldırdı ve heyecanlı öpücüğüne karşılık verdi.

"İzlemesi çok güzeldi, çok güzeldi. Sürmesi de güzel miydi?"

Vurdumduymaz maskesinin bir anlık yokluğu yüzünü neredeyse çocuksu bıraktı. "Hayır, güzel değil, korkutucu. O bankaya girdik ve tek düşünebildiğim yanlış ölçtüğümüzdü. Altı metreden çok altmış metre gibi görünüyordu. Bunun hayatımda yaptığım en aptalca şey olduğunu düşünüp durdum. Sonra tepeye çıktık ve atladık ve biliyordum ki, hayır, *bu* yaptığım en aptalca şeydi. Kahvaltı etmiş olsaydım, o anda hepsini kaybederdim. Midem diğer organlarımdan bir metre gerideydi."

Gözleri zaferle parlıyordu, sıcak ve hayat doluydu. "Yarışçı olarak ilk çıkışımı ve emekliliğimi gördün bebeğim. Hepsi bu."

Çelik gibi olan otokontrol neredeyse duyulabilir bir sesle yerine . "Oraya geri dönsek iyi olur, böylece bize hile yaptığımızı ve gerçekten kazanmadığımızı söyleyebilirler."

Ona son bir kez sarıldı. "Sen kazandın. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve ne derlerse desinler onlar da bilecek."

"Tabii. Sen onu önden götür, ben de nasıl gittiğine bakayım."

Anne atı hâlâ yarışmacılar ve seyircilerle dolu olan yola geri götürdü. Cord atın arkasında yürüyerek herhangi bir topallık belirtisi olup olmadığına baktı. Gevezelik eden, el kol hareketleri yapan insan grupları onların yaklaşmasıyla sessizleşti. Belli ki yarışın sonucunu tartışıyorlardı.

Taşlar neredeyse aynı anda üzerlerine düştü. John yarış sona erdiğinde sevinçliydi, şimdi ise öfke içindeydi. Kelimeler taşıyordu. "Bunu kazanmadığının farkındasın. Hile yaptınız. Herkes öyle diyor."

Virginia Stone eldivenli elini kocasının koluna koydu ve hafifçe çekti, "John, sanırım...."

Stone karısına döndü. "Kapa çeneni, Ginny. Düşünmüyorsun. Bu senin sorunun."

Aşağılanmışlıktan yüzü bembeyaz kesilen Virginia Stone elini adamın kolundan çekti ve konuşmaya katılmak için hiçbir girişimde bulunmadan öylece durdu.

Cord çift arasındaki şakalaşmayı duymazdan gelerek kendisine yöneltilen suçlamaya cevap verdi. "Hayır, Bay Stone, eğer kuralları okuduysanız, hile yapmadım. Tüm işaretlerden geçmek zorundasınız ve işaretleri kaçırırsanız geri onları toplayamazsınız. Narrows'ta hiç işaret yok."

"Sanırım yarış komitesine gidip onları bu konuda ikna etmemi ve bin dolarınızı almamı bekliyorsunuz."

Cord'un sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duyulmuyordu. "Hayır, Lathrum'un koyunun kazandığı konusunda onlarla hemfikir olmanı bekliyorum. Belki çeki ona izin verirler."

Bayan Stone'a döndü ve hafifçe başını salladı. "Annie ve ben atla ilgilenip onu ahırınıza bırakacağız hanımefendi. Görünüşe göre sabaha kadar ağrımayacak bile."

Martha ve Ephraim, Frank ve Judith, Stone'un söyleyeceklerini duymak için tam zamanında gelmişlerdi. Ephraim, kardeği ve Anne'in atın iki yanına geçerek uzaklaştıklarını izledi. Cord o yarışta ata binmişti.

Sonucun böyle olacağını bildiği halde yine de yapmış ve Anne de ona yardım etmişti. Öfkesine yenik düşmek yerine, Cord'un yaptığı gibi sessizce hem Stones'a hem de kocasının ailesine sırtını dönmüş, ikisinden de ne destek ne de tebrik alacağını biliyordu. Ephraim beklenmedik bir öfke hissetti.

Stone'a döndü. "John, sözde bir beyefendiye göre sen birinci sınıf bir piçsin."

Ephraim aceleyle, yarış komitesinin yarışı izlediği, kırmızı beyaz şatafatlı bayraklarla örtülü ahşap standı doğru koştu. Bağırışları duyduğunda daha yaklaşmamıştı bile.

Sıska, göbekli ve kel olan Alferd Lathrum hiçbir koşulda çekici bir adam değildi. Yüzü kıpkırmızıydı ve komite üyelerine avazı çıktığı kadar bağırıyordu; düpedüz çirkindi. Ephraim yürürken, komitenin ilk başta Lathrum'a yarışı verme eğiliminde olsalar bile şu anda bir kez daha düşünüyor olabileceklerini fark etti.

Ephraim'in yaklaştığını gören ve Cord'un kardeşini tanıyan Lathrum hedef değiştirdi.

"O kızılderili kardeşin hile yaptı," diye bağırdı. "Kuralları çiğnedi. Kursu uymadı."

Ephraim sakın ve mantıklı görünmek için avukat gibi elinden geleni yaptı. "Kurallar çok açık ve Bay Lathrum'un kuralların hiçbirini ihlal etmediği okuma bilen herkes için aşikâr. Bu performansınızla komitenin gözünü korkutmaya mı çalışıyorsunuz?"

Aslında komite Alferd Lathrum'dan yeterince bıkmıştı. Komitenin başkanı olan Belediye Başkanı, sonunda söz söyleyecek bir alan bularak otoritesini ortaya koydu.

"Kesinlikle, Bay Lathrum. Kürsüden ayrılırsanız, belki gerçekleri gözden geçirebilir ve bir karara varabiliriz."

Bu noktada John Stone gecikmiş ve huysuz bir görünüm sergiledi. Para ödülü olsun ya da olmasın, bu yarışın meşru galibini satmak, diskalifiye edilmiş bir koşucuyu satmaktan daha kolay olacaktı. Hâlâ öfkeden kaskatı kesilen ve Ephraim'e bakmaktan kaçınan Stone, küstahça davasını dile getirdi.

"Beyler, kurallarınızı gözden geçirdim ve eşimin atını diskalifiye etmek için hiçbir dayanak göremiyorum. Eğer görüyorsanız, belki Bay Bennett komiteye karşı açılacak bir davada eşimi ve beni temsil etmeyi kabul eder."

Belediye Başkanı parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bay Stone, Bay Bennett, Bay Lathrum, lütfen bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakır mısınız?"

Bunu tartıştıktan sonra kararımızı açıklayacağız."

Cord'un yanında yürüyen Anne, kendisinin ve Cord'un adını duydu ve arkasını döndüğünde Martha'nın aceleyle peşlerinden geldiğini gördü. Martha biraz soluklandıktan sonra, "Neden bir dakika bekleyip neler olacağını görmüyorsun? Ephraim komiteyle konuşmaya gitti."

Anne Cord'a baktı ve onun da kendisi kadar şaşır mış olduğunu gördü. Ailesinden destek almayı hiç düşünmemişlerdi. Martha'yla birlikte dönüp ailenin geri kalanına doğru yürürlerken, belediye başkanı boğa borusuyla yarışın sonuçlarını açıkladı. Bayan John Stone'un atı Firebrand kazanmıştı. Anne güldü ve yüzlerce insanın önünde Cord'a sarılmak yasak olduğu için önce Martha'ya, sonra da ata sarıldı.

Lennie kalabalığın arasından ıktı. "O atın etrafına bir elenk koymak istiyorlar. Fotoğraf bile çekecekler."

Red, Anne'in ceplerini karıştırıp havuç aramakla meşguldü ve Anne bir tane bulduğunda mutlulukla atıştırdı.

Cord dizginleri Lennie'ye verdi. "Onu oraya götür o zaman."

Lennie kendini eski düşmanın kucağında bulunca önce şaşkınlık, sonra da kararsızlık gösterdi ama aygırı tribne ve zaferden pay almaya doğru götürdü.

Frank kıkırdadı ve "Fotoğrafınızın çekilmesini istemiyor musunuz?" dedi.

"Hayır." Cord uğradıkları evin önündeki alçak ite yaslandı. Birdenbire etrafları hevesli bir grup yarış izleyicisi tarafından sarıldı. nce Armand ve Helene LeClerc geldi. Ayakta duran Cord'un göğsünün ortasına kadar uzanan Helene, onun ite yaslanmış yarı oturur pozisyonundan yararlanarak omuzlarından tuttu ve iki yanağından öptü. Armand'ın ayı gibi sarılmasından kurtulan Anne, kocasının kızarıp kızarmadığını merak etti.

Cord ayrıca Noah Reynolds, Riley, James Miles, Dr. Craig ve son bir iki yıl içinde kendisinden at satın almış olan birkaç kişiden de tebrik tokalaşmaları aldı. Bob Windon da oradaydı, sırtıyordu ve bir kez olsun sihirle ilgili herhangi bir yorum yapmaktan kaçınmıştı.

Anne, Cord'u görmezden gelen annesine sarıldı. Rob her zamanki gibi annesine eşlik ediyordu ama arka planda sessizce bekliyordu.

Uzun boylu, zayıf, Cord'dan daha esmer, sarkık bıyıklı ve İspanyol tarzı giysiler giymiş bir adam yaklaşırken gürültülü kalabalık sustu. Bu Raoul Zamora'ydı, Alferd Lathrum'un baş süvarisi.

Zamora Cord'un önünde durdu, başını hafifçe salladı ve sonra elini uzattı.

El sıkışırken Raoul şöyle dedi: "Palomino atı çiftliğe geri getirdiğinden beri merak ediyordum. Bugün artık biliyorum. Böyle bir sürüşe tanıklık etmek benim için bir onurdu."

Cord bir kulağını çekiştirdi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Eğer o jokeyin hızını kesmiş olsaydı, senin doru atın bizi yakalayabilirdi."

Raoul iki eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Çok az adam senin kontrolüne sahiptir. Bunu beklemek çok fazla. Bugün senindi."

Cord sadece başını salladı. Raoul önce arkasını sonra da yüzünü döndü. "Tayın hâlâ hayatta olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

Cord tekrar başını salladı. "Karım onu yaşamaya ikna etti. Anne, Raoul Zamora ile tanış. Raoul, bu benim karım, Anne Bennett."

Neredeyse siyah gözler onu inceledi. "Bayan Bennett. Bugün benim için bir onur daha." Ona doğru küçük bir selam verdi, sonra Cord'a tekrar hitap etti. "Koyu renkli doru at sizin tayın öz kardeşi. Bunu bilmek isteyebilirsiniz. Senin tayın daha iyi." Sonra da kalabalığın içinde kayboldu.

Anne onun gidişini izledi. "Böyle bir adam neden Lathrum için çalışıyor?" "Bir karısı ve altı çocuğu var ve hepsi de yemek yemeyi seviyor. Çok fazla değil

Etraftaki binicilik işleri bu kadar iyi para kazandırıyor."

"Fortune'un vazgeçmeyen koyla öz kardeş olduğunu mu kastediyor?"

"Evet." Gözlerinde bir sırıtma vardı. "Ekstra bir Noel hediyesi gibi Temmuzda, değil mi Ti-gress?"

Lennie, terden sıırıslıkm olmuş ve yorgun ata bakma işini bir başkasına bırakmanın mutluluğuyla Red'le birlikte döndüğünde, küçük zafer partisi dağıldı.

BİR SAAT SONRA CORD, Ephraim'de öğle yemeği yerken kaçırdığı kahvaltıyı telafi ediyordu ve Martha gülüyordu. "Bu sabah yemek yemeyince endişelendim, biliyorsun. Sen böyle biri değilsin."

"O bankadan çıkarken onu kaybedebilirdim, Marty." "Artık öyle olduğunu biliyorum."

Yemeğinden başını kaldırmayan Cord, "Komiteyle konuştuğun için teşekkür ederim, Eph. Bu yarıştan resmi olarak galip çıkacağımı düşünmemiştim, ama insanlar yine de bunun çok iyi bir at olduğunu bilirler," dedi.

"Sanırım o atlayışların ve manevraların her birini bir şekilde çalışmışsınızdır."

"Elbette, aylar önce küçük iki ayaklılarla başladım." "Peki bu bankaya nasıl yaklaştınız?"

"Ana çiftliğe yakın bir yerde bir şey buldum. Orayı burayı biraz kazdım, hepsi bu."

"Hepsi bu," diye yineledi Ephraim. "O zaman her gün çok zamanınızı almış olmalı."

"Çok kötü değil. Annie bütün tımar işlerini yaptı ve ben tayları sürerken düz kilometreler kat etti. Genç hayvanlarla geride kalmamı engelledi. Kalkışlarda zamanlamayı doğru yapmama da yardımcı oldu - hiç fazla yapmadım."

Cord başını kaldırdığında Ephraim'in ona dikkatle baktığını gördü.

Ephraim, "Sizi kandırarak galibiyetten mahrum bıraktıkları düşüncesine bu kadar kızmam beni şaşırttı," dedi. "Zamora haklıydı, o sürüşü izlemek bir onurdu."

Cord kardeşine ihtiyatla baktı, büyük bir yakınlaşmaya doğru atılan ilk geçici adımı fark etmişti.

Ephraim gözlerini indirdi. "Her neyse, Stone hemen arkamdan gelmeseydi muhtemelen komitede pek başarılı olamazdım." Kıkırdadı. "Onları dava etmem için beni tutmakla tehdit etti."

Cord yemeğine geri döndü. "Oraya ilk sen gitmeseydin, asla gidemezdi. Teşekkürler."

Tam o sırada Luke ve Pete mutfağa daldı. "Evlat, umarım bizim için de biraz ayırmışsındır."

Martha dedi ki, "Biliyorsun yaptım. Siz ikiniz ?"

"Oh, burada ve orada." Bazı yarış sonrası buluşmalarda içki içiyorlardı ve bunu herkes biliyordu.

"Oh, evet, unutmadan. Bütün bunları artık yanımda taşımak istemiyorum." Luke ceplerinden tomar tomar banknotlar çıkarıp Anne'in önündeki masaya atmaya başladı.

Anne büyüyen fatura yığınınına baktı ve bir sorun olduğunu anladı. "Bu da ne?" diye sordu.

"Senin ."

"Almak mı?"

"Bahsinizden. Bize yüz dolar vermiştin." "Ama bu - bu binlerce dolar."

"Tanrı aşkına Anne, geçen sefer olasılıklar hakkında konuşmuştuk. Oranlar yirmiyeye birdi. Sen iki bin dolar kazandın. Bu sefer Pete ve ben akıllı davrandık. İkimiz de yirmişer dolar yatırdık ve Şerif Reynolds'un da yatırdığını biliyorum. LeClercs on dolar yatırdı, Bay Miles da öyle. Amcamız sayesinde herkes harika bir gün geçirdi. Ve tabii ki at da." Luke hafif çakırkeyifti ve her zamankinden daha çok eğleniyordu.

Anne başını kaldırmaya bile korkuyordu. "Bunu yapmamalıydın," dedi. "Red'in muhtemelen diskalifiye edileceğini düşündüm ve parayı kaybetsem de fark etmezdi."

Aslına bakarsanız Grenerton parasını kaybetmenin iyi bir şey olabileceğini düşünmüştü.

Luke gülmekle yetindi ama Cord'un, "Harika değil mi, Ti-gress?" dediğini duyunca Anne'in kalbi sıkıştı. Artık Denver'da durmak zorunda değilsin, doğruca Paris'e ya da her nereye gideceksen gidebilirsin." Adam öfkeliydi ve bundan ne çıkacağını bilmediği için de memnundu, çünkü alttan alta gelen sesleri kaçırarak Pete konuştu.

"O zavallı atın Paris kadar güzel bir yere gitmediğini duyduk. Lathrum onu satın alacak."

Anne başını kaldırdı ve Cord'un gözleriyle karşılaştı. Orada gördüğü şey sadece kendi acısını yansıtıyordu. Lathrum sebepsiz yere bile zalim bir adamdı ve öfkesini Kızıl'dan çıkarmak için bir sebebi vardı - atı onu alt etmek için kullanılan bir silah olarak görecekti. Anne burada herkesin önünde ağlayacağından korkuyordu. Gözyaşlarının başlamasını engellemeye çalışarak yere baktığında yeşilin bulanıklığını gördü. "Cord, biz...?"

"Yeterli olsa bile, o atı bize satmazlar." "Eğer hiç denemezsek...."

"Stone sadece hayır demeyecek. Burnumuzu sürtecek."

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Cord yenilgiyi kabul ederek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Pekala, para çantaları, toplayın ve gelin. Onlara hayır dedirteceğiz."

Anne banknotları toplayıp düzeltmeye ve düzgünce yuvarlamaya çalıştıktan sonra aceleyle peşinden gitti.

John Stone evde değildi. Bir hizmetçi onları Virginia Stone'un beklediği kütüphaneye götürdü. "Sanırım para ödülünüz için geldiniz." Önündeki masanın üzerinde dikdörtgen şeklinde bir kâğıt parçası vardı.

Anne parmağıyla Cord'un sırtını d rt erek konuşmayı onun yapmasını istedi. Cord ona sert bir bakış fırlattı ama cevap verdi. "Hayır, hanımefendi. Bay Lathrum'un atınızı satın almaya çalıştığını duyduk ve ona satıp satmadığınızı merak ettik."

"Hayır, aslına bakarsanız. Buraya geldi ve bu konuyu tartıştık ama John'a atı benim  dediğim fiyat olan yirmi beş yüz doları teklif eden ilk kişiye satacağıma dair söz verdim ve Bay Lathrum çok daha azını teklif etti ve pazarlık yapmak istedi. Ona John'la konuşması gerektiğini söyledim - John şu anda şehirde arkadaşlarıyla 'kutlama' yapıyor."

Sesinde ve ağzının etrafında kızgınlık vardı. "Bay Lathrum onu aramaya gitti. Sanırım John sonunda daha azını kabul edecek. O attan gerçekten nefret ediyor." Elini alnına bastırdı. "Onu John yanımda değilken almıştım, biliyorsun. Bunu affedemez." Sanki ne söylediğini ve kime söylediğini hatırlamış gibi irkilerek doğruldu. "Bu ne burada ne de orada. Bu  eki size ciro edeceğim."

Cord, "Bayan Stone, Anne'e atı satar mısınız?" dedi.

Yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. " zg n m Bay Bennett, bu çeki ve notunuzu alamam. Kocamın nakit parası var, görüyorsunuz."

"Aklımızda o  ek ve 1500 dolar nakit vardı."

şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan hanımefendi ikinci kez edep sınırlarını açtı. "Bin beş yüz doları nereden buldun?"

Anne az önce yerel bankayı soyduklarını söyleyebilirdi ama Cord'un kendini tutması çok daha iyiydi. Dedi ki, "Anne yarışa bahis oynadı. Oranlar yirmiye birdi."

Bayan Stone masanın arkasındaki sandalyeye çöktü ve içten bir kahkaha . "Aman Tanrım, John buna bayılacak. Bayılacak. Atın satış faturası sadece benim adıma. Bir tane daha yazıp ekleyeceğim. Soyağacı da onunla birlikte. Hepsini alabilirsin."

"Size sorun çıkarmak istemeyiz, hanımefendi." Anne bunun için onun boynunu kırabilirdi.

"Hayır, John'a  dediğim kadarlık ilk teklifi kabul edeceğime dair söz verdim. İnsanın sözü senettir, bilirsiniz." Kocasına nispet yapma fırsatı neredeyse başını döndürüyordu.

Anne ceplerinden çıkardığı bin beş yüz doları masanın üzerine saydı ve sonra ilk kez konuştu. "Lütfen satış faturasını Cord ve Anne Bennett adına düzenleyin, Bayan Stone."

Yazmakla meşgul olan Virginia Stone, Cord'un Anne'e attığı sert bakışı kaçırdı. Hiçbir şey söylemedi, sadece kâğıtları katlayıp gömleğinin cebine koydu.

Evdeki intikamından dolayı hâlâ mutlu olan Virginia Stone ikisinin de elini sıktı. "Benim için bir zevkti." Tekrar güldü. "Gerçek bir zevk."

Cord ve Anne sessizce ahıra doğru yürüdüler. Lennie'den hiçbir iz yoktu. "Grenerton parası için ne kullanacaksın, Annie?"

Ellerini adamın omuzlarına koydu ve yüzünü yavaş yavaş inceledi. Gözleri de yüzü gibi ifadeden yoksundu. "Eğer Grenerton'a gitmeye karar verirsem, senden beni götürmeni isteyeceğim. Böylece yeterince şey gördüğümde beni eve götürmek için hazır olursun." Adamın elleri kadının belinde sıkılaştı. Hiçbir şey söylemedi. "Oraya ya da başka bir yere asla gitmeyeceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece bunu kabul etmeye hazır değilsin."

"Sanırım hâlâ beş yüz doların var ve atını her zaman satabilirsin. Muhtemelen San Francisco'ya gidebilirsin." Ellerini çekti.

Daha önce olduğu gibi, atın her iki yanında birer kişi olmak üzere, hiç konuşmadan kasabanın içinde yürüdüler. Ephraim'in ahırında güvende olan aygırı gördükten sonra Anne yine ellerini atın omuzlarına koydu. "Bana bir iyilik yapar mısın lütfen?"

Onun her kasında geri çekilmeyi hissedebiliyordu. "Ne gibi?"

"Paranın muhtemelen kaybedileceğini düşünerek o yarışa bahis oynadım ve bu da sizi rahatsız ettiği için iyi olurdu, ancak ne kadar çok çalıştığımızı da biliyordum ve eğer kazanırsam bunun da iyi olacağını düşündüm çünkü *bizim üzerimize* bahis oynuyordum. "Benim param" ve "benim atım" demeyi keser misin? Lütfen? 'Bizim paramız' ve 'bizim atımız'ı idare edebilir misin?"

Onun ellerinin altında rahatladığını hissetti. "Pekâlâ. Gidip onlara yeni atımızdan bahsedelim."

* * *

Bölüm 30

CORD, yıllar önce saldırıya uğradığı gece Marie'yi kapılardan birinden çıkarken takip ettiğinden beri Mason belediye binasının *içine girmemişti*. Şimdi de o gece yaptığı şeyin aynısını yapıyor, bir duvarın dibinde oturmuş diğerlerinin dansını izliyordu. Anne ona sosyal etkinliğe katılmayı teklif ettiğinde, kendi katılma arzusu yüzünden okunuyordu, hayır diyememişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Chicago'daki elbiselerinden yeşille süslenmiş soluk sarı bir elbise seçmişti ve Cord'a mekandaki her erkek gibi görünen biriyle dans ederek harika vakit geçiriyordu. Bütün bunlar kesinlikle onun suçuydu.

Sorusuna "Ben dans etmem" diye cevap vermişti. Ona devam etmesini ve iyi vakit geçirmesini, olduğu yerde iyi olduğunu söylemişti. Ve her danstan sonra gelip bir süre onun yanında oturmuş, ancak mutlu sohbeti her ziyaretinde daha çabuk azalmıştı.

Kendi kara ruh halinin onu etkilediğini, mantıksız davrandığını biliyordu ama kendini durduramıyordu. Onun şimdi Noah Reynolds'a gülerek dönmesini izlerken, şerifin üzerindeki ellerine dik dik baktı ve bir şeylere vurmak istedi. Anne su üzerinde dans eden güneş ışığı gibi görünüyordu - başka bir adamla dans ediyordu.

Piyanosuyla müzik yapan Bayan Maggie Powers'ın kalbi romantikti ve Cord daha çocukken bile kasabadaki dansları uzun bir valsle bitirirdi. Noah Anne'i kendi yanına döndürdü ve Cord son valsini çok uzakta olmadığını ve Anne'i başka biriyle dans ederken izlemeyeceğini biliyordu.

"Kalabalıktan önce buradan ayrılısak nasıl olur?" dedi.

Anne erken ayrıldığı için çok mutluydu. Akşam yeterince güzel geçmişti ama kocasının neden her geçen dakika daha da taşlaştığını merak ederken ailesi ve arkadaşlarıyla dans etmek pek de umduğu gibi olmamıştı.

Sürpriz bir Çekilde, salonun dıĞında adamın elini dirseğinde hissetti, onu Ephraim'in sokağına doğru değil, salonun arkasındaki düz çimenlik alanın salonu mezarlıktan ve ötesindeki kiliseden ayırdığı yere yönlendiriyordu. Açık pencerelerden Bayan Maggie'nin son valsini ilk notalarını duyabiliyordu.

"Benimle dans eder misin, Annie?"

Şimdi ve burada mı öğrenmek istiyordu? Emin olamayınca bir elini onun omzuna koydu ve sonra Cord onu alıp götürdü. Bunu bilmeliydim, diye düşündü. "Dans edemediğini söylemiştin."

"Dans *etmediğimi* söyledim. Hannah ve Martha Marie'ye öğretmem için beni kullandılar ama Marie'nin düğününden beri hiç denemedim. Orada dans edersek ne olacağını biliyorsun."

Kadifemsi yaz karanlığında sessizlik içinde ona rehberlik etti. Bu daha önce hiç deneyimlemediği bir danstı.

Anne sıcak gecede zahmetsizce süzülüyor, ham erkek gücü ve zarafeti tarafından taşınıyordu. Bu sadece bir dans değil, bir başlangıçtı ve erkeğin ellerinin Anne'in bedenindeki sıcaklığı sadece bir ipucuydu, gelecek olan şiddetli ateşin bir vaadiydi. Nabızı hızlandı, nefes alış veriş abartılı geldi. Her adımında ona sürtünüyor, sinir uçları karıncalanıyor, farkındalığı artıyordu.

Yeni ay sadece bir ışık kırıntısıydı ve yakın oldukları için adamın yüz hatlarını güçlükle seçebiliyordu. Duygusal bir hayaletti ama yine de kocası, sevgilisi ve arkadaşıydı. Anne, onun kendisinin hissettiklerinin bir kısmını bilip bilmediğini, hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Piyanonun son notaları da bittiğinde, adam onu tamamen kendine doğru çekip yakıcı bir öpücükle kollarında güçsüz bıraktığında cevap buldu.

Gece boyunca el ele yürüdüler ama Ephraim'lere ailenin geri kalanından sadece birkaç dakika önce vardılar. Bir saat sonra Anne, Martha'nın boş odasındaki dar yataklardan birinde tek başına yatıyor, alt dudağını ısıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyor muydu yoksa çılgılık mı atıyordu bilemiyordu.

Martha, kimsenin gecesini mahvettiğini fark ettiğine dair bir işaret vermeden, yeniden düzenlenen uyku düzenini açıklamıştı.

"Artık tüm aile burada olduğuna göre, Beth için senin odana bir karyola koydum Anne. Judith diğer yatakta yatacak. Frank ve çocuklar diğer boş odaları paylaşacaklar."

"Peki ya Cord?" Anne sordu.

"Oh, diğerlerinin arasına sıkışmaya dayanamaz. Her zaman salonda kendine bir yatak yapar. Size söylemedi mi?" Martha kayıtsızca söyledi.

Hayır, yapmamıştı ve görünüşünden Anne, onun bu gece değişen uyku düzenini düşünmediğini ve bu konuda kendisinden daha mutlu olmadığını biliyordu.

Cord salonun zeminindeki derme çatma yatağında öyle bir öfkeyle yatıyordu ki, bir şeyleri kırıp dökme isteğini zar zor kontrol edebiliyordu. Eğer herhangi bir

Mizah duygusu hiç kalmamıştı, karısının uyku düzenini gördüğünde yüzünde beliren komik dehşet onu eğlendirebilirdi, ama o mizahın tamamen ötesindeydi.

Bütün aileyi bir gecede buraya sığdırmak için ne kadar sıkıkmak gerektiğini unutmamasına nasıl izin vermişti? Yıllar boyunca bu katta birçok kez uyumuştı ve daha önce hiç bu kadar sert ya da boyun eğmez görünmemişti. Yukarı fırlayıp karısını daracık, tertemiz yatağından kaptığı gibi yaz gecesine götürse ne olacağını ciddi ciddi merak ediyordu.

Kalkıp kendine kahve yapmalı, Ephraim'in raflarından bir Geyler okumalı, geceyi bir Gekilde geçirmeliydi. Bunun yerine kıpırdamadan yatıyor, kulaklarında kendi kanının çarpışını dinliyor, cinsel gerilim ve öfke giderek daha uçucu bir karışım oluşturunuyordu. Kalkıp kasabada yürüyebilirdi. Tabii ki karşısına çıkan ilk kavgaya karışacaktı - muhtemelen bir tane başlatacaktı.

Merdivenlerden gelen hafif hışırtı sesleri dikkatini çekti. Beyaz bir hayalet yavaşça ona doğru ilerliyordu. Bir mobilyadan diğerine temkinli adımlarla ilerliyordu. Kim olduğundan emin olamadan Anne'in çıplak ayakları battaniyeli yatağının kenarına gelmişti ve o zaman bile hala kızgın hayal gücünün onu canlandırmış olabileceğini düşünüyordu.

Beyaz geceliğin yükseldiğini ve sonra yere doğru çırpındığını gördü. Cord hareket etmedi, yumuşak sözleri duyana kadar hareket edebileceğinden de emin değildi, "Cord? Uyanık mısın? Lütfen uyanık ol."

Anne battaniyenin altından onun yanına doğru kaymaya başladı ve ipeksi bacağı onun gergin kasları boyunca kayarken, Cord son saatlerin bastırılmış öfkesiyle canlandı, onu yakaladı, ağırlığı altında yuvarladı, ağzı aç ve talepkardı.

Anne şaşırmıştı ama sadece bir anlığına. Zaman geçtikçe, üst kattaki dar yatakta uyanık yatıyor, onun dokunuşu için tepeden tırnağa sızlıyor, Judith ve Beth'in konuşmayı kesip uyumalarını bekliyor, böylece yatak odasından gizlice çıkıp merdivenlerden inebiliyordu. Onun uyuyor olmasından, gecenin ateşine tek başına katlanmak zorunda kalacağından korkmaya başlamıştı.

Ev sessizleştğinde cildi yanıyordu; tüm kemikleri ağrıyordu. Basamakları aşip aşamayacağından emin olamadığı için gülünç derecede titrek bacaklarıyla merdivenlere doğru süründü. Geceliğin yumuşak kumaşı hassaslaşmış cildine işkence ediyordu.

Şimdi o da en az kendi ihtiyacı kadar büyük bir ihtiyaç bulduğu için rahatlamış bir şekilde inleyerek onu öptü. Onun ellerini ve ağzını üzerinde hissetmeyi seviyordu, çoğu zaman nazik okşamalara asla doyamayacağını düşünürdü ama bu gece değil. Bu gece ihtiyacı ani ve tüketkendi. Adamın kalçasına karşı sert ve hazır olduğunu hissedebiliyordu. Bacağı yukarı kaydı, kendi şişmiş, nemli sıcaklığını hissetmesine izin verdi.

Anne, her zaman sessiz olan kocasından derin bir gırtlak sesi duydu, yarı inilti, yarı hırıltı, o da vücudunu kaydırarak ve ona girerek karşılık verdi. Birlikte geçirdikleri aylar boyunca kocası nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama kadın da onun kadar çılgın olmasaydı bu birleşme çok sert, çok şiddetli olabilirdi. Adam kadının içine girdi ve kadın her hamleyi tüm gücüyle karşıladı. Bacakları, kolları ve ağzıyla onu mümkün olduğunca çok tutmaya ve sarmaya çalıştı, çılgınca yukarı doğru yükseldi, her darbede onu daha derine çekmeye çalıştı. Bacaklarını onun etrafında kilitledi, ellerini onun kabaran sırt kaslarına daldırdı ve nefesini çektiğini hissetti.

Yüzüne ve boynuna karşı bastıramadığı zevk seslerini bastırmaya çalıştı, çünkü çiftleşmeleri kadar şiddetli bir doruk noktası onu süpürdü. Adam ürperirken bir hırıltı daha duydu, sonra da onun adını. Onu olabildiğince uzun süre içinde tuttu, ağırlığını ondan kaydırduğında usulca iç çekti.

Serin yaz gecesi Anne'in hafifçe titremesine neden olana kadar ikisi de bir daha kıpırdamadı. Cord onu göğsüne yasladı, battaniyeyi üzerine çekti ve çenesinin altına sıkıştırdı. "Sen iyi misin?"

"İyiden de öte. Çok güzel." Anne parmaklarını onun elmacık kemiğinin üzerinde, ağzının üzerinde gezdirdi. Adam onun avucunu öptü.

"Hiç uyumayacaklar sandım. Seni o kadar çok istedim ki *canım acıdı*." Kolları onun etrafında sıkılaştı, onu sertçe tuttu.

Uzun ve dolu dolu geçen günün ardından Anne dakikalar sonra uykuya daldı.

Cord uykuyla savaştı, bu anın ve günün anılarının tadını çıkarmak istiyordu. Anne'in nefesi boğazında tatlı tatlı dolaştı. *Seni o kadar çok istedim ki canım acıdı*. Anne, Cord'a kendisini, uğruna doğduğundan emin olduğu kral gibi hissettiriyordu. Yarıştan sonra kollarına koşarkenki yüz ifadesini, yaz gecesinde kollarında dans ederkenki hissini düşündü. Belki bir daha asla böyle bir gün olmayacaktı ama bu güne sahipti. Ve ona sahipti - şimdi.

Sonunda uykuyla savaşmayı bıraktığında, tanrıların ara sıra bir kral ya da prense uygun bir kadın tasarlayıp sonra onu sıradan bir adama verip vermediğini merak etti. Belki de arada bir böyle bir şey yapıyorlardı,

Sıradan bir adamın ona daha çok değer vereceğini, onu daha çok seveceğini biliyorlardı. Belki bir süreliğine onu almasına bile izin verirlerdi.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Cord uyandığında Çafak öncesi ilk ıGıkla birlikte Çekiller ve çizgiler grinin farklı tonlarında belirmeye baÇlamıÇtı. Bir önceki gecenin rahatlığı onu hâlâ sarıyordu ama Anne'in ipeksi kahverengi saç telleriyle yarı perdelenmiş çıplak omuzlarını görünce bu rahatlık hemen kayboldu. Bu evde başka erken kalkanlar da vardı ve onu burada bu halde bulmalarını istemiyordu. Uyanırsa yaygara koparabilir, hatta gitmeyi reddedebilirdi.

Kendini ondan kurtardı ve pantolonunu çekti. Acele etmemek için kendini zorlayarak geceliğini tekrar giydirdi. Onu okşayarak ve uykuya dalmasını sağlamak için usulca mırıldanarak kucağına aldı ve merdivenlere yöneldi. Kız onun omzuna yaslanmış, uykusunda onun adını fısıldıyordu. İçinde olması gereken yatak odasının kapısı aralıktı. Kapıyı yavaşça araladı ve onu içeri taşıdı.

Hızlıca kontrol ettiğinde Judith'in ikinci yatakta, Beth'in de karyolasında uyuduğunu gördü. Biraz rahatlayarak Anne'i yatağa yatırdı, yüzünü okşadı ve o kadar yumuşak mırıldandı ki kelimeler boğazında sadece titreşimlere dönüştü. Çarşafı Anne'in üzerine örttükten sonra son bir okşamaya daha karşı koyamadı ve parmaklarını yavaşça Anne'in elmacık kemiğinin kıvrımında, sonra da narin, temiz kesimli çene çizgisinde gezdirdi.

Sonunda doğruldu ve gitmek için döndü ama Judith'in uyandığını ve gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Kaskatı kesildi ve olduğu yerde dondu kaldı. Judith'in korkusu yoğun ve tamamen mantıksızdı. Bir çığlık atmasını ya da kaçmasını bekledi. Uzun ve gergin saniyeler boyunca ikisi de hareket etmedi ya da gözlerini kırpmadı. Kendini kapıya doğru dikkatli bir adım atmaya zorlayarak tabloyu bozdu. Judith'in solgun yüz hatlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve onu tamamen şaşırttı. Ona sarsak, saygılı bir baş selamı verdi ve oradan uzaklaştı.

Aşağı indiğinde, kalbi normale dönmeye başlamadan önce birkaç derin, yavaş nefes aldı. O odadan bir olay çıkmadan çıkmış olması imkânsızdı ama çıkmıştı. Tabii ki, muhtemelen kahvaltıda tüm eve bu olayı anlatacaktı.

Cord bütün atlara yem ve su verdikten sonra eve döndüğünde taze demlenmiş kahvenin kokusunu ve Frank'in mutfak masasında Ephraim'in gazetelerinden birini okuduğunu gördü. Kendisine kahve ikram etti ve kardeşinin karşısına oturdu.

Frank kâğıdı bir kenara bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Her şeyi besliyor musun?" "Elbette."

Frank bir süre onu inceledi, yüzünde ender rastlanan bir belirsizlik vardı. Cord, Frank'in içini kemiren bir şeyler olduğunu biliyordu. Dün her yerinden belli oluyordu bu. Bekledi.

"Sana gerçekten bilmek istediğim bir şey sorsam, cevap verme zahmetine katlanır mısın?"

Başlamak için garip bir yol. "Neye göre değişir, sanırım." "Boggs. Ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Bunca yıldan sonra. Bir zamanlar önemli olabilirdi, bir fark yaratabilirdi. "Uzun zaman önceydi, artık pek bir önemi yok."

"Benim için önemli. Gerçekten bilmek istiyorum. Belki de büyük bir kısmı benim hatamdı. Nefret dolu biri olduğunu anladığım gün onu kovmalıydım ama yine de onca yıldan sonra öylece ortaya çıktığın için sana çok kızgındım, öyle görünüyordun, sanki önemli değilmiş gibi davranıyordun, sanki sadece birkaç günlüğüne gitmiş gibiydin...." Frank kahveden büyük bir yudum aldı ve fincanını yeniden doldurmak için ayağa kalktı, bu hareket kontrolü yeniden ele almak için bir bahaneydi. Sesi yükselmeye başlamıştı. Bu onun için hâlâ önemliydi.

Cord içini çekti. "Frank, ben gitmeden önce aramız pek iyi değildi. O zamanlar bensiz daha iyi olacağınızı düşünmüştüm. Bunun seni bu kadar rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bizi rahatsız mı ediyor? Beş yıl boyunca Eph'le konuştuğumuz tek bir an, Marie'den ya da Hannah'dan gelen tek bir mektup yoktu ki nerede olduğunu, nasıl olduğunu, ölüp ölmediğini, isimsiz bir mezarda olup olmadığını merak etmeyelim. Gerçekten umursamadığımızı mı sanıyordun?"

"Önemsediğini biliyordum, sadece uzaktan daha kolay olacağını düşündüm. Belki de öyleydi. Yakın bir yerde yaşarken de sürekli bir sıkıntı kaynağı olmadığımı söyleyemezsin, değil mi?"

Frank bu düşünceyi düşünerek baktı. "Hayır, sanırım yapamam ama en azından nereye gömüldüğünü bileceğiz. Zorlukla beklediğim zamanlar bile oluyor." Bu son cümleyi, ağzının bir köşesini çekiştiren alaycı bir yarım gülümsemeyle söyledi. "Sen yokken neden Kızılderili oldun?"

"Ben yapmadım. Mokasenleri sevdim, hepsi bu. Saç - çoğu zaman saç kestirmenin tek yolu bir berberin çenesinin altına silah sokmaktı ve bundan sıkıldım. Kasabadaki Turner saçımı sadece ailem yüzünden kesiyor, biliyorsun. Her dakikasından nefret ediyor."

Cord daha fazla gönüllü olmadı. Mutfak yakında insanlarla dolup taşacaktı ve Frank'in bu işin peşini bırakacağını umuyordu, ama Frank'in içinde bilme ihtiyacı alev alev yanıyordu. Tekrar sordu, "Bana Boggs'u anlatacak mısın?"

Aslında Cord'un kardeşine karşı derin bir sevgisi ve hatırı sayılır bir saygısı vardı, üst üste iki medeni cümleden fazlasını kuracak kadar iyi anlaşılamazlar bile. Kafasını kaldırmadan alçak sesle, "O gün ne hakkında konuştuğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, her zaman bir konuda seninle uğraşırdı. Senin evinle benim evim arasına çit çektiğimizi hatırlıyorum, hava çok sıcaktı. Her ne hakkında konuşuyorsa normalden daha kötü görünmüyordu."

"Öyle değildi, en azından konuşma kısmı." Artık boyun eğen Cord, kardeşine Boggs kavgası hakkında bilmediklerini anlatmaya başladı.

"O gün Komançilerin en iyi atlarının burun deliklerini nasıl kestiklerini anlatmaya başladı çünkü bu şekilde koşarken daha iyi nefes alabileceklerini düşünüyorlardı."

"Sen bunu nereden biliyorsun ki?" Frank sordu. "Mesele bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, değildi," diye itiraf etti Frank. "Belki de şimdi sen böyle söyleyince bir kısmını hatırladım. Sanırım bunu hak ettiğini düşündüm."

"Belki ben yaptım ama Keeper yapmadı. Öğlen ona su vermeye gittiğimde, iki burun deliği de kemiğe kadar yarılmış, yarı deli bir şekilde orada bağlı duruyordu. Kanı kurumuştı, bu yüzden zorlukla nefes alabiliyordu ya da belki de nefes alamadığı şey bir santim kalınlığındaki sinek tabakasıydı."

"Tanrım."

"Evet. Tekrar nefes alabilmesi için onu matara suyuyla yeterince temizledim. O kadar kötüydü ki ona binemedim. Gömleğimi başına bağlayıp eve kadar yürütmek zorunda kaldım ve sonra dikiş atmak için onu fırlatıp başına oturtmak zorunda kaldım. O günden sonra aylarca benden korktu. Hala kimsenin burnuna dokunmasından hoşlanmıyor, Anne'in bile."

"Öyle bile olsa. Bunun için bir adamı öldürmeye degeceğini düşünemezsin."

"Onu öldürmeyecektim ama o gün at kadar deliydim. Belki de başlangıçta onu susturmak yerine haftalarca onu dinlemem de bunun bir parçasıydı. Geri döndüğümde ikinizin de gitmiş olması beni daha da çıldırttı."

"Yani onu aramak için benim evime geldin, onu yarı öldürdün ve işini bitirmeni engellemeye çalıştığım da bana düşman oldun."

"Sadece seni yolumdan çekiyordum. Onu öldürmeyecektim ama onunla işim de bitmemişti. Sonrasında, Eph'in ortaya çıkıp beni buffalo etmesine sevindim. Sen gerçekten tehlikede değildin ama onunla fazla ileri gitmiş olabilirim ve o da uğraşmaya değmezdi."

Frank'in yüzünde boş bir ifade vardı, gözleri içe dönüktü, hatırlıyordu. "Beni işten çıkaracağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, sanırım buna inanmanı beklemiyorum ama durum böyleydi. Bir süre kendini pek iyi hissetmezdin ama sonra sanırım yine de hissetmedin."

Sesi zayıf ve hala içine kapanık olan Frank, "Keşke buna inanabilseydim. Keşke inansaydım ama sanırım inanmıyorum."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken Cord alışılmadık bir öfke dalgası hissetti ve tekrar kardeşiyle yüz yüze geldi. "Benim hakkımda inandıkların doğruysa, dünyaya bir iyilik yapıp o lanet silahını çekerek beynimi bu mutfakın her tarafına dağıtman gerektiğini hiç düşündün mü? Eğer inandıklarının yarısı doğruysa, beni bir kafeste tutup bilet satmalısın."

Sonra gitmişti, her zamanki gibi sessizdi ama nedense Frank onun kapıyı çarpıp çıktığını hissetti.

Bağını ellerinin arasına gömmüğü olan Frank, Ephraim konuğana kadar onun mutfakta olduğunu fark etmedi. "Bir an için onu gerçek bir Bennett gibi bağirtacağını sandım."

Frank, Ephraim'in kahve içişini izledi. "Ne kadarını duydun?"

"Sanırım hepsi. Sen onun beş yıldır ortalıkta olmadığından bahsederken geldim. Kulak misafiri olmak istediğimden değil, ama burnumu sokarsam sana karşı susabileceğini düşündüm. Son zamanlarda çok konuşkan olmaya başladı, sence de öyle değil mi?"

"Buna inanıyor musun?" "Evet, inanıyorum."

"Neden? O zaman böyle hissetmiyordun, yoksa onu benden uzaklaştırmazdın."

"Sanırım fikrimi değiştiren bu bahardaki kavga oldu. Anne onun kolunu çekti ve o da durdu. Sakinleşmesi biraz zaman aldı ama tekrar düşündüğümde o gün pek de çılgın bir katil gibi görünmüyordu. Hepimiz yıllar önce Hatch hakkında kararımızı verdik ve belki de yanıldık. Hatch'e ne yapardınız ya da ben ne yapardım diye hiç düşündünüz mü? Eğer elimizde bir silah olmasaydı, yani?"

Frank cevap veremeyerek parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Size o günden sonra üzerinde düşündüğüm bir şey daha söyleyeceğim, o da Anne'in söylediği bazı şeyler. Biri Judith'i ya da Martha'yı böyle yakalasaydı hepimiz yardım ederdik ama o olduğu için sanki bir sirkmiş gibi durup izledik. Neden ona yardım etmedik? Onlarla başa çıkabileceğini bilseydik ne olurdu? Vurulmasını engellediyseniz ne olmuş? Tek yaptığımız buydu. Neden onlarla tek başına dövüşmesini sağladık ve sonra da kalıcı hasar verdiği için iğrenmiş gibi davrandık? Çok düşündüm Frank ve belki de o yanılıyor, açıklamıyor, konuşmuyor ama biz de yanılıyoruz - pek çok konuda."

Martha o sırada mutfağa geldi ve kocasına hızlıca bir göz attıktan sonra sessizce etrafta dolaşarak kahvaltıya başladı. Judith ve Beth çok geçmeden geldiler ama Frank onların ne duyduklarını umursamadı.

"Onun değiştiğini düşünüyorsun, değil mi Eph? Sence bir kadına sahip olmakla yumuşadı mı?"

Ephraim boş fincanıyla oynadıktan sonra, "Hayır, aslında öyle değil. Bence o etrafta olduğu için onun daha fazla yönünü ve her zaman olan diğer yönlerini daha fazla görüyoruz. Bazen kendinizi çiftliğe o kadar kaptırıyorsunuz ki etrafınızda olup bitenlere pek dikkat etmiyorsunuz ve bizim gibi her zaman kasabada olmadığınız için bazı şeyleri duymuyor olabilirsiniz. Kavganın olduğu gün eve dönerken durup Noah ile konuştuğunu, o zamandan beri yürüyüşlerinde şerifin ofisine uğradığını ve Noah etraftaysa bir süre oturup çene çaldıklarını biliyor muydun? Hatta Noah bana o tarafa gittiğinde birkaç kez çiftliğe uğradığını söyledi. Bir ya da iki kez onlarla yemek yemiş. LeClerc'ler de oraya gitmişler ve Windon da Anne oradayken ziyarete geldiğinde ailesini de yanında götürüyor."

Frank, Ephraim böyle söylediyse doğru olduğunu biliyordu ama kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Hayır - Nuh'un o günkü konuşma tarzına bakılırsa, buna inanmak oldukça zor."

"Noah bana küçük kardeşimizin ne kadar tehlikeli olduğu konusunda fikrini değiştirmedini söyledi, sadece kimler için tehlikeli olduğu konusunda. Son bir ay içinde Pete ve Luke'ta herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?"

"Elbette. Sonunda benim kadar zor ve yavaş büyüdüklerine dair bazı işaretler gösteriyorlar sanırım."

"Muhtemelen bunda bir doğruluk payı var ama Cord'un etrafında da hatırı sayılır bir zaman geçiriyorlar. Yani Pazar günleri arka odada poker oynamak ve içki içmek için buradan çıkmak yerine

Windon üç kuruş için su ya da kahve içiyor. Cord'un içki konusunda tutucu olduğunu biliyorsun. Pete bana Cord'un ne zaman blöf yaptığını anlayana kadar bir daha yüksek bahisli poker oynamamaya karar verdiğini söyledi." Eph birdenbire sırttı. "Bu da hayatında bir daha üç kuruştan fazla kazanamayacağı anlamına geliyor."

Bu bilgi Frank'i o kadar tedirgin etti ki, ayağa kalkıp odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyüp tekrar oturana kadar cevap veremedi. Sonunda, "Bu ikisinin onun etrafında olmasından o kadar hoşlandığımı sanmıyorum. Sanırım bu yüzden ona sinsice yaklaşıyorlar."

"Gizlenmiyorlar. Onunla birlikte Stones'un atının peşine düştükleri o ilk günden beri çoğu Pazar günü buradan cesurca çıkıp gittiler. Eski evi de ziyaret ediyorlar. Pete birkaç hafta önce bana Anne kadar cesur birini bulana kadar evlenmeyeceğini söyledi. Ona bunu bir kez daha düşünmesi gerektiğini söyledim."

"Aman Tanrım. Ona aşık olduğunu ya da aşık olduğunu düşündüğünü biliyorsun." "Her yerinde bu yazıyor."

"Ona pislik gibi davranıyor."

"Abartıyorsun ve eğer mutluyorsa, neden tartışıyorsun? Karşılık vermeyen bir adamı seven tek kadın o değil."

"O daha iyisini hak ediyor."

"Onu daha iyi bir şeyden çalmış ya da onu bekleyen daha iyi bir şey varmış gibi değil. Muhtemelen haklısın, kız onun için bir kolaylık, ama kız memnun ve getirdiği rahatlığı ona çok görecek halim yok. Ne kadar yalnız olduğunu hiç düşündün mü?"

Luke ve Pete mutfaka girdiğinde Frank hâlâ başını sallıyordu ve son zamanlarda yaptıklarıyla ilgili soruları kardeşler arasındaki konuşmayı sona erdirdi.

En son ANNE kalkmış ve giyinmişti. Sadece Cord'un "dışarı çıktığı" söylenince onu aramak için ahıra gitti ve onu Red'i tımar ederken buldu. Neşeyle söylediği "Günaydın" sadece bir homurtu getirdi.

"Buraya bir günaydın öpücüğü umuduyla geldim. Sanırım şansım yaver gitmedi."

"Sanırım istediğini elde edene kadar başının etini yiyeceksin."

"Uyanmadığım ve beni yatağa geri götürmek zorunda kaldığınız için mi bana kızgınsınız?"

Adamın elleri kıpırdamayı bıraktı, o da kollarının arasına girip onunla yüzleşti. "Haklısın. Benden kurtulmak istiyorsan, en hızlı yol bana öpücüğümü verip yollamaktır, kızgın olsan bile."

"Sana kızgın değilim. Frank ve ben biraz konuştuk, hepsi bu."

"Ah, yani Frank'le tartıştınız ve o evde her zamanki gibi kaygısız görünüyor, bir fincan kahveye sarılmış, sen ise burada tek başınasın ve öfkeliisin."

Yüzündeki düz ve gergin ifade kaybolmaya başladı. "Mm. O evde bir fincan kahveye sarılmış durumda, ben ise burada sana sarılmış durumdayım." Kolları sıkılaştı, karnı onunkiyile buluştuğunda, göğüsleri göğsüne yaslandığında küçük bir zevk titremesine neden oldu. Dudakları onunkilere dokunmadan hemen önce, "Gözenekli Frank." diye mırıldandığını duydu.

Adamın ağzı onunkinden ayrılıp kulağının altından boğazına doğru sokulmaya başlayınca kadın güldü ve adamın bariton ses tonunu taklit etmeye çalıştı: "Evet, Frank."

Onunla tekrar karşılaştığında sert bakışları tamamen kaybolmuştu. "Artık istediğimi aldığımı göre, ben gideyim," diye teklif etti.

"Çılgınlığımı mahvettiğine göre, burada kalıp bu atı benim için gezdirmeye ne dersin? Bakalım herhangi bir sertlik ya da ağrı var mı?"

Onu karanlık ruh halinden çıkardığı için mutlu olan kadın, memnuniyetle razı oldu.

Anne o Pazar gününün geri kalanında Cord'un ailesinin yanında geçirdiği her zamankinden daha fazla keyif almıştı. Yarışı kazanmak, Red'i satın almak ve dün gece Cord'la geçirdiği gizli zaman, kendi kendine söylediği tek nedenlerdi. Martha kapıyı açtığında Anne bulaşıklara yardım ediyordu ve ağabeyi mutfığa daldı, belli ki bir şeye sinirlenmişti. Anne onu görmezden gelmeye karar verdi. Belki o kadar kırıncı bir şey söyleyecekti ki Cord onu kaldırıp dışarı atacaktı.

Rob'un ilk sözlerinin sesi ve tonu bunu muhtemel kılıyordu.

"Bu doğru mu?" Rob Cord'a bağırdı. "Duyduklarım doğru mu?"

Cord mutfaktan çıkıyordu ve kapının önünde durdu. "Eğer benim hakkımdaysa ve seni bu kadar kızdırdıysa, muhtemelen doğrudur," dedi.

"Kız kardeşimin o yarışta *binlerce* dolar kazandığını duydum ve sen o parayı kendine o atı almak için harcamışsın. Onu o izbe evde yaşatmak yerine düzgün bir ev yaptırabilirdin. Düzgün mobilyalar alabilirdin ya da kıyafetlerine harcamasına izin verebilirdin ya da kendine saklayabilirdin. Atın onda kalmasına izin vermek hiç aklına gelmedi mi?"

Cord kollarını göğsünde kavuştururken Rob Anne'e telaşlı bir bakış fırlattı. Anne kasıtlı olarak arkasını döndü ve kurulamakta olduğu tabağı kaldırdı. Rob bu kadar inatçı olmaya devam etmek istiyorsa, bedelini ödeyebilirdi.

Ancak arkasını döndüğünde Cord'un Rob'u dışarı atmayacağını görebiliyordu. Kardeşine başka türlü bir zor zaman yaşatacaktı.

Cord, "Sana söylemeliyim Rob, aklımdan geçti," dedi. "Masanın üzerinde bir yığın fatura vardı ve Annie'yi benim kulübemde yaÇatmak yerine ona güzel bir ev yaptırabilirim diye düÇündüm; Annie'nin kışına kıymıklar batmasına izin vermek yerine kulübeye bir sürü süslü mobilya alabilirdim. Elli tane daha elbise almasına izin verebilirdim, böylece zaten orada olan elbiseler kapılarından içeri girebilirdi. Sonra düşündüm ki, o kadının kışında kıymıklar varsa bana ne? Parayı aldım ve gidip kendime zengin bir adamın atını aldım."

Rob mutfağın ortasında ağzı bir karış açık duruyordu.

Anne de söze karışmaya karar verdi. "Aslında Rob, evimiz şimdiye kadar yaşadığım en güzel yer ve eğer başka bir şey inşa etmek isteseydi tartışırdım. Mobilyalarımız süslü olmayabilir ama sağlam ve çekici ve ben başka bir şey istemiyorum. Bugünlerde zamanımı antikaları parlatarak geçirmekten daha iyi işlerim var. Ve o haklı, hayatımın geri kalanında giyebileceğimden daha fazla elbisem var. Atı satın almak isteyen bendim. Görüyorsunuz, benim sorunun evlendiğimizden beri beni paramın yettiği yere kadar göndermek istemesiydi. Yirmi dolarım olduğunda, Grenerton'dan bahsedip durdu. Yüz dolarım olduğunda Denver'dan bahsetmeye başladı, ben binlerce dolarla oradaydım ve o *Fransa*'dan bahsetmeye başladı. O paradan hemen kurtulamazsam Çin'den, Afrika'dan ya da başka bir yerden başlayacağını düşündüm."

Cord masaya doğru yürüdü, bir sandalyeyi çevirip üzerine oturdu ve kollarını arkada kavuşturdu. "Bunu biraz daha düşündüm. Seni göndermek için en iyi yer, kadınları duvarlarla çevrili bahçelerde muhafızlarla birlikte tuttukları, kadınların her zaman peçe takmak zorunda oldukları ve her erkeğin yüz karısı olduğu bir yer olurdu. Sen bir adamın yüz karısı ve ilk karısı olabilirsin, Ti-gress."

"İyi biri olacağıma söz versem nasıl olur?"

Bir an için dikkatle ona baktı, "Neden dışarı çıkıp rüzgâra tükürmüyorsun?"

İfadesiz bir şekilde söylendiğinde kulağa çirkin geliyordu ve Anne Bennett'in yüzündeki çatık kaşları gördü, ama Cord mutfaktan çıkarken Rob'un gözleriyle karşılaştı ve orada bir anlayış gördü. Kardeşi inatçı olabilirdi ama aptal değildi ve onu kocasının ailesinden daha iyi tanıyordu. Rob, Cord'un önce at konusunda onunla alay ettiğini, sonra da para ve "iyi" olacağına dair verdiği sözler konusunda onunla alay ettiğini yeni fark etmişti. Rob'un kocası ve evliliği hakkındaki fikirlerinin temelinden sarsıldığını biliyordu ve bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 32

ANNE, çiftlikte yılın en önemli işinin yaz sonunda ot biçmek olduğunu anlamıştı. Çiftlik binalarının her köşesi kışa girerken samanla doldurulursa, atların zayıf kış otlaklarında ek yem almalarını ve karlardan şişman ve şımarık çıkmalarını sağlamak için yeterli miktarda saman olurdu. Bu, damızlıkların ilkbaharda yavrulamak için güçlü olmalarını ve sağlıklı taylar ve onları sağlıklı tutmak için bol miktarda süt üretebilmelerini garanti ediyordu.

Ayrıca mevsimin sadece birkaç hafta sürdüğünü, çiftliğin tepesindeki çayırlarda otlar biçilecek kadar olgunlaştığında başladığını ve olgunlaşıp tatsız saplara dönüştüğünde sona erdiğini de biliyordu. Bu, Pazar günleri kiliseye gidilmeyeceği anlamına geliyordu ki bu da onun için hiç sorun değildi. Aslında ailesinden ya da Bennett'lardan herhangi bir tepki almadan ve Peder Sarı Göbek'in yanında kendini kontrol etmek zorunda kalmadan geçireceği birkaç hafta ona çok daha iyi gelecekti.

Bu yüzden Anne ilk başta Cord'un saman mevsimi planlarıyla işbirliği yaptı. Evde kaldı, hayvanlarla ilgilendi, süt sağma ve diğer işleri yaptı. Ancak üç gün boyunca Cord'un karanlıkta kalkıp bir önceki günkü çalışmalardan dolayı hâlâ kaskatı kesilmiş olduğunu ve akşam hava karardıktan sonra eve neredeyse derede yıkanıp yatmadan önce yemek yiyemeyecek kadar yorgun geldiğini gördükten sonra artık canına tak etmişti. Dördüncü gün Red'i saman çayırlarına doğru sürdü. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. "Neden saman tırmığını süremiyorum?" diye sordu. "Kolay görünüyor."

"Eğer ve dişler seni yakalarsa, seni parçalara ayırırlar."

"Neden çatalların önüne düşecek kadar aptal olayım ki? Eğer o tarafa düşersen paramparça olursun."

Cord onun yapacağını bildiği gibi pes etti. Haftanın sonunda bir rutin oluşturmuşlardı. Gün doğmadan kalkıyor ve şafak sökmeden tarlada oluyordu. Anne hayvanlarla ilgileniyor, evde ya da bahçede bekleyemeyecek diğer işleri yapıyor, öğle yemeğini hazırlıyor ve Kırmızı'nın peşinden tarlaya gidiyordu.

Kesimi o yaptı. Anne de Keeper'ı sürüyor ve tırmıklama işini yapıyordu. Anne, saman arabasının ilk çeyreğinin yüklenmesine yardım edecek kadar yüksek saman atabileceğini ve yüklü arabayı ahırlara götürürse, Cord'un Red'e binerek daha sonra başlayabileceğini ve samanları ahıra boşaltmak için o geldiğinde varabileceğini keşfetti.

Kesmek en yavaş işti ve Anne'in yardımı Cord'a her gün daha fazla zaman kazandırıyordu.

Öğle yemeği için şeftali ya da kayısı ile hazırladığı sandviçleri yediler, ardından masa olarak kullandığı battaniyenin üzerinde yarım saat boyunca yan yana uzandılar ve nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin bir halde gökyüzüne baktılar.

Geceleri süt sağma ve yemleme işlerini paylaşıyor, sonra da derede yıkanıyorlardı. Anne, zihnini uyuşturan yorgunluğun kurbanı olarak son çekingenliği de çözülürken, o çok düzgün yetiştirilme tarzına ara sıra hayıflanıyordu.

Gün boyunca en hafif pamuklu giysileri giyiyor, geniş kenarlı hasır bir şapka ve korunmak için ince iş eldivenleri takıyordu. Çoğu zaman Cord'un gömleklerinden sadece biriyle yemek pişirirdi. Banyodan sonra giysileriyle nadiren uğraşırdı.

Anne ara sıra poposunu okşamaktan, karnını ya da bir göğsünü ovmaktan çekinmiyordu ve Cord'a aynı şekilde dokunmaktan, ellerini düz göğüs kaslarında gezdirmekten ya da sırtının veya kollarının kıvrımlarını izlemekten de çekinmiyordu. Birlikte rahat bir yakınlık içinde çalışıyorlardı ama o haftalarda çok az arzu alevlenmişti. Geçmiş günün kötü işlerinden çok, yarının da aynı olacağını bilmekte bu.

İki kez yağmur yağdı; biri öğleden sonra fırtına şeklindeydi ve tüm gün süren bir çalışmaya mal oldu - fırtınanın olduğu öğleden sonra ve ertesi sabah tarlalar kururken - diğeri ise tüm gün süren bir yağmurdu ve kuruma süresi bir buçuk güne mal oldu.

Molaları minnetle kabul ettiler ama o günlerde Cord at sürülerini ve çitleri kontrol ediyor, Anne de fırıncılık, çamaşır ve bahçe işleriyle uğraşıyordu.

Ona söylediğinde üç haftadır bu şekilde araba kullanıyorlardı. "Bugün bırakabiliriz."

"Yapabilirim de ne demek?"

"Bugünün sonunda ahırlarımız dolmuş olacak. Atlarımızın zorlu bir kışı iyi bir şekilde geçirmesi için yeterli."

"Peki ya devam edersek?"

"Yüksek çayırların bile olgunlaşmasına sadece bir hafta kaldı - ya da ciddi bir yağmur yağacak. Hasat ettiğimiz diğer her şeyi dışarıda istiflememiz gerekecek."

"Sonra ne
olacak?" "Onu
satacağız."
"Ne kadara?"

"Belki bir at fiyatına."

"Bir haftalık iş için çok para. Devam edelim." "Mm. Emin misin?"

Öğle yemeğinde battaniyenin üzerinde onun yanına uzanan Anne, elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde başını salladı. Böylece işe geri döndüler.

Tam bir hafta sonra, yine yan yana yatarlarken, Cord sonun geldiğinin iğaretini verdi. "Birkaç saat sonra işimiz bitecek, bebeğim."

Ona bakmak için döndü. "Biliyor musun, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, hiç bu kadar yorulmamıştım ama hiçbir şey hakkında da bu kadar iyi hissetmemiştim, sanki gerçekten önemliymiş gibi."

Şimdi bir dirseğinin üzerindeydi, yüzü arkasındaki güneş tarafından gölgelenmişti. Her zaman olduğu gibi, gözleri mevcut olan tüm ışığı çekiyordu ve altın parıltılarda arzusunun başlangıç titreşimi vardı.

"Yorgun musun?"

Anne onun şakağındaki yay gibi siyah saçlara dokundu. "O kadar da yorgun değilim."

Onu kendine yaklaştırdı ve ağzını, yüzünü ve gözlerini öptü, boğazından aşağıya ve köprücük kemiği boyunca uyanmış sinir uçlarından bir iz bıraktı.

Anne, adam belinin düğmelerini çözmeye başlayana kadar pasif ve kabullenici bir şekilde yattı, ama sonra ellerini durdurdu, ayağa kalktı ve onun için soyundu. Maske düşmüştü; arkasına yaslandı ve Anne işini bitirip önünde çırılçıplak durana kadar gizlemediği bir takdirle onu izledi.

Anne saçındaki tokaları çekip omuzlarının etrafında ipeksi bir bulut gibi sallarken, Cord'un yüzünde ve gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey yakaladı ama Cord hemen bakışlarını indirdi, ayağa kalktı ve üzerinde ne varsa çıkardı, çünkü gömleği sabahtan beri durduğu saman arabasından sarkıyordu. Geçen haftalar Cord'u da inceltmiş, kas, kemik ve tendonlar sıcak bakır teninin altında keskin bir şekilde ortaya çıkmış, etrafındaki her zaman var olan güç aurasını azaltmamış, aksine vurgulamıştı.

Anne ona dokunmak için elini kaldırdığında, adam ona doğru geldi ve ilk öpücük için çenesini yukarı kaldırdı. Onun tadı Anne'e her zaman baş dönmesi ve neşe verirdi. Bu sefer ona doğru sarkmaya bağıladığında, destek almak için sarıldığında, Cord onu battaniyeye doğru indirdi ve öpüştürmeden onu takip etti. Bir kez daha neredeyse transa geçmiş bir halde onun okşamalarını kabul etti.

" dön."

Öpücüğün ve şimdi içine yayılan hislerin etkisiyle uyuşmuş bir halde itaat etti, başını çapraz kollarına yasladı, gözleri kapalıydı. Saçlarını kenara itti ve kulağının arkasındaki ve altındaki yumuşak noktayı küçük okşadı, omuzlarında gezindi, ensesinde çalışırken zevkten titremesine neden oldu.

Parmakları, omurgasından aşağıya doğru öpüşürken, sanki hâlâ iyileştirebilirmiş gibi bıçak izinin ince çizgisini takip ederek, onun yan taraflarında kışkırtıcı zevk desenleri çizdi. Ardından, ensesine doğru ilerlerken kadının poposunun yanaklarını ve uyluklarının arkasını yoğurdu.

Anne sırtüstü döndü, adam tekrar aşağıya doğru inerken zevkle kıvranmaya başladı, sonra yumuşak göğüs etini ısırmaya ve dürtmeye başladı. Bir elini düz bir şekilde karnına doğru uzatırken, kasları artan arzuyla dalgalandı. Zaten sertleşmiş bir meme ucuna, ardından diğerine yapıştı, emdi ve ısırdı, her yere sıcak zevk kıvılcımları gönderdi. Eli karnının üzerinde ritmik bir şekilde hareket etti, aşağı kayarak iç kalçalarını okşadı ve sonunda gevrek koyu buklelerin gizlediği şişen, nemlenen teni keşfetti. Artık hareketsiz kalamıyordu ama usulca inleyerek adamın eline doğru itti.

Birden her şey durdu. Adamın çenesinin göğüs kemiğine değen ucu onu yere yapıştırırken, kadın şaşkınlıkla güneşin altında altın sarısı olduğu tartışmasız gözlere odaklandı.

"Belki de çok yorgunumdur."

"Seni sefil!" Omuzlarını sertçe itti ve Cord onun kendisini yuvarlamasına izin verdi. Cord'un onu öptüğü gibi öptü ama Cord onun kadar pasif değildi; Cord onu öperken parmakları Cord'un omurgasında izler bırakıyordu.

Kadın, her bir kaburga kemiği boyunca uzanan sert ve yassı meme uçlarından, dikişe benzeyen saç çizgisinin başlangıcına kadar uzanan yolu tadarken, adam hareketsiz kaldı. Yanağı orada dinlenirken, zayıf karnında hafif alaycı daireler çizdi, kordonlu uyluklardan aşağı indi ve şimdi sertleşmiş olan şaftının kadifemsi derisini okşamak için geri döndü. Yarı boğuk bir inilti duydu, sonra elleri onu belinden kavradı ve kendini onun üzerinde, kazığa oturmuş halde bulunca şaşırdı.

Aşağıya bakarken kocasının bu görüntüsü karşısında büyülenmişti. Gözleri yarı kapalı, yüz hatları yumuşamış ve tutkuyla bulanıklaşmıştı, duyguları bir kez olsun yüzünden okumak kolaydı. Hafifçe kıpırdandı ve onun zevkini gördü.

Tamamen yarattığı etkiye konsantre olarak, neredeyse kendi gücüyle sarhoş olmuş bir halde yavaşça yuvarlanan bir ritme başladı. Onun tepkilerine öylesine dalmıştı ki, kendi bedeninden geçen bir spazm

Kolay tempodaki kavisli mola, yarısı hissin yoğunluğundan, yarısı da şaşkınlıktan kaynaklanan bir soluk getirdi.

Sonra sakın kabullenişten uyandı, onu kendine doğru çekti, pozisyonlarını tersine çevirdi, içine girdi. Adını duydu, alçak sesle ve gırtlaktan, sonra ondan kopmuş gibi görünen bir ses.

Tanıdık zevk dalgaları gelmedi; bunun yerine vücudu, onları birleştiren içe doğru bir patlamayla paramparça oldu. Sanki çok uzaklardan bir kadının haykırışını duydu. Bu kesinlikle o olamazdı.

Gözleri Cord'unakilere kilitlenene kadar bu duygusal felaket onu sarsmış ve kararsız bırakmıştı. Sözcükler okuması için oradaydı, gözlerine yansımış, yüzüne yazılmıştı ve her kalp atışında onları içinde hissedebiliyordu.

Onun yüzüne dokundu ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Adam geri çekilmedi ama hiçbir şey de söylemedi. Gözlerini kapatıp onu göğsüne çektiğinde, bu sözleri söylemeyeceğini ama inkâr da etmeyeceğini biliyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Đlk kez gün ışığında işlerini bitirdiler ve Anne akşam yemeğini hazırlamaya başladığında hava tamamen kararmıştı. Genellikle Cord onun yanında olur, yardım ederdi ama bu gece masada oturmuş, bütün akşam olduğu gibi Anne'in gözlerinden kaçarak bir parça koşum takımıyla oynuyordu. Konuştuğunda sözleri beklenmedikti.

"Annem hakkında, Kızılderili kanı hakkında ne hissediyorsun?"

Anne ocaktaki yemeği kontrol etmekle meşguldü, dürüst ama çok da açık olmayan bir cevap bulmaya çalışıyordu.

"Boş . Sanırım bunu gerçekten duymak istemiyorum."

Adamın ses tonundaki acılık Anne'i hayal aleminden uyandırdı ve gecikmesinin onun ne sonuca varmasına neden olduğunu fark etti. "Oh, hayır, öyle değil - sadece gerçek kulağa çok bencilce geliyor. İstemiyorum..." Şimdi kapana kısılmıştı. Gerçeğin tamamından daha azını söylemesine izin vermeyecekti.

"Anlat bana."

"Buna sevindim. Hayatını hep zorlaştırdığını biliyorum. Bu benim bencilliğim, ama eğer böyle bir..." doğru kelimeleri aradı, "sosyal engel olmasaydı, yıllar önce Rachel gibi biriyle evlenmiş olurdun ve sana ihtiyacım olduğunda burada olmazdın. Sadece bugün değil - yani, başlangıçta bile - bu şekilde incinmeni ya da hayatının bu şekilde değişmesini istemedim, ama içimden bunun olmamasını bile dileyemiyorum çünkü eğer olmasaydı ben - hatta bilmiyorum - belki cehennemde yaşıyor olurdum, belki de gerçekten ölmüş olurdum. Bir keresinde kendimi öldürmeyi ,

ama ölmek istemedim. Sadece George Detrick ile evli olmak istemiyordum."

Cord, Anne'in dayanılmaz derecede utanç verici bulduğu kısmı tamamen görmezden geldi. "Neden Rachel gibi biriyle evleneyim ki?"

"Erkekler her zaman Rachel gibi kadınları seçer. O minyon, kadınsı, yumuşak ve yuvarlaktır."

"Annie, beni uysal ve şişman midillilere binerken mi görüyorsun?"

Sözlerinin aklına getirdiği her iki imgeye de kıkırdadı. "Eğer seçme şansın olsaydı, seçerdin ve yirmi sekiz yaşında evlenmemiş olmazdın."

"Eğer seçme şansım olsaydı, yirmi yaşında seninle evlenebilirdim, ama muhtemelen bu fikre pek sıcak bakmazdın."

Kalbi yeniden güm güm atmaya başladı. "Bunu söylemek güzel ama gerçek değil...."

"Evet, öyle. Gerçekten arzuladığım ilk kız sendin, biliyorsun. Yani sadece bir erkeğin bir kadına, herhangi bir kadına bir şeyler yapma arzusunu değil, belirli bir kadına belirli şeyler yapma arzusunu kastediyorum."

"Bunu beni iyi hissettirmek için söylüyorsun."

"Paketlerle ayaklarını yerden kestğim günü hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Seni tanımadan önce çılgılık atmanı ve sorun çıkarmanı bekliyordum ama sen olduğunu gördüğümde bacaklarının şeklini ve iç çamaşırındaki dantelin kız kardeşleriminkinden çok daha iyi görüldüğünü fark etmeye başladım. Ve sırt üstü yatıp bana bakarken ne kadar güzel görüldüğünü."

"Yani ne kadar kibar olduğunuzdan etkilendim ve siz *de bunu* mu düşünüyordunuz?"

"Şimdi ne düşündüğümü bildiğine göre ne kadar kibar olduğumdan daha çok etkilenmiş olmalısın." Şimdi gözlerinde hınzır bir sırıtış vardı. "Ama senin üzerinde hiç aynı etkiyi yaratmadım, değil mi?"

"Hayır, ama kimse bilmiyordu. Beni ilk öptüğün ana kadar kadınların böyle hisleri olduğunu hiç bilmiyordum."

"Hadi ama, Richard denen adamla evlenecektin."

"Richard'la evlenseydim, elli yıl evli kalabilirdik ve yine de kadınların böyle hisleri olduğunu asla bilemezdim. Beni öptü, biliyorsun. Birkaç kişi daha öptü. Sadece dudaklardı. Çok aşığılanmıştım çünkü

onunla bu şekilde birlikte olmadığımı şaşırmıştın. Anlayamadım ama sonra anladım. Dört yıl - seninle nişanlı olsaydım erdemim dört gün sürebilirdi, ama asla dört hafta sürmezdi." Ona sırtıttı. "Bir öpücük ve ben kaybolurdum."

"Uyanık olduğum her saati seni lekelemek için planlar yaparak geçirmiş olmamın pek bir faydası olmazdı."

"Ama başlangıçta, ilk evlendiğimizde bile - yani - ama yapmadın."

"Hoşuna gitmeyeceğini düşünmüştüm. Çok sevmeyeceğini düşünmüştüm." "Beğenmemem gerektiğini sanıyordum. Bir şeyler olduğunu düşündüm."

Benimle ilgili bir sorun var çünkü olması gerektiği gibi *hoşlanmadım*." Yüksek sesle güldü. "İkimizin de yaşlanıp akıllanmasına sevindim."

Aslında adamın ağzının bir köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördü.

"Mm. Ben

"

O gecenin ilerleyen saatlerinde sesi onu uykunun kıyısından geri çekti.

"Ben

düşünüyordum."

"Umm."

"Yarın yağmura karşı saman yığınlarının üzerindeki sazları onarmam ve diğer bazı işleri halletmem gerekiyor, sanırım senin de öyle. Ondan sonra kendimize biraz zaman ayırıp canımız ne isterse onu yapmaya ne dersiniz? Görünüşe göre yeterince çalıştık, buna hakkımız var."

Bu harika bir fikirdi ve ona da öyle söyledi.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 33

ANNE on günlük izinlerinin *her birini* ayrı bir altın ve mavi hazine olarak *düşündü*. Bazen hafif bir esinti ağaçları ve çimenleri kımıldatıyor, ama hiçbir zaman tam güçte bir rüzgâra dönüşmüyordu. Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu ve sadece ara sıra kalın, kabarık, beyaz bir bulut en koyu mavinin berrak gökyüzünde dolaşıyordu.

Cord ona Bennett Çiftliği'nin her yerini gösterdi. Büyük evi uzaktan seyrettiler ama diğer insanlardan uzak durdular. At sırtında oyunlar oynadılar, dereye yüzdüler ve yıkandılar, piknik yemeklerinde tembellik ettiler ve birbiri ardına تنها yerlerde seviştiler. Her seferinde farklı, her seferinde görkemli, için için yanan bir yoğunlukla ve alaycı kahkahalarla bir araya geldiler.

Onu açıkça ve çekincesiz seviyordu. Onun hiçbir zaman bu kadar açık olmayacağını biliyordu, ama yavaş yavaş vurdumduymaz maske daha uzun süre kayıyordu. Kahkahalar hâlâ sadece gözlerinde olabilirdi ama yüzünde ifade izleri canlanmaya başlamıştı.

Evlendikleri o korkunç, kanlı günün üzerinden bir yıldan az zaman geçmişti. Bu süre içinde bu kadar yol kat etmişlerse, Anne sonunda tüm kadınlar gibi duymayı arzuladığı sözleri duyacağına inanıyordu, ama bundan hiç bahsetmezse, bununla yetinecekti. Adam onu seviyordu, Anne de bunu biliyordu ve adam öyle bir şefkat gösterebiliyordu ki, Anne ona duyduğu sevgiden dolayı titriyordu.

On birinci günün sabahı mevsim normallerinin dışında soğuk ve aralıklı çiseleyen yağmurla birlikte doğduğunda, isteksizce günlük yaşamın gereklerine geri döndüler.

Anne, duşlar arasında bahçedeki tüm olgunlaşmış, çürümüş ve sert meyve ve sebzeleri temizledi. Domuzlar günlerce ziyafet çekecekti. Konserve yapmak için son olgun ürünleri toplamaya başladı ve kabak gibi sebzeleri kök mahzenine sakladı. Haftalarca ihmal edilmiş olsa bile, bahçenin cömertliği kış boyunca çeşitli bir diyet sağlamak için fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Cord günü iki yaşındaki çocukları işe başlatmak ve çitleri kontrol etmekle geçirdi, ancak ertesi gün hava kasvetli ve soğuk olmaya devam edince mutfakta meyve ve sebze yığınlarına yardım etmeye başladı.

Öğleden kısa bir süre önce Tilki Surat bir uyarı sesi verdi ve Frank, Luke ve Pete avluya at sürdüler. Kısa süre içinde kapının yanındaki mandallar kayganlaştırıcılarla kaplandı ve iri sarışın adamlar mutfakı doldurmuş gibiydi.

Anne, Cord'un yarıştan sonraki sabahtan beri kardeşine merhaba ve hoşça kal demekten başka bir şey söylemediğini biliyordu ve şimdi de selam vermek için başını kaldırmıyordu. Frank'i gördüğüne pek sevinmemişti ama Luke ve Pete'i de sevmeye başlamıştı. Bu yüzden üçünü de sıcak bir şekilde karşıladı.

Sallanan sandalyeyi mutfakta getirene kadar hiçbirini oturtmadı ve birkaç saniyeliğine üzerine tünedi, ama sonra zıpladı ve omzunun üzerinden ziyaretçilerle sohbet etmesine rağmen yaptığı işe geri döndü.

Frank ziyareti açıkladı.

"Annen ot biçme sırasında kasabada olmayacağını biliyordu ama neredeyse altı hafta oldu. Endişeleniyor ve ben de ona uğrayıp seni kontrol edeceğime söz verdim. Çocuklar yarın erzak almak için kasabaya gidecekler, böylece senin iyi olduğunu ona bildirecekler."

"Pete ve ben birkaç kez uğradık ama kimse yoktu." Luke belli ki kimsenin kendi çabası olmadan işlerin resmi soruşturma aşamasına geldiğini düşünmesini istemiyordu.

Anne hafifçe döndü ve onlara gülümsedi, elleri meşguldü. "Ot biçme işi neredeyse dört hafta sürdü ve sonra kendimize biraz zaman ayırdık. Önümüzdeki Pazar günü geleceğiz - tabii dışarısı hala çok berbat değilse."

"Annene haber vereceğiz," diye söz verdi Pete.

Cord kardeşiyle sosyalleşmek için hiçbir neden görmüyordu ve Frank ile çocukların sebzeleri keserken onun ellerine bakışları da tutumunu yumuşatmıyordu. Mutfak masası taze fasulyelerle doluydu ve o da onları Anne'in istediği uzunlukta kesiyordu. Yeğenlerini ve erkek kardeşini görmezden geliyor ve bıçağı parlatmaya devam ediyordu. Anne bir grup konserve kavanozunu doldurur doldurmaz, bir yığın fasulye daha hazır oluyordu. Kesilmemiş yığın giderek azalıyordu.

Cord başını kaldırmadan Frank'i seyretti. Frank'in elinde bir bıçak olmasını ve ortada hiç ölü adam bulunmamasını nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

Bakışlarını masadan ayıran Frank, Anne'e tekrar hitap etti. "Burası çok güzel kokuyor. Bu fasulye olamaz."

"Hayır, hiçbir şeftali kavanozlara girmeden önce onlarla bir turta doldurdum." Anne yerdeki şeftali kavanozlarını işaret etti. "ögle yemeğine kalmak isterseniz,

neredeysse bitti ve tatlı için yeterince soğumuş olmalı."

Luke ve Pete coşkuyla kabul ederken Frank hoşnutsuzluktan dudaklarını büzdü. Cord'a döndü. "Nasıl oldu da bu yıl samanları dışarıda istifledin?"

Cord kabul ettiği öğle yemeği davetinden Frank kadar memnun değildi. "Ahırlar dolu."

"Neyle dolu?"

"Saman."

"Bunu tek nasıl başardın?" "Yapamadım. Anne yardım etti."

Küçük çiftçilerin ve çiftlik sahiplerinin eşlerinin ellerinden gelen her konuda yardım etmeleri yeterince yaygındı. Bennett kadınları için bu pek yaygın değildi. Cord, Frank'in eleştirel bir açıklama yapmasını bekledi. Şansları yaver giderse Anne kendini kaybedecek ve hepsini evden kovacaktı. Ama Frank durakladı ve Anne'e düşünceli bir bakış attı.

Cord son çekirdekleri de bitirirken Luke ve Pete, Anne'e poligonda ve kasabada yaşadıkları maceraları anlatmaya ve hoşlandıkları ya da hoşlanabileceklerini düşündükleri kızlarla ilgili fikirlerini sormaya başladılar. Frank kahve fincanının kenarından gizlice Anne'i inceliyordu. Kasvetli gri gün mutfaktaki ışığı zayıflatıyordu ama Anne kendi iç ışığıyla parlıyordu. Frank Bennett bir kadını böyle gösteren şeyin ne olduğunu çoğu erkekten daha iyi biliyordu ama yüzünde sadece şaşkın bir ifade vardı.

Frank yine de Cord'a dönüp baktı ve çaba gösterdi. "Erzakınız azalmış olmalı. Çocukların sana kasabadan bir şeyler almasını ister misin? Arabada yer var."

Cord'un kardeşine duyduğu kızgınlık, neredeyse kendi isteği dışında yerini eğlenceye bırakıyordu. "Annie?" dedi.

"Bu güzel olurdu. Turta neredeyse son unu kullandım."

Öğle yemeğinde Cord sohbete bir ölçüde katıldı. Sandviç ve turtadan sonra herkes doyunca, Frank'in göğüs cebinden sözsüz bir puro çıkardı. Frank de sonunda rahatlamıştı. "Neden kendi sigaranı almıyorsun?"

"Pis bir alışkanlık, başlamaktan nefret ediyorum." Cord küçük siyah purosunu yaktı ve arkasına yaslandı. On yıldan fazla bir süredir devam eden rahatlatıcı bir rutindi bu. Bu bir barış anlaşması değildi ama bir ateşkeste ve bir başlangıçtı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 34

EKİM BAŞLARINDA ANNE neredeyse bir aydır Cord'dan bir sır saklıyordu. Sadece kendi kendine söylediğinden kesinlikle emin olmak istiyordu. Ne de olsa böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Yine de zihninin küçük bir köşesinde onun tepkisinden korktuğunu biliyordu. Teksas'tayken Rosa'nın çocuğuna hamile kaldığında kendini kapana kısılmış hissettiğine dair söylediklerini hatırlayıp duruyordu. Sonunda, bir gece özellikle tatlı bir sevişmenin ardından onun omzuna kıvrıldığında, cesaretini topladı ve kelimeleri söyledi.

"Cord?"

"Mm."

"Bir bebeğimiz olacak."

Omuzu bu kelimelerle sıcak bir yastıktan sert bir kayaya dönüştü. Kalbi ağzına sıçradı.

"Craig'in ne dediğini duydun, Annie. olamaz. Bir şeyler hayal ediyorsun."

"Kadınların duyduğum her işaret var." "Ne gibi?"

"Üç aydır kanamam yok."

"Gidip Craig'i görsek iyi olur. Belki bir sorun vardır."

"Ve neredeyse iki ay boyunca her sabah hasta hissettim. Gerçekten hiç hastalanmadım çünkü önce kalkıp ev işlerini yapıyor, sonra yemek yiyorduk ve kahvaltıdan önce geçiyordu, ama oradaydı ve göğüslerim her zaman aybaşımdan önce olduğu gibi hissediyor ve bahçeyi temizlerken sebepsiz yere ağlamaya başladım ve geçen gün yemek pişirirken sebepsiz yere histerik bir şekilde güldüm. Bunlar da oluyor, bilirsiniz, garip duygular."

çekildi. "Kahretsın."

Müstehcenlik bir süredir ondan nadiren geliyordu ve bu bir darbe gibi hissettirdi. Gözyaşlarıyla savaşıarak kendi kendine itiraf etti, tamam, bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Yani Rosa'ya aşık olmadığın ya da Teksas'ta kalmak istemediğin için değil. O çocukla birlikteyken kendini kapana kısılmış hissettin çünkü bir evliliğin içinde sıkışıp kalmak istemedin ve şimdi de aynı şekilde kapana kısılmış hissediyorsun."

"Ben mi kapana kısıldım? Delirdin mi sen? Tuzağa düşen sensin. Sana bunu yapmak istememiştim. Geçen yıl senden kalmanı istemezdim."

Bunun olamayacağını düşündüm."

Anne doğruldu, el yordamıyla kibrit aradı ve onu görebilmek için lambayı yaktı.

"Biz *evliyiz*, kapana kısılmış değiliz. Beni dinliyor musun? Hamile olsam da olmasam da, çocuklu ya da çocuksuz hiçbir yere gitmiyorum. *Hiçbir yere gitmiyorum!* En azından bu konuda mutluymuş gibi davranabilirsin.

"Mutlu mu? Deli misin sen? Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Anne gözyaşlarıyla savaşmayı bıraktı. Hiç bu kadar kötü bir şey hayal etmemişti. Sırtını ona dönerek top gibi kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

Anında onun kollarındaydı. "Ağlama. Tanrı aşkına, ağlama. Karnıma bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Kahretsin, Annie, dur."

Anne ağlamasını durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. "Sanırım ben deliyim," dedi hıçkırarak, "çünkü bu konuda mutluydum. Ben mutluyum ve eğer sen mutlu değilsen bu çok kötü."

Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama adam . "Ağlamayı kes ve bunu konuşalım." Onu kendine doğru çevirdi ve göğsüne bastırdı, hıçkırıkları azalırken saçlarını okşadı.

"Sana haftalar önce söylemedim çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum," diye itiraf etti.

"Bunu gerçekten kendin düşündün mü? Dünyanın kucaklayıp hayran kalacağı pembe beyaz bir bebekten bahsetmiyorsun, biliyorsun."

Öfkesi alevlenirken hıçkırıklarının son izleri de kayboldu. "Çocuğumuzun Frank ve Judith'inkine benzemesini beklediğimi mi sanıyorsun? Sence ben aptal mıyım?"

"Tam olarak düşünüyorsun?"

"Şey, bilmiyorum tabii ki. İkimizin arasında bir yerde. Seçme şansım olsaydı bir oğlan çocuğunun sana benzemesini isterdim, sadece bir özelliğinin benden olduğu belli olsun, böylece ikimizi de görebileyim ve bir kız çocuğunun da Marie'ye benzemesini isterdim. O hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız ve genç kadındı."

Cord konuğma riskini göze almadan önce boğazındaki yumruyu kontrol etmek için birkaç kez yutkundu. Yüz yaşına kadar yaşasa ve her gün denese bu kadına sahip olmayı asla hak edemezdi, bırakın geçen yılı, bir saat, bir gün ya da bir hafta bile. Ve onu sevmiş olmak ona tarifsiz acılar çektirecekti.

"Kasabada olayın nasıl olduğunu bildikleri ve size biraz sempati duydukları için bizi hoş gören insanlar var ama bu onları düpedüz çirkinleştirecek," dedi. "Ailenizin ve benim durumumun nasıl olacağını bilmelisiniz...."

"Ailen bizim için neden mutlu olmasın ki? Seni ve Marie'yi onlar büyüttü ve çok sevdiler."

"Sözüme güvenin. Bundan hoşlanmayacaklar ve bunun olmaması gerektiğini biliyorlar, bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

"Ne demek istiyorsun, bunun olmaması gerektiğini biliyorlar mı?"

"Sadece bu. Bütün kasaba biliyor. Letitia Craig gitti ve kasabadaki bir kadınlar toplantısında ağzından geleni söyledi."

Anne'in nefesi kesildi. "Ama bu doğru değil. İnsanlar bizim hakkımızda bunu bilmemeli, bu... oh, kahretsin!" diye feryat etti. "Nereden biliyorsun?"

"Bilmedikleri ve konuştukları zaman insanların üzerine gidiyorum.

hep

si." "Yani senin ailen biliyor, *kardeşlerin* biliyor ve benim ailem de biliyor...." "Evet, biliyorlar. Buralarda yaşayan sağır olmayan herkes bilir. Baksana,

Bebğim, git uyu. Şimdilik bırakalım. Yarın Craig'i görmeye gideriz ve o zaman endişeleniriz, tamam mı?"

"Bana tek bir şey söyle," diye fısıldadı Anne. "Tüm dünyada sadece iki kişi olsaydık, bundan mutlu olur muydun?"

"Biz değiliz. Bunu düşünmenin bile bir faydası yok - dünyadaki tek iki insan biz değiliz."

Ondan sonra hemen ona sarılıp uyudu, ama Cord karanlığa bakarak uyanık kaldı. Bu doğru olamazdı. Yanlış olan bir şeyler vardı. Tanrım, onda bir sorun olmasını o da istemiyordu. Belki küçük bir şey, Craig'in ona bir tonik ya da hap verebileceği bir şey. Onun o şekilde saman tarlalarında çalışmasına izin vermemeliydi. İçten içe bunun doğru olduğunu zaten biliyordu.

Uykusuz bir gece boyunca bununla boğuştu. Eğer durum yeterince kötüye giderse onu güneye, daha hoşgörülü insanların arasına götürebilirdi. Sınırın aşağısında - bir anda farkına vardı. Güneydeki karışık kanlı insanlar arasında, çocuk gibi o kabul görmüştü. Orada yabancı olacak olan Anne'di. Onu az sayıda insanın bulunduğu uzak bölgelere götürebilirdi ama oralarda hayat sürekli tehlikedeydi. Onu kalp ağrısından, acıdan kurtaracak hiçbir çözüm düşünemiyordu.

Ertesi gün Cord, Craig'in muayene odasının dışındaki küçük odadaki sert, düz arkalıklı sandalyelerden birinde kıpırdamadan oturdu. Geldiklerinde doktor içerideydi ve etrafta başka kimse yoktu. Cord bir süredir bekliyordu ve midesindeki soğuk taş her geçen dakika daha da büyüyor ve soğuyordu.

Dış kapı açıldığında sadece gözlerini oynattı. Rachel Miles Ross kapı aralığında durmuş, şaşkınlıktan ve biraz da korkudan donakalmıştı. Cord, Rachel ve Anne'in küçüklüklerinden beri çok iyi arkadaş olduklarını, Rachel ve ailesinin Anne'e zor zamanlarında büyük bir teselli sağladıklarını biliyordu. Randal Ross'un, karısının sokakta Anne'e selam vermesini bile yasaklayan bencil bir piç olduğunu da biliyordu. Rachel yalnız olmasına, büyüyen yavrularından birinin bile anlatacak hikâyesi olmamasına rağmen, Randal'ın emirlerini görmezden gelmeye cesareti olup olmadığını merak ediyordu.

Öyle yaptı. Odaya girdi ve Cord'dan olabildiğince uzaktaki bir sandalyeye oturdu, sonra endişeyle boğazını temizledi. "Bir sorun mu var? Anne iyi mi?"

"Peki." Durumun gerektirdiği incelikler konusunda tamamen deneyimsiz olan Cord, istese de Rachel'a ziyaretlerinin amacını açıklayamazdı. Ama istememişti.

Craig tedavi odasının kapısından kafasını uzatana kadar sessizce oturdular. "Merhaba Rachel, birazdan burada oluruz ve seni bir dakika içinde görebilirim. Jimmy'nin öksürük ilacını senin için hazırladım. Cord, neden içeri gelmiyorsun? Anne bunu tekrarlamak yerine senin de duymanın daha kolay olacağını düşünüyor."

Anne pembe yüzlü, rahatsız görünümlü bir baĞka sandalyede oturuyordu. Cord birden, bir doktorun bir kadının hamile olup olmadığına karar vermek için tam olarak neyi incelediğini merak etti.

Craig ona gülümsüyordu ve çok memnun görünüyordu. "Anne kesinlikle haklı. Yaklaşık üç buçuk ay diye tahmin ediyoruz." Gerçek bir zevk almış gibi görünen bir ifadeyle kıkırdadı. "Bu konuda benimle görüşmek istemene şaşırdım doğrusu. Geçen yıl öleceğinden ve bu yıl da baba olacağına karşı bahse girdim. Seni hafife almak gibi bir alışkanlığım var gibi görünüyor."

Cord hiçbir şey söylemedi, Craig'in, bir gün Ed Bentley haddini aşıp Anne'in adını ağzına alana kadar yem dükkânı gibi yerlerde öküzler ve kısraklar hakkında işittiği alaycı sözleri bilip bilmediğini merak etti. Cord, Bentley'i sırtında ıslak bir sopayla acı içinde bırakmıştı.

Pantolonunun ön tarafına yayılan leke o gün orada bulunan her kasabalının Anne'in adını anmanın geçilmemesi gereken bir çizgiyi aşmak olduğuna dair hiçbir şüphe duymamasına neden oldu. Yine de Craig ve karısının çenesi düşük olduğu için buna katlanmak Cord'un Craig'in konuyu hafifçe ele almasına aynı şekilde karşılık verme hissi uyandırmıyordu.

Craig, Cord'un tavrını görmezden geldi ve doğum öncesi bakımın nasıl olması gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar vermeye başladı. Hamile kadınların kendilerini şımartmamaları gerektiğini söyledi. Doğru beslenmenin, stres yaratmayan bol bol egzersiz yapmanın altını çizdi ve yapılması ve yapılmaması gereken birkaç şeyin ana hatlarını çizdi. Evlilik ilişkisinin devam etmesinin belli niteliklere sahip olmakla mümkün olduğunu nazikçe belirtmeye başladığında, Anne'in solmuş olan rengi yeniden yükseldi ve Cord birdenbire kendisinin de kızardığından emin oldu. Çenesini sıkı. Elbette teni bunu gösteremeyecek kadar koyuydu.

Doktor sonunda sustu ve bir soruları olup olmadığını sorduğunda Cord açıkça sordu, "Anne bunu insanlara kendisi mi anlatacak yoksa biz buradan ayrılmadan önce tüm kasabaya mı yayılacak?"

Craig'in gülümsemesi ve şakacı tavrı kayboldu. "Size söyleyebileceğim tek şey, eğer buradan sonra her şey kasabanın dışına çıkarsa, benim asılmamla kendinizi rahatlatabilirsiniz. Gördüğünüz gibi karımı öldürmüş olacağım." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Gerçekten üzgünüm. Karım da öyle. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Size söz veriyorum." Elini uzattı. "Ve tebrikler, yanıldığıma sevindim."

Cord yumuşadı ve uzatılan eli tuttu. "Artık pek bir şey fark etmiyor, değil mi?"

"Hayır, değil." Doktor onlara kapıya kadar eşlik etti ve hiç de anlayışlı olmayan bir ifadeyle, "Rachel, neden hazır olduğunda içeri gelmiyorsun?" dedi.

İki kadının ayakta durup birbirlerine çekingen çekingen baktıklarını gören Cord, "Ben dışarıda bekleyeceğim," diye mırıldandı ve gözden kayboldu.

Anne sık sık Rachel'la tekrar birkaç dakika geçirebilmeyi dilemişti. Şimdi buradaydı ve hiçbir söze gerek yoktu. Odanın ortasında Rachel'la karşılaştı ve birbirlerinin kollarına düşerek sıkıca sarıldılar.

"Ah, Anne, senin için ne kadar endişelendiğimi, senin için ne kadar sık dua ettiğimi anlatamam. Babam iyi olduğunu söylüyor ama o adam çok korkutucu. Bana gerçekten söyle, gerçekten iyi misin?"

"Gerçekten sorun yok," dedi Anne. "Aslında hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim. O korkutucu adam başıma gelen en iyi şey."

Rachel doğruldu ve Anne'in yüzüne baktı. "Babam diyor ki - bu doğru mu?"

Ona aşık mısın?"

"Aklı başında her kadın beş dakika sonra ona aşık olur. O kadar iyi ki. Bazen geceleri korkarak uyanıyorum ve korktuğum şeyin olabilecek ama olmayan bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu kadar şanslı olabileceğim kimin gelirdi ki?"

"Şanslı mı? Oh, Anne." Rachel neredeyse gülerek başını salladı. "İyi görünüyorsun. Babam haklı bile olabilir. Parladığını söylüyor."

Anne cevap veremedi kapının açılma sesini duydu. Birlikte görülmeden önce arkadaşına sırtını dönerek, yüzüne nötr bir ifade vermeye zorladı ve genç anne üç çocuğunu da içeri alır almaz dışarı çıktı. Keşke Rachel'la biraz daha fazla zaman geçirebilseydi. Keşke.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Craig'e yaptıkları ziyaretten sonraki pazar günü gri ve yağmur tehdidiyle birlikte doğdu. Cord kasabaya gitmeyi reddedecekti ama Anne gerçekten gitmek istiyordu. Annesine bebekten söz etmek istiyordu. Herkese anlatmak istiyordu ve onun bu konuda söyleyeceği hiçbir şeyi dinlemeyecekti. "Bu konuda mutlu değilsin, bu yüzden başkalarının da mutlu düşünüyorsun," dedi ve bundan sonra bu konu hakkında konuşmayı reddetti.

Yine de onu önce annesiyle, sonra da Martha'yla konuşmaya ikna ettiğini düşünüyordu. Belki iki yaşlı kadın ailelerin ilk tepkilerini kontrol edebilir ya da en azından Anne'in en kötüsünü duymasını engelleyebilirdi.

Ancak, Leona Wells her zamankinden bir saat önce Martha'nın mutfağında belirdiğinde ve Rob da hemen arkasında her zamanki gibi asık suratlı görüldüğünde, Cord en kötü korkularının gerçekleştiğini gördü.

Martha kibardı, Leona ise özür diliyordu. "Böyle dayatmacı olduğum için çok özür dilerim. Lütfen beni bağışlayın ama Anne'i kilisede yakalayamadım ve onunla konuşmam gerekiyor."

Leona Anne'e döndü, "Seni görmek içimi rahatlattı. Rachel dün beni görmeye geldi ve seni doktorda gördüğünü söyledi. O atlardan birinin sana zarar verdiğini ya da ciddi şekilde hasta olduğunu düşünüp çılgına dönmüştüm. Sadece doktoru görmek için iki saatlik bir yolculuk.... Rachel, Dr. Craig'e neden orada olduğunu sormuş, o da söylememekle kalmamış, daha önce hiç bu kadar kaba olduğunu görmediğini söylemiş. Bana anlatırken neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu."

"Ben iyiyim anne," dedi Anne. "Kendin de görebilirsin. Yaralanmadım ve iyiyim. Akşam yemeğinden sonra konuşabiliriz."

Artık Martha masada fazladan yer hazırlamış, Leona ve Rob da Anne'in iki yanına oturmuşlardı. "Siz ikiniz salona geçin ve şimdi konuşun," dedi. "Judith ve benim burada yardıma ihtiyacımız yok. Ciddi bir şey olmadığına sevindim ama annelerin nasıl endişelendiğini ben de biliyorum."

Anne bir an duraksadı, Cord'a meydan okuyan bir bakış attı ve Martha ile annesine gülümsedi. "Bunu yakında ben de öğreneceğim. Bir bebeğimiz olacak."

Leona'nın nefesi kesildi ve rengi soldu. Martha elinde bir tabakla donakaldı. Garip sessizlik uzadıkça Anne'in gülümsemesi yavaş yavaş soldu.

Sonra Rob ayağa fırladı, yüzü bembeyazdı ve öfkeden sesi kısılmıştı. "Yani o şeytanla birlikte yaşayıp herkese şimdi daha iyi olduğunu mu ?

Düzgün insanlarla düzgün bir hayat yaşarken olduğundan daha fazla intikam almak senin için yeterli değil miydi? Orada kalmalıydın ve seni o iğrenç, vahşi tohumuyla doldurmasına izin vermeliydin. En çok cezalandırdığın kişinin kendin olduğunu bir an olsun düşündün mü? Karanlık bir melez göğsünü emerken nasıl hissedeceksin, sevgili kardeşim? O zaman nasıl hissedeceksin?"

Cord öldürme öfkesini kontrol etme çabası yüzünden yavaşlamıştı. Elini çekmeden önce eli botundaki bıçağa dolanmıştı ve Anne kardeğine vurduğunda ne yapacağından hâlâ emin olamadan ayağa kalkmak üzereydi. Tokadın arkasında aylarca çalışarak kazanılmış bir güç vardı. Çatırtı mutfakta yankılandı ve Rob sendeleyerek geri çekildi, sandalyesini devirdi, kızın elinin parlak kırmızı izi öfkeli yüzünde belirginleşti.

Anne ona doğru eğildi, titriyordu, sesi öfkeden kısılmıştı. "Şunu bir düşün, kardeşim, canım, göğsümdeki o pis vahşi beni sevinçten çılgık attırıyor. Eminim onun çocuğunu orada çok seveceğim."

Sonra döndü ve arkasından kapıyı bile kapatmadan soğuk yağmura doğru kaçtı. Cord kontrol çabasıyla kapıya doğru ilerledi, paltolarını ve yağmurluklarını aldı ve onun peşinden gitti.

Ahırın arka tarafında, duvara dönüktü ve adam ona dokunduğunda ilk kez omuz silkti. "Git başımdan."

"Anne, Annie."

Kendi sesindeki kırılmayı duydu, dönüp kendini ona attığında onun da bunu duyduğunu biliyordu. Parmakları sırtına batıyordu ve o da aynı sertlikte ona sarıldı, yüzünü saçlarına gömdü. Kız titriyordu ama ağlamıyordu.

"Lanet olsun onlara. Lanet olsun sana."

"Ssh. Şşş." Boğazındaki yumru o kadar acı vericiydi ki, ne söyleyeceğini bilse bile bir şey söyley.

Martha'nın sesi ahırda yankılandığında Cord Anne'den uzaklaştı, sonra da bunu yaptığı için kendine lanet etti. Martha görüş alanına girdiğinde Anne yine duvara bakıyordu.

"Annen ve ağabeyin gittiler Anne ve ağabeyine artık evimde istenmediğini söyledim. Şimdi içeri girdiğini varsayalım. Sırılıslam olmuşsun ve eve ıslak, soğuk ve aç gitmemelisin."

Anne'in sesi ancak fısıltı halindeydi. "Yapamam Martha. Çok utanıyorum. İnsanlar konuşmaz."

Martha onun yanına gitti ve kolunu titreyen omuzlarına doladı. "Yıllar boyunca ben de oldukça sıra dışı şeyler söylemeye kışkırtıldım. Ve hiç kimse kardeşiniz kadar saldırgan olmaya yaklaşmadı. Şimdi gelmek gelecek hafta gelmekten çok daha kolay olacak, biliyorsun."

Anne başını sallayarak duvara doğru daha da eğildi. Cord sonunda konuşmayı başardı. "Annie, lütfen."

Anne o zaman direnmeyi bıraktı ve Martha'nın omuzlarına bir yağmurluk sarmasına ve onu eve geri götürmesine izin verdi.

Rob ve Leona için ayrılan fazladan yerler sanki hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Martha Anne'i sandalyesine geri götürdü ve koşuşturmaya başladı. Odadaki insanlar o kadar sessizdi ki, her çatal bıçak, tabak ya da boğaz temizleme sesi daha da büyüyordu.

Cord sadece kucağındaki ellerine bakan ve sandalyesinde sefilce büzülen Anne'i izledi.

Büyüyü bozan, genellikle duyarsız ve saygısız olan Luke oldu. Ayağa kalktı, Anne'in arkasından dolaştı ve ellerini Anne'in iki omzuna koyarak eğilip onu yanağından öptü. "Kardeşin bir aptal, Anne. Başına gelen her şeyi hak etti. Bebek için tebrikler."

Pete de hemen arkasındaydı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, tebrikler. Senin için gidip kafasına vurmamızı istersen söylemen yeterli."

Sesi küçük bir kızinki gibiydi. "Teşekkür ederim Luke. Teşekkür ederim, Pete. Hayır, sorun değil."

Cord bir gözyaşının bir elinin arkasına sıçradığını gördü ve onu oradan çıkarmak, kucaklamak ve asla bırakmamak istedi, ama sıırıslıklamdı - soğuk, perişan ve ıslaktı - onu bu şekilde eve götürmek belaya davetiye çıkarmaktı. Anne başını kaldırıp baktı ve Martha'nın, Luke'un ya da Pete'in hiçbir nezaketinin başaramadığını gözlerindeki ıstırap başardı.

Çenesini kaldırdı, omurgasını dikleştirdi ve sulu bir gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim, gerçekten."

İyi değildi ama bir şekilde yemeği atlattılar.

Yemek bittiğinde Martha, Anne için ocağın yanına bir sandalye yerleştirdi ve orada onunla ilgilendi. Ayrıca erkeklerin mutfaktan çıkmasını istediğini de açıkça belirtti. BaĞka ne yapacağını bilemeyen Cord, kardeĞlerini salona kadar izledi, pencereye doğru yürüdü ve kasvetli, ıslak güne baktı. Bugün kasabaya gelmek her açıdan bir hataydı; yağmur altında eve dönmek berbat bir yolculuk olacaktı. Omzunda bir el hissetti. Ephraim olduğunu tahmin etti. Başka bir el küçük siyah bir puro uzattı. Frank, Ephraim değil.

Orada durmuş, sessizce, yan yana sigara içiyor, yağmurun bahçedeki su birikintilerinde zıplamasını, saçaklardan damlamasını ve cama sıçramasını izliyorlardı.

Sonunda Frank konuştu: "Bu konuda ne hissediyorsun?" "İyi değil. Yeterince incindi."

"Gerçekten öyle demek istemedim. Bir bebek hakkında ne hissediyorsun?"

Cord omuz silkti. "Gerçek gibi görünmüyor. Sadece kelimeler. Daha önce biriyle pek işim ."

Bu bir suçlama değil, Frank'in bildiği bir gerçeğin basit bir ifadesiydi. Judith'in saplantılı korkusu Cord'u küçükken çocuklarından herhangi birine yaklaşmaktan alıkoymuştu ve Beth'in doğumundan sonraki histerik davranışları onu ana çiftlikten temelli uzaklaştıran şeydi.

"Elimde olsa bunu değiştirirdim, biliyorsun."

Cord cevap vermedi. Yine de Frank onun arkasında durdu, sessiz varlığı bir tür teselli oldu.

Yine de Anne'in sesini duyduğuna sevindi, "Artık kuruyum. Eve gidebilir miyiz lütfen?"

Paltosunu ve ceketini giymesine yardım etti ve başka bir şey söylemeden ayrıldılar.

CORD VE ANNE gittikten sonra Martha etrafta dolanmayı bıraktı ve ağır ağır bir sandalyeye çöktü. Judith ona bir fincan kahve doldurup yanına geldiğinde, Martha fincanını kaldırıp tekrar yere bırakmaya başladı. Elleri titriyordu.

Judith fark etti. "Korkunç bir gündü. İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Evet, sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." Judith'in Cord hakkında ne hissettiğini bilen Martha neredeyse devam etmeyecekti ama sonra Judith'in bilmesi gerektiğine karar verdi. "Onları almak için dışarı çıktığımda geldiğimi duymadılar ve ben de.... Geri döndüm ve orada olduğumu bilsinler diye onları aradım çünkü...."

Martha kahvesinden bir yudum aldı ve yeniden başladı. "Bebeğimiz öleli neredeyse otuz yıl oldu. Jimmy. James." İlk oğlunun adını hatırlayınca gülümsedi. "Acı hâlâ orada ama çoğu zaman zamanla yumuşuyor ve artık iyi şeyleri de hatırlayabiliyorum. Ama bu olduğunda - acı o kadar korkunçtu ki Ephraim'e öyle sıkı sarılırdım ki - çünkü bir şekilde ikimiz, hiçbirimizin tek başına dayanamayacağı şeylere dayanabilirdik."

Martha mendilini çıkardı, gözlerini sildi ve burnunu sümkürdü. "Bugün ahırda gördüğüm şey buydu - iki insan tek başlarına kaldıramayacakları kadar büyük bir kederi taşımaya çalışıyorlardı. Her şeyi geri getirdi. Kadının incindiğini gördük ve anladık ama adam hiçbir şey göstermediği için onun da hissetmediğini düşünüyoruz. Rob'un söyledikleri aslında ona yönelikti. Wells ailesi onun evli ve bebek bekliyor olmasının bir trajedi olduğunu düşünmüyor. *Onunla* evli olmasının ve *onun* bebeğini beklemesinin bir trajedi olduğunu düşünüyorlar. Onlar hakkında Ephraim'le aynı fikirdeydim ama artık bilemiyorum. Kimse önemsemediği sürece bu kadar acı çekemez."

"Ephraim ne düşünüyor?"

"Frank'le hemen hemen aynı - güçlü iradeli ve kaprisli ve ona aşık ya da öyle olduğunu düşünüyor çünkü o kadar kayıtsız ki kendi yoluna gitmesine izin veriyor. Kendini ona borçlu hissediyor ve bir eş bulmayı -kolaylık- olarak görüyor ve çok fazla sorun olmadığı sürece pek de umursamıyor."

Judith başını salladı. "Frank de öyle diyor ama Martha...." Judith Martha'ya yarıştan sonraki sabah gördüklerini anlattı.

"Frank'e söyledin mi?"

"Hayır. Böyle bir şey görmüş olabileceğimi ama olmayan şeyleri okuduğumu söyledim. İşin tuhafı, bunca yıldan sonra hiçbir şey ona karşı hissettiklerime yardımcı olmadı. Sadece dehşet içindeydim ve şimdi neden böyle hissettiğimi bile anlayamıyorum. Bu kadar şefkat gösterebilen bir adamdan korkmak çok zor. Gördüklerin hakkında bir şey söyleyecek misin?"

Martha düşünceliydi. "Hayır, düşünmüyorum. Haklısın. İkisi de bize inanmayacak - en azından bizim yorumumuza. Eğer haklıysak, zaman içinde kendileri de anlayacaklardır. Bu arada, bana kalırsa bir bebek iyi haberdur ve böyle düşünmeyenler yanımda sessiz kalsa iyi olur."

* * *

Bölüm 36

ROB WELLS kız kardeşine söylediklerinin savunulamayacak, affedilemeyecek kadar yanlış olduğunu biliyordu. Anne'e yaptığı çirkin saldırı Rob'un kendisini bile iğrendirmişti. Anne'in yüzünde ısıt ısıt parlayan ve onu her gördüğünde daha da belirginleşen neşe Rob'un gözünden kaçmamıştı. Ayrıca onu bu kadar etkileyen bu sessiz adama karşı içten içe bir hayranlık duymuyormuş gibi davranması da giderek zorlaşıyordu.

Bennet'ların aksine Rob, kız kardeşinin sebepsiz yere bir adamı sevmeye ikna olmayacağını biliyordu. Her nasılsa, dünyaya gösterdiği kayıtsız yüze rağmen, Cord Bennett Anne'in içindeki derin, temel bir ihtiyacı karşılıyordu ve Rob bunu biliyordu.

Anne'in tokadı hafif bir darbe olmamasına rağmen, Rob sanki dayak yemiş değil de dayak atmış gibi hissetti. Dudaklarından gülümseme silinirken bile gözlerinden ışığın kayboluşunu hatırlamak Rob'un kendini gerçekten çirkin hissetmesine neden oldu.

En kötüsü de kendi sözlerini kastetmemiş olmasıydı. Bunlar babasının sözleriydi, sadece hafızasından koparılmış ve o anın sıcaklığıyla papağan gibi tekrarlanmıştı - çünkü Anne'in haberi Rob'da paniğe yakın bir şey uyandırmıştı. Babasının, Anne'in nefret edilen melezin çocuğunu taşıdığı haberine nasıl tepki vereceği konusunda çok iyi bir fikri vardı. Rob ayrıca, babasının Anne'i, kendisinin sebep olduğu ve şimdi kabul edilemez bulduğu bu yanlış ilişkiden koparmak için yaptığı son planı da biliyor ve bundan giderek daha fazla korkuyordu.

Sonunda Rob kendi adına düşünmeye başlamış, sonunda babasıyla küçük bir meseleden daha fazlası konusunda anlaşmazlığa düşmüş ve sonunda babasının tamamen, trajik bir şekilde yanıldığı sonucuna varmıştı. Ama Rob hâlâ Edward'a hafiften daha fazla karşı çıkamıyor ve Cord ile Anne'in bir önceki yıl Bennett Çiftliği'nde yaşananlarla ilgili anlattıklarına tam olarak inanmıyordu.

Sonunda, babasının Anne'i kocasından uzaklaştırarak "aklının başına gelmesini" sağlamaya yönelik son planını uygulamaya devam etmesinin en kötü ihtimalle herkese geçici bir mutsuzluk ve rahatsızlık vereceğine, ama sonunda her şeyin yoluna gireceğine karar verdi.

Rob Wells babasını doğru bir şekilde yargılayacak olgunluktan ve babasına açıkça karşı çıkacak cesarettten yoksundu, ancak babası Anne'in ölüm haberini aldığında içinde dehşet uyandıran bir sezgiyle lanetlenmişti.

Hamilelikten beklenen öfkeyle değil, kendinden memnun bir gülümsemeyle. "Vay, vay, şimdi er ya da geç o lanet Kızılderili kasabaya onsuz gelecek."

Frank Bennett at arabasıyla avluya girdiğinde *KASIM SONU SABAHİ*, kuzeyden esen keskin bir rüzgâr ve havada kar kokusuyla birlikte yoğun bir şekilde bulutluydu. Anne ve Cord haftalar önceki korkunç olaydan beri ne kiliseye ne de pazar günleri Bennett'lara gitmişlerdi. Anne, Frank'i ihtiyatla karşıladı.

"Cord nerede?" Frank'in ilgi çekici sırtışı, en azından ziyarete en iyi haliyle başlayacağı anlamına geliyordu.

Anne sadece eliyle işaret etti. Tilki Surat yüksek sesle alarm vermişti ve Cord çoktan avludan eve doğru yola çıkmıştı.

Mutfakta kahve içerek ısınan Frank, amacını açıkladı.

"Herkesin yapacak önemli bir işi var gibi görünüyor," dedi, "bu yüzden bugün bu lanet soğuk rüzgarda erzak almaya gitmek için seçilen tek kişi benim. Bakalım seni de benimle birlikte acı çekmeye ikna edebilecek miyim?" Cord'a soru sorarcasına baktı.

Yılın bu zamanında sağduyu sahibi hiç kimse ani şiddetli havalarda hayatta kalmalarını sağlayacak ekipmanlar olmadan seyahat etmezdi. Yanında biriyle seyahat etmek de aynı nedenle yalnız seyahat etmekten daha iyiydi. Öyle bile olsa, Anne artık Bennett Çiftliği'nin işleyişi hakkında, Frank Bennett'in istemediği sürece hiçbir hava koşulunda erzak almaya gitmeyeceğinden kesinlikle emin olacak kadar bilgi sahibiydi. Frank'in istediği şey kardeşiyle arasını düzeltmeye başlamaktı ve Anne bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Cord düşünceli bir ifadeyle Frank'e baktı. "Riley?"

"Riley birkaç gün önce yaralandı. Kötü bir şey değil ama kasabaya gidip gelirken yaşlı kemikleri her zamankinden daha fazla ağrıyordu."

Cord kaşlarını hafifçe kaldırarak Anne'e baktı. Hala kendi duygularından emin değildi ve Cord'un ailesiyle zor bir ilişkiyi hiç ilişkiye tercih etmediğini çok iyi bildiğinden, kararın kendisine ait olduğunu bildirmek için bir omzunu hafifçe silkerek cevap verdi.

"Pekâlâ. Zaten bu rüzgarda atlarla çalışmayacağım."

Frank arabaya doğru yola çıktığında Cord bir dakika durdu ve ona hızlı bir öpücük verdi. Kadın mırıldanarak işine geri döndü.

Tren şimdi kararan düz çayırlarda hızla ilerliyordu. Düdük çaldı ve Anne'i geçmişin rahatlığından, şimdinin dehşetine geri dönmeye zorladı. Babası kendini tebrik eden konuşmasını henüz bitirmemişti.

"Handler ve adamlarının seni burnunun dibinden alıp götürmesine izin vermedi çünkü bu onun gururunu incitebilirdi. Muhtemelen seni satın almaya çalışmalarını istemeliydim. Kızılderililer bir şişe viski için kadınlarını satarlar."

Frank aylar önce durumu çok iyi hesaplamıştı. Kavga bir tuzaktı. Yaptığı korkunç hatalar arasında babasının nefretinin derinliğini, saplantısının gücünü hafife almak da vardı. Ve yaptığı hatalar -yanlış değerlendirmeler-yüzünden gelecek artık kahkaha ve sevgiyle dolu olmayacaktı. Bunun yerine sadece keder ve pişmanlıkla yankılanan uzun, boş yıllar olacaktı. Cord'un sevgisinden hiç kuşkusu yoktu ama yalan not, onun güven duyma konusundaki yetersizliğinin tam kalbine iniyordu. Hayatının geri kalanında Cord'un bu kadar sadakatsiz, bu kadar sığ olduğunu ve öylece çekip gidebildiğini kabul edecekti.

"Bazı arkadaşlarım bu kadar uzun süre beklediğim için deli olduğumu düşündüler ama iyi bir askeri akıl sabrın değerini bilir. Artık hiçbirinin yapabileceği bir şey yok, avukat kardeşin bile. Trene binene kadar seni kasabada saklamak zorunda kalsaydık, ama hayır, Cuma günüydü, Cuma. Haftada iki tren kasabadan ayrılıyordu ve bu olay öğleden sonraki olduğu gün oldu. Biz yola fırtına giderek kar fırtınasına dönüşüyordu. Kaçabildiğimiz için . Salı gününe kadar kimse bizi takip edemez. Salı günü tren bile . Şu Ephraim, aptal değil; peşimizden gelmeyecektir. Elbette, o cahil vahşi istese de Chicago şehrini haritayla bulamaz. Umarım diğer kardeş notu ona okumuştur. O zaman Robert'i rahatsız bile etmemiştir." Çirkin bir kahkaha attı.

Anne hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yemedi, çok az içti. Chicago çok erken geldi.

** * **

Bölüm 37

CORD, KASABA YOLCULUĞUNUN garip geçmesini *bekliyordu*, düpedüz tatsızlaşmayacağını umuyordu. Yola çıkar çıkmaz Frank ona kız kardeşleri Hannah'dan gelen son mektuptaki haberleri anlatmaya başlayınca şaşırdı. Alkolik kocasının ölümünden sonra Hannah'nın hayatı dramatik bir şekilde iyileşmeye başlamıştı. Hannah'nın hayatındaki değişiklikler kolay bir konuydu. Cord da en az Frank kadar bu habere sevinmişti.

Bundan sonra Frank, Cord'un Fortune'u Red'in kızlarıyla çaprazlama ve belki de tam tersini yaparak tüm sürüsünü nispeten kısa bir sürede geliştirme planlarını sordu. Frank'in de Bennett sığırlarını geliştirmekle ilgili benzer fikirleri vardı. Bundan sonra sohbet zor olmadı ve sessizlikler rahattı. Neredeyse eve varmışlardı ki Cord, bir gün aralarının düzelmesi için küçük de olsa bir şans olup olmadığını merak etti.

Frank de aynı şeyleri düşünüyor gibiydi. "Biliyor musun, seni tanırsam senden hoşlanabileceğimi düşünüyorum," dedi. Kelimeler hafifti. Ama duygular öyle değildi.

Cord kuru bir sesle, "Tanrı korusun," dedi. Frank güldü.

Ev görüldüğü anda iyi duygular buharlaştı. Acı soğukta bacadan hiç duman yükselmiyordu. Frank arabayı durduramadan Cord arabadan inmişti. Anne mutfakta değildi. Her iki yatak odasını ve evin arkasını kontrol ettiğinde Frank içerideydi ve elinde soluk mavi bir kâğıtla mutfak masasının başında duruyordu.

"Masanın üzerinde, şu fincanın altındaydı," dedi ve fincanı uzattı.

Cord mavi mürekkeple yazılmış kısa notu okurken öyle şiddetli bir acı hissetti ki, bir an için görüşü bulanıklaştı. Kağıdı ezdi ve yere düşmesine izin verdi.

"Cord?"

Kardeşine baktı, ne söylenmesi gerektiğini düşünmeyi bile zorlaştıran, esneyen bir boşluk hissediyordu. "Riley'i sabah buraya gönder, olur mu Frank? Sana imzalı bir yetki belgesi bırakacağım. Sen her şeyi satana kadar stoklarla o ilgilensin." Yatak odasına doğru yöneldi.

Frank'in sözleri çaresizlikle doluydu. "Lanet olsun Cord, bunu bir daha yapma. Zaten kalacağını hiç düşünmemiş olamazsın. Sırf o terk etti diye hayatını bir kenara atacak kadar katı yürekli olamazsın. Bebek ne olacak? Onu biz büyüteceğiz, ama yine de senin. Bu umurunda bile değil mi?" Cord yatak odasının kapısına doğru döndü. "Onu rahat bırak, Frank. Sadece git. Bu sefer haber göndereceğim."

Frank uzun süre onun gözlerinin içine baktı, tartışmak istediği her halinden belliydi ama sonunda dönüp gitti, her adımında nefesinin altında küfrediyordu.

Cord at sırtında kış yolculuğu için eşyalarını toplamaya başladı. Şu anda sadece öğleden sonra ortasıydı. Hayvanları erkenden besleyecek ve hava kararmadan yola çıkacaktı. Yine güneye, diye düşündü belli belirsiz. Bir zamanlar kuzeydeki ülkeyi görmek isteyebileceğini düşünmüştü ama yılın bu zamanında değil.

İşler son kez bittiğinde eve yeniden girdi. Keeper'ın yemek için zamana ihtiyacı olacaktı ve sonra atını eyerleyip gidecekti. Soğukta uyuşuk bir şekilde oturdu. Tek bir şiddetli acı dışında, sadece boş bir inançsızlık hissediyordu ve zamanın geçmesini beklerken, hissettiği şeyin sadece bu olduğunu anladı - inançsızlık.

Onun gideceğine inanmayı tam olarak ne zaman bırakmıştı? Her şeyi alt üst ettiği ve onu doğacak çocuk yüzünden kapana kısılmış hissetmekle suçladığı gece miydi? Zihninde gümüş rengi gözleri, yumuşakça ayrılmış dudakları, çayıra serilmiş bir battaniyenin üzerinden ona gülen yüzü canlandı. , lanet olsun, diye lanetledi kendine, onun kalacağına inanmak istedin ve kendini buna ikna ettin ve şimdi en başta haklı olduğunu kabul edemiyorsun. O gitti. Geceleyin bir hırsız gibi gitti, kalbinin ve ruhunun parçalarını çaldı. Seninle yüzleşecek cesareti olmadan gitti, lanet bir not bırakarak gitti....

Ve tabii ki yutması en zor kısım da buydu. Gideceğine inandığı zaman bile, onun gözlerinin içine baktığını hayal etmişti - Senden bıktım, burada yaşamaktan bıktım, gidiyorum, daha iyi bir hayata, kendi türümden insanlara geri dönüyorum. Korkak değildi, ondan korkmuyordu, öylece sıvışıp gitmeyecekti.

Buruşuk notu aldı, düzelitti ve tekrar okudu. "Cord - İkimiz de bunun bir hata olduğunu hep biliyorduk ve ben sonunda bunu kabul ediyorum. Ailemin yanına dönüyorum. Babam Ephraim'le bebek hakkında konuşacak. Anne." Üç cümle. Bir adamı yok edebilecek üç cümle. Eğer onlara inanırsa.

El yazısını sadece malzeme listelerinde ve yemek tariflerinde görmüştü ama kesinlikle ona aitti. Yemek kitabı rafta açıktı ve yazıyı içine sıkıştırılmış el yazısıyla yazılmış bir tarifile karşılaştırmak için yanına gitti. Aynı görünüyordu. Zihninde onun gülerek yemek kitabından en değerli varlığı olarak bahsettiğini duydu.

Cord artan bir farkındalıkla evin etrafına bakarken uyuşukluk dağıldı. Hiçbir şey gitmemişti, bir palto bile. Notu tekrar inceledi. Eşyalarının arasında bunun gibi mavi bir kâğıt ve mavi bir mürekkep var mıydı? Evde bildiği tek kâğıt, satış faturaları için sakladığı beyaz tabletti. Mürekkep siyahtı. Bazen listeler için o kâğıdı ve bir kurşun kalemi kullanırdı. Mavi notun katlanmış olduğunu fark etti - sanki bir zarfa sığacakmış gibi. Notu aynı çizgiler boyunca yeniden katladı ve cebine koydu.

Daha önce, Anne'in olduğunu düşündüğü beş yüz dolar hariç, evdeki tüm parayı birkaç farklı cebe dağıtmıştı. Şimdi bir döşeme tahtasının altındaki saklanma yerine geri döndü ve geri kalanını aldı. Sonra daha önce hazırladığı heybeleri, mataraları ve yatak örtüsünü aldı ve arkasına bakmadan ahıra doğru yola koyuldu.

Cord Mason'a ulaştığında kar küçük, buzlu taneler halinde yağmaya başlamıştı. Keeper'ı Wells'lerin evinin arkasındaki ahırın gölgesine bağladı ve eyerin ve atın mümkün olduğunca kuru kalmasını sağlamak için atının üzerine kaytanını attı. Sonra evi dikkatle incelemeye başladı.

Dışarıdan bakıldığında iki katlı çerçeve ev Ephraim'inkine benziyordu ama Anne'den evin içinin oldukça farklı olduğunu biliyordu. Ephraim'in evinde kocaman bir mutfak varken, burada mutfak, her zaman resmi yemek odasında servis edilen yemeklerin hazırlanması dışında kimsenin vakit geçirmediği küçük bir odaydı. Arka taraftaki bir odada yanan tek bir ışık dışında ev karanlıktı. Arka kapı kilitliydi. Ön kapı kilitli değildi. Önce yatak odaları, diye düşündü, sessizce merdivenlere doğru kayarak.

ROB WELLS mutfak dışında evin herhangi bir yerinde oturmayı bile başaramıyordu. Belki de babasıyla tartıştığını hatırlamadığı tek yer orası olduğu içindir. Bu yüzden orada oturdu, kahve içti ve masanın ortasına koyduğu viski şişesine özlemle baktı.

Rob'un kahraman tapınması ve babasına olan sorgusuz inancı o öğleden sonra zor bir şekilde ölmüştü ama bu gece son bir kez Edward'ın talimatlarına harfiyen uyacaktı. Acil durum talimatları, diye düşündü,

acı bir şekilde. Babası Cord'un bu notu kabul edip omuz silkeceğine gerçekten inanıyordu. Edward'ın tek endişesi Ephraim ve Frank'in bebek yüzünden ne yapabilecekleriydi.

Rob babasının yanıldığını kesinlikle biliyordu. Bu gece Cord'la yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu, tıpkı sabah güneşin doğacağını bildiği gibi. Rob'un dünyada en çok istediği şey viski şişesini boşaltmaya başlamaktı. Suçluluk duygusu ve hafızası yok olana kadar, zihnindeki öfkeli görüntüler kaybolana kadar içmek ama pes etmeden önce babasının yalanını aktaracaktı.

Ve böylece oturup beklemeye başladı, kız kardeşinin anıları aklından çıkmıyordu. Onu önce bir kız, sonra bir kadın olarak gördü; gülerken, mutlu olurken, üzülürken ve ağlarken gördü, ama her zaman çenesi dik, omurgası dik, hayatın sunduğu hayal kırıklıklarını ya da zorlukları cesaret ve gururla göğüslerken gördü. Sonra, öğleden sonra zihninde canlanan resimlere engel olamayınca içinden hastalık akmaya başladı.

Tüm bunların arasında, Anne'in görüntülerinin arasına serpiştirilmiş, alev rengi bir atın üzerindeki zayıf, vahşi bir adamın görüntüsü, artan bir hızla inanılmaz derecede yüksek alttan kesilmiş bankaya doğru ilerliyordu. Rob tekrar tekrar adamın atın boynuna ve sırtına yaslanışını, aygırın kaslarının kasılışını ve gerilmesini gördü, at bankın tepesine inip yoluna devam ederken o gün hissettiği dehşeti tekrar hissetti. Cord gelecek ve Rob ona babasının kendisine söylemesini tembihlediği şeyleri anlatacaktı. Ve sonra Rob ona gerçeği söyleyecekti.

Cord evin karanlığından, tıpkı Rob'un hafızasındaki işkence dolu resimlerin çıktığı gibi çıktı, önce sadece bir varlık hissedildi, sonra diğerlerinden daha karanlık bir gölge şekil aldı, canlandı. Bir hayalet gibi, ürkütücü bir şekilde, ses çıkarmadan cisimleşti. Şapka, alt çenesinin düz düzlemleri dışında her şeyi saklıyordu. Lambanın ışığı koyu renk yün paltosunun üzerinde eriyen kardan yansyordu. Sağ elinden gevşekçe bir tüfek sarkıyordu.

Rob, bunun gerçek bir adam mı yoksa zihnindeki başka bir figür mü olduğuna karar veremedi bakakalırken, Cord hafifçe kıpırdandı ve lambanın alevi gözlerinden vahşi bir ışıkla parladı. Soğuk parmaklar Rob'un omurgasını pençeledi. Bu, Jack Hatch'in kabadayılığını yerle bir eden ve onu darağacında zırlı zırlı ağlatan görüntüydü. Gerçekten de bu görüntü Rob'un kendisini bu gece bitmeden cehenneme gönderebilirdi ve bunu bilen Rob yine de bu görüntüyü memnuniyetle karşıladı. Eğer bu öğleden sonra babasının yapmasına yardım ettiği şeyi düzeltmenin bir yolu varsa, bu adam bunu yapabilirdi.

Cord ışığa doğru yürüdü, şeytandan insana dönüştü. "Nerede o?"

Rob o anda Cord'un evi çoktan aradığını anladı ve konuşmaya söz verdiği kelimelerle cevap verdi. "Ailemle birlikte Chicago'ya gidiyor. Seni bir daha görmek istemiyor. Babam döndüğünde Ephraim'le bebek hakkında konuşacak."

Bu sözler Cord üzerinde hiçbir etki yaratmadı. "Clara

Teyzen mi?" "Evet."

"Bana adresi ver."

Rob viski şişesinin altından üzerinde Clara Wainwright'ın iade adresinin yazılı olduğu soluk mavi bir zarf çıkarıp uzattı. Cord'un aynı kırtasiye malzemesini zarfın içine yerleştirmesini ve sonra her ikisini de ceketinin cebine sokmasını izledi.

"Demek notu teyzen yazdı," dedi.

"Evet."

Cord kendine bir fincan kahve aldı ve masada Rob'un karşısına oturdu. "Anlatsan iyi olur."

Rob'un içine bir rahatlama yayıldı ama korku ve suçluluk duygusu azalmamıştı. Ağzı hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı. Kehribar rengi gözleri kısıldı. "O iyi, değil mi?"

Rob kekeleydi, "Hayır, evet, yani çoğunlukla." O korkunç gözlerde gerçekten de öfkeli bir aşağılama mı görüyordu, yoksa buz gibi bir boşluktan yansıyan kendi düşüncesi miydi?

Cord hırladı, "Söyle!"

Birkaç yanlış başlangıçtan sonra Rob anlattı.

Edward Wells aylardır tüm arkadaşlarını alarma geçirmiş, Cord'u Anne olmadan kasabada görmeyi bekliyordu. Sonunda bugün bu gerçekleştiğinde, Edward dükkânını kapattı ve Rob'la birlikte aceleyle eve döndüler. Edward Leona'ya bir torun düşüncesinin hatalı olduğunu anlamasına ve Anne ile barışmak istemesine neden olduğunu söyledi.

Anne'nin de bildiği gibi, Leona da Ephraim'deki o korkunç günden sonra torun sahibi olma ihtimalini düşünmeye başlamıştı. Anne'yi bir daha göremese de, hafta içinde Martha'yı ziyaret ederek kocasının ya da oğlunun bebekle ilgili duygularını paylaşmadığını ve Anne'nin bunu bilmesini istediğini söyledi. Leona da Rob'a aynı şeyi itiraf etmişti ama de Edward'a bir şey söylememişti.

Leona, Edward'ın fikrini değiştirmesi karşısında gözyaşlarına boğulmuş, her sőzune masumca inanmıştı. Edward'ın arkadaşına ait bir takım ve arabanın sokakta belirmesini olağandışı bulmuyor gibiydi. Edward, Leona ve Rob çiftliğe doğru yola koyuldular, Leona mutlu bir şekilde ailesinin yeniden bir araya gelmesini bekliyordu. Rob, babasının planı olduğunu dőřündüęü şeyi bilerek ve buna katılmayarak acımasız bir sessizlik içinde atını sürdü.

İlk zorluk Anne'in tavrıydı, çünkü elinde Colt tabancasıyla kapıya geldi. "Senin burada işin yok. Evine git."

Leona basit bir açıklamanın kızını harekete geçireceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Anne'in aksine Edward istediğinde inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebiliyordu ama söylediği hiçbir şey Anne'in şüphesini ya da inatçı tavrını hafifletmiyordu.

"Fikrini değiştirmiş olman umurumda değil. Ben değişmedim. Sen de Rob da cehenneme gidebilirsiniz. Eğer bir olsun düzgün davranmak istiyorsanız, bırakın da annem beni burada ve kasabada ziyaret etsin, Rob da sürekli arka planda somurtup durmasın. İkinizin de evimde ya da hayatımda yeri yok." Tartışma Leona soğuktan titreyene kadar devam etti. Anne, annesinin içeri girip ısınmasını istiyordu ama Edward takozunu gördü ve kullandı.

"Annen ya hepimizle birlikte içeri girecek ya da hepimizle birlikte dışarıda kalacak. Bunu en azından mantıklı bir şekilde tartışmamamız için hiçbir sebep yok. Bu kadar affetmez bir doğanız olduğunu hiç fark etmemiştim. İşleri yoluna koymaya başlamamızın ilgili herkes için daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

"Sen ve arkadaşların Cord'u burada, bu bahçede öldürmeye çalıştınız. Bu konuda çözebileceğimiz hiçbir şey yok."

Ama sonunda annesinin acı rüzgârda ayakta dururken çektiği ıstırap, Anne'i onları eve almaya itti. Rob hâlâ şüphesinin galip geleceğini umuyordu, çünkü tabancayı yere bırakmamıştı. Ancak bir an için gardını indirip kahve fincanına uzanınca Edward üzerine atladı, silahı odanın öbür ucuna fırlattı ve onunla boğuşmaya başladı.

Rob'un en büyük suçluluklarından biri de, onun yardımını olmadan kız kardeşinin özgür kalabileceğini bilmesiydi, ama babasının onu bastırmasına yardım etti. Edward'ın cebinde uzun ipler bile hazırды ve çok geçmeden Anne'in ellerini arkadan bağladı, direnmeye devam edince de ayak bileklerini.

Öfkesi Rob'u şok etti. Bir kadının yapabileceğine asla inanmadığı şekilde küfretti ve sövdü. Bu yüzden Edward onun ağzını kapattı.

Asıl plan, kendi gittiği yanılısamasını güçlendirecek kadar eşyasını toplamaktı ama Anne'in şüphesi çok şey tüketmişti.

zaman. Leona toparlanmaya zorlanamayacak kadar perişan haldeydi. Edward, Cord ve Frank'in onları evde ya da yolda yakalama riskini göze almaktansa, tabancayı bir kenara koyup notu bırakmakla yetindi. Beklemek için başka bir çiftlik yoluna girdiler ve ana yoldan Mason'a dönmeden önce Cord ve Frank'in geri döndüğünü gördüler. Leona ağlayıp itiraz etti ve Rob yine babasına planın boş olduğunu anlatmaya çalıştı ama nafile.

Eve döndüklerinde Edward, Leona'yı Chicago'ya gitmek için bavullarını hazırlamaya zorladı. Anne'i salondaki bir sandalyeye itti ve gözlerini ondan hiç ayırmadı. Rob o öğleden sonra kız kardeşinden yayıldığı gibi bir insandan nefret yayılabileceğini hiç düşünmemişti. Odanın havası dumanlı gibiydi.

Ayrılmaları için her şey hazır olduğunda Edward küçük bir bardağa bir doz afyon sakızı doldurdu ve ağzındaki tıkaçı çıkararak Anne'e zorla içirdi. Bu noktada neredeyse üç saat boyunca bağlı ve çaresiz kalan Anne'in babasına ne söylemek istediğini düşünmek için bolca zamanı olmuştu. Sıvıyı onun yüzüne tükürdü. Babası ona bir yıl önce kullandığı darbenin aynısıyla vurdu. Leona kocasını durdurmaya çalıştı ve o da ona öyle sert bir ters yumruk attı ki, Leona duvara çarpıp düştü. Rob annesinin kalkmasına yardım ediyordu ki, zehir ve nefret dolu sözler başladı.

"Seni doğaya aykırı, sefil, kötü niyetli orospu çocuğu, beni sonsuza dek Chicago'da tutamazsın. Cord ne yaptığını öğrendiğinde umarım seni annesinin halkının düşmanlarını öldürdüğü gibi öldürür, bıçakla, santim santim."

Anne babasını akla gelebilecek her şekilde lanetledi. Onun Hristiyanlığına, insanlığına, ahlakına, etiğine, akıl sağlığına ve erkekliğine sözlü olarak saldırdı. Sonunda Edward öylesine öfkelenmişti ki ona ikinci kez vurdu ve kendini unutarak ona -ve dolayısıyla Rob ve Leona'ya- gerçek planının ne olduğunu anlattı.

"Tekrar kaçana kadar Chicago'ya gideceğini sanıyorsun, değil mi? Bu sefer değil, kızım. Oraya varır varmaz evrak işlerini tamamlayacağız ve seni özel bir akıl hastanesine yatıracağız. Bay Ephraim Bennett kardeşinin yavrusu için sorun çıkarmaya kalkarsa diye her şey tamamen yasal olacak. İnsan ırkına yeniden katılmaya hazır olduğuna dair gerçek belirtiler görene kadar orada kalacaksın, kilit altında tutulacaksın ve diğer delilerle birlikte gözetim altında tutulacaksın ve taşıdığın o meleze gelince, sen orada bir gün bile kalmadan onu senden kesip alacaklar."

Anne'in yüzü öfkeyle kızarmıştı. Şimdi bembeyaz olmuştu. "Bunu yapamazsınız."

"Teyzen yapabilir. Arkadaşı Yargıç Davis ile ayarlamalar çoktan yapıldı. Ve ben senin vasin olarak atanır atanmaz, *evliliğin* iptal edilecek."

Rob babasıyla tartışmaya çalıştı ama bu sadece daha korkunç ayrıntıların ortaya çıkmasına neden oldu. Clara Wainwright tüm ayarlamaları yapmıştı. Wells ailesi Chicago'ya vardktan bir gün sonra Anne, gerekli yasal belgeleri imzalayacak olan doktorlar tarafından muayene edilecekti. Ertesi sabah önceden belirlenmiş kısa bir yeterlilik duruşması yapılacak ve Anne özel bir akıl hastanesine yatırılacaktı. Akıl hastanesindeki doktorlar istenmeyen çocuklara gebe kalan hastalara yabancı değildi. Hastaların aileleri kürtajın bir bedel karşılığında yapılabileceğini biliyorlardı. Anne o gece çökmeden önce Cord'un çocuğundan kurtulmuş olacaktı.

Edward ilk başta Ephraim' sanki çocuk doğduktan sonra Bennett'lara büyütmeleri için verilecekmiş gibi konuşuyordu ama bir iki ay sonra Bennett'lara Anne'in düşük yaptığını söyledi. Edward, Cord'un Anne ve bebek konusunda kayıtsız kalacağına ve ailesinin, işin içinde Bennett kanı olmadığını öğrenir öğrenmez ilgilerini kaybedeceklerine inanıyordu.

Rob konuşurken Cord odanın dönmeye başladığını hissetti. Bir adamın sadece sandalyede otururken korkudan ölmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Onun peşinden gitmek, onu eve getirmek sadece bir mesele gibi görünüyordu. Edward Wells'i kızının hayatında artık söz sahibi olmadığına ikna etmek belki biraz çirkinlik olabilirdi. Ona tekrar vurmaya cüret ederse kesinlikle çirkinlik. Boğazının arkasındaki safra yükseldi.

"Yani sırf bebeği öldürmek için onu öldürmeyi göze mi aldı?"

Rob onun gözlerine bakmadı. "Doktorların bunu çok yaptığını söylüyor. Onun için bir tehlike olmadığını söylüyor. Başka çocuk sahibi olamayabilirmiş, o kadar. Bunun önemli olduğunu düşünmüyor."

"Bu bir fahişe ameliyatı. Bu yüzden ölüyorlar - kan kaybından ölüyorlar - ya da sonrasında enfeksiyon yüzünden çılglık atarak hayatlarını kaybediyorlar."

Rob çarpılmış gibi ürperdi ama cevap vermedi. Cord içkiden nefret ederdi, tadından, kokusundan ve insanlar üzerindeki etkisinden nefret ederdi, ama şimdi viski şişesine uzandı, kapağını çevirdi ve yarısı boş kahve fincanına bir ölçü döktü. İğrenç karışımdan bir yudum aldı ve sanki çok uzaklardan kendi ellerini gördü. Viskinin bıraktığı ateş

ağızından boş midesine doğru bir iz bıraktı ama oda tekrar odaklanmaya başladı.

Rob ölümcül derecede hasta görünüyordu - gri ve titriyordu, lamba ışığında parlayan bir ter tabakasıyla kaplıydı. "Bilmiyordum. Onu Chicago'ya götüreceğini ve fikrini değiştirmeye çalışacağını sanıyordum ama yapamayacağını biliyordum. Onu elinde tutamayacağını anladım. Onu Detrick'in üzerine kilitlediği zamanki gibi değil. Artık sen varsın, tüm ailen var. Bunun yanlış olduğunu, ortalığı karıştıracağını biliyordum ama kendimi ona karşı koymaya ikna edemedim. Gerçek bir zarar verecek gibi görünmüyordu. Geçen yıl söylediklerine hiç inanmamıştım. Diğer insanların kontrolden çıktığını ve onları durduramadığını söyledi, yine de abarttığını söyledi."

Rob'un sesi titredi. "O gün Ephraim'de söylediklerimde ciddi değildim. Korktuğum için ağızımdan çıktı. Bebek konusunda nasıl davranacağını biliyordum ama sonra bu konuda çok üzgün görünmedi. Tanrım, seninle mutlu olduğumu biliyorum. Bunu uzun zamandır biliyorum."

Hâlâ kontrolü elinde tutmaya çalışan Cord sadece, "Bitir şu işi," diyebildi.

Rob'un hikâyesinin geri kalanında hiç teselli yoktu. Edward'ın sözleri Anne'i gözlerinin önünde yok edecek gibiydi. Sandalyeden dizlerinin üzerine çöktü, yalvardı. Eğer gitmesine izin verirse, Cord onu çok uzaklara götürecek. Edward onu ya da bebeği asla görmek zorunda kalmayacaktı. Eğer çocuğun yaşamasına izin verirse, hayatının sonuna kadar Chicago'da kalacağına ve bir daha ona hiçbir şekilde itaatsizlik etmeyeceğine yemin edecekti.

Rob kız kardeşinin çözülüşünü izlediğini hissetti. Geçmişte hangi eleştiri ya da disipline maruz kalmış olursa olsun, her zaman çok gururlu olmuştu. George Detrick'le evlenmek için babasıyla yaptığı kavgalar boyunca bir kez bile korkmuş görünmemişti. Şimdi histerik bir şekilde ağlayarak yalvarıyordu.

Edward afyonu ona zorla içirdi, kendi kendine tatmin olmuş bir halde başında dikiliyordu. Rob daha sonra Şerif Reynolds'a, Ephraim'e, bu çılgınlığı durdurabilecek herhangi birine ulaşmaya çalışması gerektiğini anlayacaktı. Bir tabanca alıp kendisi durdurmaya çalışmalıydı ama o öğleden sonra akılsız bir makine gibi babasının emirlerini yerine getirdi.

İlaç etkisini gösterdiğinde, Anne Cord'un adını haykırarak hıçkırarak hıçkırarak uyudu. İpleri kestiler. Bilekleri boğuşmaktan yırtılmış ve kan içindeydi ama Edward, Leona'nın onları tedavi etmek için zaman ayırmasına izin vermedi. Çiftlikten gelirken Anne'i bir araba bornozuna sarmışlardı. Şimdi Edward ona Leona'nın paltolarından birini giydirdi ve onu arabaya ve trene taşıdı.

Edward istasyon şefine kızının hasta olduğunu ve afyon aldığını söyledi ve kimse onun açıklamasını sorgulamadı. Rob arabayı ödünç veren arkadaşına geri verdi ve beklemek üzere eve geri döndü.

"Bebeği kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını biliyorum," dedi Rob. "Salı treni yeterince yakın değil ama onu oradan çıkarabileceğinden eminim. Ephraim bir şeyler yapabilir, değil mi? Korkuyorum, Cord. Bu haliyle artık Anne olamayacağından korkuyorum."

Cord hiçbir şey söylemedi, ayağa kalktı ve ön kapıya yöneldi. Rob da onu izledi. Kapıyı açarken Rob yalvardı, "Lütfen, ne yapacağınızı söyleyin. Ephraim onu dışarı çıkarabilir mi?"

Cord o zaman döndü. Rob'a karğı pek bir Ğey hissetmiyordu ama bundan sonra Rob Wells'in ya olgunlaĞıp kendi baĞına düĞünüp hareket edebilecek kadar mantıklı ve cesur bir adam olacağı ya da sonsuza dek iĞe yaramaz bir zayıf olacağı aklından geçiyordu. Öyle ya da böyle hak edilmiş bir acı çekecekti.

Hiddetle diğer adama döndü. "Başından beri babanla aynı fikirdeydin. Ben sadece uygun olduğunda kız kardeşinden bir süreliğine zevk alan azgın bir vahşiyim. Şimdi ne olacağı neden umurunda olsun ki?"

Açık kapı aralığında duran Rob, uzun boylu adamın giderek şiddetlenen fırtınanın savurduğu karda birkaç metre içinde kayboluşunu izledi, sonra sanki Cord sihirli bir şekilde farklı bir cevapla tekrar ortaya çıkacakmış gibi bakakaldı. Soğuk sonunda onun transını bozdu. Kapıyı kapattı, döndü ve çok yaşlı bir adam gibi ayaklarını sürüyerek sıcak mutfığa geri döndü. Sandalyesine çöktü, şişeden büyük bir yudum viski aldı, sonra bir tane daha. Viski bir tür huzur getirene kadar, hafızasında kız kardeşiyle ilgili sahneler canlanmaya devam etti ama parlak kırmızı atın üzerindeki zayıf, esmer adamın resimleri artık yoktu.

* * *

Bölüm 38

Karanlıkta, yüzünü uyuşturan kar tanelerini görmezden gelerek kulaklarının *arkasını hafifçe ovuştur*an Cord, kendini sakince seçeneklerini düşünmeye zorladı. Doğuda, kuzeyde ve güneyde yarın ya da ertesi gün trenlerin kalkacağı başka kasabalar da olabilirdi ama saatlerini bilmiyordu. Kendisi ya da Windon gibi aile dışından biri tarafından yapılacak herhangi bir girişim Chicago'ya çekilecek bir telgrafla sonuçlanabilirdi. Wells'in Anne için birinin geleceğine dair en ufak bir fikri varsa, onu bulmayı neredeyse imkânsız hale getirebilirdi ve sanki şehrin her yerinde onun için casusluk yapan arkadaşları varmış gibi görünüyordu.

Denver güneyde ve doğuda altmış mil uzaktaydı. Trenler her gün oradan kalkıyordu. Fırtına olmadan böyle bir yolculuk tatsız olurdu ama zor olmazdı; fırtınayla birlikte cehennem olurdu ve kar fırtınası tehdidi gerçekleşirse imkânsız olurdu. Rüzgâr şimdi kuzeyden uğulduyor, birkaç adımdan fazlasını görmeyi zorlaştırıyordu. Karar ona aitti ve yanlış bir seçimin sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

Atın kulaklarını ovmayı bıraktı, pardösüsünü çıkardı ve omuz silkti. Bıçak gibi esen rüzgârı kesmeye yardımcı olacaktı. Saniyeler içinde Keeper'la birlikte fırtına tarafından yutuldular ve Mason'dan güneye doğru ilerlemeye başladılar.

Kar fırtınası tehdidi hiç gerçekleşmemiş olsa da, Cord Denver'ın çamurlu sokaklarına ulaştığında, Wells'in evinden ayrıldıktan on altı saat sonra, öğleden sonra erken saatlerdi. Büyük kahverengi kısırağı gücünün sınırlarına kadar zorlamıştı ama kar ve öldürücü rüzgâr şafağa kadar dinmemişti. Yer yer kar yığınları o kadar yüksekti ki, atın hamle yapması gerekmişti. Kar ve buz her ikisini de kaplamış, nefes almak bile bir çaba haline gelmişti. Yol iyi gidilmesine rağmen, kar durana kadar görüş mesafesi artmadığı için yolu bulmak çoğu zaman zor olmuştu.

Keeper başını ancak diz hizasında tutabiliyordu ve sık sık tökezliyordu. Cord bir saatten fazla bir süredir yerdeydi. Attan ilk indiğinde o kadar kaskatı kesilmişti ki neredeyse düşüyordu. Şimdi açlık ve yorgunluğun birleşik etkileri onu neredeyse ayaklarından çekiyordu. Kemikleri etine gömülmüş buzdan çiviler gibi hissediyordu ve yürümek titremesini durdurmamıştı.

Üç kez adres sormuştu ve şimdi Sherman Caddesi'nde güneye doğru yürüyor, belirli bir kavşağı ve belirli bir evi arıyordu. bölgesi görkemli evlerle bakımlı arazilerle doluydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse onun ve atın sunduğu manzaradan kaçmamıştı. Büyük evlerden birinin önünde durduğunda, bir kez daha bitkin düşmüş iğdişin üzerini örttü.

Kapıyı çalması üzerine siyah üniformalı, beyaz şapkalı ve önlüklü bir hizmetçi geldi. Küçümseyici bir tavrı vardı. "Sizin gibiler burada olmamalı, ama söyleyecek bir şeyiniz varsa arka kapıya gidin."

Cord tüfeği göğsüne doğru savurdu. Kelimeleri çıkarabilmek için iki kez denemek zorunda kaldı. "Howlett'i yakalayın."

Cord giriş holüne girerken kadın koşarak eve geri döndü. Şansları yaver giderse Paul Howlett cumartesi öğleden sonra hukuk bürosunda değil, evinde olacak ve Marie'yle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Gerçekten de sorunun ne olduğunu görmek için salona koşan Paul'dü. Cord, Paul'ü yıllar önce sadece birkaç kez görmüştü ama kahverengi saçlarındaki gümüş ve kahverengi gözlerinin etrafındaki fazladan çizgilere rağmen onu hemen tanıyabilirdi.

Paul de karısının kardeşini hemen tanıdı. "Buna inanmıyorum! Cord!"

İki adam da başka bir şey söyleyemeden Marie oradaydı. Yıllar nazik davranmıştı. Güzel Bayan Paul Howlett'le tanışan hiç kimse onun yarı Cheyenne olduğundan şüphelenmezdi.

Marie'den hoş bir karşılama gelmedi. "Çık dışarı, yoksa seni attırırım dışarı."

Cord'un istediği şeyi nasıl zorlayacağına karar vermek için uzun, soğuk saatleri vardı. kız kardeşinden. "Beni dışarı atabilecek kimseyi tanımıyorsun. Yardıma ihtiyacım var ve sen yardım edeceksin. Eğer yapmazsan, bir saat daha geçmeden bu lanet kasabadaki herkes senin kim ve ne olduğunu öğrenecek, Tanrı yardımcım olsun."

Marie'nin yanaklarında parlak kırmızı lekeler belirdi. Marie tekrar konuşmadan Paul nazik bir elini onun koluna koydu. "Neye ihtiyacın var?"

"Dün Chicago'ya giden bir trende olmam gerekiyor. Dışarıda bitkin ve yardıma ihtiyacı olan bir atım var. Yine de başaramayabilir ama denemeni ve beni tren istasyonuna götürmeni istiyorum."

Paul Cord'a baktı, düşündü, sonra karısına döndü. "Sen git hizmetkârları sakinleştir. Ben bununla ilgileneceğim."

Tartışacakmış ağzını açtı, daha iyi ve gitti.

Paul gidip paltosunu aldı ve Cord'u takip ederek dışarı çıktı. Titreyen, güçlkle ayakta duran ata bakarak, dedi ki, "Bu cehennem olmalı."

önemli."

"Öyle."

"Pekâlâ. Onu ahıra getirin."

Evin arkasındaki geniş, havadar ahırda Cord seyisin küçümsemesine aldırmandan Keeper için ne istediğini söylerken, seyis Paul'ün süslü bir kestane atı daha da süslü bir faytona bağlamasına yardım etti. Birkaç dakika içinde Denver'daki Union İstasyonu'na doğru ilerliyorlardı, arabayı çocuk kullanıyordu. Cord, Paul'ün bir kayınbiraderinin olması konusunda neler hissettiğini çok iyi anlıyordu.

On yıldır görmediği bir kanun kapısında belirmiş, Marie'yi tehdit ediyor ve taleplerde bulunuyordu. Normal görünüşü insanların gözünü korkutsa bile, şu anda bir elmacık kemiği boyunca kasıldığını hissedebildiği seğirmesi, çenesinin çıkıntılar halinde sıkılması ve hâlâ tepeden tırnağa titremesiyle muhtemelen şeytanı bile korkutacağını biliyordu. Çok kötü olurdu. Paul ve Marie bununla pekâlâ başa çıkabilirdi.

Yolculuğun ilk kısmı boyunca onu açıkça inceledikten sonra, Paul konuştuğunda sempati duyuyordu. "Bana bu konuda bir şey söyleyebilir misin?"

"Karımın adamları dün ben yokken çiftliğe gelmişler ve onu Chicago'ya götürmüşler. O gitmek istemedi."

Cord bunun atları öldüren acele için, Mason'dan kalkan bir sonraki trene binmemek için yeterli bir açıklama olmadığını biliyordu ama Union İstasyonu'nun devasa kemerleri artık görünüyordu.

Paul, "Marie'ye yıllardır seninle konuşması gerektiğini söylüyorum. Zaten atı alman gerekecek. Eve dönerken yolda dur. Tüm hikayeyi duymak isterim."

Faytondan atlamaya hazırlanan Cord kendini daha fazlasını söylemeye zorladı. "Yardımanın için teşekkürler. Marie'ye üzgün olduğumu söyle."

Dönüp istasyona doğru yürümeye başladığında Paul'ün arkasından, "Bunu bir düşün," diye bağırdığını duydu. Arkasına bakmadan istasyonun kapısından içeri girdi.

* * *

Bölüm 39

CHICAGO, Leona Wells'in gördüğü her kâbustan daha kötüydü. Anne, pencerelerin üzerine sürgülenmiş metal parmaklıklara kadar hapisane olarak hazırlanmış bir yatak odasında kilitliydi. Leona'nın kendisi de bir tür mahkûmdu. Clara ya da Edward olmadan Anne'i görmesine izin verilmiyordu ve evden habersiz çıkmaya kalkıştığında Clara'nın uşağı onu yaramaz bir çocuk gibi kibarca Edward'a geri götürmüştü.

Leona bir kez daha kocasını ikna etmeye çalıştı ve kocası onu yine acımasızca tokatladı. Onunla evlendiğinde çok çekici görünen yakışıklı genç adamın kibirli, bencil bir koca olduğunu uzun zaman önce kabul etmişti ama Edward ona ya da çocuklarına karşı hiçbir zaman fiziksel şiddet uygulamamıştı. Geçen yıl Bennett Çiftliği'nin bahçesinde duygusal bir sınırı aşmıştı. Leona artık onun asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

Doktorlar Chicago'ya vardıklarının ertesi sabahı Anne'i muayene etmek için eve geldiler ve gülümseyerek ayrıldılar. Doktorlar genellikle sorunlu ama sağlıklı akrabalarının deliliğinin belgelenmesini isteyen aileler tarafından çağrılır ve yüksek ücretler ödenirdi. Anne'in ölü gibi hareketsizliği, bembeyaz yüzü ve kimsenin gözlerine bakmayı reddetmesi doktorların vicdanlarını rahatlatmıştı. Doktorların nazik ve ırdeleyici sorularına yanıt vermedi, sadece kollarını kendine doladı. Edward'ın sert bakışları altında çaresiz kalan Leona, kızını acı dolu bir sisin içinden izledi.

Clara Wainwright fiziksel olarak ağabeyine benzemiyordu. Kısa boylu, şişman, saçları çoktan ağarmış bir kadındı ama esnek olmayan kendine güveni Edward'inkine çok benziyordu. Yengesi Leona'ya karşı hiçbir zaman soğuk bir kibarlıktan öteye gitmemişti, ama şimdi Clara geriye kalan tek umuttu. Doktorlar gittikten sonra Clara'yı yalnız görmeyi başardı.

"Lütfen, Clara, beni dinle. Edward sana doğruyu söylemiyor. Kocası iyi bir aileden gelen düzgün bir adam. Onu seviyor. Bu iyi bir evlilik. Lütfen bunu yapma."

Clara artık kibar bile değildi. "Biliyor musun, Edward'a yıllar önce seninle asla evlenmemesi gerektiğini söylemiştim. Eğer bekleseydi, savaştan sonra erkek kıtlığı yüzünden kendi seçimini yapabilirdi. Zaten yıllarca miras alamadın. Sen aptal, mızımız bir kızdın ve şimdi aptal, mızımız yaşlı bir kadınsın. Bu karmaşaya yol açan muhtemelen senin etkindi.

Senin bile kendini Aborjin bir vahşiyile evli olarak tanıtan o sefil kızı savunmanı beklemezdim. Hiç gururun yok mu senin?"

Clara hakaretlerinin ardından gelen sessizliği duymazdan geldi. "Neden işe yarar bir şey yapıp yukarı gelmiyorsun ve kızınla bir şeyler yapıp yapamayacağımıza bakmama yardım etmiyorsun? Onun iyiliği için hareket ettiğimizi kabul etmesinin zamanı geldi. Sanırım bu akşam medeni bir ortamda yiyeceğimiz akşam yemeği somurtmayı bırakmasını sağlayabilir."

Clara'nın tavrı Anne'e karşı zerre kadar yumuşamadı. "Bu tür davranışların hiçbir şeyi değiştirmeyecek, biliyorsun. Sadece kendin ve hepimiz için işleri daha da zorlaştıracaksın. Bu akşam ailem ve misafirlerimle yemek yemene izin vereceğim, ama sadece düzgün davrandığın sürece. En ufak bir yaygara koparırsan, sabah adliyeye gidene kadar burada kalırsın. Anladın mı?"

Kilitli odadan kurtulmaktan söz edilmesi Anne'in başını kaldırmasına neden oldu. Boğazı sarsıldı ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

Clara, "Bu işin bu hale geldiğine inanamıyorum. Richard ve karısını düzenli olarak gördüğümü biliyorsun. Sağduyu dışında hiçbir konuda senin eline su dökemez ama zaten iki çocukları var ve bir tane daha yolda. Onların üzerine titriyor ve bu sen de olabilirdin. Çok fazla hata yapmana izin verdik ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Şimdi kendini toparla ve güzel bir akşam yemeği yiyelim."

Clara daha sonra hizmetçilere Anne'i yıkamalarını ve ona kendi elbiselerinden birini giydirmelerini emretti, bu elbise çok kısa olacaktı ama genişleyen beline uyacaktı. Hizmetçilerden biri Anne'in pasif kabullenişinin, odasına getirdikleri korse, büstiyer ve aksesuarları görünce öfke nöbetine dönüştüğünü bildirince Leona daha da çirkinleşmesinden korktu. Ama Edward'ın itirazları üzerine Clara hizmetçisine elini sallayarak onu gönderdi ve Anne'in bu konuda istediğini yapmasına izin vermesini söyledi. Hiçbir bakım ya da kıyafet savurganlığının Anne'i bu gece hiçbir koşulda düzgün gösteremeyeceğini söyledi.

Yemeğin konukları Saygıdeğer Bertram Davis'in kendisi ve Edward ile Clara'nın talep ettiği evrakları hazırlayan Clara'nın avukatı Bruce Abbott'tı. Davis, kendine güvenen bir otorite havası olan, dolgun, gümüş saçlı bir adamdı. Abbott ise kel, kısa boylu ve zayıftı; sarsak ve sinirli tavırları vardı.

Leona kendisi hiçbir şey yemedi ve Anne'in yiyormuş gibi bile yapmadan tabağındaki yiyecekleri itip kakmasını izledi. Clara'nın üzerine tam oturmayan elbisesi yeşilimsi bir renkteydi.

Sadece Anne'in solgunluğunu vurgulayan bir renkti. Yemek sona erdiğinde herkes kütüphaneye çekildi. Erkekler için konyak, kadınlar için şarap dolduruldu. Anne şeriye de dokunmadı. Leona, Anne'in kendi evinden çıkarıldığından beri bir şey yiyip içip içmediğini merak etti. Hizmetçiler kapıyı arkalarından kapatarak gittiler.

Abbott daha sonra Clara'ya bir mektup verdi ve mektupta belirttiği hususları gözden geçirmeye başladı. Yaptıkları eylemlere karşı tavsiyede bulunduğunu herkesin kesinlikle emin olmak istediğini söyledi.

"Bunu dikkatle okumalısınız, Bayan Wainwright," diye tavsiyede bulundu. "Kimsenin bilmeyeceğinden emin olduğunuzu biliyorum, ama ya torununuz hastanede sempatik bir kulak bulursa?"

Clara onun sözünü kesti ve mektubu sehpanın üzerine fırlattı. "Korkak gibi davranmayı bırak Bruce. Hastanedeki kulakların hepsi ağgözlü kafalara ve onu dinlememek için iyi para almış ellere bağlı."

Edward da avukatın çekinceleriyle alay eden kız kardeşine katıldı. Masanın üzerine başka belgeler de kondu. Yargıç Davis, Abbott'a küçümseyen bir bakış attıktan sonra, "Belki de bunlardan bazılarını şimdi imzalayıp sabah için zaman kazanmalıyız," dedi.

Edward bu söz üzerine masadan kalem ve mürekkep getirdi ve iki adam belgeleri imzalamaya başladı. İşlerini bitirdikten sonra konyaklarını birbirlerine doğru kaldırarak samimi bir selam verdiler.

Anne sandalyeye itildiğinden beri kımıldamamıştı. Şimdi titreyerek ayağa kalktı. Kendi sesine benzemeyen zorlama bir sesle, Mason'daki evde histeri içinde babasına yaptığı teklifleri yineledi. Gitmesine izin verirlerse, ortadan kaybolacaktı. Colorado'da hiç kimse onu, bebeği ya da Cord'u bir daha görmeyecekti. Eğer çocuğun yaşamasına izin verirlerse ve hatta onu Bennett ailesine verirlerse, istedikleri şekilde yaşayacak, buraya gidecek ya da burada kalacak, her emre itaat edecekti.

Edward homurdandı, "Bu saçmalığı bir daha dinlemek istemiyorum. Hizmetçileri çağır ve onu yukarı götürsünler."

Ancak Abbott, kendi görüşlerini anlatmak için bir fırsat yakaladı. "Gerçekten dinlemelisiniz, biliyorsunuz. Diğer şeylerin yanı sıra, akıl hastanesi pahalı. Şu anda özgürce sunduğu itaati sağlamak için onu orada ne kadar tutmanız gerekeceğini düşünüyorsunuz?"

Clara eğlenerek ve bilerek gülerken, Edward avukata açıklama yapmaya tenezzül etti. "Kızımın tüm bu olanlar boyunca koruduğu birkaç erdemden biri, inandırıcı bir şekilde yalan söyleyememesidir. Eğer onu tanısaydınız

Onun bu sonsuz bağıllık teklifini kabul etseydik, ailesi yavruyu alır almaz, ilk fırsatta o vahşiye geri döneceğinin yüzünden okunduğunun farkında. Alışılmadık derecede aptal olmasının yanı sıra, alışılmadık derecede inatçı."

Leona kızının morarmış yüzünü görmeye daha fazla dayanamadı. Gözlerini zorla kaçırdı ve boş gözlerle odaya baktı. Kütüphane panellerle kaplanmış ve koyu renkli ahşapla döşenmişti. Lambalar ve ocakta çıtırdayan ateş odaya sıcak bir parlaklık veriyordu ama Leona'ya oda bir fırın gibi geliyordu. Ter damlaları yanlarından aşağı akıyor ve dudağında boncuk boncuk birikiyordu. Cehennem de bu oda gibi olacaktı.

Başını sandalyesinin arkasına yaslayan Leona dua etmeye başladı. Kızının evindeki o korkunç anlardan beri bulduğu her fırsatta yapabileceğini bilmediği bir yoğunlukla dua ettiği için Tanrı'nın yalvarışlarından bıkmadığını umuyordu. Kocasının Cord Bennett gibi bir adamı bu kadar küçümsemekte ısrar etmesinde bir umut olması için dua etti. Bir zamanlar Leona da Cord'dan bir canavar ve bir iblis olarak nefret etmiş ve korkmuştu. Şimdi ise Tanrı'nın ona güç vermesi, bilgelik vermesi ve kanatlandırması için dua ediyordu.

Küçük bir hareket gözüne çarptı. Clara'nın avukatı Edward ve Clara ile tartışmaya devam ederken kapı tokmağı çok yavaş dönüyordu. Leona umut etmekten korkarak gözlerini kapadı.

"Ama onu sonsuza kadar kilit altında tutamazsınız," dedi Abbott. "Hiç değilse senden daha uzun yaşayacak. Onu orada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?"

"O kızılderiliye geri dönme fikrinden vazgeçtiğinden emin olmak için gereken süre kadar."

"Peki bunun ne kadar sürmesini bekliyorsunuz?"

Kapı açıldı ve Cord'un sesi odayı doldurdu. "Cehennem donduğunda hâlâ gözüne tükürüyor olacaktı."

Gözyaşları haşlanarak Leona'nın yanaklarından aşağı süzüldü.

Bazen Tanrı dinler.

Bazen bir mucize gönderir. Bu onun kendi mucizesiydi.

Kelimelerin sesi odadakileri heykellere çevirdi. Kapının yanında duruyordu, sırtı duvara dönüktü. Gölgelelerin içinde tepeden tırnağa karanlık olan Cord, duvarda neredeyse seçilemiyordu ama varlığının tehdidi odayı soğutuyordu. Ateş ışığı Edward Wells'e doğrultulmuş tüfeğin metalinden yansıyor.

Cord, Anne'e hitap ederken sesini yumuşattı. "Benimle eve gelmek ister misin diye sorayım dedim, bebeğim."

Odayı iki sıçrayışta geçti ve kendini ona doğru attı. Cord tüfeğini Wells'e doğrultmuştu ama o sol koluyla Anne'i yakaladı ve kendine doğru çekti. Ağzını ve burnunu Anne'in saçlarına gömdü ve derin derin nefes aldı.

O ana kadar Cord'un içinde korkudan başka hiçbir duyguya yer yoktu. Şimdi, Anne kollarında güvendeyken, öfke yakıp kavuruyordu. Buradan hemen , odayı kana bulanmış bir halde terk edecekti.

Cord, Anne'i kapıya doğru yönlendirirken, Saygıdeğer Bertram Davis sehpanın üzerindeki kâğıtları gözlerden saklamaya çalışarak kaçamak bir hareket yaptı. Anne'i yavaşça duvara doğru iten Cord odanın ortasına doğru yürüdü. "Kağıtları bana ver."

Davis artık kendinden emin ya da otoriter görünmüyordu. Yine de kâğıtları öylece vermedi. "Bunlar artık senin ya da karın için bir şey ifade etmiyor. Onları istemeniz için bir neden yok."

Cord tüfeğin namlusunu adamın dişlerine dayamaktan zevk alıyordu. Yargıcın alt dudağında koyu bir leke belirdi ve ince bir kan izine dönüştü. "Ver."

Davis titreyen elleriyle kâğıtları topladı ve uzattı. Cord onları ceketinin cebine tıktırdı, sonra tüfeğin namlusunu kullanarak yargıcın takım elbisesinin kenarlarını kaldırdı ve iç ceplerdeki diğer belgeleri ortaya çıkardı. "Ver."

"Bunların seninle hiçbir ilgisi yok. O yüzden bana yardım et. Lütfen, bırak onları."

Cord bu kez tüfeği yargıcın diyaframına dayayarak nefesini tek bir çirkin solukta kesmesini sağladı.

"O kağıtlar için ölmek ister misin?"

Ciğerlerine acı içinde tekrar hava çekerken hırıltılar çıkaran Davis, son belgeleri de teslim etti.

Cord şimdi Edward Wells'le yüzleşmeden edemiyordu. Hataları ne olursa olsun, Edward korkak değildi. Cord'un gözlerine uzun saniyeler boyunca gözünü kırpmadan, nefretle baktı. Sonunda Cord kendini zorlayarak geri çekilmek zorunda kaldı. Şapkasını Leona'ya doğru eğdi, sonra Anne'i odadan çıkardı.

Leona son duasının yüksek sesle olduğunu hiç fark etmemişti. "Sevgili Tanrım, teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Bir haftalık kazancını vermiş ve bir hafta daha kazanacağına söz vermiş olan *HANSOM ŞOFÖRÜ* sokakta bekliyordu. Bir saatten kısa bir süre içinde tekrar batıya giden bir trene bindiler. Her şey yolunda olmalıydı, ama değildi. Kilometreler geçtikçe Cord'un endişesi derinleşiyor, sonra da korkuya dönüşüyordu.

Rob Wells'in sözleri zihninde yankılandı: "Korkarım o artık Anne olmayacak." Çünkü yanındaki kadın, onun kaplan olarak düşündüğü ateşten ve ruhtan bir yaratık değildi.

Teyzesinin çok büyük elbisesi ve Cord'un Clara'nın mutfağındaki askıdan çalıp yerine on dolarlık bir banknot koyduğu eski püskü hizmetçi paltosunun içinde küçük, zayıf ve renksiz görünüyordu. Yüzünün bir tarafı morarmış ve şişmişti. Daha da kötüsü, korkmuş bir çocuk gibi ona sarılmıştı. Hiç soru sormuyor, sadece cansız tek hecelerle cevap veriyor, gitmesine izin vermiyor ama gözleriyle de buluşmuyordu. İkna etmek için sadece birkaç lokma yemek yedirebildi. İki günlük yolculukta yataklı vagon için harcadığı fazladan para boşa gitmişti, çünkü Anne uyumuyordu. Boş gözlerle ona yaslanmış, boşluğa bakıyordu.

Denver'da durmaya hiç niyeti yoktu. Eğer Keeper yaşarsa, atı daha sonra alacak ya da başka birine yaptıracaktı. Şimdi yeniden düşünmeye başlamıştı. Nasıl ki trenler Mason'dan haftada sadece iki kez ayrılıyorsa, onlar da sadece Salı ve Cuma günleri geliyorlardı. Bir yerde yatmaları gerekecekti ve Denver'da yabancı bir doktor riski olmayacaktı. Howletts'in doktoru, Mason'a dönebilmeleri için Anne'e günlerce bakabilirdi.

Ayrıca artık bir kaçak olduğu gerçeği de vardı. Hem Clara Wainwright hem de Edward Wells akıllarına gelen her türlü suçlamayı yapacaklardı ve Cord' da epeyce suçlama geliyordu. Hayatlarına yeniden başlayamayacaklardı. Kanunla başlarının derde girmesi bir yana, Edward Wells saplantısının peşini bırakmayacaktı. İş Wells'i öldürmeye ya da ondan kaçmaya gelmişti ve Cord, Clara Wainwright'ın kütüphanesinde Anne'in babasını kasten öldüremeyeceği gerçeğiyle yüzleşmişti. Denver'da duracaklarına karar verdi. Marie bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Union İstasyonu'nda Cord belirsizce etrafına bakındı. Burada ulaşım sorun olabilirdi.

Arkadan genç bir ses seslendi. "Bay Bennett, Bay Bennett," ve Cord şaşkınlıkla dönüp Paul'e yardım eden seyisi gördü

fayton yaklaşıyordu. Çocuk kendinden pek emin görünmüyordu. "Bay Howlett en erken bu öğleden sonra dönebileceğinizi söyledi ve sizi izlemem için beni gönderdi. Seni eve geri getirmemi söyledi." Delikanlı onlara endişeyle baktı.

Ortaya koydukları tabloyu bilen Cord biraz sempati duydu ama tek söylediği, "Memnuniyetle. Sizi takip edeceğiz."

Arabada hiç konuşma olmadı ve çocuk onları evin önünde indirdi. Hâlâ gündüzdü ama güneş dağlara doğru alçaldıkça gün içinde var olan sıcaklık da azalıyordu. Kapıyı çalınca aynı hizmetçi geldi ama bu kez kibardı. "Bir dakika lütfen."

Paul hevesle ön salona doğru yürüdü, Marie daha yavaş ve bariz bir isteksizlikle onu takip etti. Paul'ün yüzündeki geniŞ gülümseme hızla soldu, ama Cord'un Paul'ün duygularından daha fazla endişelenmesi gerekiyordu.

Paul endişeyle, "Ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Bir banyo, belki biraz sıcak yemek ve uyku iyi gelebilir." Cord, Anne'in bileklerini hatırlayarak, "Ve eğer varsa yanıklar için merhem," diye ekledi. Bir doktordan söz edilmesi onu trende perişan etmişti. Bu biraz uyuyana kadar bekleyebilirdi.

Howletts'in çok güzel, derin bir küveti vardı ve Anne ilk canlanma belirtilerini gösterip, büyük bir hevesle küvete girip, hararetle yıkanmaya baĞladığında, Cord bunun normal bir banyo olmadığını anlayana kadar kendini daha iyi hissetmeye baĞladı. Anne sanki derisini yüzmek istiyormuş gibi keseleniyor ve duracağına dair hiçbir iŞaret vermiyordu. Sonunda Cord, kendisine karşı mücadele eden kadını küvetten çıkarmak ve havluya sarmak zorunda kaldı.

Hizmetçiler küveti boşaltıp onun için yeniden doldurduklarında ve o da kendi giysilerini çıkarmak için birkaç saniyeliğine arkasını döndüğünde, Marie yine banyodaydı ve daha da öfkeyle keseleniyordu. Cord, Martha ve Hannah'nın, Marie'nin neredeyse tecavüze uğradıktan sonra böyle yıkandığından bahsettiklerini duyduğunu hatırladı. Onu sudan çıkardı ve ikinci kez havlulara sardı. "Orada kal yoksa seni domuz bağıyla bağlarım, anladın mı?" Kadın başını çevirdi. Sorunu çözmeden önce yatak odasına dönmelerini, yemek getirilmesini ve gece boyunca yalnız kalmalarını bekledi.

Anne çorbadan sadece birkaç yudum alabildi ama Cord'un iŞtahu yeniden açılmıştı. Tabakları temizledi. Heybesinden çıkardığı tarakla Anne'in saçlarını çözdü, sonra bileklerindeki yaraları sardı ve yüzünü ona döndü.

"Bana iyi olduğunu söylemiştin ama şu yıkama işini daha önce de duymuştum. Sana ne yaptılar?"

Sabit bir şekilde çarşafı baktı. "Bir şey yok. Ben ."

"İyiysen ne olayım. Söyle bana."

Dilsiz, sadece başını salladı. Adam ona uzandı, ona sarılmayı, bir öpücükle karşılık vermeyi düşündü ama kadın ona karşı koydu. "Hayır, hayır, yapma. Yapamazsın, bana böyle dokunamazsın. Bu hiç iyi değil. İlişkımız bitti."

Onu yaklaştırmaya zorlamadı ama bırakmadı da. Onu kollarının altından sıkıca tutarak, çırpınmayı bırakana kadar bekledi. Kız hâlâ ona bakmıyordu.

"Zaten bittiyse, bana söyleyen ne fark eder ki? Nedenini bilmeyi hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

O anda titremeye başladı ama cevap vermedi. Olan biten her şeyi telaşla araştırırken, Rob'un sözleri tekrar aklına geldi ve onlarla birlikte küçük bir ışık parıltısı da. "Chicago'da bir şeyler olmuş olmalı. Rob bana her şeyin evde olduğunu söyledi."

Paniklemiş gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve sonra uzaklaştı. "Hayır, her şeyi değil."

"Evet. Her şeyi."

O anda hıçkırıklarla sarsıldı ve adam onu göğsüne doğru çektiğinde karşı koymadı. Çok fazla güç bir lanet olabilirdi, bir insanı bükülemez, sadece kırılabilir halde bırakabilirdi. Onun için böyle olmasına izin verme, diye dua etti. Tekrar bir bütün olmasına izin ver.

"Bu benim hatamdı. Onları içeri almamalıydım. Ve sonra, bana söylediğinde, içim jöleye döndü. Hiçbir işe yaramayacağını biliyordum ama ona yalvardım, dizlerimin üzerinde yalvardım." Hıçkırıklar onu öylesine sarsıyordu ki, parçalanacağından korkuyordu.

"Annie, Anne...."

"İyi olmadığını biliyordum, yardımcı olmayacağını biliyordum ama yine de yaptım."

Söyleyebileceği herhangi bir şeyin yardımcı olup olmayacağını, acısını dindirebilecek kelimeler olup olmadığını merak etti ve denemesi gerektiğini biliyordu. "Aşkım, beni dinle...." Büyük hıçkırıklar daha küçük titremeler haline gelene kadar ona sıkıca sarıldı. "Onları içeri almak bir hataydı bebeğim, sadece bir . Kimse bazen yanlış yargılamadan hayatını sürdüremez. Önemli olan bir şeyleri düzeltip düzeltmeyeceğin ve devam edip edemeyeceğindir ve biz bunu düzelttik. Tekrar iyiyiz, yani her şey bitti."

Kız ona karşı biraz daha sakinleşti ve adam onun kendisini dinlediğini anladı. "İyi bir şey yaptın. Babana değil ama Rob'a. Oraya gittiğimde suçluluktan deliye dönmüştü, bana her şeyi anlattı ve senin sayende böyle hissetti - bana anlattı. Yalan söyleyebilirdi, bana sadece söylemek zorunda olduğu şeyleri anlatabilirdi."

"Onu anlatmaya zorlardın."

"Nerede olduğunu söylemesi için onu zorlardım ama bundan daha fazlasını aramayı bilmiyordum. Bana her şeyi anlatmasaydı, acele etmem gerektiğini, zamanın bu kadar önemli olduğunu bilemezdim."

Yüzü ona karşı ıslaktı ve nefesi kesilmişti ama hıçkırıkları neredeyse durmuştu. Şimdi dikkatle dinliyordu.

"Annie, geçen yıl.... Bahçedeki o gün.... Seni bulduğum anda silahımı kuşanmamakla hata ettim ve bu seninle evlenmeye karşı olduğumdan değildi, bana bir şey yaptırmalarına karşı olduğumdandı. Bu yüzden neredeyse Tilki Surat'ı öldürüyorlardı ve atları vurmakla tehdit ettiler, ben de pes ettim. Ama beş mil içindeki her şeyi paramparça edebilirlerdi ve beni süründüremezlerdi."

Kadının içinden bir titreme geçti ama adam devam etti. "O geçen seneydi. Şimdi biri sana silah doğrultsa, seni gerçekten incitebilecek olsa, karnımın ya da dizlerimin üzerinde sürünürüm ya da başka bir şey yaparım. Belki de sevmenin korkutucu olmasının bir nedeni de budur. Hiçbir şeyim olmadığı için yenilmez olmaktansa bedelini ödeyip sana sahip olmayı tercih ederim."

Onu kendisinden uzak tuttu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama gözlerini onun gözlerine dikti. "Rob bana söylediğinde, orada otururken korkudan ölebileceğimi düşündüm. Bebeği kurtarmaya çalışmak için yalvarmak senin değil, onların utancı - sana bunu yaptıkları için."

Fısıldadı, "Sadece bebek değildi. O sendin. Seni bir daha asla görememek, sana asla dokunamamak, asla dokunulamamak, düşüneceğini bilmek, düşüneceğini bilmek

- ölmekten daha kötü olurdu. Onlardan kaçsam bile eve nasıl dönebilirim? Nasıl geri dönüp bunu yapmalarına izin verdim ama şimdi beni tekrar sevmeni istiyorum diyebilirdim?"

Onu nazıkçe sarstı. "Dinle beni, dinle, kimsenin sana yapabileceği bir şey yok ki seni istemeyeyim - ne bir yara, ne bir yara izi, *hiçbir şey*. Son günlerde seni kırıdıklarından, bütün ateşini söndürdüklerinden korkuyordum. Yas tutardım Annie - farklı olmanı istemezdim - ama yine de seni isterdim. Seni seviyorum."

Sonra elleri yüzüne uzandı. "Nota inanacağını düşünmüştüm. Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Gideceğine inanmayı ne zaman bıraktığımı bile bilmiyorum. Belki çayırdaki, belki de yarıştan sonra bana konuda sataştığında. gizlice kaçmayacağını hep biliyordum. Yüzüme karşı söyledin." "Onlara inandım - istesen bile oraya

zaman. Fırtına, trenler."

O zaman ona gülümsedi, ağzının köşelerini kaldırmasına izin verdiği gerçek bir gülümseme. "Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi."

"Evet. Bundan daha iyisini bilmeliydim."

Gözyaşları durmuştu ama yine de yüzünün her bir parçasını öptü. "Sana biraz daha yiyecek getirmeme ne dersin? Belki çorba falan?"

"Hayır.... yapamam. Henüz yapamam."

"O zaman savaşmayı bırakıp uyuyacak mısın?" "Evet. Söz veriyorum."

Onu sıkıca kucağına aldı ve en azından iyileşme yolunda olduğunu bilerek neredeyse anında kendisi de uykuya daldı.

İlk ışık odayı siyahtan griye çevirmek üzereydi ki bir şey Cord'u uyandırdı. Anne ona doğru kıvrılmamıştı ama onu izliyordu, yüzü yastığın üzerinde Cord'unkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, gözleri loş ışıkta kocaman görünüyordu. Hâlâ bitkin ve bitkin görünüyordu, doğruluktan çok uzaktı.

"Hiç uyudun mu?"

"Sadece birkaç dakika önce uyandım." "Bu yeterli değil.

Uyumaya devam et."

O zaman ona uzandı, duyguları hareketli yüzünde açıkça görülüyor, sözlerini yansıtıyor ve güçlendiriyordu. "Yapamam. Sana ihtiyacım var."

Dehşet onu tamamen kendine getirdi. "Hayır, bu doğru olamaz. Daha fazla dinlenmeye.... bir doktora ihtiyacın var."

"Hayır, sana ihtiyacım var. Lütfen, Cord."

Ona sarılmak, onu korumak, ona değer vermek istiyordu ama içinde fiziksel bir arzu yoktu. Kız çok kırılgan görünüyordu. Onun bedenine değil, sevgisine ihtiyacı vardı ve bunu ona verebilirdi.

Yüzünde nazik öpücükler gezdirdi, göz kapaklarının narin tenini hissetti, ağzının balını tattı. Uzun saniyeler boyunca dudaklarını boğazının çırpınan nabız noktasına bastırdı, onun orada, sıcak ve canlı bir şekilde kendisine karşı olmasından dolayı minnettardı. Elleriyle konuşmaktan çok fısıldamaya çalışarak olabildiğince hafifçe dokundu. Yüzü, boğazı.

Saçlarını bir kenara bıraktı, onu yan çevirdi ve öpücüklerini ensesine, omurgasından aşağıya, kollarının altındaki hassas deriye, göğüslerinin yanına doğru kaydırıldı.

Adam onun teninin her bir santimini ayrı ayrı sevmeye devam ederken, kadın bu hislerin tadını çıkarıyor, onun adını iç çekiyor, onun dokunuşuyla ıslanıyordu. Onun orasını burasını tattı, önce yanağını sonra alnını hafifçe ona sürttü. Bir kez daha onun yüzüne baktığında, yüzünün sessiz gözyaşlarıyla dolduğunu gördü.

"Ağlama."

Gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmaya çalıştı ama çok hızlı akıyorlardı. Sonra gözlerinin etrafını yalayarak sıcak ve ıslak damlaları temizledi. Onu öptüğünde, gözyaşlarının tadı tuzludan acı-tatlıya dönüştü. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona anlatmaya başladı, onu ne kadar çok sevdiğini, onsuz bir hayatın sadece hapis cezası gibi olacağını, birbiri ardına gelen neşesiz günlerin bir şekilde atlatılması gerektiğini. Ona, sesinin ve kahkahasının müziğiyle, hareketlerinin zarafetiyle hayatını nasıl renk, ışık ve sıcaklıkla doldurduğunu anlattı.

Hayatının büyük bir bölümünü içine kapanık ve sessiz bir şekilde yaşamıştı ama şimdi son rezervini de sonsuza dek ona bırakmıştı. Aşkını fısıldarken, onun dokunuşu, tadı ve kokusu, sesi, hatta ihtiyacı, hissedemediğini sandığı ateşi tutuşturdu. Yavaşça onun içine kaydı, ona sahip olurken özgürce verdiği sevgiyi içti. Daha sonra, onun yanında yatarken, yüzünde sonunda onu acıdan, utançtan ve öfkeden kurtardığını .

Kendilerinden geçmiş bir halde, neredeyse hemen tekrar uykuya daldılar ve öğleden sonraya kadar -yatak odasının kapısını dünyaya kapattıktan on dört saat sonrasına kadar- bir daha uyanmadılar.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 41

HOWLETT'DN EVĐ NEREDEYSE Wainwright'ın malikânesi kadar büyüktü ama Cord yatak odasından çıkıp aşağıya indiğinde tek bir hizmetçi bile duymadı ya da görmedi. Bu sessizlik onu şaşırtmıştı, çünkü dün gece ev onlarla dolup taşmıştı. Birinci katta, merdivenlerin dibindeki koridordan seslere doğru döndü.

Konuşmalara kulak misafiri olacak kadar yaklaşınca hizmetçilerin neden sürgün edildiğini anladı. Paul ve Marie, bir süredir boş yere aynı tartışmayı yapan insanların donuk ve yorgun ses tonlarıyla konuşuyorlardı. İlk net sözcükler Marie'nindi ve bıkkınlıkla karıştı.

"Ciddiyim, şerif durumu daha da kötüleştirir. Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Şimdi daha da yaklaşan Cord, Paul'ün cevabının tamamını duyabiliyordu. "Sevgilim, bir şeyler yapmak zorundayız. Sana ne gördüğümü bildiğimi söylüyorum. Bileklerindeki *ip yanıkları* ve yüzü şişmiş, morarmış. Ve hizmetçilerin bunu uydurduğuna inanmıyorum. Onu burada, evimizde *domuz bağıyla bağlamakla* tehdit etti. Dün geceki haline bakılırsa ona yardım etmeliyiz."

Cord kulak misafiri olmak için kendi sessizliğinden nadiren yararlanırdı ama odaya girmeden önce konuşmanın durmasını beklemek daha az kötü bir şey olmalıydı ve Marie yine konuşmaya başlamıştı bile.

"Bu sadece benim sırrımla ilgili bir mesele değil. Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar zarar görebilir ve sen ya da ben de onların arasında olabiliriz. Biz çocukken hiçbir şekilde kötü davranmazdı, ama her zaman öyleydi - durdurulamaz. O kadına yardım etmemizin hiçbir yolu yok. Onunla işi bitene kadar kimse edemez, o kadar. Martha onunla yeterince mutlu göründüğünü ve müdahale etmeye çalışmanın durumu daha da kötüleştireceğini söyledi."

"Hayatım, o sadece bir adam. Bir şeyler yapmak zorundayız. Evimde buna izin vermemi bekleyemezsin."

Paul'ün Frank ya da Ephraim'in ortaya attığı katil iblis teorilerine inanmadığını bilmek güzeldi. Mutsuz sessizlik uzayınca Cord odaya girdi.

Paul irkildi ve muhtemelen duyulduğunun farkında olarak rahatsız olmuş görünüyordu.

Marie ailenin geri kalanının anlattığı her çirkin hikayeye inanabilirdi ama hissetmediği kişisel bir korkuyu varmış gibi göstermezdi. Sert bir şekilde, "İyi

Öğleden sonra. Kesinlikle dinlenmeye ihtiyacınız vardı."

Cord kendini açıklamak için bir neden görmüyordu. "İkimiz de çok uyumayalı uzun zaman oldu. Kasabada Anne'e giysi alabileceğim bir yer var mı? Dün gece giydiklerini bir daha giymeyecektir."

Marie'nin gözleri kısıldı ve Paul'le kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Anne'i görmelerini engelleyecek bir bahaneden kuşkulanabilirlerdi, ama Cord kız kardeşinin Anne'i Clara Wainwright'ın giysilerinin tek bir dikişine bile tekrar sokmaya çalışmasına izin vermekten çok daha istekliydi. Dün gece buraya getirdiği boş gözlü yabancı ortadan kaybolmuştu ve diş kaplan geri dönmüştü. Buraya daha önce de çıplak gelmişti. Marie'nin tepkisini yarı yarıya bekleyerek bekledi.

"Acıkmış olmalı. Benim kıyafetlerimden giyip aşağı inip yemek yiyebilir mi?"

"Sığmayabilir. Geçen yıl senin eski evde bıraktığın şeyleri giymişti ama şimdi beş aylıktan fazla çocuğu var."

Şaşkınlık Marie'nin yüzündeki kızgın ifadenin bir kısmını sildi. Daha fazla izin istemedi, sadece zil ipini çekti ve çağrıya cevap veren hizmetçiye, "Elise'i içeri gönderin lütfen," dedi. Üniformalı başka bir kadın görüldüğünde Marie ayrıntılı talimatlar verdi. "Bir yıl kadar önce teslim edilen ve hepsi çok büyük olan giysileri hatırlıyor musun? Bazılarını yeniden diktirdim ama bazılarını da kaldırdım. Bunları gözden geçir ve Bay Bennett'e karısı için giysiler ver. Bana bol ya da büyük gelecek şeyleri seçin. Onun her şeye ihtiyacı var - her şeye, anlıyor musun?"

Anne'in Chicago'daki yaşamla ilgili öykülerini anımsayan Cord, işlerin bu dolambaçlı yoldan halledilmesini ilgiyle izledi, sonra da açıkça aşağılayan hizmetçiye üst kata kadar takip etti. Burnu biraz daha havaya kalkarsa takılıp düşecekti.

Elise yatak odasının kapısında durdu. "Sen burada bekle."

Cord koridorun duvarına yaslandı, oradan açılan birçok kapıya baktı ve hiç kıskançlık hissetmedi. Anne bir zamanlar bu şekilde yaşamıştı ve bir daha yaşamak istemiyordu, o da onunla aynı fikirdeydi.

Elise kollarında düzgünce katlanmış bir yığın giysi, bir saç fırçası ve fazladan tokalarla döndü. Kaşları öncekinden daha onaylamaz ve maksatlıydı. "Bunları ona götüreceğim."

Bu kadar saçmalık yeterdi. "Cehenneme kadar yolun var. Ver şu şeyi bana ve git bir lazımlığı fırçala."

Cord, Anne ile birlikte Marie'nin kahvaltı olarak adlandırdığı güneşli küçük odaya döndüğünde Howlett'ler uyarılmıştı, çünkü Anne

Ayakkabılarını. Odaya girerken omzunun üzerinden Cord'a kararsızca baktı, nasıl karşılanacağı konusunda endişeliydi. Cord avucunun sırtının küçük kısmına yaptığı nazik baskıyı biraz daha artırarak onu cesaretlendirdi.

Paul ayağa kalktı, Anne'i gördü ve şaşkınlıktan bir daha konuşamayacak ya da hareket edemeyecek şekilde sandalyesine yığıldı. Marie de dönüşümü kabul etmek için aynı açıklıkla mücadele etti. Paul önce toparlanma belirtileri gösterdi, sertçe Cord'a, sonra Anne'e ve tekrar Cord'a baktı.

Hizmetçi koyu şarap rengi bir etek ve kontrast oluşturan pembe bir bel seçmişti. Anne'in yüzündeki şişkinlik neredeyse tamamen kaybolmuştu ve renkler sadece onun canlılığını, teninin ışıltısını vurguluyordu. Belki bazıları onun gerçekten güzel olmadığını iddia edebilirdi. Büyük gri gözlerinin yüzünün çok büyük bir kısmını kapladığını ya da burnunun biraz uzun, ağzının biraz geniş olduğunu söyleyebilirlerdi ama erkekler sokakta dönüp bir kez daha bakarlardı. Sadece çok az kadın Anne'in şu anda görüldüğü gibi görünüyordu ve bunu başarmak sevimliliği gerekiyordu - sevimli ve sevimliliklerini bilmek.

Paul, Frank'in yağmurlu bir günde Anne'in fasulye ve seftalilerle uğraşırken mutfakı aydınlatığında gördüklerini görüyordu. Frank kendi gözlerinin gördüklerini kabullenmeyi reddetmişti ama Paul'ün ilk baştaki şaşkınlığının yerini yavaş yavaş bir anlayış alıyor, soğukkanlılığını yeniden kazanmasına ve hayatının görgü kurallarını hatırlamasına yardımcı oluyordu.

Paul bu kez ayağa kalkmayı başardı. "Canım, otursana. Seni bu kadar çok.... bu kadar güzel görmek çok güzel."

Adam duraksadı ve Anne yumuşak, gırtlaktan bir kahkaha attı.

"Yüzündeki ifadeden dün gece ne kadar korkunç görüldüğümü anlıyorum. Muhtemelen Cord'un neden böyle korkunç bir malın peşinden gittiğini merak ediyordunuz."

Paul bir an için yine kaybolmuş gibi göründü ama sonra onun yorumunu görmezden gelerek, "Açlıktan ölüyor olmalısın. Akşam yemeği birazdan hazır olur ama onun yerine kahvaltı ister misin?"

"Aslında çok açız, her şey kulağa harika geliyor." Tatlı tatlı gülümsedi, yüzü daha da aydınlandı. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. O kadar yorgunduk ki sokakta bayılabilirdik."

Yerlerine oturduklarında Cord, Paul ya da Marie'yle daha fazla ilgilenmedi, sadece arkasına yaslanıp karısını izledi. Son günlerde yaşadığı duygusal çilenin izleri hâlâ vardı ama yine kendindeydi. Hem ateşi hem de tatlılığı geri gelmişti. Bu olay yüzünden hayatları alt üst olacaktı ama başka hiçbir şeyin önemi yoktu. O yeniden bir bütündü.

Paul'un kendisine hitap ettiğini fark etti. "Atın durumu iyi değil. Burt bunun bir iyilik olacağını düşünüyor gibi...."

Cord gözlerini kapadı, içinden hüznü aktığını hissetti. Çizginin sağ tarafında kalmaya çalışmıştı ve bunu başarabileceğini ve Keeper'ın iyileşebileceğini düşünmüştü ama daha önce hiç böyle bir ata binmemişti.

Gözlerini açtı ve Anne'in gözleriyle buluştu. "Bekçi mi?" "Korkarım öyle."

"Bana o gece kar fırtınası olacağını söylediler." "Hiç o kadar kötü olmamıştı. Şafakla birlikte kar yağışı durdu."

"Ne kadar sürdü?"

İhtiyatlı davrandı. "İyi havadan biraz daha uzun. Bire kadar buradaydım." Kadın onun bu işten sıyrılmasına izin vermiyordu. "Ne kadar sürdü?"

"On altı saat."

"Mason'a iki, buraya on altı mı?" "Mm."

"Yemeğimizi yer yemez onu görmeye gitsek iyi olur."

Onu burada kalmaya ve bu işle ilgilenmesine izin vermeye zorlamanın hiçbir yolu yoktu. Paul ve Marie ile tekrar konuşmaya başlamasını izledi. Tam olarak ne olduğuyla ilgili birkaç soruyu ustalıklı geri çevirdi. Henüz bu konuda konuşmaya hazır değildi ve kimse de onu acele ettirmeyecekti.

Keeper, Cord'un Denver'a ilk geldiği sabahki halinden daha iyi görünmüyordu. Bir atı bu şekilde kullanan herkesten otomatik olarak nefret eden seyis Burt, şimdi çiftin endişesine hiç anlayış göstermiyordu. "En iyisi onu vurmak. Fazla içmiyor ve hiç yemiyor. Hep öyle duruyor."

Marie'nin aşçısından aşırıldığı birkaç topak şekerle donanmış olan Anne, onu dinlemiyordu ve çoktan ahıra girmiş, büyük kısırağı okşayıp kucaklıyor, ona bir insanmış gibi açıklama yapıyordu. "Zavallı Keeper, bunun neden olduğunu anlamıyorsun, değil mi, ama başım çok dertteydi ve hemen yardıma ihtiyacım vardı ve sen Cord'u fırtınadan kurtardığın için her şey yeniden yoluna girdi. Tek yapman gereken bizi affedip iyileşmek ve sonra bizimle eve gelebilirsin. Eğer yemek yemeye başlamazsan burada kalmak zorunda kalacaksın, biliyorsun."

At onun varlığını bir kulak hareketiyle bile olsa kabul etmedi ama Burt Cord'a spekülatif bir bakış attı, kaşlarını çatmayı bıraktı ve gözden kayboldu. Sonunda ahırda bir saatten fazla zaman geçirdiler, kaba ve bakıqlı kürkü biraz yumuşayana kadar atı ovdular ve fırçaladılar, eğildiler.

yemliğe yaslanmış ve alçak sesle konuşuyordu. Anne hem yumuşak bir dokunuşun hem de güven verici bir varlığın yardımcı olduğuna inanıyor ve burada biraz zaman geçirmemek için hiçbir neden görmüyordu.

Cord, "Bu sefer hiçbir şey işe yaramayabilir. Onu sert bir şekilde kullandım ve bunu yaptığımı biliyordum ve devam ettim."

"Biliyorum. Bebeğimizle yüz at arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam bebeği seçerdim ama bu eski bir dostu rahatlatmak için biraz zaman ayıramayacağımız anlamına gelmez."

"İyi değilse başa çıkabildiğın sürece sorun yok. Buraya geldiğimde olduğundan daha iyi görünmüyor."

"Olaya bir de onun açısından bakın. Bildiğı hiçbir neden yokken ona bunu yaptınız ve sonra onu yabancı bir yerde yabancı insanlarla bıraktınız. Belki de sadece biraz sevgiye ihtiyacı vardır."

"Mm. Beni vebadan bu şekilde kurtar."

Anne'in yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Yani sen hasta olana kadar beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır, ben koruyucu hekimlikten yanayım. Yeri gelmişken Paul'e bir doktor soralım...."

"Hayır. Seni mutlu edecekse eve döndüğümüzde Dr. Craig'i göreceğim ama şu anda tanımadığım birinin bana dokunmasına izin veremem." Çenesi inatla dışarı çıkmıştı.

Kanun peşindeyse Craig'i görmek biraz zaman alabilirdi ama bunu bir şekilde başaracaklardı. "Eve döndüğümüzde Craig hakkında yaygara koparmayacak mıyız?"

"Söz veriyorum."

Cord'un, Anne'in yemeklerinden daha aşağı olduğunu düşündüğü bir akşam yemeğinden ve Cord'un konyağa, Anne'in de şaraba ikna edilememesi yüzünden çıkan bir sürü yaygaradan sonra, herkes ahşap panelli, kitap kaplı odadaki derin deri koltuklara yerleşti. Hizmetçileri gece için göndermeden önce Anne'e çay ve Cord'a kahve ikram etmek Paul'ü sonunda tatmin etmişti. Brendi içerken sandalyesinde rahatlamıştı. Marie bütün gün olduğundan daha mutlu görünmüyordu.

Paul konuştuğunda Cord kız kardeşine sabah gideceklerini söyleyip en azından o kadar rahat bir şekilde yatmasına izin vermeye karar vermişti. "İkinizin de sizi buraya getiren şey hakkında konuşmak istemediğınızı görebiliyorum ve merakımı bir kenara bıraktığımı bilmenizi istiyorum. Bundan bir daha bahsetmeyeceğiz ama söyleyin bize, Frank, Ephraim ve ailenin geri kalanı nasıl?"

Anne her türlü hanımefendi pozunu bir kenara bırakmış, memnun bir kedi yavrusu gibi büyük sandalyeye kıvrılmıştı. Paul'e ciddiyetle baktı, gözleri hâlâ iri iri bakıyordu. "Merakını dizginlemek zorunda değilsin Paul. Artık hikâyeyi anlatmaya hazırım. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Bunu anlamak için önce nasıl evlendiğimizi bilmelisin. Martha sana bu konuda bir şey yazdı mı?"

Paul, Marie ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Birazcık. Nedense yazdıklarından daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

"O zaman önce sana bundan bahsedeyim."

Cord yarı kapalı gözlerle onları izledi, Marie kaskatı ve mutsuzdu, Paul hevesle dinliyordu ve Anne konuşurken yüzünde ifadeler uçuşuyor, elleri çırpınıyor, sesi ona müzikal bir tını gibi gelen bir şekilde yükselip alçalıyordu. İyi anlatmıştı. En çirkin ayrıntıların çoğunu atlayarak, yine de onlara nasıl bir şey olduğunu, ölümün kaçınılmaz gibi görüldüğünü, ölmeyip yaşamamanın daha kötü acısını hissettirdi.

Paul'den ara sıra haykırışlar geliyordu ama Marie, Anne Frank ve Ephraim'in ilk ziyaretine gelene kadar hiçbir şey söylemedi. Marie aniden sandalyede dikleşti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, inanamıyordu. "*Frank'i* evden mi kovdun?"

"Frank ve Ephraim. Beni çok kızdırdılar. Onları duymalıydın. Açıklamaya çalışıyordum ve bana çenemi kapatmamı, dinlemeyecek kadar aptal olduğumu söylediler. Muhtemelen onları vurmadığım için şanslılar. O kadar kızmıştım."

Marie o anda gülmeye başladı, kibar bir kıkırdama değil, kısa sürede yanlarını tutmasına neden olan gerçek bir kahkaha. "Aman Tanrım, bunu görmek için dünyada her şeyimi verirdim. Frank...." Daha fazla kahkaha krizine girdi.

Cord, Marie'nin güldüğünü duymak şöyle dursun, onu bir daha görmeyi bile beklemiyordu.

Kulağa iyi geliyordu, çok iyi.

Anne öyküsünün bu bölümünü kasabaya ilk gidişiyle bitirdi ve sonra bahardaki kavgadan söz etti. Cord'a baktı, "Babamın o adamlara para verdiğini biliyor muydun? Beni alıp seni öldürmeleri ya da seni hiçbir şey yapamayacak durumda bırakmaları gerekiyordu."

Başını iki yana salladı. "Bunu sana itiraf etti mi?"

"Bununla övünüyordu. Farklı davranması gerektiğini nasıl anladığını anlatırdı. Kendini çok beğenmiş, kendinden çok emindi."

"Mm. Son gülen iyi güler."

Bir an için gülümsedi ama sonra, "Gülmeyeceğiz, değil mi? Biz Chicago'dan ayrılmadan önce sana karşı suç duyurusunda bulunmuş olacaklar. Kaçmak zorunda kalacağız, değil mi?"

Bunu anlamasının biraz zaman alacağını ummuştı ama çok çabuk anlayacağını bilmeliydi. "Yine de gitmek zorundayız. Ya babanı öldüreceksin ya da gideceksin ve eğer bu yüzden onu öldürmediysem gitmeyeceğim."

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve Paul ile Marie'ye hikâyeyi anlatmaya başladı. Chicago'daki kütüphanede bulundukları yere geldiğinde durdu.

Cord hiç ısrar etmeden Frank'le birlikte kasabadan döndüklerini, Frank'in Riley'yi göndermeyi kabul etmesini sağladıklarını ve sonra notun sahte olduğunu anladıklarını anlattı. Rob'la viski şişesi üzerinde yaptığı konuşmayı ve Denver'a gitme kararını anlattı. Yolculuğun kendisini bir cümleyle geçiştirdi.

Chicago'da yeterli para karşılığında yardım edecek bir taksi şoförü bulmak kolaydı. Aslında adam olayların ruhuna girmiş ve Cord'a eve arkadan girmesini tavsiye etmişti. Hizmetçilerin kullandıkları pencere ve kapıların güvenli olmayabileceğini söylemişti ve mutfakta kilitli olmayan bir pencere olduğu kesindi. Cord, Anne'in bir yatak odasına, tavan arasına ya da bodruma kapatılmış olmasını bekliyordu ama evin içinde dolaşırken kütüphaneden gelen sesleri duydu.

Orada durdu ve Anne'e başıyla hikâyeyi bitirmesini söyledi, Anne de birkaç cümleyle bunu yaptı.

Marie artık içine kapanık ve öfkeli görünmüyordu. Paul onlar adına açıkça kızgındı. "Ve şimdi seni tutuklatmaya çalışacaklarını mı düşünüyorsun? Suçlamaları kabul ettiremeyecekler."

Cord, "Gerek yok. Bayan Wainwright ve Wells beni oraya koyarlarsa muhtemelen hapishanede mahkemeyi beklemek pek güvenli olmaz."

Paul kaşlarını çatarak oturdu. "Yargıcın senden almanı istemediği kağıtlar neydi?"

Cord omuz silkti. "Onlara hiç bakmadım. Onları sadece çok sevdiği için aldım. Hâlâ ceketimin içindeler."

"Onlara bakmamın bir sakıncası var mı?"

Cord gazeteleri getirdikten sonra Paul başını kaldırmadan önce hepsini okudu. "Korkmuş olmasına şaşmamalı. Bu insanlar yüzünden tutuklanmaktan ya da başka bir şeyden endişe etmene gerek yok. İstersen hepsini doğal yaşamlarının sonuna kadar hapisteye tutabilirsin."

Anne kıvrıldı ve sandalyesinin kenarına oturdu. "Açıklayın lütfen."

"Memnuniyetle. İlk olarak, Bayan Wainwright'ın avukatından bir mektup var.

Abbott. Tam olarak ne yapması gerektiğini belirtiyor ve ona şu tavsiyelerde bulunuyor

tam olarak nasıl yasadışı olduğunu ve yakalanırlarsa sonuçlarının ne olacağını."

"Mektubu hiç görmediğini söyleyecektir."

"Evet, ama kendini kurtarmak için gerçeği ifade etmek zorunda kalacak. O zaman ellerinde tüm belgeler var - seni suçlamak, evliliği iptal ettirmek için. En kötüsü de bu belgeleri imzalamış olmaları. Bir mahkeme duruşması olması gerekiyor Anne, ama olmadı ve yargıç bu belgeleri çoktan imzaladı. Baban senin vasin olarak fesih dilekçesini imzaladı ama henüz onu atayan bir duruşma yapılmamıştı."

"Sadece bir mahkeme duruşması olduğunu söyleyemezler mi?"

"Hayır. İşin içinde çok fazla insan var - mahkeme katipleri, sekreterler. Bu belgeler komplo kurduklarının açık bir kanıtı. Ve eğer anneniz, kardeşiniz ya da Abbott gerçeği söyleseydi - sizi kaçırdılar ve size ne yapacaklardı.... Ülkede onları asmak istemeyecek ve sonunda kitabı onlara fırlatmayacak bir yargıç ya da jüri yoktur."

Paul birinden diğerine baktı. "Benim önerim bunları kasama koymama izin vermeniz ve yarın sabah birkaç telgraf göndermemiz. Eğer Ephraim için endişeleniyorlarsa, başka bir avukattan haber almaları iyi olur ve bu kâğıtların neyi temsil ettiğini ve onlarla ne yapabileceğinizi bildiğinizi mümkün olan en kısa sürede onlara bildirebiliriz."

Cord, Anne ile uzun uzun bakıştı. Sonra Paul'e döndü, "Duruşma için Chicago'ya dönmüyoruz, yani onları hapse attırmak söz konusu değil. Bana karşı olan suçlamaları düşürmek için bu belgeleri kullanabilir misin?"

Paul acımasızca başını salladı. "Emin ol yapabilirim."

Cord ayağa kalkıp gerinerek Marie'ye, "Bizi burada istemediğini biliyorum. Yarın bir otel bulmaya çalışacağız ve mümkün olan en kısa sürede bir trenle eve döneceğiz."

Ona içten bir gülümseme verdi. "Silahım olsaydı seni ilk gün vururdum ama görünüşe göre hizmetkârlar Paul'ün eski bir arkadaşının oğlu olduğunu kabul ediyor. Bir süre kalmanı istiyorum - gerçekten."

Onu şaşırtmıştı ama aradan geçen onca yıldan sonra bile bunu kastettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu.

Yatmadan önce Anne, Keeper'ı bir kez daha ziyaret etmekte ısrar etti ve şeker eriyene kadar atın isteksiz ağzına tuttu. Ahırdan çıktıklarında Cord arkasına baktı ve atın bitkin, sarkık yüzünü gördü.

Ay ışığında ana hatlarıyla. Yarın ahırı tek başına ziyaret etmenin bir yolunu bulması gerekecekti - bir silahla.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 42

KORDON ertesi sabah *ilk* ışıkla birlikte Anne'in yanından sessizce kayarak *kalktı*. Bazen Anne'in kendisinden daha mışıl mışıl uyumasına ve daha yavaş uyanmasına sevinliyordu. Odadan usulca çıktı, tüfeği yine sağ elinden sallanıyordu.

Ahırda şimdiden bir hareketlilik vardı, Burt hevesli atları beslerken takırtılar ve gürültüler duyuluyordu. Gölgede duran Cord, Burt'ün Paul'ün onu tren istasyonuna götürdüğü süslü fayton atının yemliğine bir ölçek tahıl atmasını izledi. Ahır sessizleşince Cord karanlığın içinden çıktı, yaşlı adamı biraz ürküttü ama sonra Burt sıırttı. "Eğer atın için tüfek getirdiysen çok geç kaldın. Bunu dün yapmalıydın."

Hiç mantıklı değildi. At kötü durumdaydı ama bir gecede kendi kendine ölecek kadar değil.

"Bana inanmıyor musunuz? Gelin ve görün."

İki adam ahırın en ucuna kadar yürüdüler ama son ahıra gelmeden önce Cord, Keeper'ın cılız şeklini görebildi. İri beygir yem kutusundaki son yulaf tanelerini yalamakla meşguldü.

Burt mucizevi bir tedaviyi gösteren bir doktor kadar memnundu. "Bu sabah ilk iş ona baktım ve ahırdaki her şey gitmişti - saman, tahıl, su - yatağa başlamıştı. Oraya fazladan bir su kovası astım. Anladığım kadarıyla alabildiği kadarına ihtiyacı var."

Cord kapının açık olan üst yarısına doğru eğilerek yaklaştı. Büyük at onu fark etti ve yem kutusunu bırakıp yanına gelerek omzuna sert bir dürtme yaptı.

"Şeker arıyorum, sanırım."

"Ailede şeker taşıyan tek kişi ben değilim." Cord iğdişin kulaklarının arkasını sevecen bir şekilde okşadı.

"Bunu kendim de hiç düşünmedim. Bir atla insanmış gibi konuşmayı da hiç düşünmedim. Senin şu hanımefendi fikrimi değiştirmiş olabilir. Dün başının belada olduğu konusunda söyledikleri doğru mu?"

"Evet, bu doğru."

"O zaman sana bir özür borçluyum. Sanırım o kadın bir sürü atı devirmeye değer."

Cord dikişli yaşlı yüze baktı ve başını salladı. "Evet, öyle." Bakışları tekrar ata döndü. "İncil'deki insanlar gibi hissediyorum."

Lazarus kalkıp gittiğinde, ama neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bunu daha önce de yapmıştı."

Burt kıkırdadı ve işine dönmeye başladı. "Etrafta oldukça kullanışlı biri olmalı."

O yatak odasına dönerken ev hareketlenmeye başlamıştı. Mutfaktan hizmetçilerin gevezelik ve gülüşme sesleri geliyordu. Anne'in sesi geldiğinde tüfeği duvara yaslamıştı. "Silah sesi duymadım."

Yatağın kenarına oturarak ona baktı ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Çünkü öyle bir şey yoktu. Lanet olası at, ağzına alabildiği her şeyi mideye indiriyor. Tek sorun, ona şeker vermediğim için başka bir düşüşe geçmesi olacak. İlk kez işe yaramadığında ne yapacaksın?"

"Korkunç hissedin ve ağlayın."

Daha sonra söyleyeceği her şey, ellerinden birinin karnına dayandığı yerde belirgin bir kıpırtı hissettiğinde kayboldu. Biraz irkildi. "Bu kadar mı?"

"Hayır, bu 'o' değil. O bizim oğlumuz ya da kızımız."

Sonra ellerini serbest bıraktı ve birini tam karnına, hareketin olduğu yere doğru uzattı. Niyetli ve hareketsiz, bir başka küçük çırpınma dizisiyle ödüllendirildi.

"Durdu."

"Durdu. Sırf sizi eğlendirmek için yorulana kadar egzersiz yapmasını bekleyemezsiniz."

"Bunun bir kız olduğuna karar verdin mi?"

"Hayır. Kendi bebeğime 'o' demek istemiyorum, bu yüzden bir gün erkek, ertesi gün kız düşünüyorum ve böylece zamanın yarısında haklı oluyorum. Bugün kız günü."

Son haftalarda ikisinin de doğacak çocuk hakkında ne hissettikleri konusundan çoğunlukla kaçınmışlardı. Şimdi onu oturur pozisyona çekti ve bir eli hâlâ karnının üzerindeyken sıkıca kendisine doğru tuttu. "Zor olacağını biliyordum ama bu kadar kötü olacağını beklemiyordum."

"Bunu zaten planlamışlardı. Aslında bebekle hiçbir ilgisi yoktu."

"Belki değil, ama yine de zor olacak. Paul muhtemelen suçlamalardan vazgeçmeleri konusunda haklı ama baban pes etmeyecek. Yine de ayrılmak zorunda kalacağız."

"Biliyorum. Ama kaçak olmazsak, en azından istediğimiz şeyleri almak için zamanımız olur. Belki de ailelerimiz sürekli başımızda olmadan daha kolay olur. Arkadaşlarımızın bizim için mutlu olmaktan başka bir şey söylemediğinin farkında mısın - tüm sorunlara neden olan akrabalarımız?"

Bu doğruydı. Anne' durumu Mason'da yayıldıkça, Cord'un eli son haftalarda hayatında hiç olmadığı kadar çok sıkılmıştı. Anne'in üzerine Helene LeClerc ve Virginia Stone gibi farklı insanlar titriyordu. Rachel Ross, babasının dükkânının ortasında Anne'e sarılarak kocasına açıkça meydan okumuştı.

Elbette çok sayıda kötü bakış ve alçak sesle söylenen iğneleyici sözler de vardı ama bunları söyleyenler önemsiz görünüyordu, sadece her zamanki nefret edenler. Bu konuda haklıydı - arkadaşları onlar için mutluydu ve gerisi önemli değildi.

"Annie, trende düşünmek için çok fazla zamanım vardı. Çoğunlukla onları durduramazsam sana ne yapacaklarından korkuyordum ama başka bir şey daha vardı. Senden daha fazlasını çaldıklarını hissettim - önemli olan başka bir şeyi. Bu beni şaşırttı. Henüz belini pek kalınlaştırmadı ama şimdiden bir şeyler hissediyorum - sahiplenici, koruyucu - bilmiyorum."

Elleri yüzünü kavradı, başparmakları elmacık kemiklerini okşadı. "Sizi seviyorum, Bay Bennett."

"İyi bir şey. Etkilenen tek kişi olmaktan nefret ediyorum."

Birkaç öpücükten sonra, sonunda ona sordu. "Ailenin nesi var?"

"Ailem kızımızı kendilerinin büyütmek zorunda kalacaklarını düşünüyor. Frank ve Eph gençleşmiyorlar. Muhtemelen istemezler."

"Ne! Bu çok saçma. Nerede olacağız?" "Sanırım birkaç teori var."

"Ne gibi?"

"Büyüyüp şişmanladığında ve o kadar da eğlenceli olmadığında ya da bebek doğup uykumu böldüğünde, sana karşı sadece ara sıra kötü davranmayı bırakıp gerçek bir piç kurusuna dönüşeceğim ve sen beni terk edeceksin ve ailen çocuğumu almana izin vermeyecek, yani...."

"Fırsatım varken onları vurmalıydım."

"Mm. Bu nota göre, aileniz de aynı düşünceye sahip olmalı. Ve sonra, tabii ki, eğer inatçıysan ve seni götürmeme izin vermezsen

Seni ve yavrularını bir keresinde bahsettiğin kar yığınının içine atacak kadar bıkeabilirim. Hemen hemen aynı etkiyi yarattırdı."

"Ephraim bunca kanıt karğısında delice düğüncelere sarılmakta ısrar ediyorsa korkunç bir avukat olmalı." Sonra özellikle bir şeyi sorguladı. "Ben büyük, şişman ve o kadar da eğlenceli olmadığım zaman ne hissedeceksin?"

"Kalıcı olarak pek hoşuma gideceğini sanmıyorum ama paytak paytak yürüdüğünde sevimli görüneceğini düşünüyorum."

"Paytak paytak yürümeyeceğim!"

"Bütün kadınlar sonunda paytak paytak yürür."

"Seni sıçan." Ona sokulup boynunu öperek sözlerini yalanladı. "Kız on sekiz yaşına gelmeden yanıldıklarını kabul edeceklerini mi sanıyorsun?"

"konuda bahse girmezdim."

"Belki onlardan uzakta hayat daha kolay olur."

Kesinlikle olmazdı ve Cord da bunu biliyordu ama .

Kahvaltıdan sonra Cord ve Paul telgrafhaneye gitmek üzere ayrıldılar ve Anne biraz Marie ile vakit geçirdi. Neredeyse her konuda farklı görüşlere sahip olmalarına rağmen Anne diğer kadından hoşlandığını fark etti.

Marie Anne'e, onun bir zamanlar Priscilla Carson'ı kendisinden uzaklaştıran Anne Wells olduğuna inanmakta güçlük çektiğini söyledi.

Anne, "Bu bir tür tesadüf, ama bunu neden bu kadar şaşırtıcı bulduğunuzu anlamıyorum" dedi.

"Evllenme hikayenize bakılırsa, Cord'un bunu nasıl ayarlamış olabileceğini anlamıyorum, ama bir şekilde ayarladığına eminim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Okuldaki o olaydan sonra haftalarca hep senden bahsetti. O iyi, cesur, nazik, güzel Wells kızı. Sonunda o kadar kıskandım ki ona senin adını bir daha duymak istemediğimi söyledim ve o da konuda konuşmayı bıraktı, ama bu onu düşünmeyi bıraktığı anlamına gelmiyor." Marie çatık kaşlarıyla Anne'i inceledi. "Tesadüf olamayacak kadar çok şey var."

Uzun zaman öncesine ait bu haber Anne'i çok sevindirdi. "Ondan sonra da ondan hep hoşlandım, biliyorsun. İnsanların onun hakkında söylediklerinin yarısına bile inanmazdım."

O GECE, yatak odalarında *yalnız kalan* Paul ve Marie, yatmaya hazırlanırken ziyaretçileri hakkında konuştular.

Paul, "Sevgilim, sana söylemeliyim ki, tüm o hikâyeler, mektuplar, kardeşinin Lucifer ile hükümetin her zaman peşinde olduğu o kaçak Kızılderililerden biri arasında bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama ondan *hoşlanıyorum*. Gerçekten sevdim. Anne hakkındaki hikayelerini dinlemelisin. Ona Kaplan diyor ve sanki Hun İmparatoru Atilla ondan korkmalıymış gibi konuşuyor, sonra da Anne onun olduğu için dünyanın geri kalanı adına üzüldüğünü belli ediyor. Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Bebeğin kız olması halinde sana benzemesini umduğunu biliyor musun?"

Marie, Paul'ün nazik yüzüne şefkatle baktı. Kendisini terk etmeye can attığı bir hayattan kurtaran bu nazik adama karşı çok az tutku hissediyordu ama onu başka şekillerde çok sevmeye başlamıştı.

"Hayır, bana bunu söylemedi ama bana bir oğlanın Cord'a benzemesini istediğini söyledi. Onun *çok güzel* olduğunu düşünüyor!" Bunu söylemesi bile Marie'yi yeniden güldürmeye yetti. "Sanırım onun suyun üzerinde yürüyebileceğine inanıyor. Ona yakışacak bir kadını aklımda bile canlandıramadım. Böyle bir şey olduğuna inanmıyordum ve bugün fark ettim ki muhtemelen on yaşından beri ona aşıkım." Priscilla Carson hakkında açıklama yaptı.

Paul ona sıırttı. "Belli ki Frank ve Ephraim ondan hoşlandığını bile düşünmüyorlar. Kullanışlı olduğu için ona katlandığını düşünüyorlar. Bu konuda o kadar esprili ki arabadan düşeceğimi sandım."

"Yıllar önce de böyle olduğunu biliyorsun. Ben gitmeden önceki son yıllarda değil, gençken. Rahat, sakın. Çoğu insan için fazla sessizdi belki ama yanında olmak eğlenceliydi."

"Gerçekten kendi başınıza çıkıp konuşmanız gerekiyor, tatlım. Bunun zamanı çoktan geldi."

Marie başka tarafa baktı. "Muhtemelen fikrini değiştirmemiştir. Bu sadece tüm eski yaraları açacaktır."

"Seni zorlayamam ama bence yanılıyorsun. Denemelisin."

"Göreceğiz."

Sonunda Cord ve Anne, Howlett'lerde dört gün kaldılar. Marie, Anne'i alışverişe götürme çabalarında tamamen hayal kırıklığına uğramıştı. Anne her seferinde terziye ya da değirmenciye varamadan başka bir yöne doğru sekip gidiyordu.

İlk seferinde bir erkek mağazasına gitmiş ve burada Cord'a giydireceği başka bir takım elbise için metrelerce zarif siyah takım elbiselik kumaş ve birkaç beyaz ve krem rengi gömlek için yeterli miktarda kumaş satın almıştı. Hiç söz etmedi.

kendi ailesinin bile ona böyle bir mal satmayacağı gerçeğini düşündü. Marie, kız kardeşleri Hannah'nın siyah ya da beyaz giyinmiş olsa kendisi hakkında ne söyleyeceğini düşünerek Cord'a bilerek baktı.

İkinci alışveriş gezisi Anne'in küçük bir kitapçı dükkânı görmesiyle durdu. Marie'yi hayrete düşüren şey, kardeşinin buna sadece katlanmakla kalmayıp katılmasıydı. İkisi de daha önce okumadıkları iki kitabı satın almadan önce raflardaki her kitaba baktılar. Cord sadece "daha fazla şiir kitabına" karşıydı.

Anne itiraz etti, "Shakespeare şiirdir ve sen onu okuyorsun."

"Bu, sahip olduğun diğer şeyler gibi romantik bir aptallık değil." Arkasını döndü, bir elini uzattı ve şöyle dedi:

"Onu al ve küçük yıldızlar halinde kes, Ve
cennetin yüzünü o kadar güzel yapacak ki
Tüm dünya geceye aşık olacak...."

Öyle utanmalıydı ki dükkândan çıkıp gitmeliydi. Bunun yerine kadının gözlerinin içine bakarak, "Sen, kadın, 'Umudu da, tedaviyi de, yardımı da geçtin!" dedi.

Marie evlendiğinden beri neredeyse hiç kitap okumamıştı ama Ephraim, Frank ve Hannah, kardeşi gibi ona da klasikleri *ezberletmişlerdi* ve *Romeo ve Juliet*'ten iki alıntıyı da kolayca hatırlıyordu. Paul'ün neden bahsettiğini de şimdi anlıyordu. O kadar çok güldü ki karnı ağrıdı.

Son gün Cord ile yalnız başına yürüyüşe çıktı. Hatırı sayılır miktarda anlamsız havadan sudan konuştuktan sonra işin özüne geldiler.

Cord dedi ki, ". Eğer mutluyun, önemli olan tek şey budur."

Marie onun itirafı karşısında şaşırdı. "Fikrini gerçekten değiştirdiğini düşünmemiştim."

"Sanırım yıllar önce yaptım. Anne'in olması bunu daha da netleştirdi. Eğer rol yapmak onu güvende tutacaksa, bunu bir dakika içinde yapardım."

"Ama kendin için değil? Yüzün, cildin olsaydı ve yapabilseydin, kendin için bir şeyleri değiştirmeyi, o cehennemden çıkmayı tercih etmez miydin?"

Kışın kuruyan bir ağaçtan bir dal kopardı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Hayatımızın cehennem olduğunu hiç düşünmedim. Bana iyi görünüyordu ve senin neden farklı bir şeyi bu kadar çok istediğini hiç anlamadım."

"Bunu nasıl söylersiniz? Yıllardır aldığım mektuplar, Frank ve Ephraim'in onları gördüğümde konuşma şekilleri - neden bir ziyaret için bile geri dönmediğimi sanıyorsun? Sana olan kızgınlığımı üzerimden attıktan sonra

Hala kızgın olmayacağınıza inandım, ne kadar kötü olduğunuzdan bahsedip durdular - acı, içine kapanık, kaba."

"Muhtemelen aynı mektupları bugün de yazarlardı. Yollarımız biraz kesişti. Şimdi biraz daha iyi ama hala göremedikleri bazı şeyler var."

"Hâlâ nasıl böyle şeyler düşünebiliyorlar? Bunlara inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunun doğru olmadığını herkes görebilir."

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir şey hakkında kararını verirsın ve sonra zaten düşündüğün şeye uymayan her şeyi görmeyi bırakırsın. Ben de uzun süre aynı şeyi yaptım - Anne ile."

"Belki de onlara yanıldıklarını söylemenin zamanı gelmiştir."

"Söylemesi oldukça zor bir şey. Ne yapmalıyım, onları oturtup gerçekten kuduz bir köpek katili olmadığını, yaşayan en acımasız orospu çocuğu olmadığını, karımı önemseyecek kadar akıllı olduğumu mu söylemeliyim? Onlar yetişkin adamlar. Bunu kendi başlarına çözseler iyi olur."

"Ya yapmazlarsa?"

"Sanırım artık hiç şansları olmayacak. Colorado'dan ayrılmak zorundayız. Paul kanunun icabına bakmış olabilir ama Wells pes etmeyecek. Bir sonraki hamlesi çatıdan sırtına sıkacağı bir kurşun olabilir ve Anne de en az benim kadar muhtemel bir hedef. Onun hakkında bir şeyler yapmalıyım ama bir gün bu bebeğe büyükbabasını öldürdüğümü açıklayamam."

"Delirmiş olmalı."

"Belki de. Anne sadece onun nefret edenlerden biri olmadığını söylüyor. Ona meydan okudu ve paçayı kurtardı. Kaybetmeye dayanamıyor. Muhtemelen her ikisinden de biraz var."

"Nereye gideceksin?"

Omuz silkti. "Daha konuşmaya bile başlamadık."

Yavaşça eve doğru yürüdüler ama Marie durdu ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Seninle yeniden arkadaş olduğum için çok mutluyum. Kendime ne kadar önemli olmadığını söylesem de, önemliydi. Kalp ağrısı hep oradaydı."

O da ona aynı sertlikte sarıldı.

Eve dönmeden önce, "Sanırım bunca zaman sonra Wells'in kızıyla evlenmeyi nasıl başardığını bana anlatmayacaksın?" dedi.

Cord ona gülümsedi, Marie'yi çocukluğunun gülümsemenin nadir olmadığı o basit zamanlarına geri götürdü, sonra, "Sadece

şanslı."

Marie başını salladı. Sadece erkek kardeşi neredeyse öldürölüyor ve kendini şanslı sayabiliyordu.

Beşinci günün sabahı Cord ve Anne, Paul'ün hiç kullanmadığına yemin ettiğı rahat, üstü kapalı bir arabaya binerek eve doğru yola çıktılar. Hâlâ zayıf ve yorgun görünen ama gözlerinde kararlı bir parıltı olan Keeper, yeri kaplayan bir tırısla yola koyuldu. Atın durumu yüzünden eve varmaları üç gün sürdü ve tek olay Cord'un ikinci gece bir oda tutabilmek için otel sahibine silah çekmek zorunda kalmasıydı. Ama sorun değildi. Şerif yoktu ve gece huzur içinde geçti.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Eve *yaklaştıkça* Anne ne bulacakları konusunda daha da endişelenmeye başladı. Cord'un bir haftadan daha uzun bir süre önce ayrılırken Frank'e bütün hayvanları satmasını söylediğini biliyordu. Hayvanlardan kaç kaç çoktan gitmiş olabilirdi?

Binalar görüldüğünde, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Daisy ve Rose ahırın arkasında otuyorlardı. Fortune kuyruğunu salladı ve arabayı görünce kendi otlığına doğru koşmaya başladı. Tilki Surat, Keeper'ı tanıyıp eve giden yolun son kısmında onlara eşlik etmek için koşarak gelmeden önce sadece birkaç havlama sesi çıkardı.

"Frank henüz bir şey satmamış gibi görünüyor, değil mi?" Cord arabayı evin önüne çekerken Anne, "Frank henüz bir şey satmamış gibi görünüyor," dedi.

"Hayır. Bütün bu olanlardan pek memnun değildi. Muhtemelen erteledi." Ona sempatik bir bakış attı. "Onları kendimiz satmak zorunda kalacağız, biliyorsun."

"Biliyorum, ama iyi alıcılar bulmak için ondan daha çok uğraşacağız." Anne şimdiden Cord'u en azından bahara kadar kalmaya ikna etme şansını merak ediyordu. Ne de olsa kurmak için çok çalıştıkları ahırlarda onca saman vardı. Ve elbette birkaç ay evde kalıp babasına karşı nöbet tutabilirlerdi, değil mi? Luke ve Pete ihtiyaç duydukları her şeyi kasabadan getirmekten mutluluk duyacaklardı.

Cord onu arabadan indirirken Riley evden çıktı, sonra ona yürüyüp kollarını kocaman sarılırken verandadaki başka bir direğe dönüşmüş gibi orada durdu.

"Nasılsın Riley?" diye sordu. "Cord yaralandığını söyledi ve işte buradasın, bizim için işleri hallediyorsun. Şimdi iyi misin?"

"Birkaç ineği sağamayacak, birkaç domuz ve tavuğu besleyemeyecek kadar kötü yaralanmadım hiç," dedi yaşlı adam öfkeyle.

Sonra Cord'a döndü. "Frank yarı deli, evlat. Geri döndüğünü bilmesi gerekiyor."

"Ona söyleyebilirsin," dedi Cord. "Burada kalıp işlerle ilgilendiğin için minnettarım."

"Teşekkürü Frank'e borçlusun," dedi Riley sert bir sesle. "Ben şimdi yola çıkıyorum."

Anne Cord'a baktı ve onun hafifçe omuz silktiğini gördü. "Sen git uzan. Ben eyerlemesine yardım edeceğim."

"Kendi lanet atımı kendim eyerleyebilirim!" Riley homurdandı.

Anne kendi kendine kıkırdarak içeri girdi. Süt ineklerine, domuzlara ve tavuklara bakıcılık yapmak yaşlı adamı kesinlikle huysuzlaştırmıştı.

RILEY'in söylediklerini *duyduktan sonra* Frank Bennett umutsuzluğa yakın bir şey hissetti. Kendine bir duble viski doldurdu, masa sandalyesini pencereye bakacak şekilde çevirdi ve hiçbir şey görmeden bahçeye baktı.

Bir saat sonra Judith arkasından gelip başının tepesine bir öpücük kondurduğunda, onu kendi karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arkasını döndü ve boş bardağı masanın üzerine koydu.

"Sorun nedir?" Judith sordu.

"Sorun olan şey *kardeşim*," dedi Frank. "Her şeyin daha iyi olabileceğini düşünmem aptalcaydı ama düşündüm ve işte o zaman lanet olası sırtını döndü ve çekip gitti. Şimdi bu fikre alışmak için yeterince uzun zaman geçti ve o geri döndü. Riley, yanında Anne'le birlikte cesurca eve gittiğini söylüyor. Riley'nin daha önce hiç görmediği üstü kapalı bir arabaya binmiş, Cord'un yarı ölü gibi görünen eyerli atı da arabayı çekiyormuş. Anne'in bileklerinde taze yara izleri var - ip yanıkları diyor. Riley hayatında yeterince ip yanığı görmüştü, bunu bilmeliydi. Geri kalan her şeyde ona hep arka çıktı. Bu gece yaşlı bir adam gibi görünüyor. Dayak yemiş bir ihtiyar."

Judith'in yüzünde bir an için kararsız bir ifade belirdi ama tek söylediği "Peki ne yapacaksın?" oldu.

"Bilmiyorum. *Kardeşim* Riley'onları birkaç gün yalnız bırakmamı söylemesini istedi. Yorgun olduklarını söyledi. Lanet olsun ona. Bin kere lanet olsun ona."

"Zaten yapabileceğimiz pek bir şey , değil mi?"

"Hayır, ona bir daha göz göze gelmek istemediğimizi söylemek dışında."

"Bu ona yardımcı olmaz ve bebek...."

"Eğlencesini bozan bir bebek olduğunda onu bırakacaktır. Nasıl olsa bebeği biz doğuracağız. Bunu biliyorsun."

Frank karısının yüzündeki kararsız ifadeyi tekrar gördü ama Cord'a ne kadar kızsın ve karısını ne kadar sevse de onun mantıksız korkularını dinlemek istemiyordu. Gerçek yeterince kötüydü. Ayağa kalktı. "Burada kalamam ve

içimi kemirmesine izin vereceğim. Gidip Eph ile konuşacağım. En azından paylaşılan bir acı olacak."

"Eğer arabayı alırsanız, sanırım ben de gelmek isterim."

Sonunda Luke ve Pete, alışılmadık derecede sessiz ve sakın bir şekilde yollarına devam ettiler.

Frank'in anlatacaklarını dinleyen Ephraim sinir bozucu bir Çekilde pragmatik davrandı. "Pekâlâ, Frank. En kötüsünü varsayalım. Kadın gitti. Adam sinirlendi ve onun peşinden gitti. Eğer geri dönmek istemeseydi çok iyi mücadele edeceğini hepimiz biliyoruz, bu yüzden onu zorladı, bağladı, sürükleyerek geri götürdü ve kızda bunun izleri var. Şimdi, bu konuda ne yapabiliriz?"

"Çok değil, ama olmamış gibi ya da şey yolundaymış gibi davranmayacağım. Ne söylediğimiz ya da nasıl hissettiğimiz hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama sanırım ona beni ne kadar utandırdığını söylemem gerekecek."

"Geçen yıl yaptığımız gibi oraya koşarak mı gitmek istiyorsun?" Frank yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Sen neye inanıyorsun, Frank? Hepimiz neye inanıyoruz?" Ephraim masanın etrafına bakındı.

Martha önce sakın ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi. "Ona zarar vereceğini sanmıyorum. Yaptığına dair kanıt görmem gerekecek."

Martha'nın tavrı sürpriz olmayabilirdi ama Judith'inki öyleydi. "Martha'ya katılıyorum. Ona zarar vermez."

Frank hayretler içinde kaldı. "Peki bu noktaya ne zaman geldin? Tanrı aşkına Jude, sen her zaman...." Sözüünü bitiremedi.

Judith kararlıydı. "Bu yaz ona geldim. Ona zarar vermez. Yapmayacağını biliyorum."

Frank, Luke ve Pete'in bu yaz ve sonbaharda Cord'un yanında çok zaman geçirdiklerini biliyordu. Şimdi amcalarına karşı olan tutumlarındaki değişikliğin boyutlarını tam olarak görüyordu.

Luke, "Baba, sana söylemeliyim, onun hakkında söylediğin her şey - o senin söylediğin gibi değil. Aslında Eph Amca'dan daha yumuşak başlı. Pete'le kavga çıkarmaya çalıştığımız onca zaman - bu yaz fark ettik ki onu kavga etmeye ikna etmenin tek yolu üzerine atlamaktı, o zaman bile çekip gidebilirdi. O sadece değil...."

Frank araya girdi, "Bu bana bu konuda ne düşündüğünü söylemiyor."

Pete, "Evet, gerçekten öyle. Luke'un söylemeye çalıştığı şey, sadece bu sefer onu bu şekilde inciteceğini düşünmediğimiz değil, aynı zamanda onu incitmenin onun doğasında olmadığı - asla."

Ephraim, "Sanırım sen ve ben kesinlikle şüpheliyiz, Frank. Bence bunu yapabilir, ama kesinlikle inanmak istemiyorum ve sanırım onun söylediğini duyana kadar da inanmayacağım. Geçen yıl olduğu gibi yine acele etmeyeceğim. O zaman da düşündüğümüz şeyin doğru olması gerekiyordu, değil mi? Başka bir açıklaması yoktu. Sadece vardı."

Frank itiraf etti: "Ben de inanmak istemiyorum. O kadar inanmak istemiyorum ki neye inanacağıma bile karar veremiyorum, ama şimdi ne yapacağız? Pinkertonları mı işe alacağız?"

"Sabırlı olmanın senin uzmanlık alanın olmadığını biliyorum Frank, ama ben diyorum ki birkaç gün bekleyelim ve sonra gidip onlarla konuşalım ve geçen seferki gibi isim takarak saldırmayalım."

Ephraim haklıydı. Frank sabırlı bir adam değildi ve bu durum hiç de hoşuna gitmemişti. Çocuklar eski barlarına giderek morallerini düzeltmeye karar verdiklerinde, Frank de onlarla gitmek istedi ama sonunda evde kaldı ve bütün gece kendi düşüncelerini acı dolu daireler çizerek kovaladı.

Kahvaltı sessiz bir olaydı. Frank iyi uyuyamayan tek kişinin kendisi olmadığını söyleyebilirdi. Kimsenin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Kapının çalınması, Frank içeriye kimin girdiğini görene kadar hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

Noah Reynolds yanındaki tıknaz, orta yaşlı adamı tanıttı. "Bu Şerif Jessup. Kendisi federal bir şerif ve Cord için arama emri var. Cord'un son zamanlarda çiftliğe gitmediğini biliyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Frank durup düşünmeden, "Hayır, bir haftadan daha uzun bir süre önce ayrıldı. Bize geri dönmeyi planlamadığı izlenimini verdi. Anne'in onu terk ettiğini biliyorsun."

"Evet. Kasabadaki herkes bunu biliyor. Ailesiyle birlikte trenle Chicago'ya gitti. Bu arama emri bunun için. Haneye tecavüz, saldırı, adam kaçırma. Anne'i Chicago'daki teyzesinin evinden almış, eve zorla girmiş, bu arada bir yargıcı da dövmüş. Bu kötü, Frank, gerçekten kötü. İnsanları öldürmeden onu gözaltına almanın bir yolu varsa, bu bir lütuf olur. Sonunda onu yakalayacaklar. Bunu biliyorsun."

Cord'un yaptığı herhangi bir şey hakkındaki kişisel görüşü ne olursa olsun, Frank kardeşini kanuna teslim etmeyecekti. "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Hazır buradayken otur ve biraz kahve iç, Noah. Başka ne biliyorsun?"

Noah şerife danışmadı bile, kendini ağır bir şekilde sandalyeye . "Tüm bildiğim bu ve size söylemekte sakınca görmüyorum, bu konuda çok sorun yaşıyorum. Geçtiğimiz yaz ikisini çok gördüm ve kızın onu terk ettiğine inanamıyorum ve onun da söyledikleri şeyi yaptığına inanamıyorum."

"Onu terk etti. Notunu gördüm."

"Şey, ben sadece bununla ilgili sorun yaşıyorum. Onu bir at takımıyla sürükleyemeyeceğinize bahse girerim."

Luke yorgun gözlerini boş kahvaltı tabağından kaldırdı. "Baba? Dün gece Pete ve ben etrafta konuşurken bazı şeyler duyduk. Tuhaf şeyler. İlgiilenen var mı?"

Luke'un yalanını ele vermeyeceğini bilen Frank başını salladı.

"Wells'in dükkanı Anne'in kaybolduğu günden beri açık değil. Bay ve Bayan Wells onunla Chicago'ya gitti ama Rob şehirde. Günlerdir sarhoş olduğunu söylüyorlar. Bir şişe daha içmek için dışarı çıktığı zamanlar dışında kimse onu görmemiş ve ondan sonra da evden çıkmamış. Bayan Wells iki gün önce trenle tek başına dönmüş ve Rob'la birlikte Miles'ın dükkanında yiyecek alıyorlarmış. Adam cehennem gibi görünüyordu ama ayıktı ve kadın yaşlı bir kadın gibi görünüyordu, sanki ona yaslanmadan zorlukla yürüyebiliyordu. Belki Bayan Wells'le konuşmaktan zarar gelmezdi. Gerçekte ne olduğunu bilir, değil mi?"

Şerif Jessup'un sesi yumuşak ve hoştu ama saçma değildi. "Buraya soruşturma için değil, sadece tutuklama yapmak için geldim. Tutuklama emri var, anlıyorsunuz ya."

Ephraim çoktan ayağa kalkmıştı. "Evet, anlıyoruz ama şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyorsa onu tutuklayamazsınız, değil mi? Sanırım Bayan Wells'le konuşmak istiyorum."

Saniyeler sonra tüm aile gitmeye hazırlanıyordu. Frank dehşet içinde etrafına bakındı. "Durun bir dakika, istilacı bir orduya benziyoruz."

Martha'nın buna hiç niyeti yoktu. "Evde oturup ikinci ağızdan bir şeyler duymayı beklemiyorum ve Leona da evimde yeterince misafirperverlik gördü."

Bennett'in yüzüne bakıldığında kimsenin ikinci ağızdan duymak için beklemek istemediği görülüyordu. Frank boyun eğmiş bir homurtuyla pes etti ve Ephraim'le birlikte caddeye doğru ilerlemeye başladılar. Sonunda iki kanun adamı da peşlerine takıldı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 44

FRANK kapıyı açan kadının Leona Wells olduğunu zorlukla fark etti. Onu son gördüğünden beri gerçekten de yirmi yıl yaşlanmıştı. Ölümcül beyazlıktaki teni parşömen gibi görünüyordu ve siyah elbisesiyle daha da belirginleşmişti. Omzunda rahatlatıcı bir el ile annesinin arkasında duran Rob da değişim belirtileri gösteriyordu. O yumuşak, çocuksu görünüm gitmişti. Teni grimsi ve gözleri perili görünüyordu.

Leona selam bile vermedi, cevap beklemeden sorularını birbiri ardına sıralamaya başladı. "Onları gördünüz mü? Anne iyi mi? Korkuyordum. Her şeye rağmen bebeği kaybetmesinden korktum. Sağ salim döndüler mi? Lütfen bana bildiklerinizi anlatın."

Arkasında şerif varken Frank sadece gerçekleri söyledi. "Hayır, onları görmedik." Leona'nın şerifi görmesine izin verdi. "Bu federal bir şerif, Marshal Jessup ve Cord'u tutuklamak için burada - adam kaçırma ve bir sürü başka suçlama. Ne olduğunu bilmek istiyoruz."

"Hayır! Suçlamaları geri çektiler. Geri çektiklerini biliyorum. Edward bu yüzden kendini öldürdü."

Frank şaşkınlıktan kaskatı kesildi ve arkasında irkilmiş bir soluk duydu. Rob, "İçeri gelseniz iyi olur, Frank, Ephraim. Hepiniz."

Rob hikâyeye başladığında hepsi yemek masasının etrafına yeni oturmuştu.

"Sana ne olduğunu anlatacağım," dedi. "Zaten çoğunda oradaydım." Rob olayları alçak bir monotonlukla anlattı. Sesinin cansızlığı anlattığı hikâyeyi zayıflatmak yerine daha da güçlendiriyor gibiydi. Başka kimse tek kelime etmedi. Kimse soru sormadı. Kadınların varlığına aldırmadan Rob her şeyi anlattı, hatta Cord'un uzaklaşırken söylediği son çirkin sözleri bile... İşte o zaman Rob sesinin kontrolünü kaybetti ve acı sesini bastırdı.

"Ona inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Daha iyi biliyordum ama kendimi o kadar suçlu hissettim ki tek istediğim o viski şişesine tırmanmaktı ve öyle de yaptım. Sonra annem geri döndü ve bana bir şekilde oraya zamanında vardığını söyledi. Onlardan yirmi dört saatten daha az bir süre gerideydi. Bunu nasıl yaptı? Bunu bana söyleyebilir misiniz? Bunu nasıl yaptı?" Rob, sanki cevap orada olacakmış gibi Frank'in yüzüne baktı ama Frank sadece başını salladı.

Leona daha sonra Chicago'daki olayları gergin ama kararlı bir sesle anlatmaya başladı. "O gece yetkilileri çağırdılar tabii ki. İşte bu

suçlamada bulunduklarında. Panik içindeydiler. Clara o gece ve ondan sonra ben gidene kadar hizmetçisini odasında yatırdı. Edward bunun onun üzerindeki etkisini kabul etmedi ama neredeyse doğaüstü bir şey gibi görünüyordu. Bunun yapılamayacağından emindiler ama yine de oradaydı ve o - kardeşiniz...."

Frank neredeyse o odada bulunan insanlara sempati duyuyordu - neredeyse. "Biliyoruz. Onun nasıl biri olabileceğini biliyoruz."

"Evet. Yargıç aldıkları kâğıtlar konusunda endişeliydi, ama Edward ve Clara onları sadece inat olsun diye aldığından emindiler ve ne o ne de Anne ellerinde ne olduğunu fark etmeyecekti. Bay Howlett'ten telgraf geldiğinde Clara afallamıştı, sadece afallamıştı ve Edward öfkeden deliye dönmüştü. Telgrafın ulaşmasından sonraki bir saat içinde Yargıç Davis ve ardından Bay Abbott eve gelmişti. Onların da telgrafları vardı. Birbirlerine bağıyorlardı. Sonunda Clara ve yargıç suçlamaları geri çekeceklerini ve başka bir şey yapmayacaklarını söylediler. Edward kabul etmedi. Dava açacağını söyledi ama sonra Clara ve yargıç ona yapamaması için işleri düzelteceklerini söylediler. Kız kardeşinin nüfuzunu onun lehine kullanması bir şeydi, ama bunun ona karşı kullanılması başka bir şeydi." Leona'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Kocamın o noktada gerçekten delirdiğini düşünüyorum. Bütün gün tartışılar ve kavga ettiler. O gece hepimiz uyuduktan sonra bir tabanca aldı ve...."

Leona durakladı, sonra sesinde daha büyük bir güçle yeniden başladı. "Sanırım Clara'nın ona sırt çevirmesi ve Cord ile Anne'in kazanmasının birleşimiydi. Edward olaya böyle baktı - onlar kazandı. Hepimizi suçlayan bir not bıraktı."

Rob onun elini tuttu. "Anne...."

"Hayır, ben iyiyim. Bitirmeme izin verin. Clara onun Chicago'da gömülmesini ayarladı. İntiharlar, bilirsiniz - yapabildiği için bunu yapmasına izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Cenazeden hemen sonra eve dönmek için trene bindim."

Leona şimdi şerife ve şerife baktı, "Gördüğünüz gibi suçlamaların geri çekildiğini *biliyorum*. Zaten hepsi yalandı. Birileri bir hata yapmış."

Şerif ayağa kalktı ve şapkasını aldı. "Belki de suçlamaların dosyalanması ile düşmesi arasında birkaç gün geçtiği için haber gelmemiştir. Sanırım telgraf ofisine gidip ne öğrenebileceğime bakacağım. Emin olmaktan zarar gelmez." Şapkasını Leona'ya doğru eğdi. "Sizinle böyle sıkıntılı bir ortamda tanışmak zorunda kaldığım için üzgünüm hanımefendi."

Noah şerifle birlikte ayrıldı. Dışarı çıkarken "Bir şey duyar duymaz size haber vereceğiz," dedi.

İki kanun adamı gittikten sonra Frank nihayet Leona'yı rahatlatılabildi. "Sana daha önce söyleyemediğimiz için üzgünüm ama o şerifin bilmesini istemedik. Hiçbirimiz onları görmedik ama dün öğleden sonra eve geldiler. Adamlarımdan biri Cord'un hayvanlarıyla ilgilenmek için evdeydi ve onları gördü. Anne iyi görünüyordu. Denver'dan arabalarıyla üç günde döneceklerini söylediler."

Leona'nın yüzünde rahatlatma ifadesi belirdi ve Frank Rob'a döndü. "İşte böyle yaptı. O gece Denver'a gitti ve oradan trene bindi."

Rob buna inanmak istemedi. "Ama fırtına - rüzgar - bütün gece esti ve sürüklendi. Yapamadı...."

Frank ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve şapkasını aşağıya doğru çekti. "Eğer geçemeseydi ve yatmak zorunda kalsaydı, burada oturup tren beklemekten daha kötü olmazdı, değil mi? Sen ve baban en başından beri neyle karşı karşıya olduğunuzu hiç anlamadınız. Eğer diğer tarafta bir şey istiyorsa, cehennemde bir yolculuk bile onu duraklatmazdı."

Frank dışarı çıktı ve onu ailenin geri kalanı izledi, sadece Martha Leona'ya hızlıca sarılmak için oyalandı.

Frank ve Ephraim önden yan yana yürüdüler.

"Bir daha böyle bir şey olursa, cevabın muhtemelen benim sınırlı hayal gücümün tamamen ötesinde bir şey olduğunu bana hatırlatır mısın Eph?"

"Hatırlatmaya ihtiyacın var mı? Bu sabah onun için dışlarının arasından yalan söylüyordun."

Frank omuz silkti. "Onu ele verdiğini duymadım. Bana öyle geliyor ki, onun cinayet işlediğini görseydim, yine de orada idamı durdurmaya çalışırdım. Bu doğru bile değil ama durum bu."

"Kendisi de bu tür şeyler hissediyor olmalı. Bebeğe yönelik bir tehdide bu kadar güçlü tepki vermesini beklemezdim. Rob'a cehennemde yolculuk hakkında söylediklerinde haksız değildin. Fırtınalarda ineklerle çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

"Evet, sonuçta çocuğu kendimiz yetiştirme konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak diyebilirim - ve belki de böylesi daha iyi. Cord o kadından her ne doğursa doğursun bununla uğraşmak için çok yaşıyım. Bu beni korkutuyor."

Ephraim yüksek sesle güldü. "Muhtemelen hepimizi korkutacak. Eğer kocası kadar kayıtsız bir babaysa, Anne'in bununla kendi başına başa çıkması gerekecek ve Anne sert olabilir ama o kadar da sert değil."

"Tuhaf olan, ben oradayken o nota inanmıştı ve öylece çekip gidecekti. Belki karısını o kadar önemsemiyor ama kimse ona zarar vermeyecek ya da onu çalmayacak. Sanırım ilk kez 'karım' dediği gün, bunu anlayabilirdiniz."

"Her zaman sahiplenici bir çizgisi vardı. Sanırım bu yüzden onun peşinden gidip onu geri getireceğine inanmakta zorlanmadım."

Luke'un sesi heyecanla araya girdi. "Baba, şuna bak. Bu Willie."

"Neden bahsediyorsun oğlum?"

"Orada, Dr. Craig'in ofisinin yanında. Bu garip bir at arabası, ama at Anne'in Tatlı William dediği at, bilirsiniz, Willie."

Frank hızlı emirler verdi. "Herkes yürümeye devam etsin. Şerif telgraf gönderme konusunda ne derse desin, onları burada, kasabada bulursa fikrini değiştirebilir. Luke, doktorun yanına vardığımızda, sen ve Pete oraya gidin. Cord ve Anne'i tut ve onları olabildiğince sessiz bir şekilde eve götür. Ona şeriften bahsetmemeye çalış. Onun öfkelenmesini istemeyiz."

ANNE Dr. Craig'i telaşlanmadan göreceğine *dair verdiği sözü tutmuştu* ama Luke ve Pete doktora geldiklerinde bunun adil olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Eğer Craig'in muayenesine ve iyi olduğunu söyledikten sonra birkaç hafta dinleneceğini söyleyerek temkinli bir tavır takınmasına katlanmak zorundaysa, Cord da onun sefil ailesine katlanabilirdi. Tabii eğer onlara katlanmaya karar verirse, Cord da katlanmak zorunda kalacaktı. En azından Frank ve Ephraim'in geçen yıl yaptıkları türden suçlamalar artık olmayacaktı. Luke ve Pete'in Cord'u Ephraim'lere gitmeye ikna etmek için söyledikleri diğer Geylerin yanı sıra, annesiyle -ve Rob'la- konuştuklarından da söz etmişlerdi.

"Annem iyi mi?" Anne sordu.

Luke, "Tabii, biraz gergin görünüyor ama iyi," demeden önce ikisinin birbirlerine bakışlarından hoşlanmamıştı. Rob dedi ki...."

"Onun adını duymak istemiyorum," diye tersledi Anne. "Ne söylediği umurunda değil."

Luke ve Pete sonunda sustular ve Anne, Cord'un ona nasıl baktığını gördü.

"Oh, hayır," dedi. "Ben *iyiyim*. eve gidelim." "Eph'lerde biraz dinlenmenin zararı olmaz."

"Hayır. Ben...." O daha ciddi bir şekilde tartışmaya başlayamadan Luke ve Pete onu kollarından tutmuş, onun üzerinden konuşarak doktordan çıkarıp caddeye kadar eşlik etmişlerdi.

"Hayır, Willie'yi burada bırakamayız. Ben...."

Luke ve Pete onun itirazlarını nazıkçe görmezden gelmeye devam ederken Cord Willie'ye doğru yürüdü ve onu arkalarından götürdü.

Ephraim'lere vardığında Anne direnmeyi bıraktı. Martha, Judith ya da Ephraim'i neredeyse iki aydır görmemişti ve onların hoş kucaklamaları ve endişeli soruları çekingenliğinin çoğunu sildi. Ephraim'in ayı gibi sarılmasından gülerek çıkarak, "Ben iyiyim, gerçekten. Dr. Craig'e gittik ve benim iyi olduğumu, bebeğin de iyi olduğunu söyledi. Hamile kadınların herkesin sandığından daha dayanıklı olduğunu söylüyor."

Ephraim onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğer *sıradan* hamile kadınlar sertse, bu muhtemelen senin de ham deri olduğun anlamına gelir."

Frank genel karşılamayı paylaşmayan tek kişiydi. Aslında kaşlarını çatmıştı. "Tanrı aşkına, otur Cord. Yapmamız gereken ciddi bir konuşma var."

Anne mutfak masasında Cord'un yanına daha yeni oturmuştu ki, hiç beklenmedik bir anda arkalarından kapı açıldı ve Frank'in sağ kolu hareket ederek bulanıklaştı. Eve giren kişiye odaklanmıştı ve yüzündeki ifade onu korkutucu bir yabancıya dönüştürmüştü.

Dönüp baktığında Anne, Noah Reynolds ve rozetli bir başka adamı gördü ve kalbi ağzına geldi. Kanun adamlarının burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi ve Anne çılgınca olacaklardan kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. Noah Reynolds konuşana kadar gergin bir sessizlik oldu.

"Görünüşe göre onun yerini bulmuşsun Frank."

Frank hiçbir şey söylemedi, kımıldamadı. Şerif sadece Frank'e baktı. "Bay Bennett, şu masanın altında bana tabanca doğrultmak aptalca bir şey yapıyor olamazsınız, değil mi?"

Frank her zamanki sevimli sırıtışını takındı ama bu kez sırıtış gözlerine ulaşmadı. Dönüştüğü yabancıнын umursamaz ve tehlikeli bir bakışı vardı. Anne, Frank Bennett'i tanıyan insanların neden geçen yıl onu evden kovduğuna inanmakta güçlük çektiğini nihayet anladığını fark etti.

Frank'in yumuşak sesi, her zamanki tavrıyla ve yüzündeki ifadeyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Eğer burada tutuklanmak istemeyen herhangi birini tutuklamak gibi bir düşünceğiniz varsa, o zaman düpedüz aptallaşabilirim."

Cord, "Eğer benim için silahlı çatışmaya giriyorsan, bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" dedi.

Frank'in dikkati dağılmadı ve konuşmaya da niyetli görünmüyordu. Ephraim, "Kontrol etmek için Doğu'ya bir telgraf göndereceğini söyledi ama sanırım burada seni şimdi tutuklamayı ve telgrafı sonra düşünmeyi düşünüyor." diyerek açıklamasını bitirdi.

Noah, "Hepinize lanet olsun. şerifi, Cord'u görürsek ve biz bu işi çözene kadar burada kalacağına dair söz verirse, sözünü tutacağına ikna ettim. şimdi hepiniz delirmiş gibi davranıyorsunuz."

Cord, "Bunu yapmak zor bir söz olabilir, Noah. Wells ben ölene ya da Anne ölene kadar burayı terk etmeyecek. Bir süre dinlendikten sonra toparlanıp ortadan kaybolmayı düşündük."

Bu sözlerden sonra huzursuz bir sessizlik oldu. Anne kimsenin onlara söylemek istemediği başka bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Sonunda ağzını bıçak açmayan Jessup, "Wells öldü, Bay Bennett," dedi.

Cord'un gözleri kısıldı. "Bu suçlamalarınız arasında cinayet de var mı?"

"Hayır. Siz gittikten birkaç gün sonra Chicago'da intihar etti." "Annie mi?"

"Ben iyiyim. Babam uzun zaman önce benim için öldü." Boğazındaki yumru sözlerini yalanlıyor ve onu şaşırtıyordu. Yalnız kaldığında çocukluğundan hatırladığı güzel şeylerin yasını tutacak zamanı olacaktı. İyi şeyler de olmuştu, değil mi?

Cord ayağa kalktı ve şerifle yüzleşti. "O zaman sorun yok. Eğer Wells'in tekrar Anne'in peşine düşmesinden endişe etmeyeceksek, yine de kalıp suçlamalarla savaşacağız. Buradan ayrılmak istemiyoruz. Söz veriyorum."

El sıkıştılar ve Jessup şöyle dedi: "şerifiniz bana sizi tutuklamanın bir kanun adamının kâbusu olacağını söylüyordu ama buraya geldiğimde ailenin yanlış üyesi için endişelendiğini düşündüm. Sizin gibi iki kişinin aynı ailede bu kadar sık ortaya çıkması beni hep şaşırtmıştır."

Cord, "Babamız da bir keresinde aynı şeyi söylemişti - aynı kötü paranın iki yüzü olduğumuzu söylemişti. Biraz sinirlenmişti.

ikimize de."

Mareşalin yüzündeki sert çizgiler gevşeyerek bir gülümsemeye dönüştü. "Baban sezgileri kuvvetli bir adam olmalı. Şerif Reynolds ve ben o gece başka bir kasabadan trene bindiğinizi düşünüyoruz. Haksız mıyız?"

Cord başını salladı ve sadece "Evet, öylesin" dedi.

Frank tabancasının horozunu indirdi ve hâlâ çok yumuşak olan sesiyle ekledi. "Denver."

Jessup, "Nedense bu beni şaşırtmıyor. Tanrı'nın lütfuyla bir kurt ininden tek parça halinde çıktığımı hissediyorum." Anne'e baktı. "Tam da yapman gereken şeyi yapıyorsun, bu aileye katkıda bulunuyorsun."

"Benim etkim yumuşatıcı olacak."

Odada en az üç alaycı homurtu duyuldu ve Jessup yüksek sesle güldü.

"Bunu halledeceğiz," dedi. "Telgrafıma cevap alır almaz size haber vereceğim."

Kanun adamları gittiğinde, odadaki gerginlik azalmış gibiydi.

"Şu küçük purolardan birini bana atar mısın?"

"Neden kendin almıyorsun?"

"Pis bir alışkanlık, başlamaktan nefret ediyorum." Cord, Frank'in fırlattığı puroyu havadan aldı. Puro ağzının kenarındayken ceplerinde bir kibrit aradı ve bulduğunda, "Beni şaşırtıyorsun, Frank," dedi.

"Şerifin dediği gibi, ara sıra aptallaşıyorum."

Cord kibriti çaktı, sonra durakladı. "Sana söylemeliyim Frank, bunca yıl boyunca bana hiç aptal gibi gelmedin." Kibriti puronun ucuna yaklaştırdı. "Bir türlü kontrol altına alamadığın bir öfken var." Kibriti salladı. "Aklı başında bir adamın ödünü koparacak kadar pervasız, çılgın bir çizginiz var." Purosundan bir nefes çekip dumanını dışarı bıraktı ve sonra ağzının bir tarafı alaycı bir yarım gülümsemeye dönüştü, "ve tabii ki bir yılan kadar kötüsün."

Anne yarı boğuk bir kahkaha atarken Frank'in ağzı açık kaldı. Sonra Ephraim bir kahkaha çılgılığı attı. Çok geçmeden sadece gözleriyle gülen Cord ve sırtıtmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yüzü kızarmış olan Frank dışarıda bütün oda sallanmaya ve inlemeye başladı.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 45

O sırada *hepsi* Denver hakkında, Marie ve Paul hakkında bilgi edinmek *istiyordu*. Cord anlatma işini Anne'e bıraktı ama Ephraim doğrudan ona sordu. "Bu Marie'yle aranızdaki baltayı gömdüğünüz anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle de denebilir. Buradan gideceğimizi sanıyorlardı ama gitmezsek ziyaret etmek, bebeği görmek istediğini söyledi. Belki baharda ya da yazın."

Martha, "Zaten bir mektup gecikti. Yazacağım ve onlara haber vereceğim. - her şey girdiğinde."

Adamlar salona yöneldi ve Cord gidip Leona'ya Anne'in iyi olduğunu haber vereceğini söyledi. Beklediği gibi Anne, Wells'lerin evine geri dönmek pahasına da olsa annesini görmek istemiyordu. Kapıdan döndü. "Annie, neden gidip uzanmıyorsun? Hiçbir şey kaçırmazsın."

"Yorgun değilim."

"Beni şımartın." Taktiksel bir hata yaptığını hemen anladı. Belki Craig'i telaşlanmadan göreceğine dair verdiği sözü tutmuştu ama onun aşırı korumacı olduğunu düşünüyordu ve bunu söylemek üzereydi.

"Eğer seni şımartırsam, önümüzdeki dört ayı yumuşak ve tüylü bir şeye sarınarak yatak ve sallanan sandalye arasında gidip gelerek geçiririm. Egzersiz olsun diye biraz yemek yapsam, yumurta çırpma gibi çok yorucu bir şey yapmadığım sürece sorun olmaz diye düşünüyorum."

Şapkasının kenarıyla oynadı. Mesele, onu uyutmak için ne gerekiyorsa yapmak isteyip istememesiydi. Craig onun iyi olduğunu söylemiş olabilirdi ama aynı zamanda önümüzdeki birkaç hafta daha dikkatli olmasının bir zararı olmayacağını da söylemişti. Neyse ne. Yüzünü ve gözlerini dikkatle ifadesiz tuttu. "Kızımın yorgun olduğunu biliyorum. Günlerdir bebek arabasında zıplayıp duruyor ve Craig'in onu böyle dürtmesine çok sinirlendi."

Eğer evde olsalardı şüphesiz başını öne eğecek ve öpüşmek istiyorsa kendi yoluna gidebileceğini söyleyecekti ve eğer bunu şimdi ve burada yaparsa, onu yakalayacak ve bayılana kadar öpecekti. Belki de onun gözlerindeki kararlı parıltıyı görmüştü. Kız da poker suratıyla ona sabit bir şekilde baktı. "İkiniz kesinlikle anında bir yakınlık kurdunuz."

"Kan bağı."

"Pekala, lanet olsun sana. Bu bebeğin senin yarın biraz kestirebilir. Benim yarım o kadar narin değil." Eteklerini abartılı bir şekilde savurarak gitti.

Martha, "Kardeşlerinin er ya da geç nasıl bir sürprizle karşılaşacakları hakkında bir fikrin var mı? Yoksa bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Cord şapkasını taktı ve gözlerini saklayacak şekilde aşağıya çekti. "Yetişkin bir adam etrafta gözleri sımsıkı kapalı dolaşır, görmediği bir şeye çarparsa şaşırmmamalı. Kimseyi inanmak istemediği bir şeye ikna etmeye çalışmıyorsun."

Martha güldü. "Sen kazandın. Umarım kör adam duvara çarptığında ben de orada olurum."

Wells'lerin evinin *kapısını ROB açtı*. Cord'un gözlerinden kaçtı ve tek selamlaması, "Bu sefer kapıyı çalma zahmetine neden girdin?" oldu.

Cord cevap vermedi, sadece Rob'u takip ederek Leona'nın elleri titreyerek öğle yemeğini hazırlamaya çalıştığı mutfığa gitti. Cord'u görünce, bir ömür önce Rob'la birlikte oturdukları masadaki sandalyeye çöktü.

Yüzen gözlerle ona bakarak, "O iyi mi?" diye sordu. "İyiyim. Craig'i görmeye geldik ve onun iyi olduğunu söyledim."

"O mareşal...."

"Onu . Neyin olduğunu görmek için Doğu'yu kontrol ediyor." "Sana söylediler mi?"

"Evet, Bayan Wells, iş bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Leona bu sözlerden güç alıyor gibiydi. "Başımdan beri hiçbir soruna sen neden olmadın, Anne de öyle. Kocamın son bir buçuk yıldır bir beyin hastalığı, bir büyüme ya da başka bir şey yüzünden acı çektiğine inanmayı tercih ediyorum. Ama neresinden bakarsanız bakın, acıyı siz ve Anne çektiniz ve hiçbir suçunuz yok, bunu biliyorum."

"olacak mısın?"

"Evet. Robert Pazartesi günü dükkânı tekrar açacak ve mali durumumuz da sorun değil. İyi olacağız." Sesi kalınlaştı. "Onu görebilir miyim? Nasıl hissediyor?"

"Belki bugün olmaz. Bir süredir yeterince heyecan vardı, ama bir dahaki sefere şehre geldiğimizde, elbette. Kimin tarafında olduğunu biliyor. Aslında seni orada bıraktığımız için biraz endişeliydik. Sonradan düşündük ki belki de seni de yanımızda götürmeliydik."

"Benimle uğraşmak yerine birbirlerini yırtmakla meşguldüler."

"Bunu duyduğuma sevindim, hanımefendi."

"Bana Leona der misin?"

"Sanırım bunu başarabilirim."

Rob sessizce dinliyordu ama şimdi sordu: "Bana bir şey söyle. Buradan ayrılırken söylediklerin ödeşmek için miydi, yoksa telgraf çekmemden mi korktun?"

Cord Rob'u dikkatle inceledi, özellikle ağzının etrafındaki yeni sertliğe ve huysuz bakışının kaybolmasına dikkat etti. "Sanırım ikisinden de biraz. Eğer yine fikrini değiştirmiş olsaydın onu bulmam yıllarımı alabilirdi - tabii eğer yaşasaydı."

Bu Rob'u tatmin etmiş görünüyordu ama sonra sordu: "Peki şimdi benim hakkımda ne hissediyor?"

"Adını söylemiyor ve duymak da istemiyor." Rob'un boğazı kasıldı. "Peki ya sen?"

Cord omuz silkti. "O gece bana tüm gerçeği söylemek zorunda değildin, bu yüzden sanırım ödeştik."

"Eğer dinlemesini sağlayabilirsen ona ne kadar üzgün olduğumu söyler misin?" "Zaten söyledim."

Cord gitmeye hazırlanırken Leona ayağa kalktı ve ellerini kollarına koyarak onu şaşırttı. "Gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Acı dolu, solgun yüze bakarak bekledi.

"Hayatım boyunca hiçbir insanı gördüğüme o gece sizi gördüğüme sevindiğim kadar sevinmemiştim. Buradan mezara kadar, nasıl hissettiğimi asla unutmayacağım. İlk torunumun babası olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Buna bir cevap gelmedi. "Kendine iyi bak, Leona." Kendini dışarı bıraktı.

* * *

Bölüm 46

Kocası ve annesi *arasındaki yeni ilişki* Anne'in kıskançlıktan neredeyse dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu, çünkü Leona Helene LeClerc'in yöntemlerini benimsemiş ve damadını her gördüğünde onu bir öpücükle selamlamaktan çekinmiyordu.

Anne'in, sır saklamayan Luke ve Pete'den, Cord'a pazar ziyaretlerinde eĞlik ettiklerinde artık kardeĞinin de onlara katıldığını öğrenmesi de uzun sürmedi. Aslında o annesi, Judith ve Martha'yı ziyaret ederken sanki dördü Pazar öğleden sonraları poker oynuyormuş gibi geliyordu. KardeĞine karĞı hiçbir affedicilik hissetmiyordu ama Cord'a da bir Ğey söylemedi. Rob hâlâ Nancy Lee Weinert'la arkadaşlık ediyordu ve bütün kasaba Edward Wells'in ölümünden sonra uygun bir süre geçtikten sonra nişanın ilan edilmesini bekliyordu.

Bennett ailesiyle de işler daha iyiydi. Üç kardeş arasında yeni bir rahatlık olduğu kuşkusuzdu ve Frank ya da Ephraim zaman zaman evlilik konusundaki tutumlarını deĞiştirmediklerini gösteren açıklamalar yapsalar da, Anne sonunda Cord'un yöntemini benimseyebilmişti - onları görmezden geliyordu.

Cord, Leona'ya Noel için bir at arabası vermeyi önerdi. Anne bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve kendini heyecanla projeye verdi. Annesi için Reynard adını verdiği kestane rengi bir iğdiş seçti. Rob'un Molly'nin eski koşum takımını kontrol ve tamir için ahırdan gizlice çıkararak ve arabayı elden geçirip süslemek için arabacıya götürerek hediyeye katılacağını anladığında neredeyse karşı çıkacaktı ama sonunda hiçbir şey söylemedi.

Atı Noel arifesi sabahı Leona'ya hediye etmeye karar verdiler. Cord Anne'e Rob'un o sabah ortalıkta görünmeyeceğine söz verdiğini söyledi. Anne bunun Weinerts'ları ziyaret edeceği anlamına geldiğini düşündü. Noel arifesi ve Noel sabahının kendilerine ait olmasına karar verdiler. Anne, Judith'in ana çiftlikte Noel yemeĞi davetini Cord'un aynı fikirde olmayabileceğini hiç düşünmeden kabul etmişti. Hiçbir şey söylemedi.

İki Bennett çocuĞu, Cord ve Rob, Pazar öğleden sonralarını poker oyunları ile kirletiyorlardı. Pete ve Luke, yaklaşan Noel yemeĞiyle ilgili beklentiler karşısında büyülenmişlerdi. Bahse girmeyi önerdiler.

Kaçınılmaz yüzleşmenin nihai galibi. Rob Cord'u sorguladı. "Ne yüzleşmesi? Neden bahsediyorlar?"

Cord soruyu duymazdan gelerek kartlarına odaklandı. Bu olasılığı kasvetli buluyordu ve çocukların neşeli bekleyişi onu cezbetmiyordu.

Luke, "Hannah teyzemiz iki haftalığına ziyarete geliyor ve o da orada olacak. Anne ve Hannah Teyze karşılaştıklarında havai fişekler patlayacak."

Pete ekledi, "Hannah Teyze'nin dilini ordu kiralamalı - silah olarak."

"Ve Cord onun en sevdiği hedef." Luke'un yüzünde neşeli bir bekleyiş vardı. "Hannah Teyze içeri girdiğinde kız kardeşinin neler yapacağını hayal edebiliyor musun? Girişten patlamaya kadar beş dakikadan az zaman geçeceğini tahmin ediyorum."

Rob gerçekten de son zamanlarda çok olgunlaşmıştı. Cord'a bir kez daha hızlıca baktıktan sonra kendi elini dikkatle incelemeye başladı ve konuyu kapattı.

Frank'lerdeki akşam yemeği dışında, Cord Noel'i küçük bir çocuk gibi dört gözle bekliyordu. Her şeyin bir önceki yıldan hatırladığı kadar iyi olması olanaksız görünüyordu, ama öyleydi. Daha iyiydi.

Noel arifesi sabahı Reynard'ı kasabaya getirdiler, Leona'nın kendi koşum takımıyla Ephraim'in yeni arabasına bağladılar ve Wells'in evine doğru yola çıktılar. Söz verdikleri gibi, Rob'dan hiçbir iz yoktu. Leona kendinden geçmişti. Cord ilk kez annesinde Anne'in ruhunun izlerini görüyordu. Kasabanın içinden sarsak bir yürüyüşle iki blok geçtikten sonra daha fazla dayanamadı. Leona'nın Noel hediyesi birkaç sürüş dersi içermek zorunda kalacaktı.

"Ama Cord, canım, bu kadar yavaş gitmek hiç eğlenceli değil."

"At için tüm o kırbaç sallama ve dizgin tokatlamalarından daha eğlenceli."

Sonunda boş bir araziye gittiler, bazı kayaları ve ağaçları işaret olarak belirledi ve ona yumuşak dönüşlerin, durma ve kalkışların nasıl yapılacağını gösterdi. "Sanırım böyle bir hassasiyeti hedeflemenin nasıl bir avantaj olduğunu anlıyorum."

"Mm. Sadece bu da değil, devrilip karımı ve torununu da ezmeyeceksin."

Arkada oturan Anne'e hızlıca baktığında, can havliyle tutunduğunu, koltuğun bir yanından diğerine köşelerde kaydığını ve harika vakit geçirdiğini gördü. Şimdi onun omzuna doğru eğilmiş, atların toynaklarının ve arabanın tekerleklerinin çıkardığı sesleri duyabilmek için sesini yükseltmişti. "Ben olsam

Seni uyarmıştım ama nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Annem arabayı hep böyle kullanırdı. Mollie her yere aceleyle gitmeye alıştı."

Kasabanın içinden geri döndüler, Leona arabayı sürdü ve tekrar hızlandı, tanıdığı herkese el salladı ve selam verdi. İki kadın neşeyle gülüyordu ve Reynard tepeden tırnağa kırmızı ve yeşil kurdelelerle süslenmişti. Cord şapkasını o kadar aşağı çekmişti ki zar zor görebiliyordu. Cehennem kadar utanç vericiydi - ve eğlenceliydi. Atı çözüp Wells'lerin evinin arkasındaki küçük ahırdaki yeni evine yerleştirdiler ve Leona ikisini de mutlu bir çocuk gibi kucaklayarak kahve içmeye gittiler.

Mutfak masasında kahve içen Rob'u görünce şaşırdılar. Kız kardeşinin bakışlarındaki hançerlerden rahatsız olmuş bir halde kararsızca ayağa kalktı ve hızla gözden kayboldu.

Anne, "Weinerts'ta falan olduğunu sanıyordum," dedi.

Leona, "Aslında canım, kardeşinin Bayan Weinert'i bir daha göreceğini sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana söylemiyor."

"Hımm. Muhtemelen o küçük kaltağı öpmeye çalışmak gibi çirkin bir şey yapmıştır."

"Anne!" Leona'nın nefesi kesildi.

"Anne, ne zaman ben böyle bir şey söylesem bir hanımefendi gibi sinirlendiğini ve kocam iki kat daha kötü bir şey söylediğinde hoşgörülle gülümsediğini fark mı?"

"Şey, hayır, tatlım, yapmadım."

"Garip. Her yöne doğru yirmi mil boyunca herkes öyle yaptı."

Leona ikisine de gülümsedi. Cord onun her zaman kızına daha çok benzediğini düşündü.

Noel arifesi hatırladığından bile daha güzeldi. Elbette bu yıl Anne, ağacın üzerindeki mumların ışığında yüzünü ona doğru çevirdiğinde onu iyice öpmek konusunda hiçbir çekincesi yoktu.

"Gelecek yıl ağacın etrafına çit çekmemiz gerekecek mi?" diye sordu. Bebek yüzünden yanı."

"Hayır, sanmıyorum. Ondan sonraki yıl sorun olacak sanırım."

Bir yıl sonra. Geçen yıl onunla birkaç ay daha geçirmeyi ummuştu. Şimdi gelecek yıllara gerçekten inanabilirdi. Dünyadaki diğer tüm erkekler için kısa süreli bir acıma hissetti.

ANNE, Denver'dan aldığı takım elbiseyi Cord için hayal ettiği kadar güzel görünen siyah bir takım elbise haline getirmişti. Takımla birlikte gelen karlı beyaz gömlek de öyle. Yine de bu yılki Noel hediyesi takım elbise ve gömlek değildi. Siyah bir Stetson ve gümüş bir şapka bandı vardı. Leona ona gümüş bir kemer tokası da vermişti ve Bennett ailesiyle birlikte Noel yemeği için giyinirlerken, Anne onun bu süslü püslü giysilerden biraz utandığını söyleyebilirdi.

Anne'e onun için özel olarak yapılmış bir broş vermişti, gümüş gözlü altın bir dişi kaplan. Armand LeClerc'in hediyeinin bir parçası olan eskizleri Anne'i en az broşun kendisi kadar büyülemişti. Armand bir kitaptan bir kaplan çizimini kopyalayarak işe başlamış ve kadını ama yine de bir kaplan olduğu belli olan bir versiyona ulaşana kadar bu çizim üzerinde çalışmıştı.

Beyaz dantel ekleri olan koyu yeşil bir elbiseyi genişleyen beline oturacak şekilde değiştirmişti ve giyindiğinde Cord'a utangaç bir ifadeyle baktı.

"Beğendin mi?"

"Benimle Frank's'e değil de bir prensle saraya yemeğe gidecekmişsin gibi görünüyorsun."

Anne düşünerek ona baktı. "Buraya gel." Adamın elinden tuttu ve onu çalışma masasının üstündeki aynanın önüne çekti. "Bak."

Aynaya baktı ama kendisine değil, ona baktı. "Harika görünüyorsun, Annie."

"Ben değil. Sen. Biz."

Tekrar baktı ve Anne de baktı. Gördükleri onu fazlasıyla memnun etmişti. Adamın çirkin iltifatları yüzünden rengi hâlâ uçmuştu ve elbisesi üzerinde yaptığı tüm çalışmalar işe yaramıştı. Hatta bazen kendi kendine, bazı arkadaşlarının bugünlerde onda bir parıltı olduğunu ısrarla vurgulamalarına neden olan Geyleri gördüğünü itiraf ediyordu. Ve Cord! Kız kardeşi siyah takım elbise ve beyaz gömlek hakkında ne derse desin, o kadar yakışıklı görünüyordu ki, bugün onu görecektir olan diğer kadınların sadece ailesi olmasından memnundu. Gözleri aynada onunkilerle buluştu. Sıcak, açık kahverengi gözleri sevgiden başka bir şey yansıtmıyordu.

Sessiz bir anın ardından, "Pekala, anlıyorum. Birbirimize uyuyoruz, değil mi?"

"Çeşit. Kaplan ve Dişi Kaplan."

Anne bir öpücük için onun kollarında döndü ve sonra yüzünü onun omzuna sakladı. "Sana sormadan daveti kabul etmekle hata ettim, değil mi?"

I? Hepsi başka bir korkunç olay olacağından ve Noel'i herkes için mahvedeceğimden eminler, değil mi?" Kollarından çekildi ve gidip yatağa oturdu. "Belki de sen gidip bir süre onları ziyaret etmelisin, ben de burada kalmalıyım. Onlara kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirsin. Buna inanacaklardır."

Cord masanın kenarına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. Haftalardır giysileri ve bu ziyaretle ilgili diğer her şey için yaygara koparıyordu. Şimdi arkadaşına tek parça şekerini veren ve zaten şeker sevmediğini iddia eden bir çocuğa benziyordu.

"Sana kız kardeşim hakkında ne anlatıyorlar?" dedi. "Şey, bilirsin işte."

"Hayır, bilmiyorum. Anlat bana."

"Evliliğinin mutsuz olduğunu ve bu yüzden acı çektiğini, sivri bir dili olduğunu ve senin onun en sevdiği hedef olduğunu."

"Mm. Ona muhtemelen senin hakkında ne söylediklerini düşündün mü?" Kadın ona baktı, yüzündeki dehşet neredeyse komikti.

"Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca çok iyi bir evliliği oldu - sadece son birkaç yılı kötüydü. Belki Jim Reading doğmuş en güçlü adamlardan biri değildi ama en iyilerinden biriydi. Ben yarıdan fazla büyüyene kadar burada, çiftlikte yaşadılar."

Anne başını salladı.

"Bana Frank'le hemen hemen aynı nedenlerle saldırıyor. Buraya geldiğinden beri ona anlattıkları her neyse merak ediyor ve Hannah merak ettiğinde Frank ya da Eph'ten daha iyi cevaplar buluyor.

Yürüdü ve yatakta onun yanına oturdu. "Marie ve bana annelik yapan tek kişi Martha değildi, biliyorsun. Annem öldükten sonra teselli işlerinin çoğunu Hannah yaptı. Kesik ve sıyrıkları sarar, hastalıklarda bize bakar ve eğitimin çoğunu o verirdi. Hannah, Hatch işinden sonra nasıl hissettiğimi anlayan tek kişiydi - tüm aile beni o karmaşadan kurtarmak için neredeyse iflas ediyordu. Kendi çocuklarım olduğunda anlayacağımı söyledi - her şey çok fazla olmayacaktı."

Şişmiş karnını nazikçe okşadı. "Uzun zaman aldı ama şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Birbirinizden hoşlanmamanız için hiçbir neden yok, Annie. İkiniz de oldukça sevimlisiniz."

"Azarlamasına aldırıyor musun?"

"Frank ya da Eph kadar kötü küfretmiyor."

zaman ona gerçek bir gülümseme verdi ve adam amacına ulaştığını anladı.

Anne ona sarıldı. "Pekâlâ, Dr. Bennett, beni iyileştirdiniz. Hadi gidip kız kardeşinizle tanışalım."

Cord arabayı ana çiftliğe doğru sürerken *ANNE hâlâ biraz gergin hissediyordu*. Evin girişine yakın bir yerde değil, ahırın önünde durdu. Arabadan inip büyük kapıları açtı ve Willie'yi içeri soktuktan sonra tekrar kapattı.

Anne kapüşonlu gri bir yün pelerin giymişti. Cord, Anne'in arabadan inmesine yardım ederken, "Bu kapüşonlu şeyin içinde böyle görüldüğün sürece eve asla varamayabiliriz," dedi.

Saniyeler sonra Anne nerede olduklarını ve neden orada bulunduklarını unutmuştu. Güçlü Aralık rüzgârı gevşek ahır kapılarının gıcırdamasına ve inlemesine neden olduğundan kapıların gerçekten açılıp kapanma sesleri kaybolmuştu. Hafif bir boğaz temizleme sesini de yakalayamamış olabilirdi ama Cord anında kaskatı kesilip doğruldu.

Öpüşmenin etkisiyle hâlâ biraz sersemlemiş olan Anne, kollarında döndüğünde Luke ve Pete'in ahır kapılarının iki yanına yaslanmış, birbirlerine uyumlu bir çift gibi sırttıklarını gördü. Luke her zamanki gibi saygısızdı. "Tanrım, Anne, kimse ona bebek doğana kadar bu öpüşme ve sarılma işleriyle uğraşmaması gerektiğini söylemedi mi?"

İkisi Anne'in her zaman gülecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Hayır ve eğer onu böyle bir şeye ikna edersen, cansız nesneler üzerinde atış talimi yapmayı bırakıp canlı olanlarla ilgileneceğim."

Pete'in sırtışı amcasına endişeyle bakarken azalıyordu. "Sizi acele ettirmeye geldik çünkü Hannah Teyze sizinle tanışmak için can attığından ön kapıyı çiğnemek üzere. Bir dahaki sefere kapıyı falan çalarız."

Anne sonunda Cord'un rahatladığını hissetti. Cord onu bıraktı ve Willie'ye doğru giderek bağları çözmeye başladı. "Pek işe yaramayabilir. Dünya bazen daralıyor."

Yeğenleri ilk kez bir konunun peşini bırakacak kadar akıllıydı.

Luke, "Atın yularını çözüp kaldıracacağız. Eğer hemen eve girmezseniz, sizi almak için buraya gelmesini engellemeye çalıştıkları için babamı ve Eph Amca'yı dövecek."

Ökisi izin beklemeden iGe koyuldular ve Cord son bir bakıŖla Anne'in koluna girerek onu eve doğru gÖtÖrdÖ.

Anne ve Cord, Luke ve Pete içeri girdiğinde henÖz kapıdan içeri girmişlerdi, Cord'un Anne'e dikkatle rehberlik ettiği kaygan ve donmuş zeminde koşturmaktan nefes nefese kalmışlardı. Ellerinden gelse hiçbir şeyi kaırmayacaklardı.

Luke, "Vay canına Anne, Noel mÖcevheri gibi gÖrÖnÖyorsun. Harika gÖrÖnÖyorsun, gerçekten."

Pete ekledi, "Kordon bir çiftçiye benzemiyorsun, *zengin* bir çiftçiye benziyorsun.

Çiftçi. O tokayı nereden aldın? şapka bandı Noel hediyesi mi?"

Hannah'yla tanıştırıldıklarında Anne'in kahaahadan nefesi kesilmişti. Hannah Bennett Reading, koyu sarı saçlarına neredeyse hiç ak dÖşmemiş, parlak mavi gÖzlÖ, gÖlÖ gÖrÖnÖmlÖ bir kadındı. GÖrÖnÖşÖ Frank'e benziyordu ve Anne'i Frank'in en gÖzel gÖlÖmsemesinin bir kadın versiyonuyla karşıladı.

Martha, Anne'e Hannah'nın ziyareti konusunda ailede ne kadar endişe olduğunu itiraf eden kişi ydi. Anne, Martha'nın bu hikÖyeyi ona, ailenin Noel yemeğinden kaçınmaya karar vereceğini umarak anlatmış olabileceğini bile dÖşÖndÖ. Martha ayrıca Judith'in her şeyin yoluna gireceğine dair sarsılmaz inancıyla tÖm aileyi rahatsız ettiğini de itiraf etti. Frank ve Judith'in bu yÖzden kavga ettiklerini bildirerek durumun ciddiyetini vurguladı. Anne, Frank Bennett ile evli olan herkesin sÖrekli bir savaş halinde olması gerektiğini dÖşÖnse de, bunun nadir gÖrÖlen bir olay olduğu açıktı.

Hannah'yla tanıştıktan sonra Anne diğer kadınlarla birlikte mutfağa gitti ve Martha'nın endişeyle kaşlarını çattığını fark etti. Son yemek hazırlıklarına yardım etmeye bağlayan Anne, Cord'un evden ayrılmadan Önce sÖylediği sÖzlerin ve ahırdaki ÖpÖcÖğÖn etkisiyle Hannah'nın sorularına iyi niyetle cevap verdi. Çok geçmeden Hannah nazıkçe sorduğu soruları bitirdi ve "Cord'la konuşacağım" diye mırıldanarak mutfaktan ıktı.

Martha, Hannah'nın kapı aralığından kayboluşunu izlerken yÖzÖnde gergin bir ifade vardı. "Judith ve benim senin hakkında Frank ve Ephraim'le aynı fikirde olmadığımızı fark eder etmez bizi dinlemeyi bıraktı. Her zaman kendimden başkasını gÖremediğimi, sadece duygu seli içinde olduğumu sÖylerdi."

Martha'nın sesi pek huysuz çıkmazdı. Anne ona şaşkınlıkla baktı. "Kelimelerle arası olmalı. Ama o bunu şu konuda sÖyleyemez

Judith."

Judith ocaktan döndü ve "Martha'yla aynı fikirde olmaya başladığımdan beri bütün aile son zamanlarda benim hakkımda böyle konuşuyor" dedi.

Anne merakla sordu: "Martha ile aynı fikirde olmaya ne zaman başladın?"

Judith ona anlattı. Anne şaşırmıştı. "Bana hiç söylemedi!"

"Olay olduğunda ne yapabileceğim konusunda endişeliydi ama daha sonra - onu yakaladığım için utandı, bu yüzden hiç olmamış gibi davranıyoruz."

Anne kayınbiraderlerine sırtıttı. "Luke ve Pete bizi ahırda öpüşürken yakaladı ve o utanmadı. Kızgındı." Sonra ayıldı, neredeyse hüzünlü hissediyordu. "Sence bunu atlatabilecek mi?"

Martha'nın mutsuz bakışları yerini her zamanki sakin ve hoş ifadesine bırakmıştı. "Canım, sana karşı hissettiklerini saklamakta zaten zorlanıyor. Bunu saklamak zorunda olmadığını anlaması an meselesi." Sonra da, "Şimdi bana neden onu Hannah'dan korumak yerine burada bizimle olduğunu söyle," dedi.

Anne masum bir bakış atmayı başardı ve "Savunmaya ihtiyacı olmadığını söylüyor. Kız kardeşi iyi bir kadın ve ben onu seveceğim, o da beni sevecek ve herhangi bir yaygara çıkmayacak."

Anne, Judith'in Martha'ya attığı mutlak zafer bakışını ya da Martha'nın buna karşılık olarak alaycı bir şekilde başını sallayışını kaçırmadı. Üçü dostça bir sessizlik içinde çalışmaya devam etti, Anne endişesini göstermeyi reddetti.

Koridordaki selamlaşmadan sonra Cord, ailenin "büyük oda" dediği yerde küçük bir kanepeye oturdu. Kocaman, yüksek tavanlı, zemini düz çam tahtaları ve çam panellerle kaplı bu oda soğuk ve sade görünebilirdi. Ancak yerdeki parlak renkli örgülü kilimler ve duvarlardaki sığır derisi, dağlama demirleri ve mahmuzlardan oluşan süslemeler odaya rahat bir sıcaklık veriyordu.

Ailenin diğer erkekleri odanın diğer tarafında, Cord'dan olabildiğince uzakta bir grup halinde duruyorlardı. Ortam o kadar gergindi ki Cord neredeyse elinin altında yere atabileceği bir şey olmasını dileyecekti. Hepsi Hannah'yı bekliyordu ve bunu biliyorlardı.

Cord'un evden ayrılmadan önce Anne'e söyledikleri doğrudu ama eksik bir doğrudu. New Mexico'dan döndüğünde, Boggs kavgasından ve Frank ile Ephraim'in Hannah'ya o kavgayı anlatmalarından sonraya kadar kız kardeşini görmemişti. Altı yıldan uzun bir süre sonra kız kardeşini ilk gördüğünde, kız kardeşi ona doğru yürüdü, sert bir tokat attı ve "Senden utanacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama utanıyorum" dedi.

Cord o gün Ephraim'in evinden tek kelime etmeden çıkıp gitmiş ve o günden sonraki yıllarda Hannah ne zaman ziyarete gelse ondan büyük bir ustalıkla kaçmıştı. Onu yakaladığı birkaç seferde de, Hannah'nın bir tepki uyandırma çabası olduğunu anladığı bir şekilde, giderek daha sertleşen saldırılara maruz bırakmıştı. Bazen de başarılı oluyordu.

Bir keresinde dışarı çıkmadan önce "Engerek dilli bir cadaloza dönüşüyorsun" demişti.

Bir başka sefer "Bir aziz bile buna dayanamaz" diye mırıldanmış ve oradan ayrılmıştı.

Ancak Cord geçtiğimiz haftalarda kız kardeşini acı verici bir şekilde düşünmüştü. Anne'in başka bir duygusal felaketin ortasına düşmesine izin vermeyeceği gerçeği bir yana, eğer şimdi iki kardeşiyle de gayet iyi anlaşıyorsa, Hannah konusunda inat etmeyi bırakmanın zamanı çoktan gelmişti. Çaba göstermek isterse Hannah'nın son zamanlardaki ilişkilerinin yıkıcı gidişatından sıyrılabilceğinden emindi. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de istemişti. Şimdi bekliyordu ve bu uzun sürmedi.

Hannah'nın yüzü yaklaşırken sert çizgilerle belirlenmişti ve Cord ilk sözü onun söylemesine izin vermek gibi bir hata yapmadı. "Ee, Hannah, nasılsın? Frank her şeyin daha iyi olduğunu söylüyor."

Bu bir sarsıntıydı. Yüzü buruştu ve hızla kanepeye oturdu. Uzun bir aradan sonra, bu sıradan konuşmaya da aynı şekilde yanıt vermeyi seçti.

"Ben iyiyim. *Her* şey daha iyi. Caroline'ın kocasının yönetiminde mağaza her zamankinden daha iyi durumda."

Jim Reading'in yem ve alet dükkânı her zaman iyi kâr getirmişti ama Frank'in Hannah'yı ve Caroline'in kocası da dahil olmak üzere çocuklarını geçindirdiği son yıllarda içki içip kumarda çok para kaybetmişti. Caroline en büyük kızıydı. Cord bütün bunların geçmesine izin verdi.

Hannah'nın ağzı titriyordu ama o hiçbir zaman acı gerçeklerden kaçan biri olmamıştı. "Cord. Frank bana o kavga hakkında söylediklerini anlattı. Eğer o tokadı ya da sözleri geri almanın bir yolu olsaydı...." Durdu, devam edemeyecek kadar duygusaldı.

"Sanırım az önce yaptın."

Hannah hâlâ titriyordu ama kendini kontrol edebiliyordu. "Madem bir dakika bile kıpırdamadan oturuyorsun, Carnes ve diğer kumarbazlar hakkında yaptıkların için sana hiç teşekkür etmedim. Ephraim'in mektubunun onlar üzerinde hiçbir etkisi olmadı ve Frank'e gerçeği söylemekten korktum. Carnes bir gün Caroline'ı tek başına yakaladı ve ölesiye korkuttu. Başka bir şey duymadık."

Orada bulunduğunuz günden sonra hiçbirinden haber alamadım. Aşağı inip geri dönmeniz en az bir hafta sürmüş olmalı."

Reading'in ölümünden sonra Frank, meşru olduğunu düşündüğü tüm borçları ödedi. Güney Colorado kasabasındaki üç kumarbazın elinde, kumar borcu olduğu söylenen, Frank'e doğru gelmeyen büyük meblağlarda senetler vardı ve Frank bunları ödemeyi reddetti. Üç adam da Hannah ve ailesini taciz etmeye devam etti ve Ephraim her birine bir mektup yazarak durmazlarsa yasal işlem başlatmakla tehdit etti.

Cord bir gün Frank ve Eph'in bu konuyu tartışıklarına kulak misafiri olmuş ve durum hakkındaki değerlendirmesi doğru çıkmıştı - kumarbaz adamlar Ephraim'inki gibi nazik bir tehdit karşısında geri adım atmayacaklardı ve Frank kendini kaybedip olaya karışırsa ölümler olabilirdi. Cord, Riley ile sessiz bir konuşma yaptıktan sonra sekiz gün boyunca ortadan kayboldu, güneğe doğru at sürdü ve sırayla her üç adamla da birkaç dakika geçirdi. Hannah'nın bunu öğreneceği hiç aklına gelmemişti.

"Kumarbazlarınızla bir ilgim olduğunu size düşündüren nedir?"

"Bir arkadaşım sizi bir salona girerken görmüş. Oldukça farklısın, biliyorsun. Sen ve binmekte ısrar ettiğin o büyük çirkin at. O günden sonra başka bir tehdit olmadı."

Cord, Keeper'a yapılan küçümsemeyi görmezden geldi. "Arkadaşların beni biliyor mu?"

"Çoğu erkeğin tabancayla baş edemeyeceği bir mesafeye isabetli bir şekilde bıçak fırlatabilen bir erkek kardeşi olan bir kadının ara sıra övünmediğini ciddi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Adam yanıt vermeyince Hannah günün son itirafını yaptı. "Yanıldığımı kabul etmekten herkes kadar ben de hoşlanmıyorum ama aksi yöndeki tüm iddialarımdan sonra söylemeliyim ki, o takım elbisenin içinde çok seçkin görünüyorsun."

Cord bu kız kardeşe karşı eski sevgisinin güçlü bir dalgasını hissetti. "Evet, öyle, değil mi?"

Hannah da rahatladı. "Şimdi bana şu karın hakkındaki gerçeği anlat. Oldukça hoş bir yaratığa benziyor ama Frank ve Ephraim bana çok tuhaf hikâyeler anlattılar."

"Mm. Ona da hikâyeler anlatıyorlar. Senden o kadar korktu ki bugün evde kalmaması için onunla konuşmak zorunda kaldım." Cord bu sözlerin kardeşlerinin başına açacağını bildiği beladan büyük bir zevk duyuyordu. Kadının onları saatlerce kömürlerin üzerinde kızartmasını umuyordu.

Hannah hissedilir şekilde sertleşti. "O ikisiyle epeyce konuşmam gerekecek ama bu bekleyebilir. Sizi ilk ziyaret etmeye çalıştıklarında onları gerçekten de silahla eski evden kovdu mu?"

"Her şey yolunda gitti. Görünüşe göre birkaç detayı atlamışlar. Yemekten sonra neden ondan nasıl evlendiğimizin tüm hikayesini anlatmasını istemiyorsun? İyi bir hikaye anlatır. Eminim Martha ve Judith de hepsini duymamıştır."

"Tamam, yapacağım. Ephraim'e saldırmasına ne dersiniz?"

"Bu. Babası birkaç haydut tutmuş. Beni dövüp onu eve srkleyeceklerdi. İş sonuncuya kaldığında Frank ve Eph, o aptalı öldüresiye dvdğm için her zamanki paniğe kapıldılar ve beni silahla durduraktan bahsetmeye başladılar. Eph, Anne'i olayın dışında tutmak için tutuyordu. Aksi takdirde yardım etmeye çalışırken tam ortada olacaktı."

Hannah başını salladı. Frank ve Ephraim muhtemelen ona hikâyenin oldukça doğru bir versiyonunu anlatmış, sadece olaylara kendi yorumlarını katmışlardı.

"Beni vuracaklarını sandı. Eğer neden bahsettiklerini anlasaydı bir şey fark etmezdi. Kafatasımın bir tüfek dipiğiyle yarılmasından da yana değildi. Bu yüzden Eph'e diz çöktü, dışarı koştu, beni çekti. Sinirlendim, onu yakaladım ve Eph'in yanına götürdüm ve gitmesine izin verdiği için onu azarladım.

"O sırada yüzünün kızardığını ve kamburlaştığını fark ettim ama pek aldrış etmedim. Orada olsaydınız o kadar çok glerdiniz ki ayakta duramazdınız. En iyi kısmı özür dilemesiydi. Ona sadece 'küçük bir dokunuş' yaptığını söyledi."

Hannah buna güldü. Artık sohbetin tadını iyice çıkararak son olayı sordu. "Luke ve Pete onun seni bir kez dövdüğünü söylediğini iddia ediyor. Yumruklarıyla sırtına vurmuş."

Cord, yeğenlerinin sağduyu konusunda sert bir ders almakta geciktiklerini düşünüyordu. Yine de Luke ve Pete'e söylediği kadarını Hannah'ya da söylemesinde bir sakınca yoktu. "Evet, yle yaptı. Ona bir kez çok sık sırtımı döndüm."

"Peki sen ne yaptın?"

"Arkamı döndüm."

İkinci kez güldü, sonra öne doğru eğilip adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sarıldı. "Canım, şimdiden bildiğim bir şey var. O kadının senin orada oturup bıyıklarına krem sürülmüş bir kedi gibi grnmenle bir ilgisi olmalı ve beni dvse bile onu kızım gibi seveceğim." Sonra genişçe gülümseyerek mutfağa geri döndü.

Kuşkulu tanıklardan herhangi biri ona yaklaşma cesaretini toplayamadan Judith yemeğin hazır olduğunu bildirmek için geldi ve Anne de peşinden geldi. Onun yanına oturdu, zevkten dört köşe olmuştu.

"Haklıymışsın. O çok hoş biri. Ondan hoşlanıyorum." Başını, bir öpücük için yalvarırcasına ona doğru eğdi. "Sana bağırdı mı? Mutfakta hiçbir şey duymadık."

"Hayır. Kendime biraz daha sarılma ve öpüşme buldum."

"Gerçekten mi? Belki Frank ve Ephraim bizim hakkımızda güzel şeyler söylemişlerdir. hepsi."

"Elbette bebeğim, belki de öyledir."

Frank odanın öbür ucunda Judith'i öpüyordu.

Cord kendini neden aynı bahaneyi kullanamadığını merak ederken buldu. Ya da onu boş bir odaya götürüp ahırda başladıkları işi bitiremezdi. Bunu yapmamaya karar verdi ve sakın sakın yemek odasına doğru yürümeye başladılar, ama bunu neden yapamayacağını ya da neden yapmaması gerektiğini düşünemiyordu.

* * *

OceanofPDF.com

Bölüm 47

FRANK VE EPHRAIM, yaklaşık birer hafta arayla Şubat ayında doğmuşlardı, bu nedenle aile her zaman büyük bir kutlama yapardı. Bu yıl seçilen gün, kasabanın Sevgililer Günü dansının yapıldığı gündü. Ephraim ve Martha'larda akşam yemeği ve pasta yenecek, ardından Bennett klanı dansa katılacaktı.

Yedi aylıktan fazla hamile olan Anne, parti ve dans konusunda utangaç hissediyordu. Belki henüz paytak paytak yürümüyordu ama kendini ağır ve pek zarif hissetmiyordu. Cord'un kasabaya giden iki saatlik arabaya binmesine izin vermemesi için her türlü bahane yeterliydi. Onun üzerine o kadar acımasızca titriyordu ki çoğu zaman ona gülmek elde değildi, ama sonunda Chicago elbiselerinden birini daha değiştirmek için zaman ayırdı. Koyu mavi-gri bir kadifeydi ve büstiyerin çıkarılması elbisenin üzerine oturması için yeterli fazladan malzeme sağlamıştı. Şubat gününün bulutsuz, rüzgârsız ve mevsim normallerinin dışında sıcak olması Cord'a yolculuğa çıkmaması için hiçbir neden vermiyordu. Riley stoklarıyla ilgilenecek ya da birini gönderecekti.

Akşam yemeği cana yakındı. Pasta şahane bir başarıydı. Bennett erkekleri ancak ziyafetten sonra takım elbiselerini giyip kravatlarını taktılar ve kadınlar da dans için süslü elbiselerini giydiler.

Cord ve Anne, Martha'nın yine onlara tahsis ettiği küçük yatak odasında giyindiler. Mazereti, bunca yıldan sonra bundan böyle Gil ve Martin'in yerde yatmalarının uygun olacağıydı ama Martha bu sözleri söylerken Judith bilmiş bir gülümsemeyle baktı.

Ne kadar güzel görüldüğüne dair verilen güvenceler Anne'in bu kadar ağır bir dansa çocukla katılma konusundaki endişelerini azaltmadı. Elbisesinin arkasını iliklemeyi bile bitirememişti. Cord üç kez iliklemek yerine düğmelerini açtığında kendini daha iyi hissetti, ama belediye binasına doğru yürürken diğerlerinden biraz ayrıldıklarında söylediği sözler onu tamamen rahatlattı.

"Biliyor musun, Ti-gress, bütün kasabanın benden korkması iyi bir şey, yoksa erkekler bu gece seni gördüklerinde isyan ederlerdi."

"Geceleri uyanık kalıp beni iyi hissettirmek için söyleyecek şeyler mi düşünüyorsun?"

"Son zamanlarda çok uyanık kaldım. Bu bebek vahşi bir adam gibi tekmeliyor."

Elbette bir oğul günüydü. Bir hafta boyunca bundan bahsetmeseler bile, o her zaman biliyordu. Ve bebeğin tekmelemesini sadece gece ondan uzaklaşarak önleyebilirdi ama tüm bu süreçten böyle bir şey yapmayacak kadar memnundu.

Salona geldiklerinde Anne ışıl ışıldı. Sadece yavaÇ danslarda dans edebiliyordu ama yine de dans etti. İnsanlar, o orada olmasa da, Cord'un sandalyede dinlendiğı yere sık sık uğruyor gibiydiler. Martin ona Cord'a doğru eşlik ederken, kalabalık onun -ve Rob'un- üzerine gelene kadar onu gözden sakladı. Anne, Martin'in gözden kaybolmadan önce söylediğı nazık sözlerin farkına bile varmadan durdu.

Ağabeyi kararsızca ayağı kalktı ve arkasını dönmeye başladı, sonra gözle görülür bir şekilde doğruldu ve tekrar onunla yüzleşti. "İstesem benimle dans edeceğini sanmıyorum."

"Neden sorup ?"

"Bir sonraki dansın onuruna sahip olabilir miyim - bir sonraki yavaş dans?" "Evet."

Cord aniden susadığına karar verdi ve punç kasesine yöneldi.

Geri çekilen adama ters ters baktı. Lanet olsun

ona. "Konuşabilir miyiz? Bir sonraki yavaş dansa kadar?"

Oturduğu sandalyede hafifçe dönerek ona baktı. "Pekâlâ Rob, konuşacağız."

"Ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin. Yaptıklarımın ne kadar utandığımı...." "Bunu biliyorum. Ama bitti, değil mi? Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Onunla görüştüğümü biliyorsun."

"Luke ve Pete her şeyi anlatıyor."

Rob ona Cord'un bir Pazar öğleden sonra Wells'lerin evine nasıl geldiğini, Rob'a Leona için bir Noel hediyesi konusunda yardım edip edemeyeceğini nasıl sorduğunu anlattı. "Ona senin kabul edeceğini sanmadığımı söyledim, ama o bunu ancak sen kabul edersen yapabileceğimizi söyledi ve kabul edeceğini düşündü."

Cord ertesi Pazar günü Pete ve Luke'la birlikte beklenmedik bir şekilde tekrar ortaya çıktı. Rob o gece resmi bir yemek için Weinerts'lara davet ve evde yalnızdı. Gerçekten de poker oynamışlardı. "Ondan zaten hoşlanıyordum, biliyorsun. Sadece kendime bile itiraf edemiyordum çünkü

- Nedenini biliyorsun. Şu Pazar...." Rob odanın diğer ucuna baktı, orada değil ama kendi içinde bir şey görüyordu. "Küçüklüğümde beri hiç bu kadar eğlenmemiştim Anne. Alaylar, hikayeler. Bizden, ailemizden çok farklılar. Bu beni düşünmeye itti."

"Bizim yüzümüzden mi artık Nancy Lee ile görüşmüyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Ben etraftayken senin hakkında hiçbir şey söylemediler. Kız kardeşim yokmuş gibi davrandılar. Sonra aynı gece, ilk kez poker oynadıktan sonra, işte oradaydım. Bir sürü misafirleri vardı ve bazıları senin hakkında, onun hakkında konuşmaya başladı. Benim söylediğim kadar kötü bir şey söylemediler, yakınından bile geçmediler. Öyle değildi. Bu...." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Weinerts'ın istediğim her şey olduğunu sanıyordum. Böyle yaşamak, böyle olmak istiyordum ve birden etrafıma bakıp onların ne kadar kendini beğenmiş olduklarını Bennett'lerin o öğleden sonraki halleriyle karşılaştırdım. Bennett'ler gibi olamam, bunu biliyorum ama Weinert'lar gibi de olmak istemiyorum - ya da babam gibi. Benim için ikisinin arasında bir şey olmalı. Belki yok ama en azından biraz etrafa göreceğim. İtiraf etmeliyim ki, söyledikleri beni çok kızdırdığı için çılgına dönmüş falan değildim. Yaptığım şeyi yaptım çünkü Nancy Lee ile ilişkiimi bitireceğini biliyordum ve ayrılmak istiyordum."

Onlara eniştesi hakkında neden böyle düşündüklerini anlayamadığını söyledi. Cord'a hayrandı ve Nancy Lee ile birlikte kız kardeşi ve kocasıyla mümkün olduğunca çok zaman geçirebilmeyi umuyordu.

"Yüzlerindeki ifadeyi görmeliydiniz. Bay Weinert kurbağa gibi şişindi ve Nancy Lee'yi *o adamla* tanıştırmayacağıma dair söz vermem gerektiğini söyledi. Ben de bunu yapamayacağımı söyledim ve konu kapandı." Rob dans pistinin diğer ucuna baktı. "Bu seni kızdırıyor mu? Ona olan bağlılığımdan kurtulmak için onu kullandım."

"Hayır, onunla evlenmen fikri hiç hoşuma gitmedi. *İyi* biriyle evlenmeni istemek bana adil gelmedi ama yine de senin için daha iyi birini istedim."

Rob onun gözleriyle tekrar buluştu. "Belki ben tekrar bu işe girdiğimde iyi birini hak ettiğimi düşünürsün. Luke ve Pete'in şehirdeki her kızını analiz etme yöntemine bakılırsa, ben de bir şeyler bulabilirim."

Yavaş bir dans başlayana kadar birkaç dakika hafifçe gülümseyerek beklediler ve piste çıktılar. Dans bittikten sonra Cord'un beklediği yere dönmek üzereydiler ki Rob ona sarılmak için durdu, sonra sanki yanmıG gibi baGlayıp geri çekildi. "O da neydi öyle?"

"Bu senin yeğenin. Son zamanlarda oldukça yaramazlaştı."

Karnına sanki yeni kanatlanmış gibi bakıyordu. Anne utanç verici bir kızarıklığın başladığını hissedebiliyordu.

"Bunu yaptıklarını bilmiyordum." Meraklı bakışlarını tekrar Anne'nin yüzüne çevirdi. "Anne, ben memnunum...."

Ona hızlı bir öpücük verdi, "Sana inanıyorum. Şimdi git güzel kızını ara." Cord'un yanına otururken, "Eğer akıllıysan, kendini beğenmiş gibi davranmazsın," dedi.

"Şimdi, Annie, kendini beğenmişlik yapar mıyım?"

Dansçıların bir makara ve bir polka boyunca ilerleyişini izlediler ve kız onun sesini duydu, çok yumuşak ve derindi. "Eğer sen ve ben oraya çıkıp dans etseydik ne olurdu sence?"

Onu gerçeklerden daha azına ikna etmeye çalışmanın bir faydası yoktu. "Birkaç kişi giderdi. Salondan çıkıp giderler. Daha fazlası dans pistinden iner ve durup bakar." O zaman doğrudan ona baktı. "Ve önemli olan herkes dans etmeye devam eder ya da izler ve gülümserdi."

Cevap gelmeyince fikrini değiştirdiğine karar verdi. Bayan Maggie'nin piyanosundan yavaş tempoda ilk notalar çıktığında, onun sesini tekrar duydu. "Benimle dans eder misin, Annie?"

Boğazındaki yumru neredeyse cevap vermesine engel oluyordu ama tam olarak değil. "Bu hoşuma gider aşkım."

El ele dansçıların arasında yürüdüler. Varlıkları bile skandal yaratmadıysa, onu kendine doğru çekme şekli skandal yaratabilirdi. Çocuklarının, küçük bedeninin bir yerinde babasının kemer tokasının net bir iziyle doğduğunu ilk kez hayal etmiyordu. Bütün gece kendini büyük ve neredeyse beceriksiz hissetmişti ama şimdi büyü yeniden başlamıştı. Yazdan şimdiye kadar bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Hava gibi hafif, yaz gökyüzünde süzülen bir bulut gibi zarifti. Adamın gücü onu kaldırıyordu. Onun içinde Bayan Maggie'ninkinden daha iyi bir müzik vardı ve bu müzik kalbinde yankılanıyordu.

İçki kâsesinin yanında arkadaşlarıyla konuşurken Frank, Ephraim'in elini omzunda hissederek onu çevirdi. "Bak." Sessizlik içinde izlediler. Öfkeli birkaç çift salondan dışarı fırladı. Daha fazlası da kırgın bakışlarla dans pistini terk etti ama onlar çıkarken bile diğerleri yerlerini aldı.

Noah Reynolds, Leona'nın dul otlarını görmezden geldi ve Leona da itiraz etmedi. Etrafına hızlıca göz gezdiren Luke güvенеbileceği bir kız bulamayınca kız kardeşi Beth'i piste koşturdu. LeClerc'ler, Miles'lar ve sürprizlerin sürprizi, daha önce hiçbir Mason sosyal etkinliğinde dans etmemiş olan ama ara sıra birkaç dakikalığına uğrayıp varlıklarıyla bir etkinliği onurlandırmaya tenezzül eden Stones'lar. Kısa bir süre içinde eskisi kadar çok çift dans etmeye başlamıştı. Frank, Judith'in elini kolunda hissetti. "Gidelim mi?"

"Hayır. Bence bu iş bittiğinde sen ve Martha bize söylemiştiniz diyeceksiniz ve ben de burada durup izleyeceğim ve her dakikasından keyif alacağım. Sanırım bu, görmek için yıllarca beklediğim bir şey olabilir." Frank yan gözle karısına baktı. "Geçen yaz neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

Judith ona sakın bir gülümseme verdi. "Bu gece, sanırım."

İki uzun boylu sarışın adam yan yana durmuş, eşlerinin kollarını kendi kollarının arasına sıkıştırmışlardı. Ephraim, "Diğer her şeyde olduğu gibi dans ediyor. Dışarıdaki herkesi beceriksiz gösteriyor."

"Luke bana son zamanlarda gördüğü kızların yarısının onu merak ettiğini söylüyor."

Ephraim güldü. "Çok geç. Dişi kaplanı atlatabilseler bile, başka bir şeyin onun ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

Cord'un kollarında dönüp duran Anne, süzülme hissi ve kendisinininkine çok yakın ve kasvetli altın rengi gözlerden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

"Biliyor musun Annie, uzun zaman önce yaşlı bir adam bana bir kadında güzelliğin pek bir anlamı olmadığını söylemişti. Yaşlandıkça kaybolur. Ama bazı kadınlarda daha iyi bir şey olduğunu söylemişti. Hayatları boyunca süren ve gittikçe zenginleşen özel bir ışıltıya sahiplermiş. Sen de böylesin. Gerçekten parlıyorsun."

Gözlerinin nemlendiğini
hissedebiliyordu. "Ağlama."
"Ben değilim."

Eli bilinçli bir düşünce olmadan omzundan yüzüne kaydı. Yanağını hafifçe parmaklarına sürttü ve avucunu öptü. Bu skandal yüz yıl sürecek, diye düşündü ve elini tekrar omzuna götürdü. Sonra gülümseme başladı, gerçek bir gülümseme, dişleri bronz yüzünde bembeyaz parlıyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ve doğrusu o gece Anne Wells Bennett bu vahşi, karanlık adamda güzelliği gören tek kişi değildi.

* * *

Yazar Hakkında

Ellen O'Connell Douglas County, Colorado'da yaşamaktadır. Serendipity Morgans adı altında yirmi yılı aşkın bir süre boyunca Ulusal Şampiyon Morgan atları yetiştirmiş, eğitmiş ve göstermiştir. Halen Serendipity B Wichin adlı bir Morgan kısrığı besliyor, ancak şu anda ralli, at arabası ve drafting üzerine yoğunlaşıyor

köpekleriyle yarışıyor. Gümüşün Gözleri, Altının Gözleri onun ikinci romanıdır. Web sitesi www.oconnellauthor.com.

Ayrıca Ellen O'Connell

Rottweiler Rescue, köpek severler için bir gizem

OceanofPDF.com

İçindekiler

GÜMÜŞTEN GÖZLER, GÜMÜŞTEN GÖZLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.